Quỳnh Dao

Trời Xanh Nhỏ Lệ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 1

Một ngày cuối xuân năm 1919.

Trời nắng ấm, bầu trời trong vắt, từng làn mây mỏng lơ lửng trên nền trời xanh cao vút, trông như những dải lụa phất phới, khi mờ khi tỏ. Ánh năng toa? xuống sưởi ấm khách lữ hành. Một làn gió nhẹ thoáng qua, mùi hoa dại xen lẫn mùi cỏ rừng thoang thoảng khắp đó đây. Cảnh vật vô cùng đẹp đẽ, hoa xuân đua sắc, chim hoàng anh hót líu lo, ánh nắng vàng toa? xuống, phủ lên những ngọn đồi xanh biếc.

Vân Phi và gã gia nhân A Siêu cưỡi hai con tuấn mã, trèo đèo lội suối, đi về phía thị trấn Đồng thành dưới chân núi. Bấm đốt ngón tay, chàng đã rời khỏi ngôi nhà của cha mẹ bốn năm qua rồi. Bốn năm qua, chàng chưa hề nhắn tin về nhà, và cũng không hề nhận được tin tức của gia đình. Bốn năm phiêu bạt giang hồ, tuy bề ngoài VP có dáng dấp

của một kẻ phong trần, nhưng tính tình chàng không thay đổi chút nào, vẫn trầm lặng, phóng khoáng và hiền dịu như xưa. VP cảm thấy trong 4 năm tự lập, chàng đã trưởng thành và quên hẳn mình là cậu Hai nhà họ Triển. Những ngày sống xa gia đình khiến chàng thoát khỏi tấn bi kịch của những gia đình giàu sang phú quí, giúp chàng thực hiện được chí nguyện của mình, đặc biệt là chàng thoát khỏi sự ganh tị của đứa em cùng cha khác mẹ là Vân Tường. Nếu mấy ngày vừa qua, vào khoảng nửa đêm, chàng không chiêm bao thấy khuôn mặt dịu hiền của thân mẫu, thì chàng sẽ không bao giờ trở về mái nhà xưa đó nữa. Gần về đến nhà VP cảm thấy nỗi khiếp sợ của kẻ bỏ nhà ra đi nay phải trở về. Nhà!... Trời ơi, chàng hãi hùng nghĩ đến cảnh tượng khi phải trở về mái nhà xưa.

Vượt qua ngọn đồi này đến ngọn núi khác, VP thấy mặt đất từ từ hiện ra phía trước. Con đường núi quanh co uốn lượn dưới chân đồi như một con trăn khổng lồ lặng lẽ bò xuống mặt đất. Đồng Thành, quê hương của chàng thật tráng lệ. Đồi núi bao bọc, suối Ngọc Đới uốn lượn, trông như ao hồ bao bọc xung quanh thàng luỹ.

VP dừng ngựa, lắng nghe tiếng suối róch rách.

Bỗng một giọng ca trong vắt của nàng thiếu nữ nào đó vang vọng đó đây, phá tan bầu không khí yên tĩnh của núi

đồi, bay bổng lên chín tầng mây. Chàng ngạc nhiên, đảo mắt nhìn gã gia nhân buột miệng:

- Ủa, nơi thôn giã mà cũng có giọng ca hay như vậy sao?

Gã gia nhân được VP coi là người bạn đường, lúc nào cũng kề vai sát cánh với chàng như hình với bóng, hầu hạ chàng từ thưở còn thơ ấu, đến nay đã gần 20 năm. Hắn là người ngay´thẳng trung hậu và nhiệt tình, ít đắn đo suy nghĩ, bụng dạ lúc nào cũng ngay thẳng như ruột ngựa. Sống với VP bao lâu nay hắn đã bị chàng đồng hóa. Tuy không thông thạo chuyện đời như VP, nhưng hắn cũng biết tô điểm cuộc sống như chàng. Có thể nói, trên đời này hắn là kẻ thấu hiểu tâm tư , tình cảm và hứng thú của VP hơn bất cứ ai. Gã gia nhân người phương Bắc nghe cậu chủ hỏi vậy cũng lắng tai nghe.

Giọng ca bay bổng trên chín từng mây, không những llôi cuốn VP mà còn lôi cuốn cả gã gia nhân. Nghe chủ hỏi vậy, gã trả lời:

- Vâng tôi chưa hề nghe qua bài hát này. Nó không giống những bài hát ở nơi thôn dã. Cậu có nghe rõ lời ca không?

VP chăm chú nghe nàng thiếu nữ hát. Lời ca véo von rung đọng lòng người như đang bay bổng trong đầu chàng.

"Mây ơi, mi lưu lạc nơi mổ Mây ơi, mi lang thang chốn nào? Mây ơi, mi từ đâu đến? Mây ơi, mi đi đến nơi nầ?

Mây ơi, mi trèo đèo lội suối, đã đến nơi ta hằng mong nhớ chưa? Có nhìn thấy khuôn mặt ta thường mong nhớ hay không? Mây ơi, khi mi trở về,có thể đưa tình cảm dào dạt của thân mẫu đến với ta không? Mây ơi, mi nói với thân mẫu... nói với thân mẫu... với thân mẫu... chỉ có nơi thân mẫu ta yên nghỉ mới là... là thiên đường của ta... "
VP càng nghe càng xúc động, và cảm thấy kỳ lạ. Chàng không thể đứng yên được nữa. bèn giật mạnh cương ngựa, nói to:
- Ta phải đến xem nàng thiếu nữ nào đã ca bài hát đó.
Hôm đó là bước ngoặt của cuộc đời Vũ Phượng. Cũng có thể nói là đó là một ngày dầu sôi lửa bỏng đối với nàng. Vũ Phượng 19 xuân xanh, con gái đầu lòng của ông Tiêu Minh Viễn, chị Hai của bốn đứa trẻ ở Ký ngạo Sơn Trang. Cách đây 20 năm, ông Viễn cùng người vợ mới cưới là Thục Hàm từ Bắc Bình (tên cũ của Bắc kinh) đến Đồng Thành lập nghiệp, rồi xây dựng lên Ký Ngạo Sơn Trang. Thoáng nhìn vào Ký Ngạo Sơn Trang trông giống như một trang trại, nhưng lại giống chốn thư phòng. Vợ chồng ông sinh được năm người con, trai gái đều có đủ. Vũ Phượng 19, Vũ Quyên 18, nhỏ Tư 14, cu Năm là con trai duy nhất lên 10, nhỏ Út mới 7 tuổi. Cách đây hai năm rưỡi, bà Hàm qua đời, mọi việc trong gia đình và gánh nặng nuôi nấng

các em đều chút lên đầu chị Hai và chị Bạ Vũ Phượng là cô gái thùy mỵ, Vũ Quyên hoạt bát năng động. Hai chị em chung lưng đấu cật, gánh vác mọi chuyện trong gia đình.Năm chị em nhà họ Tiêu phải đùm bọc, thương yêu và chăm sóc lẫn nhau, mới vượt qua cảnh đau lòng do do cái chết của mẹ hiền để lại.

Hằng ngày vào khoảng giờ này, Vũ Phượng thường cùng các em ra giặt quần áo dưới một thác nước nhỏ . Hôm nay nhỏ Út ngoan lắm, nãy đến giờ vẫn nằm yên trên tảng đá to trồi lên trên mặt nước. Đôi tay nhỏ bé của nó đang ôm chặt chú thỏ con, đôi mắt chăm chú nhìn chị Hai, nằn nì:

- Chị Hai, chị hát bài "Mây ơi" cho em nghe đi.

Tội nghiệp con nhỏ, từ ngày bà Viễn qua đời, nó coi chị Hai như má nó. Vũ Phượng không sao từ chối lời năn nỉ của Út, huống hồ nàng lại là một thiếu nữ thích ca hát. Thế là nàng đứng bên bờ suối, cất cao giọng hát. Mỗi lần nghe chị Hai hát, cu Năm thường lấymột cây sáo ở trong túi ra, thổi theo lời ca của chị. Đây là bài hát của ba, lời ca của má. Mỗi lần cất tiếng hát, Vũ Phượng thường tưởng nhớ đến má nàng. Tiếc thay, nàng không sao diễn tả được tấm lòng của má.

Đây là làng Khê Khẩu ở ngoại ô thị trấn Đồng Thành. Nước khe Ngọc Đới từ trên núi chảy qua Khê Khẩu xuống

đồng bằng. Địa hình khúc mắc của nó tạo thành một thác nước nho nhỏ. Nước trên nguồn chảy xiết, dội xuống tảng đá to nằm dưới chân thác, bắn tung tóe những viên trân châu nhỏ xíu, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hát xong một đoạn, Vũ Phượng thấy nhỏ Tư đang uể oải vắt quần áo, bèn dừng tiếng hát, thân mật nói với em:

-Tư à, ráng lên chút nữa, em uể oải như vậy, làm sao quần áo kịp khô?

-Em ráng hết sức rồi chị hai à.

Nhỏ Tư lại cố sức vắt quần áo. Nhỏ Út thấy chị hai ngưng tiếng hát, bèn giục:

-Chi hai ơi, hát nữa đi... hát nữa đi! Chị hát bài trước đây má thường hát vào buổi tối cho chị em mình nghe ấy mà!

Vũ Phượng nhìn Út với vẻ thương hại! "Má... trời ơi... em tôi lại nhớ đến má!" Nàng buồn buồn hát tiếp:

“Mặt trời lên cao, tỏa ánh hào quang, trời chiều ngaœ bóng về tây, bóng tối bao phủ.

Không bao lâu, mặt trăng mọc từ phương đông, rọi sáng khắp nơi"...

Vân Phi thúc ngựa xuống chân núi. Nhìn cảnh đẹp phía trước, chàng không thể tin vào cặp mắt của mình.

Vũ Phượng mặc quần áo màu hồng, mái tóc đen nhánh ruœ xuống khuôn mặt xinh đẹp có cặp mắt bồ câu, cái mũi

dọc dừa. Đứng dưới thác nước chảy, nàng như một áng mây di động, đang cất cao tiếng hát, dáng điệu thật dịu dàng khoan thai. Tà áo hồng thỉnh thoảng phất phới bay, trông nàng như tiên nữ giáng trần. Xung quanh nàng có ba đứa con nít, một trai hai gái, đứa thổi sáo, đứa giặt quần áo, đứa lắng nghe nàng hát, không khác gì ba tiểu đồng đang vây quanh một tiên nữ. Thời gian và không gian lắng đọng, không khí yên tĩnh, ấm cúng, thoải mái và đẹp đẽ... trông thật hấp dẫn.

Vân Phi ngẩn người. Chàng đưa tay ra hiệu bảo gã gia nhân đứng yên, không nên khuấy động cảnh tiên đang hiện ra trước mắt. Hai thầy tớ lặng lẽ cho ngựa dừng lại bên bờ suối.

Chưa biết có người đang nghe trộm mình hát, Vũ Phượng vẫn say sưa:

“Các bạn ơi... dù không có mặt trời, không có ánh trăng, cũng không nên buồn khổ. Những giọt mưa phùn sẽ nhỏ xuống, tưới mát cho muôn loài"...

Bỗng con tuấn mã của Vân Phi hí vang, phá tan bầu không khí yên tĩnh xung quanh.

Vũ Phượng ngừng tiếng hát. Nàng hoảng hốt ngẩng đầu lên, đảo mắt nhìn quanh thì bắt gặp ánh mắt của Vân Phi đang chăm chú nhìn mình. Vũ Phượng bàng hoàng, bối

rối... Trời ơi! Một chàng trai trẻ ngôi ngô tuấn tú đang đứng trước mặt mình!

Nhỏ Út nghe tiếng ngựa hí, sợ quá kêu lên:

-Ôi chao ơi!...

Trong lúc hốt hoảng, nó buông lỏng đôi bàn tay nhỏ bé, con thỏ bằng vải trong tay rơi tõm xuống nước, nó lại càng gào lên:

-Con thỏ... con thỏ của em...

Nhỏ Út chìa tay ra túm con thỏ, bỗng một tiếng “ùm", nó cũng rơi ùm xuống nước, lập tức bị dòng nước chảy xiết cuốn đi!

Vũ Phượng đảo mắt nhìn đứa em đang bị dòng nước cuốn đi, gọi lớn:

-Út . . . Út ơi . . i... Ơi!

Nhỏ Tư quăng bộ quần áo cầm trong tay, nhảy xuống nước thét lên:

-Út, em túm lấy tảng đá, níu lấy cành cây, chị đến cứu em bây giờ!

Vũ Phượng hoảng hồn, mặt tái mét, la hét liên hồi:

-Tư! Em không biết lội... Tư!... Hãy quay trở lại nhanh lên!...

Nhỏ Tư vẫn không chịu quay trở lại, cu Năm hét to:

-Nhỏ Út! Chị Tư, đừng sợ, cu Năm đến cứu bây giờ!

Chưa dứt lời, cu Năm cũng nhảy ùm xuống nước.
Vũ Phượng hồn siêu phách lạc, hò hét thảm thương:
-Trời ơi! Các em đều không biết bơi... Tư ơi... Năm ơi... Út ơi!...
Ôi các em ơi!...
Nàng không còn nghĩ được điều gì hơn ngoài việc nhảy ùm xuống nước.
Trong khoảnh khắc, Vũ Phượng và ba đứa em đều nhảy xuống nước. Cảnh tượng đột ngột đó khiến Vân Phi bàng hoàng. Chàng vội nhìn xuống dòng nước chảy xiết, chỉ thấy Tư chị em vật lộn với dòng nước, khi chìm khi nổi, vừa khóc vừa lạ Vân Phi thấy Tư chị em không biết bơi, chàng lại càng kinh hoàng hơn, vội nói với gã đày tớ:
-Nhảy ngay xuống nước cứu Tư chị em họ!
Vừa dứt lời, chàng đã nhảy ùm xuống nước. Thấy cậu chủ nhảy xuống nước, gã gia nhân cũng vội nhảy theo. Hắn là người bơi lội giỏi, chỉ trong khoảnh khắc đã túm lấy nhỏ Út bồng lên bờ ngay. Vân Phi cũng lội về phía nhỏ Tư, túm lấy nó rồi bồng lên bờ. Sau đó chàng nhảy xuống cứu cu Năm.
Khi bồng cu Năm lên bờ, Vân Phi thấy nhỏ Út nằm bất tỉnh nhân sự, gã gia nhân đang cúi xuống vừa lay vừa tát mạnh vào má nhỏ Út mà la lớn:

-Này con nhỏ, hãy ói hết nước ra!

Vân Phi vội hỏi:

-Con nhỏ đó ra sao?

-Coi bộ con nhỏ uống nhiều nước lắm rồi!

-Phải tìm cách tống hết nước ra.

Vân Phi quay lại nhìn, nhưng không thấy Vũ Phượng đâu. Khi đảo mắt nhìn xuống dòng nước, chàng thấy nàng cũng đang bị dòng nước cuốn đi rất nguy hiểm.

-Trời ơi!

Vân Phi la lên rồi vội nhảy ùm xuống nước.

Trên bờ, nhỏ Tư và cu Năm đang bò lê bò la quanh nhỏ Út, la hét um sùm. Nhỏ Tư la:

-Út ơi!, Em đừng có chết!

Thấy chị Tư nói vậy, cu Năm đập mạnh vào vai chị:

-Chị Tư nói tầm bậy tầm bạ gì vậy? Út ơi, em hãy mở mắt ra nhìn anh! Anh là cu Năm đây!

-Út ơi! Chị là chị Tư đây này!

Gã gia nhân lấy tay ấn mạnh xuống bụng nhỏ Út, nước trong miệng nó phọt ra, rồi nó khóc òa lên:

Chị hai ơi... chị hai ơi!...

Nhỏ Út vừa khóc vừa gọi Vũ Phượng.

-Nguy rồi! Chị hai đang ở dưới nước!...

Cu Năm hoảng hốt, vừa hét to vừa chạy xuống dòng

nước. Nhỏ Tư và nhỏ Út cũng cuống cuồng. Gã gia nhân hết hồn, vội chạy ra phía trước chặn chúng lại:
-Không đứa nào được nhảy xuống nước hết, chị hai của mấy em đã có người cứu rồi.
Dưới nước, Vũ Phượng không còn thở được nữa, hai tay cứ vùng vẫy, mặc cho dòng nước cuốn đi. Vân Phi liều mạng lội tới, với tay túm lấy áo nàng. Chàng tuột tay, Vũ Phượng lại bị dòng nước cuốn xa thêm một đoạn, đầu nàng lao thẳng vào tảng đá lớn phía trước. Vân Phi dốc hết sức mình, nhoài người về phía trước. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, chàng túm được vạt áo, cuối cùng thì ôm lấy toàn thân nàng.
Vân Phi kéo Vũ Phượng vào, rồi bồng nàng lên bờ. Gã gia nhân cũng vội đến giúp một tay. Ba đứa em nàng cuống cuồng, đứa chạy ngược, đứa chạy xuôi, đứa chồm cæ lên người chị. Cả ba cùng gào lên:
-Chị hai!... Chị hai!... Chị hai!
Vũ Phượng hôn mê, nằm bất tỉnh trên đất. Vân Phi lấy tay đè lên bụng nàng, nước từ miệng nàng trào ra, nhưng vẫn chưa tỉnh. Thấy chị hai nằm bất tỉnh, ba đứa em hoảng hồn, chỉ giương mắt nhìn. Đứa nào cũng muốn khóc, nhưng không sao khóc được.
Vân Phi vừa lay Vũ Phượng vừa gọi tụi nhỏ ở phía trước:

-Cô nương, cô nương... , tỉnh lại mau lên... tỉnh lại mau lên... Các em đến cả đây, đứa giật tay, đứa giật chân cho chị tỉnh dậy nhanh lên!

Tụi nhỏ vội vàng chạy đến bên Vũ Phượng, đứa giật tay, đứa giật chân, nhưng nàng vẫn không hề nhúc nhích. Vân Phi sợ quá, không còn nghĩ gì đến nam nữ thụ thụ bất thân, đẩy tụi nhỏ ra, nói lớn:

-Xin lỗi, tôi phải làm hô hấp nhân tạo!

Chàng chồm lên người nàng, bóp mũi nàng và làm các động tác hô hấp nhân tạo. Trong chốc lát, Vũ Phượng choàng tỉnh rồi trở mình. Nghe tiếng gào thảm thiết “chị hai... chị hai” của mấy đứa em, nàng hoảng quá, vội mở mắt ra. Vừa hé mắt, nàng đã bắt gặp Vân Phi đang cúi xuống nhìn mình, lại thấy chàng quần áo ướt sũng đang đè lên người mình thì hoảng hốt. Nàng gào to, dùng sức mạnh đẩy Vân Phi ra rồi lùi về phía sau:

-Trời ơi!... Anh... anh... anh định làm gì... định làm gì?

Vân Phi thở phào, đứng dậy. Chàng mỉm cười an ủi, nhìn Vũ Phượng với ánh mắt đầy quan tâm, và đưa tay rờ lên người nàng:

- Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!... Tôi đến đây cứu cô, không có ý hại cô đâu. Bây giờ cô thấy trong người thế nào? Có khó thở không? Có chóng mặt nữa không? Tốt

nhất là đứng dậy, đi đi lại lại một chút.
Vũ Phượng lại càng hoảng hốt, vội vàng lánh ra. Nàng bò về phía trước hai bước, ngồi phệt xuống đất, đảo mắt nhìn chàng:
-Anh đừng đến đây... đừng đến đây!...
Vân Phi đứng dậy chăm chú nhìn Vũ Phượng. Thấy ánh mắt nàng trong xanh, đen trắng phân biệt rõ ràng, biết là nàng đã tỉnh, chàng mới yên tâm cười baœo:
-Tôi không đến gần cô đâu, đừng sợ. Tôi biết cô không còn nguy hiểm nữa! Thật là khiến chúng tôi hết hồn! Nguy hiểm quá!... Xin chào đón cô trở lại trần gian.
Khi đã tỉnh táo hoàn toàn, Vũ Phượng lại càng hoảng hơn. Nàng đảo mắt tìm các em, gọi lớn:
Út ơi!... Năm ơi!... Tư ơi!... Các em...
Ba đứa nhỏ thấy chị hai tỉnh lại, hết sức kinh ngạc và vui sướng. Nhỏ Út nhào vào lòng Vũ Phượng, ngả đầu lên vai nàng, nửa khóc nửa cười, rồi ôm chặt lấy cổ chị hai, mếu máo:
-Chị hai . . . chị hai . . . em tưởng chị chết rồi!
Vũ Phượng chưa hoàn hồn, lòng dạ xao xuyến. Nàng ôm chặt nhỏ Út:
Ồ! . . . Cảm ơn trời đất, may mà các em đều vô sự . . .
Đừng sợ. . . đừng sợ . . . chị hai đây nè.

Nhỏ Út sực nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên la om sòm:
-Con thỏ con của em . . . con thỏ con của em đâu rồi?
Cu Năm quát em:
-Lại còn nhắc đến con thỏ nhãu! Cũng chỉ vì con thỏ đó mà suýt nữa chết trôi caœ đám rồi!
Nhỏ Út nức nở, có veœ đau khổ lắm:
-Nhưng . . . con thỏ đó do mẹ làm ra . ..
Câu nói đó chặn ngay họng cu Năm khiến cho bốn chị em đều caœm thấy đau khổ.
Vân Phi lặng lẽ quay nhìn xuống dòng nước, thấy con thỏ còn kẹt giữa hai taœng đá, chưa bị nước cuốn đi. Không chút suy nghĩ, chàng lại lội xuống nước. Trong chốc lát, mặc cho người ướt đầm đìa, chàng tủm tỉm cười, tay cầm chú thỏ đi về phía Vũ Phượng và nhỏ Út:
-Nhìn đây này, con thỏ cũng như chúng ta, tay chân đều nguyên vẹn, chỉ ướt chút đỉnh thôi.
Nhỏ Út sung sướng giật lấy con thỏ vải, ôm chặt vào lòng, hân hoan:
-Ôi! Thỏ con ơi!
Vũ Phượng kéo tay nhỏ Út đứng dậy, nhìn mấy đứa em và hai người đàn ông không quen biết. Nhỏ Tư mất đôi giầy, quần áo cu Năm rách một miếng lớn, bím tóc nhỏ Út bị tung ra, đứa nào cũng ướt dầm dề. Tuy Vân Phi và gã gia

nhân cười nói vui vẻ, nhưng đầu tóc và quần áo cũng ướt sũng, trông thật thiểu não.

Vũ Phượng ngượng ngùng, hết rờ đầu lại rờ quần áo, rồi thỏ thẻ nói với Vân Phi:

-Xin cảm ơn hai anh!

Vân Phi vội nói:

-Chính tôi đã làm cho chị em cô hoảng sơ...

Vũ Phượng đưa tay kéo nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út:

-Các em hãy cảm ơn hai anh nhanh lên!

Ba đứa nhỏ đứng hàng ngang, cúi đầu về phía Vân Phi và gã đày tớ, lễ phép nói:

-Chúng em xin cảm ơn hai anh!

Vân Phi ngạc nhiên lắm. Chàng không ngờ con nít nơi thôn dã này lại ngoan như vậy, không khác gì lớp trẻ được học hành. Qúa ngạc nhiên, chàng nói liên hồi:

-Không ơn với huệ gì cả. Nhà cô ở đâu? Nếu cần thì lên ngựa, chúng tôi đưa về nhà!

Vũ Phượng chưa kịp trả lời, Vũ Quyên đã xuất hiện. Vũ Phượng và Vũ Quyên chỉ cách nhau một tuổi. Tuy cao lớn bằng nhau, nhưng tính tình lại khác nhau. Vũ Phượng tính tình giống má, nhu mì, thùy mỹ, hiền lành, ít nói. Vũ Quyên giống cha, tuy cũng xinh xắn, nhưng hoạt bát hơn nhiều. Ông Viễn thường nói, năm đứa con của ông, con hai nhu

mì, con ba dũng cảm, tháo vát, nhỏ Tư hay cười, cu Năm nghịch ngợm, con Út là cục cưng. Ai cũng thấy ông rất tự hào về những đứa con của mình. Quả thật, năm đứa con của ông đứa nào cũng đáng yêu. Nhưng Vũ Phượng xinh đẹp và Vũ Quyên hoạt bát là hai viên ngọc sáng chói của nhà họ Tiêu!

Vũ Quyên chui qua lùm cây, chạy đến chỗ mấy chị em, nói lớn:

-Chị hai! Em Tư... Mấy chị em đang làm gì vậy? Ba đi tìm khắp nơi mà vẫn không thấy mấy chị em ở đâu.

Khi dừng bước, nàng thấy mấy chị em và hai chàng thanh niên đều ướt đầm đìa thì trợn tròn mắt:

-Trời ơi, đã xảy ra chuyện gì thế này?

Vũ Phượng vội chạy đến cạnh Vũ Quyên, lắc đầu:

-Không, không xảy ra chuyện gì cả. Chị van em, đừng nói gì với ba, chị và mấy em sẽ về nhà thay quần áo ngay.

Nàng vừa nói vừa kéo tay Vũ Quyên cùng bước đi.

Vũ Quyên hết sức kinh ngạc, nàng đứng yên, giương mắt nhìn Vân Phi và gã đày tớ. Hai chàng thanh niên này từ đâu đến? Một người thì nho nhã, một người thì khỏe mạnh, trông không giống người vùng này chút nào. Tại sao quần áo của hai người này cũng ướt sũng như chị hai ? Nàng cảm thấy kỳ lạ, chăm chú nhìn hai chàng thanh

niên. Vân Phi bắt gặp đôi mắt lanh lợi, tinh anh của Vũ Quyên. Chàng nghĩ thầm, lại còn một nàng nữa? Cô này gọi cô lớn nhất là chị hai, thì chắc chắn là cô ba rồi. Tại sao những nét đẹp trên đời này lại tập trung vào mấy chị em nàng?

Giữa lúc Vân Phi đang trầm ngâm suy nghĩ, Vũ Phượng đẩy Vũ Quyên ra một bên, dắt mấy đứa nhỏ rảo bước.

-Quần áo của mấy chị em đây này!

Gã gia nhân bước tới đưa rổ quần áo cho Vũ Phượng. Nàng đưa hai tay bưng rổ quần áo rồi cúi đầu chạy. Vũ Quyên không sao nhịn được, quay lại nhìn một lúc. Năm chị em cùng rảo bước, một lúc sau thì mất hút.

Vân Phi bước đến cạnh gã đày tớ:

-A Siêu, có hỏi mấy chị em nàng là con cái nhà ai không? Nhà ở đâu?

Gã gia nhân nghe cậu chủ hoœi thì giật mình, ngẩng lên nhìn chàng, rồi giậm chân than thở, sau đó mỉm cười với chàng:

-Trời ơi, sao tôi lại ngu ngốc như vậy! Có điều, gần đây chỉ có một nhà có năm chị em, chị hai lại biết hát... À, cậu hai này, chúng ta nên thay quần áo đã, Bốn năm nay không về nhà, bây giờ về mà ăn mặc như thế này, thế nào lão gia cũng sợ hết hồn. Những chuyện khác sẽ tính sau. Cậu cứ

giao cho A Siêu này, thế nào cũng tìm ra.
Nghe gã gia nhân nói vậy, Vân Phi có vẻ ngượng ngùng, ấp úng:
-Ai bắt anh làm chuyện gì đâu!
Gã gia nhân thấy cậu chủ tươi tỉnh thì vui sướng vô cùng. Tám năm nay, kể từ ngày Ánh Hoa từ trần, lần đầu tiên hắn thấy trái tim của cậu chủ rung động, thật là chuyện hiếm thấy. Hắn huýt gió, hai con tuấn mã cất vó phi nước đại về phía trước.
oOo
Rốt cuộc chàng cũng về đến nhà! Khu vực nhà họ Triển vẫn như xưa, nhà này nối liền nhà khác, vườn tược xum xuệ Những ngôi nhà cao to chạm trổ sừng sững ở phía nam Đồng Thành, chiếm mất nửa khu phố Đại Lâm.
Vân Phi cùng A Siêu vừa bước vào nhà, lập tức bị lão La và nhiều gia nhân
khác vây quanh. Đám gia nhân thấy cậu hai về thì la gọi om sòm:
Đạ, thưa ông chủ! Cậu hai đã về! Cậu hai và A Siêu về rồi!
. ..
Ông chủ họ Triển tên Tổ Vọng, là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở Đồng Thành. Ông đã đóng góp nhiều công sức khiến Đồng Thành trơœ nên giàu có và phồn vinh. Tuy

vậy, mục đích chính của ông cũng chỉ là lo làm giàu mà thôi. Ba đời trước, nhà họ Triển chuyên kinh doanh tiệm đổi tiền, đến thời ông Vọng thì khuếch trương kinh doanh, mở mang thương mại. Nếu không có ông Vọng cho người chuyên chở nhiều mặt hàng từ phương nam đến, dám chắc Đồng Thành vẫn chỉ là một thị trấn nhỏ, nghèo xơ xác. Hiện nay, cái gì Đồng Thành cũng có. Các mặt hàng từ phương bắc và phương nam đến, quầy tơ lụa, tiệm kim hoàn, xưởng sản xuất lương thực dần dần xuất hiện. . . đều do công lao nhà họ Triển.

Giữa lúc ông Vọng đang cùng quản lý họ Kỷ tính sổ sách trướng mục trong thư phòng, bỗng nghe lão La kêu to: "Cậu hai đã về!", ông rất xúc động, sắc mặt thay đổi. Ngay cả viên quản lý nghe được tin đó cũng xúc động không kém, thế là hai người bỏ hết sổ sách trong thư phòng, cùng bước ra ngoài. Lúc đó, bà Mộng Nhàn, vợ lớn cuœa ông cũng lật đật chạy ra, bà vợ hai là Phẩm Huệ cùng Thiên Hồng, Thiên Ngưu và Vân Tường cũng từ từ bước tới.

Tuy giàu có nhưng ông Vọng chỉ có hai người con trai. Vân Phi hăm chín tuổi, con bà Nhàn, Vân Tường hai mươi lăm tuổi, con bà Huệ. Điều phiền muộn nhất trong cuộc đời của ông Vọng là con cái quá ít. Hai người con trai hiếm hoi

đó chính là nơi nương tựa, nhưng cũng là nỗi đau khổ nhất trong lòng ông! Vân Phi tính tình nhu mì hiền lành, Vân Tường tính tình nóng nảy, hễ gần nhau thì như nước với lửa. Bốn năm trước, sau một trận cãi cọ trong gia đình, Vân Phi bỏ nhà ra đi không một lời từ biệt. Chàng đi một mạch bốn năm trời, biệt vô âm tín. Thấy Vân Phi đi lâu không về, Vân Tường đã từng nghĩ, có thể trong suốt cuộc đời mình không còn gặp lại Vân Phi nữa. Giờ đây, nghe nói người anh khác mẹ trở về, làm sao không xúc động? Vân Tường ra khỏi phòng mình, chạy lên nhà khách.

Vân Phi đi thẳng vào nhà khách. Vừa vào đến nơi, chàng đã nhìn thấy cha già bước ra, theo sau là một đoàn người, dẫn đầu là bà mẹ thân yêu, mái tóc bạc trắng đang run rẩy bước tới. Thấy cha mẹ già, chàng hoa mắt, không còn nhìn thấy những ai theo sau. Bọn a hoàn và nô bộc cũng từ mọi phía chạy đến, đứng chật lối ra vào nhà khách. Tuy không tin vào đôi mắt của mình, nhưng cả bọn cùng kêu lên: “Cậu hai đã về nhà!”

Nhà! Đây chính là nhà hay sao?

Ông Vọng bước tới, chăm chú nhìn Vân Phị Tuy không tin vào cặp mắt của mình, nhưng vẫn run rẩy hỏi:

-Vân Phi . . . Con . . . đã về đấy à?

Vân Phi sung sướng đặt hai bàn tay lên vai cha lắc mạnh:

-Thưa cha . . . con đây, con đã về rồi!

Ông Vọng nhìn con trai từ đầu tớichân, xúc động:

-Con thật là . . . Bốn năm nay biệt vô âm tín, nay lại đột nhiên trở về.

Đạ thưa cha! Khi con quyết định trở về thì lên đường ngay, không kịp viết thư cho cha!

Ông Vọng gật đầu, nghĩ thầm: "Đúng . . . nó là Vân Phi, rốt cuộc thì nó đã trở về!" Ông chăm chú nhìn chàng, vừa mừng vừa lo, vừa đau khổ. Tâm trạng rối bời. Nhưng rồi bỗng ông nổi giận:

-Mày! . . . Mày còn dám vác mặt về nhà sao? Bỏ nhà ra đi bốn năm nay, có còn nghĩ gì đến lão già này nữa không? Có còn nghĩ đến cha mẹ nữa hay không? Tao đã thề hàng trăm lần, nếu mày còn dám vác mặt về nhà, tao . ..

Ông Vọng chưa dứt lời, bà Nhàn đã nhào tới, nước mắt bà đầm đìa, nắm chặt tay con trai, cắt ngang lời chồng, nói như van xin:

-Cảm ơn thượng đế! Tôi sớm tối thắp nhang cầu trời khấn phật, rốt cuộc trời phật cũng hiểu thấu nỗi lòng của kẻ đau khổ này, xui khiến đứa con trai trở về với mẹ già! . . . Nếu ông còn nói nó, để rồi nó lại bỏ nhà ra đi, tôi sẽ không còn tình nghĩa gì với ông nữa. Tôi chờ đợi bốn năm nay, bây giờ nó mới trở về . . . tôi không thể chờ đợi thêm bốn năm

nữa đâu!

Vân Phi chăm chú nhìn. Thấy mẹ già tiều tụy, chàng đau khổ vô cùng, vội nói:

-Thưa mẹ! Con có lỗi với mẹ, lẽ ra con phải về nhà từ lâu! Xin lỗi, con đã làm cho mẹ phải nhớ thương con trong một thời gian dài!

Bà Nhàn chăm chú nhìn con trai, hết sờ lên mái tóc lại vuốt mặt chàng. Bà sung sướng đến nỗi không biết phaœi làm gì.

-Con gầy và đen hơn trước nhiều, nhưng hình như cao hơn trước . ..

Vân Phi mỉm cười:

-Con cao hơn trước? Tuổi con bây giờ không còn cao thêm được nữa!

Nhìn khuôn mặt phong trần của con, bà Nhàn cảm thấy chua xót trong lòng:

-Con . . . khác trước nhiều, mắt sâu hoắm, chắc ở bên ngoài vất vả lắm phải không?

-Không . . . không . . . con không vất vả chút nào, con đã đi rất nhiều nơi, học được rất nhiều điều, đúng là “đi một ngày đàng, học một sàng khôn”.

Bà vợ hai tên Huệ đứng cạnh đó nãy giờ, không nhịn được nữa, bèn cất giọng the thé:

-Ối trời đất ơi! Tôi cứ tưởng cậu hai nhà mình không bao giờ trở về gia đình này nữa chớ! Sao rồi? Không dứt bỏ được ngôi nhà này à! Tôi còn nhớ lúc ra đi, cậu hai đã nói những gì . ..

Ông Vọng quay đầu nói chặn họng:

-Phẩm Huệ, Vân Phi về nhà là chuyện vui tày trời! Tôi cấm không được ai nhắc lại chuyện cũ nữa! Bà ít mồm ít miệng cho tôi nhờ! Thằng Tường đâu?

Vân Tường nãy giờ vẫn đứng ở phía sau. Khi nghe nói Vân Phi trở về, anh ta nửa tin nửa ngờ, lúc ra nhà khách nhìn thấy người anh cùng cha khác mẹ, mới biết điều mình không hề mong muốn đã xảy ra, người mình không muốn thấy đã hiện ra trước mắt! Trước thái độ vừa kinh ngạc vừa vui sướng của cha và mẹ lớn, anh ta uất hận vô cùng. Bây giờ lại nghe cha nhắc đến tên mình, đành phải lách qua mọi người bước tới chỗ Vân Phị Tuy ngoài mặt lộ vẻ vui sướng, nhưng anh ta lại nói với giọng thù hằn và khiêu khích:

-Con đứng xếp hàng ở đây, thấy chưa đến lượt nên không dám lên tiếng. Anh hai quả là con người lợi hại, tôi phục anh lắm! Trong bốn năm qua, anh đã ăn chơi phè phỡn ở nơi nào? Anh bỏ đi cũng được, nhưng lại dồn tiệm đổi tiền, cửa tiệm . . . và nhiều công chuyện khác bắt tôi phải làm

một mình. Anh có biết mấy năm nay tôi quá vất vả vì nhà họ Triển, tôi sắp quỵ xuống rồi hay không? Nhưng mà . . . ha . . . ha . . . không phải vì cậu hai không có nhà mà nhà họ Triển sa sút, làm ăn không ra gì! Khi anh bỏ nhà ra đi, sự nghiệp nhà họ Triển đã to lớn, bây giờ anh về nó lại càng to lớn hơn! Bây giờ anh về hưởng thụ cũng chưa muộn! Ha . . . ha . . . ha . ..

Thấy Vân Tường hống hách, Vân Phi cười gượng, nhìn thẳng vào mặt anh ta mỉa mai:

-Tôi thấy nhà họ Triển khác xưa, sự nghiệp gia sản ngày càng phát triển! Còn chú thì có chút thay đổi!

Vân Tường cau mày:

-Ủa! Tôi thay đổi chỗ nào?

-Khi tôi ra đi, chú là một "thằng ba" ngông cuồng, nay tôi trở về chú trở thành một "thằng ba" ngang tàng.

Vân Tường nổi giận, đầu óc nóng bừng, vươn tay túm ngực áo Vân Phi, đe dọa:

- Đừng tưởng anh bỏ nhà đi mấy năm, nay trở về tôi không dám làm gì anh đâu.

Ông Vọng thấy thế vội quát to:

-Bỏ tay ra! Hai đứa mày không còn chút tình nghĩa anh em nào nữa hay sao? Đứa nào dám đánh nó, đừng gọi tao là cha nữa! Vân Tường, mày biết điều một chút cho tao nhờ,

nghe rõ chưa?

Vân Tường buông tay lẩm bẩm chửi thề.

Lại đến lượt bà Huệ gào lên:

-Chao ôi! Ông đừng tưởng thằng hai về rồi ăn hiếp thằng bạ Tuy Vân Tường là thằng con mụ vợ hai này sanh ra, nhưng nó đã làm điều gì mất mặt ông chưa! Nó xưa nay một lòng một dạ trông coi tài sản gia đình họ Triển, chưa hề chây lười, chưa bao giờ tức giận bỏ nhà ra đi . ..

Gia đình? Một gia đình không có gì thay đổi, mọi chuyện đều như xưa! Vẫn dì Huệ đanh đá và Vân Tường ngông cuồng! . . . Vân Phi thở dài: “Thôi . . . thôi . . . mình đã từng suy đi nghĩ lại hàng ngàn vạn lần là có nên về nhà hay không, nhưng rồi vẫn trở về, quả là một sai lầm!” Chàng bực bội quay bước.

Bà Nhàn lập tức xông ra đứng chắn trước cửa:

-Vân Phi! Con lại đi à? Muốn đi. con hãy bước qua xác mẹ mà đi!

Vân Phi nghe mẹ nói vậy, hết sức kinh hoàng. Chàng chăm chú nhìn mẹ, hình dung ra cảnh cô đơn và nỗi khổ tâm của mẹ trong bốn năm quạ Một thứ tình cảm thê lương níu chặt lấy chàng. Vân Phi cảm thấy là đã về đến nhà thì nên chiều ý mẹ. Chàng nói với bà Nhàn:

-Mẹ! Tại sao mẹ lại nói như vậy? Mẹ yên tâm, không dễ gì

con bỏ nhà ra đi lần nữa đâu!

Bà Nhàn như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, trong góc nhà khách, Thiên Hồng lặng lẽ đứng yên như cái xác không hồn. Nàng là con gái viên quaœn lý họ Kỷ, kém Vân Phi sáu tuổi, kém Vân Tường hai tuổi. Nàng cùng anh trai là Thiên Nghiêu đều lớn lên trong nhà họ Triển. Mẹ Thiên Hồng qua đời khi nàng còn nhỏ, bà Nhàn đã nuôi nàng khôn lớn và coi như con gái. Trước đây đã có thời gian nàng cùng Vân Phi như hình với bóng, bây giờ nàng chỉ có thể đứng từ xa nhìn chàng. Khi theo mọi người chạy vào nhà khách, thấy Vân Phi vẫn hiền lành, nho nhã và chững chạc như xưa, nàng cứ ngẩn người ra. Trong khi mọi người nghe nói Vân Phi trở về đều vui mừng cười nói ầm ỹ thì nàng chỉ im lặng nhìn chàng. Cho đến khi nghe Vân Phi nói câu “Không dễ gì con bỏ nhà ra đi lần nữa đâu!”, nàng mới thở ra dễ chịu.

Vân Tường nãy giờ chăm chú nhìn Thiên Hồng, không bỏ qua một cử chỉ hay biểu lộ nào của nàng. Bỗng anh ta xông đến cạnh Thiên Hồng, nắm lấy cổ tay nàng kéo đến trước mặt Vân Phi:

-Vân Phi! Xin giới thiệu với anh một người. Đây là Kỷ Thiên Hồng, tôi tin chắc là anh chưa hề quên cô ta, có điều, nay đã có nhiều thay đổi lắm rồi. Khi anh bỏ nhà ra

đi, cô ta là cô Thiên Hồng, bây giờ nàng là vợ thằng Tường này rồi!

Vân Phi thật sự kinh hoàng khi nghe Vân Tường nói vậy. Chàng nhìn Thiên Hồng với ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc, không sao tin được lời thằng em vừa nói. Không ngờ "cái bóng nhỏ" của chàng đã kết hôn cùng Vân Tường! Tại sao lại như vậy? Sao lại có thể như thế được?

Thiên Hồng gượng gạo ngẩng lên nhìn Vân Phi, ánh mắt lộ vẻ buồn rầu như van xin chàng tha thứ. Nàng như có muôn ngàn lời muốn nói nhưng không thốt ra được.

Lúc đó ông Kỷ cùng Thiên Ngưu hớt haœi chạy vào.

-Vân Phi, chúc mừng cậu đã trở về!

Vân Phi hết nhìn ông Kỷ lại nhìn Thiên Ngưu:

-Chú Kỷ, Thiên Nghiên, chú và em đều mạnh khỏe cả chứ?

Ông Vọng cảm thấy không khí căng thẳng, bèn vỗ tay nói lớn:

-Mấy đứa không đến chào cậu hai, còn thập thò ở đó làm gì?

Thế là vú Tề, Cẩm Tú, Tiểu Liên và đám nữ gia nhân cùng ùa lên. Vú Tề nói:

-Chào cậu hai, cậu trở về chúng tôi mừng lắm

Bọn gia nhân và gia đinh trong nhà họ Triển cùng nói:

-Cậu hai, chào cậu trở về!

Vân Phi bước đến nắm tay vú Tề:

-Vú Tề, vú còn ở đây à?

-Vú Tề nước mắt lưng tròng:

-Cậu hai chưa về, làm sao tôi đi khỏi nơi này được!

-Lúc này A Siêu mới có dịp bước đến chào ông bà chủ. Bà Nhàn hỏi:

-A Siêu, mấy năm nay vẫn đi theo cậu hai phải không?

-Vâng, trong bốn năm qua con chưa rời khỏi cậu hai bước nào.

Ông Vọng caœm động, bước đến vỗ vai A Siêu:

-A Siêu, tốt lắm, tốt lắm!

Vân Tường thấy mọi người vây quanh Vân Phi, ngay cả A Siêu cũng được hỏi han tử tế, thì bực bội cất tiếng cười lớn:

-Ha ha . . . nếu biết bỏ nhà phiêu bạc bốn năm mà lúc trở về được đón tiếp như một vị anh hùng, thì tôi cũng nên bắt chước bỏ đi một thời gian mới phải.

Ông Vọng sợ hai anh em lại cãi cọ, bèn nói sang chuyện khác:

-Ông Kỷ, tối nay tôi mở tiệc, ông cho người đi mời bà con bạn bè thân thích. Nhớ gọi luôn các ông chưởng quỹ và những người bán hàng ở ngoài tiệm! Không được bỏ sót

một người nào!
Ông Kỷ vội đáp:
-Thưa vâng!
Vân Phi kinh ngạc, vội chặn lại:
-Thưa cha . ..
Ông Vọng biết chàng muốn nói gì, bèn xua tay:
-Không phải nói gì nữa, hôm nay cha con ta phải nhậu với nhau một bữa!
Vân Tường lại càng bực bội, hết cắn môi lại nhíu mày, sau đó đập tay vào vai Vân Phi nói oang oang:
-Ha ha . . . nhà này sắp mở đại tiệc, không biết có nên mời đoàn hát tuồng đến diễn hay không. Chắc bữa tiệc này còn sang trọng hơn tiệc cưới của tôi nữa! Xin lỗi, tối nay tôi không dự được, tôi và Thiên Ngưu có công chuyện quan trọng gấp trăm lần bữa tiệc mừng cậu hai nhà họ Triển trở về nhà!
Khi quay mình bước ra cửa, Vân Tường thấy Thiên Hồng vẫn đứng như pho tượng, lại càng bực tức hơn, bèn nắm chặt cổ tay vợ, nghiến răng nói:
- Đi theo tôi, đừng có đứng đực ra đó nữa, không khéo lại biến thành tảng đá mất!
Chưa dứt lời anh ta đã lôi Thiên Hồng ra khỏi nhà khách. Vân Phi nhìn theo hai người, thở dài thườn thượt. Gia

đình! Đây là gia đình hay sao?

oOo

Sau giây phút xúc động, Vân Phi mới cùng mẹ và Vú Tề đi về phòng riêng của mình. Chàng ngạc nhiên nhìn quanh. Sách vở trên giá, nghiên mực và ly uống trà trên bàn, chăn gối trên giường... đều sắp xếp rất găn nắp, toàn bộ căn phòng không chút bụi bặm, không khác gì lúc chàng đang ở nhà. Chàng xúc động ngẩng nhìn mẹ hiền. Vú Tề nước mắt đầm đìa:

-Ngày nào bà chủ cũng vào đây quét dọn. Mỗi tối bà thường vào đây ngồi mấy tiếng đồng hồ!

Vân Phi xúc động không nói nên lời. Bà Nhàn nhìn vú Tề, vui vẻ nói:

-Vú Tề này! Lát nữa vú nói với đầu bếp, cậu hai thích ăn lăng giác, liên tử và bách hợp tươi, thích ăn thịt băm nấu mọc, nấm đông cô xào... nhớ dọn đầy đủ cho cậu hai ăn!

-Lại còn phải chờ bà chủ nhắc nữa sao? Tôi vừa dặn dò đầu bếp xong. Có điều tối nay ông chủ đãi tiệc, đến ngày mai cậu hai mới ăn những món ăn hằng ngày đó.

Bà Nhàn nhìn con trai:

-Con đã đói chưa, nếu đói ăn tạm chút điểm tâm, để mẹ xuống bếp xem!

Vân Phi hốt hoảng:

-Mẹ, mẹ đừng quá bận rộn vì con có được không? Con . ..
-Mẹ không bận rộn gì cả. Niềm vui sướng nhất của mẹ là được nhìn con ăn uống vui vẻ. Con cho mẹ tận hưởng niềm vui đó được không?
Nói xong bà vội đi ra ngoài, Vân Phi ngăn cản cũng không được.
Bà Nhàn vừa đi khỏi, chàng quay qua nhìn vú Tề, buột miệng hỏi:
-Vú Tề, nói cho tôi biết, tại sao Thiên Hồng lại lấy Vân Tường? Sao lại có thể như vậy được?
Nghe cậu chủ hỏi, vú Tề thở dài não nuột:
-Chuyện này dài lắm. Tóm lại là cô ấy bị cậu ba... lường gạt!
Vân Phi hơi sốt ruột:
-Theo vú thì cô ấy không được sung sướng không?
-Sống với cậu ba thì ai được sung sướng!
-Vậy thì . . . chú Kỷ và Thiên Ngưu thế nào? Họ ngồi yên nhìn Thiên Hồng chịu khổ chịu sao?
Vú Tề ngửng lên nhìn chàng, rầu rĩ:
-Ông Kỷ được làm xui gia với ông chủ thì sung sướng lắm rồi. Ông ta theo ông chủ suốt đời, lúc nào cũng nghe lời ông chủ. Thiên Ngưu thì kết bè kết đảng với cậu ba, việc gì xấu xa hắn cũng có phần. Không bao giờ hắn nghĩ đến

chuyện giúp đỡ Thiên Hồng! Mà có muốn giúp cũng không sao làm được, đành phải nhắm mắt làm ngợ Cậu hai, tôi xin hỏi cậu điều này, có phải . . . vì chuyện của Thiên Hồng mà cậu về nhà hay không?

Vân Phi im lặng một chút rồi nói:

-Tất nhiên là không phải! Tôi cũng nghĩ là cô ta lấy chồng rồi, nhưng không hề nghĩ là lấy Vân Tường!

-Có thể kiếp trước cô Thiên Hồng mắc nợ cậu ba nhiều lắm, nên kiếp này phải trả! – Bỗng vú nói nhỏ – Trên đường về cậu có nghe nói đến "Đội Cú Đêm" hay không?

Vân Phi ngơ ngác:

- Đội Cú Đêm? . . . Đó là cái gì?

Vú Tề nghiến răng xúc động:

-Không phải là đồ vật! Chà . . . cậu đã về đến đây rồi, thế nào cũng sẽ biết! Cậu hai này, nếu cậu không về trông coi cái nhà này, chắc chắn bọn tôi sẽ có ngày lên núi dao hay xuống vạc dầu.

-Thế là thế nào?

Vú Tề nói lảng sang chuyện khác:

-Tôi có điều này muốn hỏi cậu.

-Cái gì?

-Chuyến này cậu về ở nhà hẳn, hay chỉ về trong một thời gian?

Vân Phi chau mày, nghĩ ngợi một chút rồi nói thật:
-Thấy mẹ già vui sướng như vậy, tôi không biết nói sao đây! Khi ở ngoài nhà khách, tôi nói là không đi nữa . . . nhưng thật ra thì tôi chỉ định về thăm nhà, ở lại vài ba tháng! Tôi đã lập nghiệp ở Quảng Châu rồi.
-Cậu lấy vợ rồi hả?
-Cái đó thì chưa!
Vú Tề đảo mắt nhìn xung quanh, nói nhanh:
-Tôi nói cho cậu biết một chuyện hết sức bí mật. Cậu đừng cho bà chủ biết tôi nói với cậu chuyện này. Mẹ cậu không sống được bao lâu nữa đâu!
Vân Phi hoảng hồn:
-Vú nói cái gì?
-Sau khi cậu bỏ nhà đi, bà chủ đau khổ vô cùng nên đã bị bệnh, sức khỏe ngày càng sa sút. Bà đi khám lương y, uống rất nhiều thuốc bắc, nhưng cũng vô dụng. Ông chủ lại sai người đưa bà chủ đến khám tại bệnh viện Thánh Tâm do nhà thờ Thiên Chúa Giáo của người ngoại quốc, y sĩ ngoại quốc cho biết trong người bà mọc một cái gì đó, chỉ sống được một vài năm nữa mà thôi.
Vân Phi trợn tròn mắt:
-Vú nói thật phải không? Vú không gạt tôi đấy chứ?
-Cậu hai, tôi đã gạt cậu lần nào chưa?

Vân Phi quá xúc động, mặt trắng nhợt. Chàng ngồi phịch xuống ghế, lặng người không nói được lời nào. Vân Phi sực nhớ những lúc chiêm bao, chàng thường mơ thấy khuôn mặt của mẹ hiền. Đối với chàng, gia đình là niềm mơ ước và nỗi đau khổ của mẹ hiền! Vân Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng một nỗi khủng khiếp từ đâu tràn đến bao phủ quanh chàng.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 2

Ký Ngạo Sơn Trang rất đẹp, phong cảnh hữu tình, phía sau tựa vào núi, phía trước nhìn ra sông. Từ Bắc Bình tới, Thục Hàm thấy phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp thì không muốn đi nơi khác nữa, Minh Viễn bèn dốc sức xây dựng nên trang trại này, vừa trang nhã vừa thích hợp với cuộc sống. Xây dựng xong, ông đặt tên cho nó và tự tay viết bốn chữ "Ký Ngạo Sơn Trang" vào một tấm bảng treo lên phía trước trang trại. Hai mươi năm qua, ông làm thêm nhà cửa, lần lượt đón những đứa con mới ra đời. Có thể nói đây là "thiên đường" của vợ chồng ông, là "doanh trại" của vợ chồng con cái nhà họ Tiêu, vừa ấm cúng, yên lành, thỏa mãn, vừa chan chứa tình thương.

Vậy mà giờ phút này lòng ông nặng trĩu. Ông thấp thỏm lo sợ rồi đây cái "thiên đường" này sẽ tan ra mây khói!

Một buổi tối, ông xách cái đèn bão ra khỏi nhà. Vũ Phượng

vội cầm áo khoác chạy ra đưa cho cha.

-Ba à, đêm hôm thế này ba còn đi đâu nữa?

-Ba đi bách bộ một lát rồi về ngay thôi, con coi các em cho ba.

Vũ Phượng khoác áo lên người cha:

-Ba khoác thêm cái áo nữa, xem chừng thời tiết đổi thay, dễ bị cảm lạnh lắm.

Ông Viễn mặc xong áo, quay người bước đi. Vũ Phượng lại gọi cha:

-Ba à...

-Cái gì?

-Ba đừng ở ngoài đó lâu quá. Dạo này thời tiết thay đổi, sáng sớm và chiều tối thường hay trở lạnh. Trên đồi núi gió thổi dữ lắm! Con biết ba muốn nói với má nhiều chuyện lắm, nhưng mà ba cũng phải giữ gìn sức khỏe.

Ông Viễn giật mình nhìn con gái:

-Hả? Sao con biết ba định đi ra mộ má con?

Vũ Phượng dịu dàng:

-Con biết ba đang nghĩ chuyện gì. Con biết mỗi buổi tối ba thường đi đâu! Ba đừng lo, con nghĩ thế nào chúng ta cũng có cách trả được món nợ cho nhà họ Triển. Chính ba thường nói với chúng con, làm người lúc nào cũng phải hy vọng, ông trời không hại ai đâu.

Ông Viễn cười gượng gạo, nhìn Vũ Phượng với ánh mắt tội nghiệp:

-Trước kia ba nhìn đời lạc quan hơn bây giờ. Từ ngày má con qua đời, ba không còn lạc quan như trước nữa. Con là đứa con khôn lớn, biết điều. Mấy năm nay, con vất vả cực nhọc quá! Lẽ ra ba phải tìm gả con cho nơi tử tế. Lúc nào ba cũng nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của con và em Quyên. Không biết con đã gặp chàng trai nào vừa ý chưa? Nếu gặp rồi thì nói cho ba biết, đừng có xấu hổ. Con cũng biết ba có nhiều chuyện làm không đến nơi đến chốn.

Vũ Phượng thẹn thùng, mặt đỏ bừng, đôi mắt cay cay, chu miệng:

-Sao bữa nay ba nói toàn những chuyện vớ vẩn!

Ông Viễn cười rồi khoát tay:

- Được rồi, được rồi, ba không nói nữa.

Nói xong ông quay bước.

Cha vừa bước ra khỏi nhà, Vũ Phượng kêu các em lên ngồi trên giường, nghe nàng kể chuyện "cổ tích”. Chuyện “cổ tích” này nàng đã kể hàng trăm lần, nhưng nhỏ Út nghe mãi vẫn không chán. Vũ Phượng ngồi tựa lưng vào tường, nhỏ Út ôm chú thỏ con vào lòng, nằm gối đầu lên chân nàng. Vũ Quyên ngồi bên cạnh đọc sách. Cu Năm

nằm ườn, tay chân duỗi thẳng, nhỏ Tư lấy tay hất cái cẳng cu Năm đang đè lên người nó. Vũ Phượng nhìn các em, lòng tràn ngập sung sướng, dịu dàng kể:

-Ngày xửa ngày xưa, kinh thành Bắc Bình rất náo nhiệt, trong vương phủ nọ có nàng quận chúa ca hát rất hay. Cha mẹ nàng mời một nhạc sư có tài đến vương phủ dạy quận chúa hát. Vừa gặp người nhạc sư này, quận chúa đã cảm thấy nàng gặp được một người vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình. Họ cùng nhau ca hát, cùng nhau soạn nhạc. Người nhạc sư này đã soạn cho nàng quận chúa rất nhiều bản nhạc...

Nhỏ Út ngửng đầu nhìn chị, nói chen vào:

-Như bài “Mây ơi!”, “Chim ơi!”...

- Đúng! Như bài “Mây ơi!”, “Chim ơi!”... Thế là nàng quận chúa và người nhạc sư đó thương yêu nhau, họ cảm thấy không thể xa nhau, họ muốn trở thành vợ chồng. Tiếc thay, nàng công chúa đã được hứa hôn với người khác, không thể se duyên cùng nhạc sư đó, cha nàng không cho phép làm vậy.

Nhỏ Tư lại xen vào:

-Nhưng hai người đã thề sống chết có nhau!

- Đúng! Họ đã nguyện sống chết bên nhau, làm sao có thể xa rời nhau được? Tình thương yêu của hai người đã làm

cho mẹ nàng quận chúa xúc động, bà lấy hết số tiền dành dụm được trao cho nàng và người nhạc sư, biểu họ đi xa để làm vợ chồng, và với điều kiện là mãi mãi không bao giờ trở lại kinh thành Bắc Bình...

Cu Năm chưa ngủ, trở mình, mở to mắt nói xen vào:

-Thế là họ đi đến Đồng Thành, tìm thấy một nơi phong cảnh đẹp tuyệt trần, không khác gì thiên đường, mua một thửa đất, xây dựng nên Ký Ngạo Sơn Trang, cùng nhau sống cuộc đời thần tiên!...

Vũ Phượng gật đầu. Nàng nghĩ đến thần tiên cũng có khi chia ly thì tê tái trong lòng, buồn rầu kể tiếp:

- Đúng! Họ sống cuộc đời thần tiên, rồi sinh ra năm đứa con...

Nhỏ Út sung sướng:

- Đó là năm đứa tụi mình!

- Đúng! Đó là năm chị em chúng tạ Ba má đã từng nói, chúng ta là năm con chim nhỏ vui vẻ và hồn nhiên, cho nên chúng ta đều mang tên một loài chim...

Bỗng Vũ Quyên bỏ quyển sách xuống một bên, đứng phắt dậy, nói lớn:

-Chị hai và các em có nghe tiếng gì không?

Vũ Phượng giật mình, hoảng hốt:

-Nghe cái gì?

Vũ Quyên chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Từ xa, những bó đuốc rực sáng đang di chuyển mau lẹ về hướng này. Tiếng vó ngựa lộp cộp mỗi lúc nghe một rõ. Vũ Quyên hoảng hồn, kêu lên:

-Ngựa! Một đàn ngựa đang phi nước đại về phía chúng ta!

Năm chị em chồm đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ông Viễn xách cái đèn bão, đứng trước mộ người vợ quá cố lẩm bẩm:

-Thục Hàm, tôi có lỗi với bà! Bà ra đi chưa được hai năm, tôi đã làm cho nhà họ Tiêu khuynh gia bại sản, nợ nần ngày càng chồng chất, không biết nên làm sao bây giờ. Năm đứa con, đứa nào cũng ngoan ngoãn, dễ thương, chỉ có điều, Vũ Phượng và Vũ Quyên đã đến tuổi lấy chồng, vì hoàn cảnh nhà mình, cho đến nay vẫn chưa xuất giá được! Cu Năm là con trai duy nhất, năm nay đã lên mười. Trước đây tôi hứa với bà sẽ dạy dỗ con đến nơi đến chốn. Nhưng mà hai ngôi trường Tiểu học ở Đồng Thành lại cách nhà mình hai chục dặm, không thể cho nó đến đó học, tôi đành phải dạy con ở nhà...

Ông Viễn đang lẩm bẩm một mình, bỗng nghe tiếng ồn ào, bèn ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy ánh lửa bập bùng dưới chân núi, một đàn ngựa đang phi nước đại. Ông hoảng sợ, tự hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, đàn ngựa này

còn đi đâu?” Ông giụi mắt nhìn kỹ, cái đèn trong tay rớt xuống đất:

-Trời ơi! Một đàn ngựa đang phi lẹ về phía Ký Ngạo Sơn Trang! Trời ơi! “Đội Cú Đêm”!...

Nói xong, ông vừa chạy về nhà, vừa la hét om sòm:

- Đừng sợ! Các con đừng sợ!... Các con đừng sợ! Ba về đây!...

oOo

Nếu Vân Phi không trở về nhà, có thể đêm đó Vân Tường không đến phá phách Ký Ngạo Sơn Trang. Tuy sớm muộn thế nào nơi đó cũng sẽ xảy ra chuyện, nhưng biết đâu có thể tai qua nạn khỏi.

Vân Phi trở về nhà, cha chàng đãi tiệc ăn mừng, khiến cho Vân Tường tức giận vô cùng, nhưng hắn không biết trút giận lên đầu lên cổ người nào. Thêm vào đó, Thiên Hồng lúc nào cũng như người mất hồn, khiến hắn càng tức giận hơn. Hắn luôn nghĩ thầm, tại sao Vân Phi lại không chết đi cho rảnh mắt!

Thấy Vân Tường cầm đầu đàn ngựa xuất phát, Thiên Ngưu cảm thấy có chuyện gì không ổn, bèn nói:

-Anh Vân Tường, hãy chờ thêm thời gian nữa, chúng ta không nên đến đó trong ngày hôm nay! Sớm muộn gì Ký Ngạo Sơn Trang cũng thuộc về chúng ta, hôm khác đi

cũng được mà!
-Tại sao hôm nay lại không đi được? Tôi không rượu chè phè phỡn, chỉ đi làm chuyện đứng đắn, ai khiển trách được?
-Tôi muốn nói là hôm nay cha anh đãi tiệc, chúng ta nên đến dự thì hay hơn!
-Hay cái gì? Hay cái con khỉ ! Tôi cứ nghĩ anh ta chết đường chết chợ rồi, ai ngờ lại vác mặt về nhà. Không ngờ ông già tôi lại chiêng trống rùm beng thiết tiệc đón mừng anh ta trở về, khiến tôi tức giận vô cùng. Đêm nay, kẻ nào làm cho ta tức giận kẻ đó sẽ biết tay ta! Cậu cũng muốn dự bữa tiệc đón thằng cha đó trở về à? Hay là cậu không được làm em vợ Vân Phi, lại phải làm em vợ thằng Tường này nên bây giờ hối tiếc?
Sắc mặt Thiên Ngưu tái mét:
-Sao anh lại ăn nói như vậy? Thôi chúng ta đi!
Vân Tường ra lệnh đốt đuốc, chân trời sáng rực. Hắn cầm đầu đám lâu la, thúc ngựa phóng lẹ đến Ký Ngạo Sơn Trang.
Trong chốc lát, đoàn người ngựa đã đến trước Ký Ngạo Sơn Trang. Tiếng vó ngựa, tiếng hí của đàn ngựa vang vọng trong ánh lửa bập bùng của những bó đuốc, thật rùng rợn! Đoàn người xông thẳng vào Ký Ngạo Sơn

Trang, rồi tiếng Vân Tường la hét ầm ỹ:
-Tất cả xông vào bên trong, đừng khách sáo gì với chúng nó!
Đàn ngựa nhảy qua hàng rào xông vào bên trong, tiếng hàng rào đổ xuống nghe răng rắc.
Vũ Phượng, Vũ Quyên dẫn tụi nhỏ đứng ở cửa sổ nhìn ra, thấy cảnh tượng khủng khiếp như vậy, cứ há hốc miệng ra. Nhỏ Út sợ quá run lên cầm cập. Vũ Quyên vừa xông ra ngoài, vừa quay đầu lại nói với Vũ Phượng:
-Chị hai trông các em, đừng để tụi nó chạy ra ngoài. Em chạy ra xem bọn thổ phỉ nào đến quấy phá nhà ta.
Vũ Phượng vội gào lên:
-Em đừng có ra ngoài đó, mất mạng như chơi! Chúng mình cài chặt cửa lại!
Vân Tường thúc ngựa xông thẳng vào sân vườn Ký Ngạo Sơn Trang. Ngồi trên mình ngựa, hắn hét lớn:
-Tiêu Minh Viễn đâu rồi, hãy ra đây ngay!
Bọn lâu la khua những bó đuốc cầm ở tay, cũng gào thét ầm ỹ:
-Tiêu Minh Viễn! Hãy ra đây, ra đây nhanh lên! Tiêu Minh Viễn!... Tiêu Minh Viễn... Tiêu... Minh... Viễn!...
Vũ Quyên trợn mắt nhìn Vũ Phượng một cái rồi chạy ra ngoài, nói lớn:

-Người ta gọi tên cha, em không ra thì ai ra!

-Chị không cho em ra ngoài đó một mình đâu. Nhỏ Tư, hãy trông các em...

Chưa dứt lời, Vũ Phượng đã hốt hoảng đuổi theo Vũ Quyên.

Cu Năm thấy chị hai và chị ba chạy ra ngoài, cũng kêu to:

-Em cũng ra với hai chị!

Nhỏ Tư thấy vậy cũng vừa chạy vừa nói:

-Em cũng đi!

Nhỏ Út thấy thế cũng gào lên:

-Còn em... còn em... còn... em!

Thế là ba đứa nhỏ đuổi theo Vũ Phượng và Vũ Quyên.

Ánh lửa chiếu sáng rực, bọn Vân Tường thúc ngựa chạy đi chạy lại giẫm nát cây cỏ và gào thét như những hung thần, khiến cho dê bò trong chuồng hoảng hốt kêu ầm ỹ.

Vân Tường ghìm ngựa lại, hét lên:

-Tiêu Minh Viễn, lão trốn chỗ nào? Nếu lão không chịu ra, bọn ta không nể nang đâu!

Thiên Ngưu cũng la lên:

-Tiêu Minh Viễn! Giết người thì đền mạng, mắc nợ thì phải trả. Lão đã đến ngày tận số, có bỏ chạy hay trốn đi đâu cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay chúng tao! Hãy ra đây trả nợ, đừng làm con rùa rụt đầu rụt cổ nữa!

Tiếng gào thét chửi bới mỗi lúc một ầm vang! Vũ Quyên từ trong nhà chạy ra, can đảm ngẩng mặt lên, ánh lửa bập bùng rọi sáng khuôn mặt nàng, trông thật oai hùng và xinh đẹp:

-Các anh là ai? Tại sao đêm hôm khuya khoắt đến gào thét như chó sói vậy! Cha tôi không có nhà! Có chuyện gì ban ngày ban mặt hãy đến.

Vân Tường trâng tráo nhìn Vũ Phượng rồi cười ha hả:

-Thiên Ngưu, mày đã nghe rõ chưa? Con nhỏ nói chúng ta ban ngày ban mặt hãy đến!

Thiên Ngưu lớn tiếng:

-Ha ha!... Chắc lão già họ Tiêu lại đi coi hát tuồng nên không có nhà. Anh Vân Tường, tụi mình tiếp tục chờ hay ngoan ngoãn vâng lời con nhỏ, ngày mai lại đến?

Vũ Quyên chưa kịp nói gì, Vũ Phượng đã nhào ra, giọng nàng thánh thót nhưng cũng rất cứng cỏi:

-Xin hỏi có phải các ông là người nhà họ Triển không? Vị nào là cậu ba Triển?

Vân Tường giật mình! Dưới ánh đuốc, hắn thấy Vũ Phượng xinh đẹp lạ thường, liền nảy sinh ý nghĩ độc ác. Hắn xuống ngựa, vung vẩy cái roi, từ từ quấn lấy cổ nàng rồi giật mạnh cái cằm lên, cả khuôn mặt của nàng quay về phía hắn. Hắn lại nhìn khắp người Vũ Phượng rồi quát:

-Ủa, cô nàng cũng biết ta là cậu ba nhà họ Triển à? Vậy thì cho cô nàng nhìn cho sướng mắt! Đúng, ta là cậu ba Triển, cô nàng muốn gì?

Vũ Phượng bị cái roi ngựa xiết chặt, hoảng quá, vùng vẫy la lên:

-Thả tôi ra! Muốn gì thì nói chuyện! Chúng ta đều là con nhà tử tế! Anh muốn làm cái gì thế này? Ái cha... Ái!...

Cái roi ngựa càng xiết chặt, Vũ Phượng sắp ngất xỉu! Vũ Quyên thấy chị bị roi ngựa quấn cổ như vậy, giận run lên cầm cập. Không chút suy nghĩ, nàng xông thẳng vào giật mạnh cái roi ngựa, Vân Tường không đề phòng, cái roi tuột ra. Vân Tường hết sức kinh ngạc và tức giận. Hắn với tay nắm lấy cái roi, lập tức quất mạnh vào người Vũ Quyên một roi.

-Chống lại hả? Dám cướp roi ngựa của cậu ba Triển này hả? Mày tưởng mày là con gái thì tao thương hại kẻ chân yếu tay mềm hay sao?

Vũ Quyên bị một roi, trên mặt có vết tím bầm. Nàng giận quá ngẩng lên, đôi mắt như tóe lửa, chăm chú nhìn Vân Tường qua ánh lửa rực sáng, giận dữ hét lớn:

-Họ Triển kia, mày đừng cậy nhà giàu, thế lực mạnh, đến đây phá phách ngang tàng đâu! Nhà chúng tao chỉ nợ nhà họ Triển một ít tiền bạc, có nợ tính mạng đâu mà đến đây

quấy phá. Nhà họ Triển nợ máu chồng chất, đôi bàn tay tanh hôi, thế nào cũng có ngày bị thiên lôi đánh chết cho mà xem!...

Vân Tường tung roi ngựa quấn vào cổ Vũ Quyên giật mạnh rồi cười ngạo nghễ:

-Ha ha ha ha... Giỏi lắm! Tao thích loại con gái này! Thiên Ngưu! Mang bó đuốc lại đây cho tao nhìn rõ mặt nó.

Trong khoảnh khắc, mười mấy bó đuốc chiếu sáng khuôn mặt giận dữ của Vũ Quyên. Nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên, trẻ đẹp, đôi mắt bồ câu đang tóe ra những tia lửa căm hận, có thể người khác không dám nhìn vào, trông thật oai phong lẫm liệt, Vân Tường hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm: “Tại sao mình lại không biết lão Tiêu này có hai đứa con gái xinh đẹp như vậy?”

Vũ Phượng hoảng quá, đưa tay lên gỡ cái roi ngựa, giận dữ nói:

-Tại sao các ông lại hành động như vậy? Chẳng lẽ Đồng Thành này không còn luật pháp nữa hay sao? Thả em tôi ra, thả em tôi ra!...

Lúc này, cu Năm như một mũi tên rực cháy húc thẳng vào bụng Vân Tường, rồi la lên chói lói:

-Tụi bay là cường đạo, là thổ phỉ, tao liều mạng với tụi bay.

La xong nó níu lấy bả vai của Vân Tường, ghé răng cắn

một miếng. Vân Tường càng nổi giận, túm lấy cu Năm quăng xuống đất, gào lên:
-Cút đi! Tụi bay đâu, đánh nó cho tao, đánh thật mạnh vào!
Bọn lâu la xông đến, lấy roi ngựa quất mạnh vào người cu Năm. Nhỏ Tư thấy em trai bị đánh thì vừa kêu la ầm ỹ vừa xông vào che chơœ cu Năm:
-Không được đánh em tôi như vậy!
Vân Tường thấy thế càng tức giận hơn:
-Lại thêm một đứa nữa! Mặc kệ chúng nó! Đánh hết cho tao!
Những cái roi ngựa lại liên tiếp quất vào người cu Năm và nhỏ Tư như mưa rơi, hai đứa nhỏ đau quá cứ lăn lộn trên mặt đất. Nhỏ Út thấy vậy sợ quá khóc òa lên.
Vũ Phượng và Vũ Quyên thấy hai em bị đánh, liều mạng xông vào chặn làn roi ngựa, đáng tiếc thân hình hai nàng không sao chặn nổi, mặt mũi tay chân đều bị roi ngựa quất vào. Vũ Quyên giận dữ, gào thét thê thảm:
-Tụi bay là bọn đàn ông khỏe mạnh, cưỡi ngựa xông vào nhà dân lành đánh mấy đứa nhỏ chân yếu tay mềm, còn gì là anh hùng hảo hán nữa? Tụi bay gây ra những chuyện xấu xa bỉ ổi như vậy, không sợ trời đánh hay sao? Không sợ tuyệt tử tuyệt tôn hay sao?
Vân Tường quay lại nói với Thiên Ngưu và bọn lâu la:

-Cái miệng mấy đứa nhỏ này thiệt là lợi hại! Thiên Ngưu, ta xem chừng lão Tiêu không dám ra mặt, cho tụi nhỏ ra ngăn cản để cho xong chuyện! Lão xem thường cậu ba nhà họ Triển này quá. Chúng mày xông vào lục soát bắt lão ra đây cho ta!

Hắn vừa ra lệnh, bọn lâu la tuân lời ngay. Trong khoảnh khắc, tiếng đập phá ồn ào, cửa ngõ bị phá tung, gà vịt heo dê chạy tản mác xung quanh, chó sủa oăng oẳng. Bọn lâu la đứa vào trong nhà, đứa ra ngoài chuồng heo chuồng bò sục sạo, hai con bò sữa thấy những bó đuốc sáng rực sợ quá chạy ra khỏi chuồng, nhảy lung tung. Mấy con dê kêu be be chạy quanh vườn, cảnh tượng thật là hỗn loạn!

Lát sau, bọn lâu la chạy ra nói với Vân Tường:

-Không thấy lão Tiêu ở đâu cả!

Vân Tường lại ra lệnh:

-Vào nhà củi lục xem lão có trốn trong đó không! Đốt khói hun cho lão ta ra!

Một tên lâu la chạy đến nhà để củi, ném một bó đuốc lên mái nhà, trong chốc lát, nhà để củi rực cháy, lửa ngọn bốc lên cao!

Vừa vặn lúc đó ông Viễn hớt hải từ ngoài chạy về, thấy cảnh tượng như vậy, hồn siêu phách lạc, liền van xin thảm thiết:

-Cậu ba Triển, xin cậu nới tay cho!

Bọn lâu la thấy ông Viễn thì la hét om sòm:

-Lão Tiêu đây rồi, lão Tiêu đây rồi!...

Nhỏ Tư và cu Năm thương tích đầy mình bò đến chỗ ông Viễn, vừa khóc vừa gào lên:

-Ba . . . Ơi . . . b . . . a . . . Ơ . . .i . ..

Ông Viễn thở hổn hển nhìn năm đứa con, đứa nào cũng thương tích đầy mình, nhỏ Út đang đứng co ro bên Vũ Phượng, sợ quá mặt tái mét. Ông lại nhìn nhà củi đang bốc cháy ngùn ngụt, dê bò heo gà chạy tứ tung, thì cảm thấy chua xót vô cùng, bèn giận dữ quát Vân Tường:

-Tại sao chúng mày lại phá phách như vậy? Tao nợ chúng mày tiền bạc, tao đang cố gắng làm việc, góp nhặt đầy đủ để trả lại cho chúng mày! Mày có quyền gì tự dưng đến nhà tao đánh người, phóng lửa đốt nhà? Năm đứa nhỏ kia không thù hằn gì với chúng mày, không chọc ghẹo gì chúng mày, làm sao mày có thể ra tay tàn nhẫn với chúng nó như vậy? Quả thật chúng mày không phải là người, chúng mày là loài quỹ dữ tàn bạo!

Vân Tường dí chiếc roi ngựa vào mũi ông Viễn, đe dọa:

-Tao không chịu được cả lũ trong nhà lão nữa! Nói thẳng cho lão biết, từ lâu đây không phải là nhà lão nữa, không còn là cái ổ chó Ký Ngạo Sơn Trang nữa! Nó đã thuộc về

tao rồi! Năm ngoái lão đã làm văn tự bán cho tao rồi! Hôm nay tao đến đây thu hồi nhà đất đã bị lão tiếm đoạt, nhà của lão gia, lão gia muốn phá thì phá, muốn đốt thì đốt. Từ nay trở đi, bọn chúng mày phải cút khỏi nơi này, nghe rõ chưa?

Ông Viễn vừa kinh hoàng vừa giận dữ:

-Tao bán ngôi nhà này cho mày lúc nào? Tao chỉ vay chúng mày một khoản tiền mà thôi!

-Thiên Ngưu! Đưa cái văn tự lão ta viết ra đây! Tao biết bọn chúng đều là đồ vô dụng, Có học hay không học, khi mắc nợ rồi cũng một thứ như nhau cả!

Thiên Ngưu xuống ngựa, lấy trong túi áo ra một tờ giấy, mơœ ra từ xa:

-Lão xem đây này, xem đây này! Trên tờ giấy này viết rất rõ ràng, nếu ngày Rằm tháng Tám năm ngoái không trả hết nợ, thì nhà cửa trong Ký Ngạo Sơn Trang, ruộng đất, súc vật đều thuộc về Vân Tường! Tháng Tám năm ngoái đến hạn, chúng tôi đã gia thêm hạn, bây giờ lão còn muốn nói gì nữa?

Ông Viễn đau khổ, giận dữ gào lên:

-Chẳng qua bất đắc dĩ mới phải viết như vậy...

Vũ Quyên đứng cạnh Thiên Ngưu, chăm chú nhìn tờ giấy, rồi bất chấp tất cả, giật phắt lấy tờ giấy. Thiên Ngưu vội

giật lại, nhưng nàng đã xé nhỏ, cho ngay vào miệng, không kịp nhai, nuốt ực một cái. Thiên Ngưu hoảng hồn:
-Hừ, ghê gớm thật, không ngờ lại xuất chiêu đó!
Vân Tường thò tay nhéo vào má Vũ Quyên, kéo mặt nàng nhìn về phía mình, rồi quay sang nói với ông Viễn:
-Ha ha! Khá lắm, tôi thích con nhỏ này! Lão Tiêu, chúng ta thử bàn bạc xem, lão gả nó cho tôi làm vợ bé, tôi gia hạn cho lão nợ thêm một năm nữa, thế nào?
Ông Viễn giận quá, nhổ nước miếng vào mặt Vân Tường, gào lên:
-Hãy buông bàn tay dơ bẩn đó ra, mày dám sờ vào người con gái tao, tao liều mạng với mày!
Nói xong ông chồm vào người Vân Tường.
-Lão già chết tiệt này, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Chúng bay đâu! Hãy đánh lão cho ta, đánh mạnh tay vào!
Bọn lâu la ùa lên, đứa đấm bằng tay, đứa lấy roi ngựa quất mạnh vào người, ông Viễn ngã quỵ xuống đất. Vân Tường vẫn chưa hài lòng, bước tới vừa đạp lên người ông vừa nói bô bô:
-Tao đã nói trước, tối hôm nay đứa nào trêu chọc tao, đứa nó sẽ bị trừng phạt đích đáng! Lão không sợ chết thì cứ thử coi!

Năm đứa con thấy vậy, hồn siêu phách lạc, rụng rời chân tay, cứ gào thét ầm ỹ; “Ba ơi là ba ơi!”. Vũ Quyên ngẩng đầu nhìn Vân Tường, nghiến chặt răng nói lớn:

-Họ Triển kia! Mày không còn văn tự nữa, đây là Ký Ngạo Sơn Trang của chúng tao. Mày hãy dẫn đoàn quân du thủ du thực chó má của mày trở về đi!

Vân Tường quay lại cười ha hả, lấy trong túi ra một tờ giấy khác, trưng ra rồi lại cất vào:

-Con điếm kia! Hãy xem đây là cái gì? Văn tự của cha mày, tao có hàng chục tờ, mày xé tờ này, tao có tờ khác. Huống hồ bằng khoán đất, bằng khoán nhà của cái Ký Ngạo Sơn Trang này, cha mày đã cầm cho chúng tao từ lâu rồi!

Lúc này, lửa từ nhà để củi bắt đầu bén sang nhà chính, ngọn lửa mỗi lúc một lớn, sáng rực một góc trời! Nhỏ Tư sợ quá, gào khóc:

-Ba ơi . . . ba ơi . . . nhà chúng ta cháy hết rồi!

Vũ Phượng cũng kêu lên thê thảm:

-Cái đàn tranh của má và cái nhị của ba đều ở trong nhà...

Nói xong nàng đẩy nhỏ Út sang một bên, chạy thẳng vào trong đống lửa đang rực cháy. Vũ Quyên thấy ngọn lửa thật dữ dội! Toàn bộ Ký Ngạo Sơn Trang đang chìm đắm trong biển lửa, bèn ôm lấy Vũ Phượng:

-Chị điên rồi à? Bây giờ mà còn chạy vào trong nhà!
Đàn ngựa bị ngọn lửa hun nóng, hí lên ầm ỹ, đàn bò chạy tứ tung, hai con bò sữa sợ quá chạy vào đám người đứng ở đó. Bọn lâu la, đứa bắt ngựa, đứa giắt bò, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.
Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm chạy đến đỡ cha dậy, ông Viễn gượng gạo lắm mới đứng lên được!
Không thấy nhỏ Út đâu, ông Viễn gào to:
-Út . . . Út ơi, . . . con ở đâu . . . con ở đâu?
Tiếng nhoœ Út từ trong biển lửa vọng ra:
-Thỏ ơi! Thỏ . . . Ơi . . . ta đến cứu mi đây!
Ông Viễn sợ quá, hồn siêu phách lạc. Ông không kịp nghĩ ngợi gì, vừa xông vào đống lửa, la lên:
-Trời ơi! Con tôi chạy vào trong đống lửa đang cháy hừng hực . ..
Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm cùng gào to:
-Ba . . . Ơi . . . Út ơi! . . . Ba . . . Ơi . . . Út . . . Ơi!
Ông Viễn vào trong đống lửa thì mất hút, không thấy bóng dáng đâu nữa! Vũ Phượng và Vũ Quyên đang định xông vào, Thiên Ngưu và mấy tên lâu la lập tức chặn lại. Thiên Ngưu hét to:
-Không được vào trong đó, không thấy nhà đang sụp xuống hay sao?

Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm chỉ đứng trợn mắt nhìn đống lửa đang cháy rừng rực, đứa nào cũng sợ quá mặt tái mét. Chúng không còn khóc, không gào thét được nữa, chỉ giương mắt nhìn ngọn lửa hoành hành, có vẻ như chúng đang cố dùng ánh mắt và linh hồn cuœa mình để cứu cha và nhoœ Út thoát khỏi cơn nguy hiểm.
Sự việc diễn ra đột ngột khiến bọn lâu la ngẩn người ra. Ngay cả Vân Tường và Thiên Ngưu cũng ngơ ngác, chăm chú nhìn vào biển lửa đang rực cháy. Ngọn lửa mỗi lúc một bốc cao, thỉnh thoảng tiếng mái nhà sập xuống rào rào, vô số tàn lửa tỏa ra như hỏa diệm sơn. Ánh lửa rọi xuống chiếu thẳng vào những khuôn mặt hoảng sợ, đau thương và tuyệt vọng của Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm.
Vân Tường không hề nghĩ sự việc sẽ xảy ra như thế này, dù giận mấy đi chăng nữa, hắn cũng không muốn mang tội giết người. Thiên Ngưu cũng đứng lặng thinh, bọn lâu la cũng hoảng sợ đứng câm như hến! Tất cả chăm chú nhìn ngọn lửa đang rực cháy.
Bỗng nhiên ông Viễn như một bó đuốc sống, lửa bao bọc quanh người, đang bồng nhỏ Út từ trong biển lửa chạy ra. Mọi người hoảng sợ vô cùng. Một tên lâu la gào lên:
-Anh em ơi! Hãy đến cứu người lẹ lên!

Bọn lâu la xông đến, cởi áo đang mặc trên người, giập tắt lửa trên người ông Viễn. Ông ngã quỵ xuống, lăn lộn dưới đất, nhỏ Út tuột ra khỏi tay ông, lăn sang hướng khác. Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm mếu máo chạy đến, đứa kêu cha, đứa kêu nhỏ Út. Nhỏ Út lại sà vào người Vũ Phượng, lửa trên người nhỏ đã tắt nhưng tóc và quần áo vẫn còn bốc khói. Mặt nhỏ đen sì, trên người có nhiều vết thương, trông thật thê thảm. Nhỏ cứ rên rỉ:

-Thỏ ơi! . . . Thỏ . . . con . . . Ơi!

Nước mắt Vũ Phượng trào ra. Nàng ôm chặt lấy nhoœ Út, ấp úng nói không thành tiếng:

-Cảm ơn trời đất, em tôi nói được rồi, em tôi còn sống!

Ông Viễn không may mắn như nhỏ Út. Ông bị thương khắp người, đầu tóc cháy rụi. Sau khi giập tắt lửa trên người, hơi thở của ông rất yếu. Ông mở mắt nhìn quanh, ấp úng gọi khẽ:

-Vũ Phượng . . . Vũ Quyên . . . nhỏ Tư . . . cu Năm . ..

Năm đứa con nhào đến bên ông, nước mắt đầm đìa, không biết làm sao để cứu người cha thân yêu! Vũ Quyên ngẩng lên gào thét:

-Mang cai cáng đến đây!

Ông Viễn tiếp tục rên rỉ:

-Vũ Phượng . ..

Vũ Phượng khóc không thành tiếng, ôm chặt nhỏ Út, ngồi xuống cạnh cha:

-Thưa ba . . . con ở đây . . . thưa ba . ..

Ông Viễn cố mở to mắt:

Con hãy trông nom . . . nuôi nấng . . . các em.

Nước mắt nàng tuôn ra như mưa, vừa khóc vừa nói:

-Ba . . . Con sẽ . . . con . . . sẽ . . . Ba cố lên chút xíu nữa, chúng con sẽ đưa ba đến thầy thuốc . ..

Ông Viễn đảo mắt nhìn năm đứa con với vẻ quyến luyến, nói giọng khản đặc thê lương:

-Ba cứ tưởng đây là thiên đường, là nơi các con sẽ sống suốt đời, ai ngờ . . . thiên đường đã bốc cháy . . . các con, ba có lỗi với các con . . . sau này . . . các con đùm bọc lấy nhau . ..

Nói chưa dứt lời, ông nấc lên mấy tiếng, ngoẹo đầu sang một bên, rồi từ giã cuộc đời với biết bao quyến luyến.

Vũ phượng, nhỏ Tư, cu Năm gào la thảm thiết:

-Ba ơi . . . ba . . . Ơi . . . ba . . . Ơi . ..

Vũ Quyên chồm lên, nhìn thẳng vào bọn lâu la, quát lên:

-Hãy đưa ba tôi đến thầy thuốc ngay . . lẹ lên . . . lẹ lên ..

Thiên Ngưu cúi xuống rờ vào mũi và cổ ông Viễn, rồi ngửng đầu lên. Hắn ái ngại nhìn năm chị em, giọng buồn buồn:

-Ba các em đã tắt thở rồi!

Lời “tuyên cáo” đó xua đuổi mọi hy vọng cuối cùng. Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư, nhỏ Năm hết sức bàng hoàng, gào lên những âm thanh thê lương, thảm thiết nhất trần gian:

-Ba . . . Ơi . . . ba . . . Ơi . ..

Tiếng la khóc thaœm thiết của bốn chị em khi khản đặc, khi rên rỉ, khi cao vót, bay bổng khắp chân trời góc biển! Bọn lâu la ngơ ngác, im phăng phắc, không tên nào nói năng gì, Thỉnh thoảng có tiếng nổ lách tách từ ngọn lửa bốc cháy vọng ra. Trong giây lát, Vân Tường bừng tỉnh, đôi mắt u ám, mặt khờ dại. Hắn lấy ra một túi tiền, bước đến quăng xuống bên cạnh năm chị em Vũ Phượng:

-Ta chỉ muốn thu hồi nhà cửa, không muốn gây ra án mạng, cha chúng mày tự chạy vào đống lửa mới chết cháy, hoàn toàn là chuyện bất ngờ! Cầm lấy số tiền này lo ma chay cho cha, tìm thầy chữa bệnh cho con nhỏ, rồi đi tìm nơi chốn mà chui ra chui vào. Cái Tiếu Ngạo Sơn Trang này, dù đã cháy trụi, ta vẫn lấy về, không phải vì cha chúng mày chết rồi ta thay đổi ý nghĩ trước đây. Mọi việc xong xuôi, chúng ta đi về!

Vân Tường vẫy tay, bọn lâu la nhảy lên mình ngựa. Năm đứa nhỏ quỳ bên thi hài ông Viễn, ngơ ngác nhìn cha, đứa

nào cũng như tượng đá, không dám nghĩ cha mình đã từ trần.

Bỗng Vũ Phượng cầm lấy túi tiền, đuổi theo Vân Tường, quăng xuống trước mặt hắn. Nàng ngẩng khuôn mặt nước mắt đầm đìa, đôi mắt tóe lửa, lấp lánh như ngọn lửa tàn ở Ký Ngạo Sơn Trang, gào lên:

-Hãy lấy số tiền dơ bẩn này về, mỗi đồng tiền này đều dính những giọt máu giết người của chúng mày. Chúng tao thà chết đói, thà nghèo xơ nghèo xác, không bao giờ nhận món tiền tanh hôi này! Hãy mang theo số tiền này đi theo con người nợ máu chồng chất của chúng mày! Cút đi. . . hãy cút lẹ lên . . . cút đi!

Vân Tường thẹn quá hóa giận. Hắn cầm lấy túi tiền, cáu kỉnh:

-Mày cũng như lão già khốn kiếp, vừa bướng bỉnh vừa cứng đầu cứng cổ. Không lấy thì thôi, ai cần! Chúng ta đi.

Tiếng ngựa hí ầm vang xen lẫn tiếng vó ngựa chấn động góc trời. Trong chốc lát, cả đoàn người ngựa mất hút sau đám bụi mù mịt!

Vũ Phượng, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út vẫn ngồi đờ người bên thi hài ông Viễn! Nhà cửa trong Ký Ngạo Sơn Trang tiếp tục sụp đổ, hoặc cháy sạch. Ngọn lửa mỗi lúc một yếu dần. Có những nơi cháy âm yœ, khói bốc lên nghi ngút.

Vũ Quyên đứng trước đống lửa, ngẩng mặt giơ thẳng hai tay lên trời, gào thét vô cùng thảm thiết:

-Trời xanh hãy nghe đây, Vũ Quyên xin thề với trời đất: Con sẽ báo thù . . . sẽ báo thù . . . Con . . . sẽ . . . báo . . . thù . ..

Tiếng gào thét của Vũ Quyên bay bổng lên chín tầng mây! Những đóm lửa ở Ký Ngạo Sơn Trang vẫn thấp thoáng bay lên, như những vì tinh tú trên trời chứng kiến những lời thề của nàng!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 3

Sương mai mù mịt, chân trời rạng sáng. Những tòa nhà cao, lầu son gác tía xung quanh có cửa sổ chạm trổ hình long phụng của nhà họ Triển hiện lên khi mờ khi tỏ trong đám sương mai phủ kín chân trời. Mặt đất yên lặng như đang say sưa trong giấc ngủ. Khuôn viên nhà họ Triển lặng ngắt như tờ.

Thiên Hồng rón rén bước từ hành lang ra phía ngoài với vẻ lo âu, hồi hộp. Tuy chân bước thoăn thoắt về phía trước, thỉnh thoảng nàng vẫn quay đầu lại nhìn về phía sau như sợ có người đang theo dõi. Khi nàng đi qua cây cổ thụ, một con chim nghe tiếng động vỗ cánh bay, đánh thức cả bầy chim cùng bay lên bầu trời sương mù phủ kín, khiến nàng giật mình lo sợ. Thiên Hồng đứng lại, đảo mắt nhìn quanh. Thấy khuôn viên nhà họ Triển vẫn lặng yên, nàng mới thở phào, tiếp tục đi về phía trước.

Bước đến trước cửa sổ căn phòng của Vân Phi, Thiên Hồng dừng lại. Nàng thở ra, nín lặng một lúc, rồi đưa tay gõ nhẹ vào cửa sổ.

Vân Phi đang nằm trên giường, vắt tay lên trán, mở to cặp mắt nhìn lên trần nhà tư lự. Thật là một đêm dài dằng dặc! Những chuyện xảy ra hôm qua cứ lởn vởn trong đầu chàng. Bệnh tình của mẹ, niềm hân hoan của cha, thái độ ngông cuồng của Vân Tường... khiến chàng suốt đêm không chợp mắt được.

Nghe tiếng động ngoài cửa sổ, chàng lập tức trở mình, hỏi:

-Ai?

Thiên Hồng đáp khẽ:

-Em đây! Em là Thiên Hồng!

Vân Phi lập tức bước tới mở cánh cửa sổ, bất chợt bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của nàng.

-Em phải xuống bếp giúp bà Trương làm đồ ăn sáng, nhân cơ hội này đến nói cùng anh vài chuyện. Nói xong em sẽ đi ngay!

Vân Phi kinh hoàng, chăm chú nhìn nàng:

-Ủa!... Chuyện gì vậy?

Thiên Hồng đăm đăm nhìn Vân Phi, như có muôn ngàn lời muốn nói với chàng nhưng không sao nói hết được, vì

không đủ thì giờ! Trong chốc lát, nàng nói với chàng những điều suốt đêm qua đã sắp sẵn trong đầu:
-Trong mấy năm qua, điều em không thể quên được là tối hôm anh bỏ nhà ra đi, anh không hề nói cho ai biết, nhưng chỉ nói với em: “Anh sắp đi rồi!” Anh có còn nhớ tối hôm đó em cũng nói lại với anh: “Em sẽ chờ anh suốt đời!”...
Vân Phi hoảng hốt chặn lời Thiên Hồng, giọng chàng nghẹn ngào:
-Em đừng nhắc lại chuyện xưa nữa. Lúc đó anh cũng nói với em: “Đừng chờ anh trở về, dứt khoát đừng chờ anh trở về!”... Anh không oán trách gì em đâu!
Thiên Hồng đau khổ, cố nén xúc động trong lòng:
-Em biết anh không oán trách em, nhưng em lại muốn anh oán trách em. Em không có nhiều thì giờ nói chuyện với anh, sau này, tuy chúng ta cùng sống trong một khuôn viên, dưới một mái nhà, nhưng chúng ta không còn cơ hội nói chuyện với nhau. Cho nên em cần phải nói cho anh biết tại sao em phải lấy anh Tường. Thật ra là vì hai nguyên nhân sau...
-Thiên Hồng! Em không cần phải nói cho anh biết tại sao!
Thiên Hồng đảo mắt nhìn quanh:
-Cần chứ! Em đã mạo hiểm đến đây để nói với anh chuyện này, mong anh nghe em nói!

Vân Phi xiêu lòng:

-Cũng được!

-Nguyên nhân thứ nhất, quả thực anh Tường đã làm cho em cảm động. Mấy năm qua, anh ấy đã bỏ ra nhiều thì giờ vì em, khiến em tin rằng nếu không có em thì anh ấy không thể sống nổi! Bởi vậy, em lấy anh Tường là xuất phát từ tình thương, hơn nữa em cũng nghĩ là sau khi lấy chồng em sẽ quên anh đi!

Vân Phi lặng lẽ gật đầu.

-Nguyên nhân thứ hai, em cũng đã lớn rồi, ngoài việc kết hôn cùng con trai nhà họ Triển, em không còn có lý do gì để tiếp tục sống đàng hoàng trong nhà họ Triển! Để được sống mãi trong nhà này, em đã bằng lòng lấy...

Vân Phi lịm người. Chàng tin những lời Thiên Hồng nói đều chân thật, và cảm thấy ân hận vô cùng. Thiên Hồng cắn môi, thở dài nói tiếp:

-Em biết hoàn cảnh của anh và em ngày nay không cho phép chúng ta gặp nhau riêng rẽ, Đừng nói anh Tường là người hay ganh tỵ với anh, dù anh ấy không ganh tỵ, em cũng không thể làm điều gì sai trái, càng không muốn anh làm điều gì sai trái. Những lời em muốn nói cùng anh đã hết rồi, bây giờ em xin đi đây! Sau này em không dám đến quấy rầy anh nữa. – Nàng đăm đăm nhìn chàng, nói thêm

– Còn một câu em ấp ủ trong lòng suốt ngày và đêm hôm qua mà chưa có cơ hội nói với anh, đó là “Em vui mừng chào đón anh trở về!” Em nói thật lòng đó anh Phi à!
Mắt Thiên Hồng đỏ hoe, sau đó nàng lập lại câu vừa nói với thái độ hết sức chân thành: “Em vui mừng chào đón anh trở về!” rồi nói thêm: “Thôi em xin đi!”
Vân Phi không nén được xúc động, bèn gọi:
-Thiên Hồng!
Nàng quay đầu lại.
Chàng muốn nói gì nhưng nghẹn ngào không nói được, cuối cùng chỉ nói:
-Em... hãy cố giữ gìn sức khỏe!...
Thiên Hồng gật đầu, mắt đỏ hoe, bước nhanh ra ngoài.
Vân Phi đưa mắt tiễn biệt bóng người thiếu phụ gầy yếu đang khuất dần trong vườn cây thưa thớt, rồi đưa tay lên cài cửa sổ. Bất giác chàng quay người tựa lưng vào khung cửa, lòng dạ chán chường, chứa chất trăm mối tơ vò không sao gỡ ra được!... Chao ôi!... “Nhà”!... Mình chỉ mới về nhà được một ngày đã xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối!
oOo
Vân Phi lại chạm trán với Vân Tường trong bữa ăn sáng của gia đình.
Mọi người đã ngồi quây quần xung quanh chiếc bàn tròn

trong bữa ăn sáng. Viên quản lý họ Kỷ cũng đến ăn sáng cùng gia đình họ Triển. Ông ta làm công cho ông Vọng hơn ba chục năm nay, công việc chính của ông là quản lý chuyện kinh doanh của nhà họ Triển. Hai mươi năm trước, ông Vọng đã cho gia đình ông dọn vào ở hẳn trong khuôn viên nhà họ Triển. Mỗi khi ông Vọng cao hứng, thường sai người đi gọi ông Kyœ đến ăn uống.

Thiên Hồng trong vai vế nàng dâu, cùng mấy nữ gia nhân đứng hầu bữa ăn sáng. Nàng lặng lẽ dọn bàn, bày bát đĩa. Vân Phi bước vào, nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Thấy Vân Phi bước vào, ông Vọng vui vẻ lắm. Ông nhìn Vân Phi, nói với viên quản lý:

-Cậu hai đã về nhà, ông cũng nên sắp xếp công chuyện, việc nào giao cho cậu trông coi, việc nào giao cho Vân Tường, cần phải phân chia rõ ràng! Ông là quản lý, không nên vì Vân Tường là con rể rồi thiên vị. Hiểu không?... Vân Phi! Trong nhà có bao nhiêu chuyện phải làm, con muốn làm công việc gì , trông coi cái gì, thì cứ nói thẳng ra!

Vân Phi hoảng hốt! Chàng muốn nói mình không muốn dính vào bất cứ công việc gì của nhà họ Triển, nhưng lại sợ làm tổn thương tình cảm của chạ Nhất là khi nhìn thấy vẻ hân hoan lộ rõ trên nét mặt của mẹ hiền, chàng càng

không dám nói gì nữa! Viên quản lý họ Kỷ gật đầu lia lịa:
-Vâng!... Vâng!... Nhất định là phải như vậy! Vân Phi là cậu hai, tất nhiên phải làm chủ!
Bà Huệ đằng hắng một tiếng, nét mặt lộ vẻ ganh tỵ. Giữa lúc bà chưa kịp nói gì, Vân Tường đã từ ngoài chạy vào. Vừa bước vào hắn đã bô bô chào hỏi mọi người:
-Thưa cha! Thưa mẹ! Chào nhạc phụ, con xin chúc quý vị có một buổi sáng vui vẻ tốt lành!
Ông Vọng bực tức:
-Còn sớm sủa gì nữa mà chào với hỏi? Cả nhà đã đến đông đủ, con là người đến cuối cùng! Tối qua...
Vân Tường lập tức ngắt lời cha:
-Cha đừng nhắc đến chuyện tối qua nữa! Tối qua cả nhà vui vẻ uống rượu, còn con và Thiên Ngưu lại quá vất vả, suýt nữa thì toi mạng! Nếu ai còn trách móc con điều gì, con sẽ bỏ nhà đi ngay!
Ông Vọng hỏi:
-Thế tối hôm qua con bận đi làm chuyện gì?
Vân Tường mặt vẫn tỉnh bơ, trả lời câu hỏi của cha:
Đạ chúng con đi chữa cháy!
Bà Huệ lập tức gào lên:
-Chữa cháy? Con đi chữa cháy ở đâu? Có bị phỏng không? Mẹ đã nói với con trăm ngàn lần, những nơi nguy

hiểm không nên lui tới! Mẹ chỉ có mỗi mình con!
Vân Tường bước tới chắp tay trước mặt ông Vọng:
-Thưa cha! Con xin chúc mừng cha!
-Chúc mừng cha cái gì? - Ông Vọng ngơ ngác, nhưng rồi nghĩ là mình đã hiểu ra - Phải rồi, anh hai trở về, mọi người đều vui mừng!
-Thưa cha! Đừng lúc nào cũng nghĩ đến anh hai đã về rồi có được không? Con chúc mừng cha vì con đã giải quyết xong đám đất ở bên Khê Khẩu. Tháng sau chúng ta có thể xây dựng xưởng dệt được rồi!
Viên quản lý họ Kỷ hết sức ngạc nhiên và vui mừng nhìn Vân Tường:
-Thật là chuyện vui lớn. Miếng đất này lão Tiêu khất đi khất lại hai năm trời nên vẫn chưa lấy được! Bộ lão đã dọn đi nơi khác ở rồi hay sao?
Vân Tường ngồi xuống ghế, giọng huênh hoang:
Đọn rồi!... Tôi đã làm rồi!
Thiên Hồng vội mang đồ ăn đến cho chồng, bỗng hắn đưa tay ra nắm lấy cổ tay vợ, bực bội nói:
-Trong nhà có bao nhiêu gia nhân, vú em, việc gì sáng sớm em đã phải xuống bếp, bây giờ lại phải đứng đây hầu hạ mọi người ăn sáng?
Thiên Hồng ngơ ngác! Nàng không hiểu tại sao chồng

mình lại nói như vậy:
-Em?... Ngày nào em cũng làm công việc này mà!
Vân Tường giật mạnh tay vợ, Thiên Hồng lảo đảo ngồi xuống ghế.
-Từ nay trở đi em không phải làm những chuyện này nữa. Đã là vợ của Vân Tường này thì phải ra dáng bà chủ chứ! Ngồi xuống!
Viên quản lý họ Quản ngẩng nhìn con gái, không dám nói gì!
Vân Phi nghiến chặt răng, nhưng cũng im lặng.
Vân Tường húp một muỗng cháo, ngước nhìn Vân Phi:
-Chính anh đã đưa ra ý kiến xây dựng xưởng dệt, nhưng đáng tiếc, con người anh lúc nào cũng chỉ biết lý luận, không bao giờ hành động được. Anh làm bất cứ việc gì cũng suy nghĩ, đắn đo thế này thế nọ, cuối cùng chẳng nên cơm cháo gì!
Vân Phi chau mày nói:
-Tôi biết chú có nhiều thủ đoạn độc ác, không bao giờ phải đắn đo suy nghĩ, bởi vậy đã làm được bao nhiêu chuyện oanh liệt rồi!
-Tôi không dám nhận là oanh liệt đâu! Nhưng mà... khi anh ra đi, nó chỉ mới ở trên giấy tờ, bây giờ thì đâu ra đó rồi! Tôi không hiểu anh có xem bói xem tướng gì hay không

mà trở về nhà thật đúng lúc? Có điều, tôi xin nói thẳng thừng trước mặt anh, việc gì thằng Tường này nhúng tay vào, anh không được đếm xỉa đến!

Vân Phi giận lắm! Chàng trợn mắt nhìn Vân Tường, nói rõ ràng mạch lạc:

-Tôi nói rõ cho chú biết, lần này tôi về nhà, không có ý tranh giành tài sản, đất đai với chú! Nếu tôi muốn chiếm đoạt tài sản nhà họ Triển, tôi đã không bỏ nhà ra đi! Tôi đã bỏ nhà ra đi được, thì cái gì tôi cũng không cần! Chú không nên lấy cái tâm địa hẹp hòi của mình ra để suy đoán lòng dạ người khác. Chú cứ yên tâm, những chuyện chú làm, tôi sẽ không nhúng tay vào!

Vân Tường ngẩng đầu, cười lớn. Hắn đưa mắt nhìn những người ngồi xung quanh, lại nhìn Vân Phi, rồi lấy ra một cái đồng hồ cũ rích, nói tràng giang đại hải:

-Ha ha!... Anh khá lắm! Tôi rất thích câu nói đó của anh! Cha, mẹ, mẹ lớn, vợ tôi và nhạc phụ đã nghe rõ anh nói câu đó. Họ đều là những người làm chứng cho tôi! Tôi mong anh không bao giờ hối hận về những lời anh đã nói ra... Bây giờ là 8 giờ 40 phút ngày mồng Năm tháng Tư! Xin mọi người nhớ kỹ cho tôi, nếu sau này có người giở quẻ...

Ông Vọng tức quá, quăng mạnh đôi đũa xuống bàn, quát

to:

-Hai anh em chúng mày không cho tao một phút vui vẻ hay sao? Cho dù chúng mày đóng kịch trước mặt tao, cũng nên làm cho tao vui một chút mới phải! Tại sao hễ gặp nhau là lúc nào chúng mày cũng như kẻ thù không đội trời chung?

Cơn giận của ông Vọng khiến mọi người im phăng phắc. Bà Nhàn vội đưa mắt cho Vân Phi, ra hiệu khuyên chàng không nên nói gì nữa. Veœ mặt Thiên Hồng không lộ rõ điều gì, viên quản lý họ Kỷ mặt mày tươi tỉnh, bà Huệ ngồi yên lặng liếc mắt nhìn Vân Phị Trong khi đó chàng thở dài não ruột:

-Ối chao ơi! “Nhà”... Nhà là như vậy hay sao?

oOo

Thi hài ông Viễn được chôn cất hết sức sơ sài sau khi Ký Ngạo Sơn Trang cháy rụi được ba ngày. Cảnh tượng khi hạ huyệt thật vô cùng thê lương! Ngoài Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm ra, chỉ có vợ chồng ông Đỗ là hàng xóm đến dự lễ mai táng. Thực ra hiện nay cũng chỉ có vợ chồng ông là người sống ở Khê Khẩu cùng với gia đình ông Viễn. Sau khi Ký Ngạo Sơn Trang bốc cháy, ông Viễn qua đời, ông bà Đỗ cho năm chị em Vũ Phượng đến ơœ tạm nhà mình. Bằng không, mấy ngày vừa qua, mấy

chị em nàng không biết nương tựa vào đâu! Ký Ngạo Sơn Trang cháy rụi, mấy chị em Vũ Phượng không những mất nhà cửa và người cha thân yêu, còn mất hết tất cả. Ngay cả một bộ quần áo để thay đổi cũng không có. Bà Đỗ thấy cảnh ngộ mấy chị em nàng như vậy, bèn lấy mấy bộ quần áo của đứa con gái đã đi lấy chồng xa, cắt vá sửa chữa lại cho Vũ Phượng và các em thay đổi.

Chị em Vũ Phượng Vũ Quyên thuê người đào một cái hố ở bên cạnh ngôi mộ có tấm bia đá ghi dòng chữ “Thục Hàm Ái Thê Chi Mộ!” để người cha thân yêu được an giấc ngàn thu bên cạnh vợ hiền.

Hôm đưa đám, khi linh cữu ông Viễn hạ huyệt, không có người tụng kinh, cũng không ai cúng bái. Hạ huyệt xong, những người đến chôn cất vội thu hết dây thừng, xúc đất lấp đầy huyệt, đắp thành một nấm mộ nhỏ.

Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm mặc áo sô gai đứng trước mộ. Đôi mắt sưng húp của chúng lặng lẽ nhìn chiếc áo quan bị đất lấp kín, trông thật tiều tụy!

Ông Đỗ thắp một nén nhang, đứng trước mộ khấn:

-Chú Viễn, bữa đó... khi nhìn thấy Ký Ngạo Sơn Trang bốc cháy, tôi vội chạy đến, nhưng chú đã ra đi mất rồi. Không được gặp chú trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, tôi cảm thấy đau khổ vô cùng! Mấy con dê con bò còn sống

sót, tôi đã bán đi lấy tiền lo chôn cất cho chú! Chú Viễn, tôi biết điều chú lo lắng nhất là năm đứa con sau này sẽ sống ra sao? Khổ thay, bà con hàng xóm của chúng ta cũng bị nhà họ Triển cưỡng bức dọn đi nơi khác hết rồi, chỉ còn lại vợ chồng lão Đỗ nghèo khổ này, không biết có thể giúp được gì cho chú đây...

Bà Đỗ đứng bên cạnh tiếp lời:

-Tuy vậy, hai chị em Vũ Phượng và Vũ Quyên rất thông minh lanh lợi, thế nào tụi nó cũng chăm sóc đàn em hết sức tử tế! Chú Viễn, chú cứ yên tâm ra đi!

Vũ Phượng nghe ông bà Đỗ nói vậy, trong lòng chua xót vô cùng. Nàng không cầm được nước mắt, khóc òa lên rồi ấp úng:

-Thưa ba! Bây giờ ba đã về bên cạnh má, chúng con mong ba má ở cõi niết bàn luôn luôn phù hộ cho chúng con, cho chúng con sức mạnh... Nhưng mà... thưa ba... Vũ Phượng không phải là đứa con gái kiên cường như ba nghĩ, con rất nhát gan... Sau khi Ký Ngạo Sơn Trang cháy rụi, em Út lúc nào cũng như người mất hồn, nên không thể đến tiễn chân ba về với má. Như ba đã biết, từ nhỏ, Út đã không được khỏe mạnh, nay trên người lại bị phỏng, lúc nào cũng kinh hoàng, con sợ em con không chịu đựng nổi... Thưa ba... thưa má... xin ba má hãy phù hộ cho Út,

cho em con bình phục mau lẹ và khỏe mạnh! Xin ba má hãy cho con sức mạnh, để con kiên cường hơn, hãy chỉ bảo cho con một đôi điều... Từ nay về sau, con phải sống như thế nào?

Hồi nãy tới giờ cu Năm nén đau khổ, cố kìm không cho nước mắt trào ra ngoài, bây giờ cũng ngẩng lên:

-Chị hai, chị đừng lo, em là con trai duy nhất của nhà họ Tiêu, nay em đã lên 10. Bây giờ em có thể làm được rất nhiều việc rồi, em có thể làm được những việc nặng nhọc để nuôi các chị và em Út. Nghe nói mỏ than Đại Phong đang mộ phu, ngày mai em sẽ đến đó kiếm công ăn việc làm!

Vũ Quyên nghe cu Năm nói vậy, bực bội quá, vội bước đến túm lấy tay nó lắc đi lắc lại, rồi nghiêm nghị nói:

-Cu Năm! Hãy im cái miệng đi! Đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa!

Cu Năm bị túm quá mạnh, vung tay ra:

-Chị ba làm gì vậy?

Vũ Quyên mắt đỏ hoe, nói to:

- Đúng! Em là con trai duy nhất của nhà họ Tiêu, là dòng dõi của nhà họ Tiêu! Em hãy nhớ lại trước đây ba cưng em như thế nào? Cũng vì ba cưng em nên chị đã gây lộn với ba, nói ba trọng nam khinh nữ! Suốt ngày lúc nào cũng

lẩm bẩm, phải cho em học hành đến nơi đến chốn, sau này sẽ cho em đến Bắc Bình học Đại học! Lúc này thi hài ba còn chưa nguội lạnh, em đã muốn đi làm phu mỏ. Em tài giỏi như thế sao? Hãy xin lỗi ba đi – Nói xong nàng giúi đầu cu Năm xuống mộ – Nói với ba em sẽ cố gắng học hành, sau này làm cho nhà họ Tiêu vẻ vang lên!

Cu Năm không chịu cúi đầu, cố ngẩng lên, bực tức nói:

-Học hành có ích lợi gì đâu? Như ba đó, học hành tài giỏi, cuối cùng cũng bị người ta đốt chết...

Vũ Quyên giận quá, đánh cu Năm một bạt tai, nó tránh được, Vũ Quyên chỉ đánh vào vai nó. Vũ Phượng hoảng hồn:

-Quyên! Sao lại đánh em Năm?

Thằng nhỏ bị đánh, vừa đau, vừa sợ, vừa giận! Nó ngẩng đầu nhìn Vũ Quyên:

-Chị đánh em à? Khi còn sống, ba chưa hề đánh em lần nào, bây giờ ba vừa mới chết, chị đã đánh em rồi!

Cu Năm nói xong, quay người chạy đi nơi khác. Vũ Phượng vội vàng chạy đếùn chặn lại. Nàng ôm chặt hai vai nó, nước mắt tràn trề, nức nở gào to:

-Em định đi đâu? Năm chị em tụi mình phải sống nương tựa vào nhau, không đứa nào được bỏ đi! Chị ba vì quá đau khổ không nói ra được, nên mới trút giận vào em. Em

là con trai duy nhất của nhà họ Tiêu, chị ba thương em, lại nghĩ đến bạ Chị ba muốn thay mặt ba nhìn thấy em trở thành người tài giỏi!

Vũ Quyên nghe những lời Vũ Phượng nói y hệt như những điều nàng suy nghĩ, thì nước mắt tràn trề, khóc òa lên. Nàng bước tới, quỳ xuống, ôm chặt lấy cu Năm:

-Cu Năm, em hãy tha thứ cho chi... tha thứ cho chi...

Cu Năm quay lại, lặng lẽ ôm chặt lấy Vũ Quyên. Nhỏ Tư không cầm lòng được, chạy đến dang tay ôm lấy hai chị em, nức nở nói:

-Em muốn khóc! Em muốn khóc lắm rồi!

Vũ Phượng xúc động ôm chặt các em vào lòng, rầu rĩ nói:

-Các em khóc đi, chúng ta hãy khóc cho vơi hết mọi đau khổ trong lòng!

Bốn chị em Vũ Phượng ôm chặt nhau, khóc một trận thỏa thuê!

Vợ chồng ông Đỗ đứng bên cảm động quá, cũng không cầm được nước mắt!

oOo

Rốt cuộc thì ông Viễn cũng mồ yên mả đẹp!

Buổi tối hôm đó, năm chị em Vũ Phượng quây quần trong căn phòng ông bà Đỗ cho ở tạm. Trên bàn, ngọn đèn dầu le lói chiếu lên khuôn mặt của Út. Những vết phỏng trên

trán nó đỏ tấy và sưng húp, có chỗ còn phồng lên. Tay chân nó chỗ nào cũng bị phỏng. Vũ Phượng và nhỏ Tư lấy thuốc trị phỏng bà Đỗ cho, thoa lên những vết phỏng trên người Út. Nhỏ Út hôn mê, miệng cứ lẩm bẩm cái gì đó. Vũ Quyên đi đi lại lại trong phòng như con thú bị nhốt trong chuồng.

Vũ Phượng lo lắng, chăm chú nhìn nhỏ Út, hốt hoảng nói:

-Quyên à! Em xem vết phỏng của Út như thế nào. Chị đã thoa thuốc cho nó rồi, không hiểu sao vẫn cứ phồng lên như thế này? Không hiểu rồi đây những vết phỏng này có thành thẹo không? Nhỏ Út rất thích làm đẹp, nếu thành thẹo, không biết rồi đây nó sẽ buồn khổ như thế nào?

Vũ Quyên chỉ cúi đầu, đi đi lại lại, không chú ý đến những lời Vũ Phượng vừa nói!

Nhỏ Út rên rỉ:

-Con thỏ con!... Con thỏ con!...

-Thật tội nghiệp cho Út, vì con thỏ con mà một lần rớt xuống nước, một lần chạy vào lửa, cuối cùng vẫn mất con thỏ đó!

Vũ Phượng đau khổ vô cùng. Nàng cúi xuống đưa tay sờ trán Út. Thấy em nóng như lửa đốt, nàng hốt hoảng kêu lên:

-Út ơi! Em mở mắt nhìn chị hai đây này! Em nói chuyện

với chị hai có được không nào?
Nhỏ Út trở mình, ấp úng rên rỉ:
-Ba!... Ba! Con thỏ con... Con thỏ con... Ba hãy cứu lấy con thỏ con!
Nhỏ Tư thấy Út như vậy, hoảng hốt hỏi Vũ Phượng:
-Chị hai... liệu em Út có... em Út có...
Cu Năm đứng cạnh xúc động quá, đến đầu giường lấy tay lay mạnh nhỏ Út rồi gào to:
-Không! Không! Út sẽ khỏi! Ngày mai Út sẽ chạy nhảy tung tăng! Út ơi, Út hãy tỉnh dậy đi, anh sẽ làm ngựa cho Út cưỡi lên chùa xem người ta cúng! Anh sẽ làm con chó, hóa thành Tôn Ngộ Không cho Út xem! Bất cứ Út muốn cái gì, anh cũng chiều theo. Anh sẽ không bao giờ cáu kỉnh với Út nữa! Tỉnh dậy đi... Út ơi... em hãy tỉnh dậy đi.
Nhỏ Tư cũng chồm đến đầu giường, hốt hoảng nói:
-Chị cũng vậy, chị cũng vậy! Út ơi, em tỉnh dậy cùng nhảy lò cò với chị, vắt con giống bằng đất sét, chơi mẹ con... Em thích chơi trò gì, chị sẽ chơi với em. Chị không bao giờ ghét em đâu!
Vũ Phượng cảm thấy tê tái trong lòng, cúi đầu sờ vào người Út:
-Út ơi! Út đã nghe rõ chưa? Út phải giúp các chị và anh Năm vươn lên! Má đi rồi, nay ba lại đi theo má, các chị và

anh Năm không thể mất Út được! Út ơi! Em mở mắt ra nhìn các chị và anh Năm xem nào!

Hình như nhỏ Út nghe được những lời kêu gào thảm thiết của các chị và anh Năm, nó mở mắt nhìn một cái rồi cười khẽ và ấp úng:

-Chi... hai!... Chị... h... a... i

Vũ Phượng vội cúi xuống:

-Chị hai ở đây! Chị hai ở đây! Út muốn cái gì?

Nhỏ Út mê man nói lung tung:

-Chim... chim... nhiều chim quá!

Vũ Phượng ngơ ngác:

-Chim? Chim ở đâu?

Út lại nhắm mắt, lúc này Vũ Phượng mới biết em Út của nàng chưa tỉnh! Nàng lại đưa tay sờ lên đầu và người của Út, rồi vội đứng dậy nói với Vũ Quyên:

Út đang lên cơn sốt, người nó nóng như lửa! Chúng mình nên đưa Út ra tỉnh nhờ y sĩ khám, cứ thế này mãi chưa chắc đã hay đâu! Có điều... chị em mình không có lấy một đồng xu, làm sao bây giờ? Mà ở đây làm phiền ông bà Đỗ cũng không được! Ông bà Đỗ cũng vất vả khổ cực lắm rồi, nay lại thêm năm chị em chúng mình, làm sao ông bà gánh vác nổi!

Vũ Quyên đứng yên! Trong khoảnh khắc, nàng đưa tay

đập mạnh vào đầu mình một cái. rồi lẩm bẩm:
-Em thật là ngu ngốc! Ngay cả điều đó mà cũng không nghĩ ra! Tự hào là cái gì? Nó có thể giúp đỡ mình kiếm đủ cơm ăn hay sao? Có thể kiếm ra tiền mời y sỹ cho nhỏ Út hay sao? Có thể mua được quần áo giầy dép hay sao? Có thể kiếm ra chỗ ở hay sao? "Tự hào" không làm được việc gì hết! Tại sao em lại trả cái bịch tiền cho thằng khốn nạn đó? Em thật là vô dụng... vô dụng!...
-Bây giờ nghĩ ra thì cũng muộn lắm rồi! Nhưng mà... nói thật, chị cũng không muốn lấy số tiền đó. Em không còn nhớ tên cái trang trại của cha là “Ký Ngạo Sơn Trang” hay sao?
Vũ Quyên rảo bước loanh quanh trong gian buồng năm chị em nàng ở:
-“Ký Ngạo Sơn Trang”? “Ký Ngạo Sơn Trang”?... Nó đã biến thành tro rồi! Còn gì là ngạo với không ngạo? Em đã nghĩ nát óc rồi, nhưng không sao nghĩ ra làm thế nào vào nhà họ Triển châm một mồi lửa đốt sạch nhà cửa của chúng nó!
Vũ Phượng trợn tròn mắt nhìn Vũ Quyên rồi lắc đầu! Nàng bước đến ôm lấy hai vai em:
-Vũ Quyên! Em hãy tỉnh táo lên một chút nào! Nhỏ Út đang bị bệnh nằm mê man ở đó, em không chịu nghĩ cách cứu

Út, lại cứ nghĩ đến những chuyện không thể làm được! Em điên rồi à? Chị chỉ muốn chị em mình chung lưng đấu cật chăm sóc các em nhỏ! Chị van em, mong em hãy từ bỏ ý nghĩ trả thù đó đi! Chuyện chúng ta cần làm bây giờ không phải là báo thù, mà là làm thế nào để sống qua ngày đoạn tháng! Em đã nghe rõ chị nói gì chưa?

Vũ Quyên như thức tỉnh! Nàng chăm chú nhìn Vũ Phượng rồi quay bước ra cửa.

-Em đi đâu đó?

-Lên Đồng Thành... kiếm...

-Em cố tình làm cho chị tức giận, hay ma quỷ đã lấy mất hồn em rồi? Từ đây đến Đồng Thành phải đi mất 20 dặm đường, đêm hôm khuya khoắt thế này, làm sao em đến đó được? Bây giờ đến Đồng Thành, mọi người đang ngủ say, em kiếm được cái gì nào?

Vũ Quyên bực bội vô cùng! Nàng nói bô bô:

-Cứ ngồi ở đây cũng không thể kiếm được cái gì! Em lên đó rồi sẽ liệu...

Vũ Phượng cũng lớn tiếng:

-Bây giờ chưa tìm ra được cách gì để cứu Út và chị em ta, một mình em mò đến Đồng Thành vào lúc nửa đêm, không may xảy ra chuyện gì, chị chỉ có cách đâm đầu chết quách đi cho rồi!

Vũ Quyên mắt đỏ hoe, giậm chân nói:
-Vậy thì... chị hai muốn em làm gì đây?
Bỗng cánh cửa phòng kêu ken két, vợ chồng ông Đỗ bước vào. Bà Đỗ đến cạnh Vũ Phượng, giúi hai đồng bạc vào tay nàng, rồi nói giọng từ tốn:
-Vũ Phượng, Vũ Quyên! Hai chị em đừng có gây nhau nữa. Dì biết chị em con bây giờ sốt ruột sốt gan lắm! Dì có 2 đồng bạc... Đây là khoản tiền vợ chồng dì dành dụm được để sắm 2 cỗ áo quan, nhưng người sống quan trọng hơn... Hai con cầm lấy đi chữa bệnh cho nhỏ Út! Sáng sớm ngày mai, các con lấy cái xe chở củi của nhà dì, chở em Út lên Đồng Thành chữa bệnh!
Vũ Phượng ngơ ngác:
-Bà Đỗ... Con... Làm sao con cầm được số tiền này?
-Ông Đỗ hết sức chân thành:
-Con cầm lấy đi! Cứu nhỏ Út là chuyện cần thiết! Trên Đồng Thành có Đông y và Tây y, lại có bệnh viện của người ngoại quốc. Hình như y sĩ ngoại quốc giỏi về khoa chữa phỏng. Trước đây thằng Ngưu con ông Trương bị phỏng ở nhà máy cũng đến bệnh viện đó điều trị, khi khỏi không có cái thẹo nào!
Ánh mắt Vũ Phượng lóe lên niềm hy vọng:
-Thật thế à? Ngay cả thẹo cũng không còn nữa sao?

- Đúngvậy! Bệnh tình của nhỏ Út không thể chần chừ thêm được nữa!

Vũ Phượng cầm lấy hai đồng bạc, hết nghĩ thế này lại nghĩ thế khác:

-Nhưng mà... nhưng mà...

Bà Đỗ nắm chặt bàn tay Vũ Phượng, nhét 2 đồng bạc vào:

-Con đừng cứng đầu cứng cổ nữa! Đừng có nói "nhưng mà" nữa! Khi nào các con làm ra tiền trả cho dì cũng chưa muộn. Vợ chồng dì còn khỏe mạnh lắm, chắc trong vài ba năm cũng chưa cần dùng đến đâu!

Vũ Phượng cầm lấy 2 đồng bạc cứu mạng, không nói được lời nào! Đột nhiên Vũ Quyên quỳ xuống trước mặt ông bà Đỗ, Vũ Phượng thấy thế cũng quỳ theo. Thấy chị hai chị ba quỳ xuống, nhỏ Tư và cu Năm cũng quỳ xuống nốt. Ông bà Đỗ kinh hoàng, dang tay ra... lúng túng không biết đỡ đứa nào dậy trước.

oOo

Sáng sớm hôm sau, chị em Vũ Phượng đặt nhỏ Út nằm lên chiếc xe chở củi, đẩy lên bệnh viện Thánh Tâm ở thị trấn Đồng Thành. Bệnh viện này do Giáo hội Công giáo xây dựng, các y sĩ và y tá làm việc ở đây ai cũng hiền từ vui vẻ. Bốn chị em Vũ Phượng đưa nhỏ Út vào bệnh viện, lập tức được các y sỹ khám ngay. Khám xong, bốn chị em

nàng hết sức kinh hoàng khi nghe y sĩ nói:
-Các em đưa bệnh nhân vô viện quá muộn! Những vết phỏng trên người con nhỏ vốn không nặng lắm, nhưng bây giờ đã nhiễm trùng, cần phải ở lại bệnh viện điều trị. Còn phải chờ xem vết phỏng lành như thế nào mới biết được ngày xuất viện! Các em phải dè chừng, bệnh nó khá trầm trọng, chỉ còn khoảng năm chục phần trăm hy vọng mà thôi!
Vũ Phượng hoảng hốt! Nàng đứng không vững, ngã ngồi xuống chiếc ghế ở phía sau:
-Năm chục phần trăm?... Như vậy là tính mạng của em Út vô cùng nguy hiểm...
- Đúng thế! Con nhỏ bệnh nặng lắm!
Vũ Quyên hỏi:
-Như vậy thì... muốn nằm viện chữa bệnh phải trả bao nhiêu tiền?
- Đây là bệnh viện của Giáo hội, tiền nằm bệnh viện không tốn kém bao nhiêu! Nếu dùng loại thuốc trụ sinh mới, giá tiền rất đắt! Hay là chúng tôi dùng loại thuốc bình thường để trị cho con nhỏ, nhưng có khỏi hay không, phải trông vào số mạng hên xui của nó!
Vũ Phượng chưa kịp lên tiếng, Vũ Quyên đã nói với giọng cứng cỏi và dứt khoát:

-Thưa y sĩ, mong các ông cứu em chúng tôi! Xin các ông cứ dùng loại thuốc đắt tiền nhất, thế nào chúng tôi cũng trả được tiền thuốc!

Nhỏ Út được đưa vào một phòng bệnh rộng thênh thang. Trong phòng có rất nhiều bệnh nhân, toàn là những người bệnh nặng. Út được đặt nằm trên một giường bệnh có nệm trải trắng tinh. Thân hình nó gầy nhom và nhỏ xíu, trông thật đáng thương! Vũ Phượng và Vũ Quyên phải đi kiếm tiền về trả cho bệnh viện và lo cho cuộc sống của mấy chị em, không thể ở bên Út suốt ngày. Hai chị em đành phải để nhỏ Tư và cu Năm ở lại chăm sóc Út. Sau khi trả tiền viện phí, Vũ Phượng trao phần lớn số tiền còn lại cho nhỏ Tư cất giữ. Hai nàng hết nhìn nhỏ Út đang nằm mê man, lại nhìn nhỏ Tư và cu Năm, lòng dạ áy náy, không yên tâm chút nào! Đúng là trăm ngàn lần không yên tâm! Nhưng hai chị em nàng đang cần tiền mua thuốc chữa bệnh cho Út, tiền ăn, tiền quần áo, và những khoản tiền cần thiết khác, đành phải gác bỏ những điều băn khoăn lo lắng trong lòng, bước ra khỏi bệnh viện, kiếm cho được số tiền đang cần!

Đồng Thành là một thị trấn phồn thịnh. Khu trung tâm thị trấn cửa hàng mọc san sát, ngựa xe qua lại tấp nập. Đến Đồng Thành, chị em Vũ Phượng và Vũ Quyên không họ

hàng thân thích, không một người quen biết, nhất là hai nàng xưa nay chưa hề đi kiếm việc làm, càng không biết cách kiếm việc như thế nào, thật là lúng túng! Mấy ngày đầu, hai chị em đi khắp nơi vẫn không kiếm được việc gì! Vậy mới biết hai mươi năm qua, hai nàng đã được sống những ngày vô cùng hạnh phúc! Chị em nàng như một đàn gà con mới nở, được ấp ủ dưới đôi cánh của gà mẹ, không biết gì đến “những chuyện thê lương” hay “không còn lối thoát” ở ngoài đời!

Vũ Phượng và Vũ Quyên đi hết tiệm này đến tiệm khác! Đến đâu hai nàng cũng hỏi: "Qúy ông quý bà có mướn người bán hàng không? Có cần người làm công không? Có mướn con ở hay không?"... Nhưng hai nàng chỉ nhận được những cái lắc đầu và nét mặt thờ ơ lãnh đạm.

Vũ Phượng và Vũ Quyên cứ thế đi liền trong ba ngày, đôi bàn chân của hai nàng sưng húp, có chỗ đã phồng lên, khắp người đau nhừ như vừa bị ai đánh. Sang ngày thứ tư, một bà tốt bụng thấy tình cảnh hai chị em thật đáng thương, bèn nói với giọng hiền từ:

-Mấy năm nay hàng họ ế ẩm, chúng tôi phải tự làm lấy công chuyện của mình, bởi vậy khó kiếm công ăn việc làm lắm. Trừ khi... hai chị em thử đến “Lầu xanh” xem!

Vũ Quyên vội hỏi:

-“Lầu xanh” ở phố nào?

-Ở phố Bố Đại đó mà!

Hai chị em Vũ Phượng không kịp hỏi thêm gì nữa, vội tìm đến “Lầu xanh”. Đến nơi, hai nàng được dẫn vào một gian phòng bài trí trang nhã. Một người đàn bà lứa tuổi trung niên ăn mặc diêm dúa ngắm nhìn hai nàng một lúc thì cảm thấy thích thú, bèn tươi cười hỏi:

-Hai con muốn kiếm việc làm à? Thiếu tiền ăn xài hay trong nhà có người bệnh?

Vũ Phượng vội gật đầu:

Đạ! Dạ! Công việc gì chị em chúng con cũng làm được!

Người đàn bà trung niên lại hỏi:

Đì có thể giúp các con kiếm ra tiền ngay! Các con cần bao nhiêu tiền?

Vũ Phượng ngơ ngác. Nàng cảm thấy có điều gì khác lạ!

-Thưa dì! Dì biểu chúng con làm công chuyện gì ạ?

Người đàn bà mỉm cười:

-Các con đến “Lầu xanh” của dì kiếm việc mà lại không biết “Lầu xanh” làm gì à? Thôi, dì nói thật với hai con, nếu không phải hết đường xoay xở thì các con cũng không đến kiếm dì! Còn dì? Dì là người chuyên giúp những người gặp khó khăn, các con đến kiếm dì là phải rồi! Làm ơœ chỗ cuœa dì vừa kiếm được nhiều tiền lại mau lẹ!...

Vũ Quyên vội hỏi:

-Kiếm bằng cách nào? Mau lẹ là bao lâu?

Đì trả cho mỗi đứa năm đồng bạc!

Đì trả ngay cho chúng con à?

-Trả ngay! Hơn nữa, sau này mỗi tháng mỗi con có thể kiếm được trên năm đồng. Chỉ cần các con chịu vâng lời là có tiền ngay!

Vũ Quyên gật đầu:

-Chúng con bằng lòng làm cho dì, nhất định làm...

Người đàn bà lấy ra một tờ giấy để trước mặt chị em Vũ Phượng, vui vẻ nói:

-Vậy thì hai con viết cho dì tờ văn tự, ghi rõ trong thời gian ba năm, hai con phải làm việc tại “Lầu xanh” của dì, không được chuyển sang nghề khác!

-Thưa dì... công việc này...

Vũ Phượng chưa nói hết câu, bỗng cánh cửa phòng mở toang. Một cô gái trẻ đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, hớt haœi chạy vào, hối hả nói:

Đì ơi!... Dì cứu con với... Dì...

Phía sau là một gã đàn ông mặt đểu cáng đang rượt theo! Hắn giận dữ gào to:

-Mẹ kiếp! Mày tưởng còn trinh khiết lắm à? Bảo làm việc này không chịu, việc khác cũng không bằng lòng! Hôm nay

ông cho mày biết tay ông... Hãy quay trở lại ngay!
Gã đàn ông vươn tay chụp, cô gái tránh không kịp, một vạt áo trên người rách toạc. Cô gái thẹn thùng lấy tay che bụng, vừa khóc lóc thảm thiết vừa van xin:
Đì ơi! Dì... dì cứu con với... con không làm được việc này đâu!
Người đàn bà đang nói chuyện với chị em Vũ Phượng, bỗng dưng bị quấy rầy, giận dữ gào to:
-Không làm! Không làm thì trả lại tiền đây! Không biết "Lầu xanh" này là nơi nào à? Không phải muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu!
Gã đàn ông lại chồm lên vồ lấy cô gái như con diều hâu vồ con gà mái, rồi kéo cô ta ra ngoài. Cô gái trẻ la hét ầm ỹ:
-Cứu tôi với... Cứu tôi với!
Ngoài cửa, mấy cô gái khác đang thập thò nhìn vào phía trong.
Vũ Phượng và Vũ Quyên đưa mắt nhìn nhau. Bỗng Vũ Quyên cầm lấy tay chị, nói nhanh:
-Chị hai, chúng mình đi lẹ lên!
Hai chị em quay mình hoảng hốt chạy lẹ ra ngoài phố, sau đó còn chạy thêm một đoạn nữa mới dám đứng lại. Hai nàng cùng vuốt ngực, một lát sau mới trấn tĩnh được. Vũ Quyên nói:

-Thật là hú vía, suýt nữa thì bán thân mất rồi!

Vũ Phượng vừa mệt vừa tê tái trong lòng:

-Chị cũng toát mồ hôi! Bà ta nói trả tiền ngay? Đúng là cạm bẫy! Sau này chị em chúng mình không thể liều lĩnh như vậy được. Có đi kiếm việc cũng phải biết rõ nơi đó làm công chuyện gì mới được.

Vũ Quyên than thở:

-Chị em mình đi suốt một ngày, không kiếm được công việc gì, vừa mệt vừa đói hoa cả mắt, lại bị một phen kinh hồn! Làm thế nào bây giờ, chị hai?

Làm thế nào bây giờ? Quả thật là hai nàng không biết làm thế nào cả!

Vũ Phượng nói:

-Không biết nhỏ Út ra sao rồi? Thôi, chị em mình trở về bệnh viện xem nhỏ Út ra sao? Ngày mai lại cố đi kiếm việc, thử xem số phận chị em mình ra sao!

Hai nàng cùng mệt mỏi, cùng tê tái cho cảnh ngộ đáng thương của mình! Không biết làm thế nào, hai chị em lại dìu nhau quay lại bệnh viện. Vừa vào đến phòng bệnh hai nàng đã nhìn thấy nhỏ Tư mặt mày ủ rũ từ phía trong đi ra:

-Sao hai chị đi lâu thế?

Vũ Phượng hoảng hồn, trống ngực đập thình thịch:

-Út thế nào rồi?

Nhỏ Tư vội đáp:

-Út ngoan lắm! Y sĩ nói hôm nay Út bớt nhiều lắm rồi! Giảm sốt, lại ngủ yên!... Có điều, không biết em Năm đi đâu mất rồi!

Vũ Phượng lại hoảng hốt:

-Em nói cu Năm đi đâu mất rồi là thế nào? Nó và em cùng ở trong bệnh viện đó mà?

-Sáng nay, khi hai chị vừa đi khỏi, cu Năm nói nó không thể ngồi yên trong bệnh viện được nữa, nó muốn đi ra ngoài coi! Một lúc sau thì nó đi, cho đến bây giờ vẫn chưa thấy về!

Vũ Quyên ngơ ngác, vừa lo vừa giận:

- Đó là thói quen của cu Năm! Ít khi nó chịu ngồi yên một chỗ, nay bảo nó ở trong bệnh viện trông coi Út, làm sao nó chịu được. Thật là tức quá đi mất!

Vũ Phượng nhìn nhỏ Tư:

-Nhưng mà nó đi đâu? Nó chỉ mới đến Đồng Thành vài ba lần, lại không quen biết ai, vậy thì nó dám đi đâu?

-Không biết, tiền em vẫn cất ở đây!

Vũ Quyên càng nghĩ càng giận:

Đặn nó ở bên cạnh Út, nó lại đi ra ngoài xem phố xá! Chờ nó về, đánh cho nó què chân thì hết đi!

Ba chị em đang nói thì cu Năm về. Người nó nhếch nhác,

quần áo nhơ nhớp, mặt mũi lem luốc, chân đi khập khiễng. Nó ngẩng lên, thấy ba chị đứng đó thì sợ quá, vội gượng đi thẳng người, làm ra vẻ không xảy ra chuyện gì:

-Chị hai! Chị ba! Hai chị đã kiếm được việc làm chưa?

Vũ Phượng kinh ngạc nhìn cu Năm:

-Em làm sao thế? Bị bọn côn đồ ăn hiếp à? Em không có một đồng xu trong túi, sao lại bị cướp?

Vũ Quyên càng nhìn cu Năm càng bực tức:

-Em trốn ra ngoài bệnh viện gây lộn với người khác phải không? Chị chỉ coi qua điệu bộ của em cũng biết rồi! Em không ở trong bệnh viện với Út, lại chạy đi gây lộn, có phải muốn làm cho các chị tức chết đi phải không?

-Em không gây lộn với ai cả!

Vũ Quyên đưa tay ra kéo cu Năm lại:

-Cho chị xem chân của em, sao lại đi cà nhắc?

Cu Năm vội né sang một bên:

-Không sao đâu! Chân em không sao đâu! Đàn bà các chị lúc nào cũng sợ hết cái này lo cái khác!

-Em nói thế là thế nào? Đàn bà các chị làm sao? Hai chị tất tưởi ngược xuôi đi kiếm việc làm, còn em thì chạy ra ngoài phố chơi, lại gây lộn bị thương! Em không nghĩ đến hai chị vất vả, thì cũng phải biết là hai chị lo cho em lắm chứ!

-Ai nói em đi gây lộn bị thương rồi về đây?
Vũ Quyên túm được người cu Năm rồi nhấc cái chân của nó lên:
-Không gây lộn? Tại sao chân của em lại thế này?
Bị chị ba túm mạnh quá, cu Năm kêu ầm lên:
-Úi chao ơi! Chao ơi... Chị ba đừng túm mạnh quá, em đau lắm, em đau lắm!
Vũ Quyên kéo ống quần của cu Năm lên thì sợ hết hồn! Nàng thấy đầu gối của nó máu me bê bết, lại toạc một miếng da to tướng, vội kêu lên:
-Chao ôi! Sao em lại bị thương thế này? May mà đang ở trong bệnh viện... Phải đi kiếm y tá nhờ thoa thuốc và băng bó cho nó...
Cu Năm vùng vẫy:
-Thôi... thôi, chân em không việc gì đâu, băng bó lại mất tiền, em không muốn nhờ y tá thoa thuốc và băng bó đâu!
Vũ Quyên quát to:
-Em biết tốn tiền, tại sao không ngoan ngoãn ở trong bệnh viện?...
Cu Năm không chịu đựng được nũa, lấy trong túi áo ra mấy đồng xu, nhét vào tay Vũ Quyên:
- Đây này! Tiền đây này, các chị cầm lấy trả tiền thuốc cho Út, em biết là chừng này chưa đủ, nhưng ngày mai em sẽ

đi kiếm thêm!

Vũ Phượng, Vũ Quyên và nhỏ Tư đứng ngẩn người, nét mặt ba chị em ngơ ngác. Vũ Phượng lập tức ngồi xổm xuống, kéo tay cu Năm, rồi lật ngửa bàn tay nó ra coi. Nàng thấy ngón tay nào cũng toạc ra và rướm máu, trong lòng chua xót vô cùng! Vũ Phượng tái mặt:

-Em đi đâu về đó?

Cu Năm cúi đầu im lặng.

Suy nghĩ một lúc, nàng mới biết cu Năm đã đi đâu:

-Em đi đến mỏ than, em đi làm "phu con nít" phải không?

Cu Năm biết không thể giấu các chị được nữa, đành phải nói:

- Đáng lẽ trước khi trời tối em đã về đến đây rồi, ai ngờ cái mỏ than này ở tận trên núi, từ đó về đây xa lắm! Cái xe chở than đá trông thì nhẹ lắm, nhưng lúc đẩy thì nặng quá, em không cẩn thận té một cái, có điều... không can chi! Người ta nói trước lạ sau quen là vậy, ngày mai em lại đi, chắc dễ dàng hơn nhiều!

Vũ Phượng ôm chặt cu Năm vào lòng, nước mắt tràn trề! Vũ Quyên biết mình đã mắng oan em trai, vừa hối hận, vừa đau khổ! Nàng không nói được gì, chỉ biết im lặng nhìn cu Năm! Cu Năm cố làm như không xảy ra chuyện gì, an ủi hai chị:

-Không hề gì! Trong mỏ than có đứa còn nhỏ hơn em nữa, mà cũng làm giỏi lắm! Ngày mai em lại đi!

Vũ Phượng nghẹn ngào:

-Còn nói ngày mai nữa à? Ngày mai em còn dám đi à?...

Bỗng Vũ Quyên buột miệng:

-Nếu vậy để chị đến "Lầu xanh" kiếm tiền còn nhiều hơn em ra mỏ than đẩy xe goòng!

Vũ Phượng hoảng hồn! Nàng buông cu Năm ra, túm lấy Vũ Quyên lắc đi lắc lại:

-Vũ Quyên, sao em lại nói vậy? Đừng có hù chị nữa! Chị không muốn em nghĩ đến chuyện đó! Vũ Quyên, em hứa với chị là không khi nào nghĩ đến chuyện đó nữa! Dù sao thì chị em mình cũng là con gái nhà họ Tiêu!

-Nhưng... biết làm thế nào bây giờ!

Vũ Phượng vươn vai, tự trấn tĩnh rồi bảo em trai:

-Ngày mai hai chị lại đi lần nữa! Hai chị sẽ cố gắng kiếm bằng được công ăn việc làm! Chị tin là đi khắp thị trấn Đồng Thành này thế nào cũng kiếm được việc làm! Năm à, em bị thương khắp người, không được đi ra mỏ nữa đâu! Nếu em còn đi nữa, thì... thì chi... chi...

Nàng nói chưa hết câu đã khóc òa lên!

-Chị hai! Chị đừng khóc nữa... em rất sợ nhìn thấy chị khóc! Em không đi... em không đi nữa, đừng khóc nữa chị

hai!

Nước mắt Vũ Phượng trào ra đầm đìa. Quầng mắt của Vũ Quyên và nhỏ Tư cũng ướt đẫm! Bất giác bốn chị em xích lại gần nhau, cùng nhìn nhau khóc, cùng cố nén những đau khổ trong lòng!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 4

Coming soon

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 5

Chị em Vũ Phượng trình diễn xong bài "Vợ chồng xem hội hoa đăng" thì đi vào phòng hóa trang. Bỗng Vũ Quyên quay lại nắm tay chị, vui vẻ nói:

- Chị thấy chưa? Tự dưng có người thưởng cho chị em mình 2 đồng bạc thật!

Không giấu được nỗi xúc động trong lòng, Vũ Phượng nói khẽ:

- Chị... chị biết là anh ấy!

Vũ Quyên không nhớ là đã có lần gặp Vân Phi ở ngoài thác nước, nàng kinh ngạc lắm:

- Chị biết anh ấy à? Làm sao chị quen được con người hào phóng như vậy? Chị biết anh ấy từ bao giờ? Tại sao chị không nói cho em biết?

- Thật ra thì... em cũng đã thấy anh ấy...

Nàng nói chưa dứt lời, bỗng có người gõ cửa. Bà Hoa

cầm cái giỏ đựng tiền thưởng đẩy cửa bước vào, theo sau là Vân Phi và A Siêu.

- Vũ Phượng, Vũ Quyên! Hai vị khách này nói là có quen biết hai em, muốn gặp hai em, chị dẫn họ vào đây!

Nói xong bà để giỏ tiền thưởng lên bàn phấn, rồi nhìn hai nàng với ánh mắt dò hỏi. Thấy Vũ Phượng gật đầu, bà Hoa cười bảo:

- Đừng nói chuyện lâu quá, khách còn chờ nghe hai em hát bài thứ hai! Chị cho hai em nghỉ nửa giờ, như vậy đã đủ chưa?

Vũ Phượng vội gật đầu, bà Hoa đẩy cửa bước ra ngoài.

Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng! Chàng muốn nói rất nhiều, nhưng không biết mở đầu câu chuyện như thế nào. Im lặng một lúc chàng cất tiếng hỏi:

- Cô còn nhớ tôi không?

Vũ Phượng mở to mắt nhìn chàng, gật đầu lia lịa:

- Nhớ! Làm sao lại đúng dịp thế này? Hai anh đến ăn tối à?

Vân Phi không chút giấu giếm:

- Chúng tôi đến đây kiếm hai cô!

Vũ Phượng càng kinh ngạc hơn:

- Thế à? Làm sao anh biết chúng tôi ở đây?

Vân Phi chăm chú nhìn chị em Vũ Phượng, giọng chàng

hết sức chân thành:
- Hôm đó, sau khi gặp năm chị em cô ở bên thác nước, tôi cứ muốn đi kiếm chị em cô hỏi thăm xem sức khỏe thế nào. Nhưng mà... tôi cũng vừa mới đến Đồng Thành, có nhiều việc cần phải làm, mãi đến bây giờ mới có thì giờ rỗi rãi. Trong khi tìm kiếm, chúng tôi được biết gia đình cô xảy ra tai nạn! Tôi đã đến xem cảnh tượng ở Ký Ngạo Sơn Trang, gặp vợ chồng ông già Đỗ mới biết nhỏ Út bị phỏng nặng, sau đó chúng tôi đến bệnh viện Thánh Tâm, gặp nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út, mới biết các cô đi hát ở đây.
Vũ Phượng vô cùng xúc động! Nàng buồn rầu hỏi:
- Tại sao hai anh lại bỏ thì giờ kiếm chúng tôi như vậy?
Vân Phi không ngờ nàng lại hỏi câu đó. Chàng đứng đực người trong giây lát rồi mới nói:
- Bởi vì... tôi không sao quên được ngày hôm đó! Con người thường có duyên phận mới gặp nhau. Sau những phút hãi hùng ở dưới nước, tôi có cảm giác chúng ta từng trải qua cơn hoạn nạn sống chết có nhau! Quả thực là tôi không sao quên được cái cảm giác đó! Hơn nữa, tuy chị em cô không biết bơi lội, nhưng đã coi thường nguy hiểm, nhảy xuống nước cứu vớt nhau, khiến cho ký ức của tôi không bao giờ quên được tình cảm thương yêu nhau vô cùng sâu sắc đó!

Nghe giọng nói và nhìn thái độ của Vân Phi hết sức chân thành, bất giác Vũ Phượng nghĩ ngay đến ngày hôm đó, cảm thấy xúc động vô cùng! Không nén được đau khổ, nàng buồn rầu nói:

- Bữa đó là ngày 4 tháng 4... cũng là ngày suốt cuộc đời này tôi không bao giờ quên được. Bữa đó đúng là ngày mạt kiếp của những sinh mạng trong gia đình chúng tôi, cố tránh cũng không sao thoát khỏi được, đúng là nước sâu lửa phỏng. Buổi sáng suýt nữa chị em chúng tôi chết trôi, thì buổi tối Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy rụi!

Nghĩ đến hành động ngang tàng hung ác của Vân Tường, nghĩ đến những món nợ máu tanh hôi của nhà họ Triển, Vân Phi buột miệng:

- Tôi có lỗi với chị em cô, xin lỗi!

Vũ Phượng ngơ ngác nhìn chàng:

- Tại sao anh lại nói như vậy? Anh đã cứu sống chị em chúng tôi ở dưới nước, còn xin lỗi gì nữa?

Vân Phi giật mình. Bây giờ chàng mới sực nhớ nàng không biết mình là cậu hai nhà họ Triển, vội vàng đánh trống lảng:

- Tôi muốn nói đến chuyện nhà cô bị cháy! Tôi rất lấy làm ân hận và buồn rầu... nếu như đêm hôm đó tôi đi tìm cô, nếu như đêm hôm đó tôi không dư tiệc, nếu như tôi tích

cực hơn chút nữa, nếu như... những chuyện ở trên đời này... cứ nếu như... nếu như... thì hậu quả của chúng sẽ hoàn toàn khác nhau. Nếu như vậy, chưa chắc nhà cô đã xảy ra tấn bi kịch này!

Vũ Quyên đứng cạnh nghe hai người nói chuyện, cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Nàng quá xúc động, không sao nhịn được nữa, bèn nói chen vào:

- Anh không biết rõ đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì đâu. Nhà chúng tôi bị người ta phóng lửa đốt cháy chứ không phải tự dưng bốc cháy. Dù có bao nhiêu cái "nếu như" của anh cũng không sao thoát khỏi tai nạn hiểm nghèo đó. Ngày nào chưa trừ khử được kẻ đã gây ra tai họa này, chắc chắn vẫn còn nhiều tai họa khác xảy ra ở Đồng Thành, không ai có thể lường trước được! Cho nên anh không cần phải xin lỗi gì cả! Tôi không biết ngày hôm đó anh đã làm gì cho chị hai và các em của tôi, nhưng tôi dám chắc, dù anh có mặt trong đêm hôm đó cũng không làm được trò trống gì! – Nàng nghiến chặt hai hàm răng – Nhưng... sẽ có một ngày, chúng tôi trả món nợ máu đó!

Ánh mắt giận dữ và những lời nói đầy căm thù của Vũ Quyên, khiến trái tim của Vân Phi nhức nhối.

Vũ Phượng cản em gái:

- Vũ Phượng! Em ăn nói cẩn thận một chút có được

không?

Vũ Quyên bình tĩnh trở lại. Nàng cố nén xúc động trong lòng, mỉm cười với Vân Phi:

- Xin lỗi! Tôi đã quấy rầy buổi nói chuyện của chị hai và anh. Chị hai không thích tôi bộc lộ tâm trạng của mình trước mặt người lạ. Có điều, không hiểu anh có phải là người lạ không? Không hiểu chúng tôi nên xưng hô với anh như thế nào?

Tự nhiên nàng có thiện cảm với chàng trai hào phóng và nho nhã này. Vân Phi hốt hoảng giật mình. Ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng khiến chàng cuống quýt. Do dự một lúc, chàng mới nói:

- Tôi... tôi... tôi họ Tô!

A Siêu ngơ ngác trợn tròn mắt. Vân Phi vờ như không nhìn thấy thái độ của gã gia nhân. Vũ Phượng lại hỏi:

- Thì ra anh họ Tô. Tô... gì nhỉ?

- Tô... Mộ... Bạch. Tên tôi là Mộ Bạch, Mộ như là "hâm mộ", Bạch như là Lý Bạch.

Vũ Phượng mỉm cười:

- Tô như là Tô Thức? (Thức là tên tự của nhà thơ Tô Đông Pha)

Vân Phi lại ngơ ngác. Chàng nhìn Vũ Phượng gật đầu.

- Vâng! Tô như là Tô Thức!

Vũ Phượng cười:

- Cái tên tuyệt đẹp.

A Siêu bước lên một bước, đưa mắt nhìn Vân Phi rồi tự giới thiệu:

- Tôi là A Siêu! Gọi tôi A Siêu là được rồi! Tôi đã theo hầu cậu hai... Tô Mộ Bạch... trên chục năm nay rồi!

Vân Phi vội vàng giải thích:

- A Siêu không khác gì anh em... tri kỷ... hay là bạn bè của tôi!

Bà Hoa ở ngoài cửa nói vọng vào:

- Sắp đến giờ ra sân khấu rồi đó!

Vũ Phượng vội vàng nói với Vân Phi:

- Xin lỗi anh, chúng tôi phải thay quần áo, không thể tiếp chuyện anh được nữa! – Bỗng nàng lấy hai đồng bạc thật trong giỏ ra đưa cho Vân Phi – Mong anh nhận về cho! Cảm ơn.

Vân Phi vội lùi về phía sau:

- Tại sao? Không lẽ tôi không bày tỏ được niềm thông cảm đối với chị em cô hay sao? Cô không nên phân biệt như vậy!

- Anh không nên cho nhiều quá! Chị em chúng tôi có thể tự kiếm sống được. Tuy nhà bị cháy, ba tôi đã qua đời, nhưng chúng tôi vẫn còn có lòng tự tôn và niềm kiêu

hãnh... nếu anh không coi thường chúng tôi, xin mời đến đây nghe hát là được rồi!

Vân Phi cuống quýt:

- Mong cô đừng coi chúng tôi như những người khách bình thường khác. Cô cứ coi chúng tôi là bạn có được không? Không lẽ bạn bè với nhau lại không giúp đỡ nhau chút đỉnh được hay sao? Tôi không dám làm điều gì xúc phạm đến chị em cô, chỉ muốn đóng góp chút đỉnh với tấm lòng hết sức chân thành của chúng tôi mà thôi! Nếu cô trả lại, tôi cảm thấy áy náy vô cùng, và cũng rất lấy làm hổ thẹn!

Vũ Phượng suy nghĩ một chút rồi thở dài:

- Vậy thì... tôi xin nhận vậy. Có điều, sau này mong anh đừng làm như vậy nữa!

- Vâng, thế cũng được! Tôi xin đi, chúng tôi ra ngoài ngồi nghe hát!

Nói xong, chàng cùng gã gia nhân vội vã đi ra.

Vũ Quyên nói với Vũ Phượng mấy câu rồi cất tiếng hát:

- Ồ! Tôi thấy anh chị thật là lãng mạn... Chàng trồng hoa, nàng trồng hoa, trồng đến cánh đồng thì rắc hạt giống hoa, nảy ra một cái mầm...

Vũ Phượng đỏ bừng mặt:

- Em đừng phá chị nữa! Đi thay quần áo lẹ lên!

Vũ Quyên nói lại:

- Phải rồi! Ngoài kia còn có người ngồi chờ nghe hát!

Vũ Phượng không để ý đến những lời trêu chọc của Vũ Quyên, bỏ đi thay quần áo. Nhưng... bỗng nàng cảm thấy xao xuyến vô cùng. Tô Mộ Bạch... Tô Mộ Bạch... cái tên Tô Mộ Bạch và hình dáng chàng thanh niên hiền lành đó đã khắc sâu tận đáy lòng nàng.

oOo

Hôm sau Vũ Phượng xách một giỏ thức ăn, Vũ Quyên xách một bịch trái cây, đến bệnh viện để chăm sóc nhỏ Út. Vừa bước vào phòng bệnh, hai nàng thấy cái gường nhỏ Út vẫn nằm bị boœ trống, chăn gối xếp lại rất gọn gàng. Hai chị em hoang mang đảo mắt nhìn quanh cũng không thấy bóng dáng nhỏ Tư và cu Năm đâu cả. Vũ Phượng trống ngực đập thình thịch, trong lòng hoảng sợ vô cùng:

- Trời ơi, Út ở đâu rồi mà không thấy?

Vũ Quyên vội vàng hỏi người nằm bên cạnh:

- Dạ thưa dì, dì có thấy em con ở đâu không? Con nhỏ bị phỏng ấy mà. Nhỏ Tư và cu Năm cũng đi đâu cả rồi?

- Hôm qua tụi nó còn ở đây, không biết hôm nay họ mang đi đâu rồi!

Vũ Phượng càng hoảng hốt:

- Sao lại không thấy nhỏ Út? Chúng ta chưa làm giấy tờ

cho Út xuất viện, tiền thuốc cũng chưa trả cơ mà! Sao lại không thấy cả nhỏ Tư và cu Năm? Tụi nó đi đâu cả rồi?
Vừa vặn lúc đó một cô y tá bước vào:
- Hai cô đừng hoang mang! Em gái của hai cô đã dọn lên phòng hạng nhất ở trên lầu rồi. Phòng số 203 ấy... đi lên lầu rồi quẹo tay phải.
Vũ Phượng và Vũ Quyên ngơ ngác nhìn nhau.
- Phòng hạng nhất?
Hai chị em vội vàng lên lầu rồi quẹo sang bên phải, trong chốc lát đã tìm thấy phòng số 203. Khi mở cửa phòng ra, nhỏ Tư và cu Năm vui vẻ chạy đến với hai chị. Cu Năm hớn hở nói:
- Chị hai, chị ba ơi! Chúng em được dọn lên phòng bệnh đẹp đẽ này rồi. Buổi tối không còn phải nghe tiếng khò khè của người nằm giường bên cạnh, khiến chúng em suốt đêm không ngủ được!
Nhỏ Tư cũng vội kể:
- Hai chị trông kìa, ở đây còn có cái gường vải bố. Dì y tá nói, buổi tối tụi em có thể mở rộng ra nằm bên cạnh Út. Như vậy chúng em không còn sợ té từ trên giường xuống nữa.
Út ngồi trên gường bệnh, có vẻ tỉnh táo hơn nhiều. Nhỏ nghe chị Tư và anh Năm nói vậy, cũng xen vào:

- Bữa nay dì y tá còn cho em ăn canh thịt gà, ngon thiệt là ngon!

Cu Năm nói:

- Em cũng được húp một chén to.

Nhỏ Tư cũng nói:

- Em cũng vậy!

Vũ Phượng để thức ăn lên bàn, đưa mắt nhìn quanh, kinh ngạc vô cùng. Nàng nhìn Vũ Quyên:

- Tại sao lại thế này? Chúng mình còn thiếu bệnh viện nhiều tiền lắm cơ mà? Mình chưa trả hết tiền thuốc, sao họ lại cho nhỏ Út nằm ở phòng bệnh hạng nhất này?

Vũ Quyên cũng để bịch trái cây lên bàn, lơ đãng nói tiếp:

- Lại còn được ăn canh thịt gà? Chả lẽ họ đoán được hôm nay chị em mình góp đủ tiền thuốc cho Út rồi hay sao?

Nhỏ Tư vui vẻ nói:

- Hai chị đừng cuống lên nữa, tiền thuốc của Út đã có người trả cho chúng ta rồi!

Vũ Phượng ngơ ngác:

- Cái gì?

Cu Năm giải thích:

- Hai anh... hai anh cứu chị em mình ở thác nước ấy mà...

Nhỏ Út mỉm cười, hân hoan nói tiếp:

- Anh Bạch và anh Siêu đó mà!

Hai chị em lại nhìn nhau. Với thái độ nghi ngờ, Vũ Quyên chăm chú nhìn Vũ Phượng rồi nói:

- Em cảm thấy... chuyện này làm sao ấy! Em xin hỏi, chị và anh ấy có chuyện gì với nhau không? Có phải hai anh chị chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên vào hôm anh ấy cứu mấy chị em ở ngoài thác nước không?

Vũ Phượng hốt hoảng:

- Em nói gì vậy? Chị và anh ấy không có chuyện gì đâu! Chị xin thề, lần đầu tiên chị gặp anh ấy là hôm anh ấy cứu mấy chị em ở ngoài thác nước. Không phải tối qua em đứng bên cạnh cũng nghe rõ ràng lắm rồi hay sao? Quả thật là trước đó chị và anh ấy không hề quen biết nhau!

Vũ Quyên không tin. Nàng nhìn Vũ Phượng một lúc, trong lòng vẫn cảm thấy có điều gì đáng nghi:

- Vậy thì kỳ lạ thật! Một người không quen biết lại đi khắp nơi dò la tin tức của chị em mình, đến Đãi Nguyệt Lâu nghe hát, đến bệnh viện trả tiền thuốc, đổi phòng bệnh cho nhỏ Út, lại còn mua canh thịt gà cho tụi nó ăn! Đúng là tiêu tiền như nước...Chị gạt em, em không tin!

Vũ Phượng càng hốt hoảng:

- Thật đó mà! Chị cũng không biết tại sao lại như vậy. Có điều, chị xin lấy danh dự của ba má ra thề với em, chị không hề biết anh ấy là ai. Đúng là chỉ mới gặp nhau lần

đầu hôm chị và các em rớt xuống thác nước! Cho đến tối hôm qua mới gặp lại anh ấy lần thứ hai...

Vũ Quyên vẫn tỉnh bơ. Vũ Phượng nói chưa xong, nàng đã ngắt lời:

- Theo em nghĩ, chị tự biết mình đang làm chuyện gì là được rồi, không liên can gì đến em cả! Nói thực với chị, nếu hôm đó chị Hoa không nhận chúng mình vào hát tại Đãi Nguyệt Lâu, thì em đã có ý nghĩ vô cùng xấu xa...

- Em nghĩ gì?

- Em định bán thân cho thiên hạ! Nếu không đến "lầu xanh" thì cũng đi làm a hoàn, làm vợ bé người ta, hay làm gì cũng được!

Vũ Phượng đau xót vô cùng. Nàng bần thần một lúc mới tỉnh lại. Nàng cảm thấy uất ức, nước mắt cứ trào ra:

- Em muốn nói là chị đã bán mình cho anh ấy rồi à? Em... không nên coi thường chị quá. Tối hôm qua chị một mực đòi trả lại hai đồng bạc cho anh ấy, nhưng lại nghĩ tiền thuốc của Út không thể để lâu được, hôm nay phải đến bệnh viện thanh toán, nên mới giữ lại... Người khác có thể coi thường chúng ta nghèo khổ, có thể coi thường chúng ta đang đi vào con đường không lối thoát, không ngờ, ngay cả em cũng coi thường cả chị!

Vũ Quyên đưa tay đập mạnh vào đầu mình một cái, mếu

máo nói với chị:
- Em thật là ngốc, thật không biết ăn nói! Ý của em không phải như vậy, làm sao em dám coi thường chị? Em chỉ muốn biết tại sao lại như vậy, chị nói cho em biết là được rồi. Cái ví dụ em nêu ra không chính xác chút nào. Chị cũng biết em là đứa ăn nói không chín chắn đó mà! Thực ra thì em cũng có ấn tượng tốt đối với anh Mộ Bạch, đẹp trai, ăn nói nhã nhặn, đặc biệt là anh ấy rất quan tâm đến năm chị em chúng ta... dù chị có bán thân cho anh ấy, cũng xứng đáng lắm rồi! Chị không phải gạt em làm gì cả...
Vũ Phượng không biết nói sao cho em gái tin! Nàng giận quá, hai chân giậm thình thịch:
- Vũ Quyên! Em nói như vậy là chị đã làm những chuyện không trong sạch với anh ấy, khẳng định chị đã bán mình cho anh ấy? Em... làm cho chị uất quá đi mất!
Nhỏ Tư thấy chị hai và chị ba to tiếng với nhau, bèn nói chen vào:
- Chị hai, chị ba này, hai chị làm sao vậy? Có người giúp đỡ chị em mình là tốt rồi, tại sao hai chị lại cãi nhau?
Cu Năm cũng nói thêm vào:
- Em bảo đảm anh Mộ Bạch là một người đàn ông tốt!
Vũ Phượng nạt cu Năm:

- Chị không cần biết anh ấy tốt hay xấu! Anh ấy tốt hay xấu không liên quan gì đến chị cả! Chị sẽ lên văn phòng làm giấy đón Út về...

Nói chưa dứt lời, Vũ Phượng quay bước mở cánh cửa nhào ra phía ngoài. Không ngờ nàng đụng ngay vào một người. Nàng ngẩng đầu nhìn, trời ơi... người nàng đụng phaœi không ai xa lạ, chính là Vân Phi, chàng trai đang làm cho nàng bị nhiều điều oan ức!

Thấy Vũ Phượng nước mắt tràn trề, Vân Phi hốt hoảng:

- Làm sao? Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Vũ Phượng ngơ ngác nhìn chàng, bỗng nàng nổi quạu:

- Lại anh à? Tại sao lúc nào anh cũng bám lấy chúng tôi như vậy? Tại sao anh tranh trả tiền thuốc? Tại sao lại đổi phòng bệnh cho nhỏ Út? Tại sao lại tự ý làm những việc ngoài phận sự của mình? Tại sao làm cho tôi bị Oan ức thế này?

Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng đang xúc động. Vũ Quyên vội bước đến nói với chàng rồi quay sang nhìn chị:

- Mong anh Mộ Bạch chớ có hiểu lầm! Chị hai đang giận em đó!... Em đã nói với chị rồi, dù chị có giận em mấy đi nữa, không dễ gì em Út được dọn lên phòng bệnh hạng nhất, nhất định em không cho nó về cái phòng bệnh có nhiều bệnh nhân nằm đó đâu! Bây giờ không phải là lúc

bàn đến sự tôn nghiêm của chị hay của em, điều quan trọng là bệnh tình của nhỏ Út!

Vũ Phượng hỏi lại:

- Em muốn chị làm gì bây giờ?

Vũ Quyên nói với Vũ Phượng, sau lại quay sang nói với Vân Phi:

- Em không còn hiểu lầm chị nữa, mong chị cũng đừng hiểu sai về em! Anh Mộ Bạch này, có thể giữa hai anh chị còn có sự hiểu lầm nhau!

Vân Phi nghe hai chị em lời qua tiếng lại như vậy cũng hiểu được phần nào. Chàng nhìn Vũ Phượng, nói với giọng hết sức nhẹ nhàng và chân thật:

- Chúng ta có thể đi ra công viên một lúc được không?

Thấy thái độ của Vân Phi vô cùng dịu dàng, Vũ Phượng tỏ ra lúng túng. Vũ Quyên vội vàng đẩy nàng ra phía ngoài cửa, miệng còn nói liên hồi:

- Được! Được, tất nhiên là được!

Vũ Phượng theo Vân Phi đi ra công viên. Tâm trạng nàng lúc này hết sức bàng hoàng.

Ra đến công viên, hai người vẫn trầm lặng! Khi đến bên hồ nước, Vũ Phượng bỗng dừng chân, Vân Phi cũng đứng lại. Đầu óc của Vũ Phượng lúc này thật là trăm mối tơ vò. Nàng nghiến chặt hai hàm răng, quay đầu lại nhìn Vân Phi

chằm chằm, rồi giận dữ nói:
- Anh Mộ Bạch! Tôi nghĩ là nhà anh giàu có, thường hay vung tiền qua cửa sổ. Thậm chí còn có thói quen tiêu tiền bạt mạng và làm ra vẻ ta đây! Nhưng... tôi và anh không phải là bà con họ hàng, nói thẳng ra là không hề quen biết nhau! Vậy thì tại sao anh lại tiêu tiền phung phí cho tôi và các em của tôi? Xin anh cho biết mục đích của việc tiêu tiền đó! Xin anh nói thẳng cho tôi biết, để tôi biết mình phải làm gì để đền đáp lại lòng tốt đó của anh.
Vân Phi vô cùng kinh ngạc. Chàng cảm thấy bị tổn thương trong lòng, bèn vội vàng nói:
- Tại sao cô lại nói những lời khó nghe như vậy? Đúng! Quả thật là nhà tôi giàu có, nhưng... tôi không phải là kẻ coi tiền như rác! Nếu không gặp chị em cô ở bên bờ suối, nếu không xúc động trước tình cảm thương yêu đùm bọc nhau của mấy chị em cô, nếu không hiểu được sự đau khổ chị em cô phải chịu đựng, chắc chắn là tôi không đếm xỉa đến chuyện của cô! Bất luận thế nào, những việc tôi đã làm cho chị em cô đều không phải là tội lỗi!
Vũ Phượng thở dài:
- Tôi không nói những việc anh làm là tội lỗi, tôi chỉ muốn nói, tôi không biết làm thế nào để đền đáp lại tấm lòng nhân hậu của anh đối với chúng tôi!

- Không ai bắt cô phải đền đáp gì cả! Cô không nên suy nghĩ như vậy!
- Nhưng mà tôi lại suy nghĩ như vậy! Tại sao tôi lại không nghĩ đến chuyện đền đáp tấm lòng nhân hậu của anh đối với chúng tôi? Anh là người ban ơn, tất nhiên không hiểu được tâm trạng của người chịu ơn nặng nề như thế nào!
- Cái gì mà ban ơn với chịu ơn? Cô ăn nói nặng lời quá! Nhưng mà... tôi hiểu rồi, tôi đã làm những chuyện để cho các cô lo lắng... vậy thì tôi xin lỗi cô!

Trước những lời nói và thái độ hết sức chân thành của Vân Phi, Vũ Phượng không biết nói sao, chỉ ngơ ngác nhìn chàng. Suy nghĩ một lát, Vân Phi lại nói:

- Nhưng... có một số việc tôi vẫn phải làm trước rồi mới giải thích cho cô biết tại sao tôi làm như vậy. Chẳng hạn như chuyện chuyển nhỏ Út lên phòng bệnh hạng nhất. Tôi biết tôi làm vậy cũng quá đáng! Lẽ ra phải được chị em các cô bằng lòng mới nên làm. Nhưng... tôi thấy em Út gầy yếu, lại bị phỏng nặng, không còn đủ sức chống cự với bệnh tật nữa, nếu cứ nằm trong phòng bệnh quá đông bệnh nhân, thiếu không khí, không may lây bệnh truyền nhiễm từ bệnh nhân khác, thì không phải là nằm bệnh viện lại càng nguy hiểm hơn hay sao? Vì lo cho sức khỏe của Út , sau khi suy nghĩ tôi bắt tay làm ngay, không kịp nghĩ

đến chuyện bàn bạc với chị em cô!
Nghe Vân Phi giải thích như vậy, Vũ Phượng cảm thấy nguôi nguôi trong lòng, tuy vậy nàng vẫn còn nhiều cảm giác không thể nói ra được.
- Tôi biết đó là lòng tốt của anh! Nhưng... tôi cũng có sự tôn nghiêm của mình!
- Tôi đã làm tổn thương sự tôn nghiêm của cô à?
- Vâng! Tôi sinh trưởng trong một gia đình có giáo dục. Lúc chúng tôi còn nhỏ, ba má thường dạy chúng tôi rằng, con người, ngoài ăn, ở,ngủ mặc và đi lại, còn có lòng tôn nghiêm. Sau khi gia đình tôi xảy ra tai nạn, lúc nào tôi cũng nghĩ đến hai tiếng tôn nghiêm. Thực ra đó cũng là bổn phận của những người con như chúng tôi phải vâng lời cha mẹ. Có thể ăn, ơ,û mặc và đi lại còn quan trọng hơn tôn nghiêm, nhưng mà tôn nghiêm đã ăn sâu vào người tôi, không khác gì một giọt máu luôn kết hợp với các bộ phận khác trong thân thể, không sao có thể tách ra được! Hoặc giả đó là sự khốn khổ của tôi!
Nghe Vũ Phượng nói những lời chân thành như vậy, Vân Phi vô cùng xúc động. Chàng nghĩ, cha mẹ nàng phải dạy dỗ như thế nào mới có được một Vũ Phượng như thế này? Khi con người muốn nói đến hai tiếng tôn nghiêm, tất nhiên phải có chiều sâu và một tâm hồn cao thượng!

Chàng chăm chú nhìn Vũ Phượng, giọng nói hết sức chân thành:

- Tôi xin nhận là không nên tự ý làm những chuyện đó! Quả thực tôi không hề nghĩ đến tâm trạng và suy nghĩ của các cô! Đúng là tôi đã phạm sai lầm! Tôi cho rằng... cô đã nói rất đúng, từ nhỏ, nhà tôi giàu có, có một dạo tôi từng là một cậu ấm, khiến cho tôi quen cái thói dùng tiền để lo liệu mọi chuyện! Nhưng mong cô hãy tin rằng hiện nay tôi không còn là một cậu ấm nữa, chỉ có điều, thói quen khó thay đổi! Nếu quả thật tôi làm cho cô khó chịu, mong cô hãy tha thứ cho tôi!

Những lời nói chân thành của Vân Phi khiến Vũ Phượng cảm động. Nàng cảm thấy mình đã trách oan người khác, nhất là đối với người đã hết lòng giúp đỡ mấy chị em nàng. Bất giác nàng dịu dàng:

- Thực ra thì những việc anh làm khiến tôi vô cùng cảm động. Con người tôi mâu thuẫn lắm, vừa xúc động vừa đau lòng, hơn nữa tôi không đủ tư cách để từ chối những việc anh làm, khiến tôi rất khổ tâm... bởi vì tôi cũng muốn nhỏ Út nằm chữa bệnh tại phòng hạng nhất, muốn các em được ăn canh thịt gà!

Vân Phi nói với giọng đầy tình cảm:

- Vậy thì mong cô hãy tạm quên vẻ tôn nghiêm đó đi có

được không? Mong cô cho tôi tiếp tục giúp đỡ có được không? Tôi còn có hàng trăm lý do cần giúp đỡ chị em cô, sau này... tôi sẽ nói với cô! Cô không nên bắt buộc tôi trước khi làm một việc gì đó phải do dự, đặc biệt là cảm thấy có nhiều tội lỗi có được không?

- Nhưng... tôi không biết anh là ai! Tôi hoàn toàn không hiểu gì về anh hết!

Vân Phi giật mình, hoang mang! Chàng lại đánh trống lảng:

- Chuyện của tôi nói ra thì dài lắm... tôi là anh hai trong nhà, dưới tôi còn một đứa em trai...

- Anh đã có con chưa?

Vũ Phượng hỏi khẽ. Thực ra thì nàng muốn hỏi "anh đã có vợ chưa?" Vân Phi đau khổ nghĩ đến Ánh Hoa. Đó là nỗi chua xót chàng giấu kín trong lòng bấy lâu nay. Chàng thở dài rồi tâm sự:

- Năm hai mươi tuổi, tôi vâng lời cha mẹ kết hôn cùng Ánh Hoa. Trước khi kết hôn, chúng tôi chưa hề gặp nhau, nhưng sau khi thành hôn, tình cảm giữa tôi và nàng vô cùng tốt đẹp, chúng tôi sống với nhau rất hạnh phúc, ai ngờ một năm sau, lúc lâm bồn, nàng vì khó sanh nên đã từ trần, ngay cả đứa nhỏ cũng không cứu được. Từ đó đến nay, tôi không còn thiết tha gì đến sinh mạng, tình

thương và hôn nhân, chỉ sống chuỗi ngày vô cùng trầm lặng!

Vũ Phượng không ngờ cuộc đời chàng lại như vậy. Nhìn ánh mắt đượm vẻ u sầu đau khổ của Vân Phi, nàng xin lỗi:

- Xin lỗi! Lẽ ra tôi không nên hỏi anh chuyện đó!

Vân Phi vội nói:

- Không, không có gì! Cô nên hỏi điều đó, và tôi cũng muốn nói cho cô biết câu chuyện đau buồn đó. Sau khi Ánh Hoa qua đời, cha mẹ lại bắt tôi tục huyền, nhưng tôi không bằng lòng nên mọi chuyện đều trôi qua. Sau đó, áp lực của gia đình quá nặng khiến cho tôi cảm thấy khó thở, khó sống, bèn bỏ nhà ra đi, và đã trải qua cuộc sống lưu lạc gần bốn năm trời, cho đến nay vẫn chưa đi bước nữa! Hôm chúng ta gặp nhau ở thác nước là ngày tôi trở về với gia đình sau bốn năm lưu lạc!...

Những nét u ám trên khuôn mặt Vũ Phượng bỗng tiêu tan hết.

- ...Dăm ba lời nói không thể kể hết những chuyện riêng tư trong đời tôi! Nếu cô vui lòng coi tôi là một người bạn, thời gian sẽ chứng minh cho cô biết tôi là người như thế nào, như vậy có được không? Xin cô đừng xua đuổi tôi, hãy vui lòng để tôi giúp đỡ chị em cô, như vậy có được không?

Trái tim của Vũ Phượng mềm hẳn đi. Nàng ngẩng đầu

nhìn lên trời lẩm bẩm:
- Thưa ba, ba cho phép không ạ?
Cử chỉ đó của Vũ Phượng khiến cho Vân Phi cảm động vô cùng:
- Cha em là người học rộng lại nhiều đức độ, thế nào cũng sẽ nói là “Được! Được!”.
Vũ Phượng tần ngần. Nàng chăm chú lắng tai nghe chàng nói rồi thở dài:
- Thật à? Có thể ba em nói quá nhỏ, em không nghe được! Chao ôi, nếu ba em còn sống thì sung sướng quá! Ba em không những là người học rộng, là nhà âm nhạc tài ba, còn là người rất coi nặng tình cảm! Ba em là người yêu cuộc sống, yêu thiên nhiên! Ba em thường nói, Khê Khẩu là nơi rất đẹp, giống như thiên đường. Đúng, đó là thiên đường của chúng em, cái thiên đường chúng em vừa mất đi!
Vân Phi vô cùng xúc động. Chàng chăm chú nhìn Vũ Phượng, lòng dạ tê tái. Bỗng chàng nghĩ thầm, liệu mình có thể rửa sạch những vết máu tanh hôi trên tay nhà họ Triển hay không? Liệu thân thế của mình có giấu được mãi hay không? Chàng đau khổ thở dài thườn thượt:
- Không hiểu tại sao trước đây anh lại không biết ba em? Nếu như anh biết, chưa chắc số phận ba em như thế

này... Xin lỗi, anh lại nói nếu như... nếu như... rồi.
Vũ Phượng không nhịn được, mỉm cười nhìn Vân Phi. Nụ cười của nàng thu hút tâm hồn chàng.
- Em cười cái gì?
Vũ Phượng dịu dàng:
- Hình như lúc nào anh cũng muốn nói xin lỗi, xin lỗi với em. Thôi đừng nói nữa!
Vân Phi nhìn nàng chằm chằm:
- Quả thực anh rất có lỗi với em! Em không muốn anh nói xin lỗi nữa, có nghĩa là em đã tha thứ cái tính lỗ mãng của anh rồi phải không?
Vũ Phượng mỉm cười nhìn Vân Phi. Quả thực trong giờ phút này, nàng không còn nghĩ gì đến hai tiếng tôn nghiêm nữa!
Nhìn thấy nụ cười tươi thắm hé nở trên khuôn mặt trái xoan, lóe lên trong ánh mắt sáng long lanh của Vũ Phượng, Vân Phi vui sướng vô cùng. Nụ cười đó như một xoáy nước dần dần tỏa ra, cuối cùng đọng lại trên khuôn mặt tươi vui của nàng. Nụ cười của nàng thật dịu dàng, hồn nhiên, nhu mì và xinh đẹp! Chàng vô cùng say mê nụ cười đó, không gì có thể ngăn cản được. Bỗng Vân Phi suy nghĩ mông lung: Chàng muốn... muốn... mãi mãi ấp ủ nụ cười đó, giữ chặt không cho nó xa rời chàng! Nhà họ

Triển đã cướp mất cái thiên đường của nàng, còn chàng... chàng... phải tìm cách trả lại cho nàng!

Triển Tổ Vọng là người cha xưa nay chưa hiểu gì về Vân Phi, làm sao ông hiểu được tâm trạng của chàng lúc này như thế nào? Ông không hiểu được tâm tư tình cảm của chàng, càng không hiểu được mục đích cuộc sống, hứng thú, và tất cả những gì chàng muốn. Tuy vậy ông cũng tìm thấy nét đặc biệt của con người Vân Phi, đó là khí chất của chàng mà ông cho là những nét cao quý. Ông rất thích cái khí chất đó của chàng, bởi vì không thể tìm thấy trên con người Vân Tường. Vì vậy mà ông tha thứ cho chàng hết lần này đến lượt khác. Trong thời gian chàng xa nhà, ông không thể quên chàng được. Nhưng lần này ông hết sức mơ hồ, chả lẽ bốn năm xa nhà, Vân Phi đã đánh mất cái cao quý đó rồi hay sao? Ông bực bội hỏi:

- Cha thật không hiểu, gia đình có bao nhiêu sự nghiệp, tiệm lương thực, cửa hàng tơ lụa, tiệm đổi tiền, ngay cả tiền trang cũng có thể bàn với con được, nhưng con không thích một thứ gì, lại một mực đòi mảnh đất bên Khê Khẩu?

Vân Phi từ tốn trả lời:

- Nếu con đòi tất cả, chỉ cho Vân Tường mảnh đất bên Khê Khẩu, liệu chú ấy có bằng lòng không?

Ông Vọng im lặng một lúc, nhìn Vân Phi hỏi:

- Con thật là kỳ lạ, bỗng dưng bỏ đi mấy năm trời, của cải trong nhà này không cần một thứ gì, nay lại đỏ mặt tía tai giành với Vân Tường mảnh đất đó! Càng ngày cha càng không sao hiểu nổi, rốt cục con là một con người như thế nào?

Vân Phi thở dài:

- Con xin nói thật với cha, mục đích chính của con về nhà lần này là thăm cha mẹ, chỉ ở nhà vài ba tháng, hoàn toàn không phải về đây để tranh giành tài sản với Vân Tường!

Ông Vọng xao xuyến trong lòng:

- Cha còn chưa hỏi con, bốn năm nay con đã làm những gì ở ngoài?

- Con cùng mấy người bạn mở hai nhà xuất bản ở Thượng Hải và Quảng Châu, lại còn phát hành một tờ tạp chí đặt tên là “Tân Triều”, cha đã nghe nói đến chưa?

- Cha chưa hề nghe nói!

Vân Phi lại hỏi:

- Vậy thì cha đã nghe nói đến cái tên Lý Mộ Bạch chưa? Tô như là Tô Thức, Mộ như là hâm mộ, Bạch như là Lý Bạch!

Ông Vọng lại càng xao xuyến trong lòng:

- Cha chưa nghe nói đến cái tên đó! Cha có quen người đó không? Ông ta làm nghề gì?

Vân Phi do dự:

- Người đó là...Cha không biết người đó đâu. Trong mấy năm qua chúng con ra báo, in sách, sống thật thoải mái!

- Con muốn sống cuộc sống như vậy à?

- Đúng, con muốn sống như vậy!

- Ông Vọng hoang mang lo lắng:

- Vậy thì... ý của con là... nếu con không thỏa mãn với sự sắp đặt của cha, con lại bỏ nhà ra đi. Có phải như vậy không?

- Gần như vậy!

- Đúng là con đang bắt chẹt cha.

Vân Phi chua xót nhìn cha:

- Con cũng không hiểu nổi, cha đã có Vân Tường, một đứa con có thể khuếch trương sự nghiệp của cha ngày càng to lớn, vậy thì cha còn băn khoăn gì đến chuyện con ra đi lần nữa? Con ra đi rồi, nhà ta sẽ bình yên, không còn sóng gió nổi lên nữa cơ mà?

Ông Vọng giận dữ:

- Con nói như vậy thật hết sức vô tình!

Vân Phi im lặng. Ông vọng chắp tay sau lưng đi lại trong phòng, lòng dạ rối như tơ vò. Bỗng ông đứng lại, chăm chú nhìn Vân Phi:

- Con biết không, Vân Tường đã mất hai năm trời, thuyết

phục mấy chục gia đình bên Khê Khẩu, lại phải trợ cấp tiền cho họ dọn nhà đi nơi khác, họ mới chịu đi! Hai năm nay nó đã tốn biết bao công sức vào Khê Khẩu, con đừng tranh giành với nó nữa!

Vân Phi bực tức vô cùng, buột miệng nói ngay:

- Phải rồi! Chú ấy thuyết phục mấy chục gia đình , để cho họ phải từ bỏ ruộng vườn thân yêu, kể cả mồ mả ông cha của họ! Thưa cha, cha là người hiểu sâu sắc quan niệm của người Trung Quốc về quê hương! Vậy thì cha có nghĩ rằng, Vân Tường đã dùng cách gì để cho những người sống ở đó từ đời này qua đời khác phải dọn đi nơi khác không? Cha có từng nghĩ qua làm sao chú ấy có sức mạnh ghê gớm như vậy hay chưa? Cha đã hỏi chú ấy chưa? Hay là cha không muốn biết đến chuyện đó?

Nghe Vân Phi hỏi vậy, trống ngực ông Vọng đập thình thịch. Ông giương mắt nhìn chàng:

- Cho nên thấy con về, cha mới vui sướng vô cùng!

Vân Phi chăm chú nhìn cha! Chàng không dám tin những điều mình đang suy nghĩ là thật:

- Cha biết hết rồi à? Cha biết hết mọi hành động của Vân Tường rồi à?

Ông Vọng nghiến răng nói:

- Không phải việc gì nó làm cha cũng biết, nhưng... cũng

biết được phần nào. Cha đâu có phải là tên bù nhìn! Kỳ thực, con cũng phải chịu một phần trách nhiệm về việc Vân Tường trở thành con người như vậy. Sau khi con bỏ nhà ra đi, cha nghĩ bây giờ chỉ còn lại một đứa con, mặc cho nó muốn làm gì thì làm. Cha sợ nó lại bỏ nhà ra đi như con! Con người già nua thường trở nên nhu nhược! Cái tính kiên cường của cha đã bị hai đứa tụi con làm cho mai một đi rồi!

Vân Phi nhìn ông Vọng với tâm trạng xúc động. Chàng không ngờ cha chàng lại có thể nói như vậy. Những lời cha nói đã khiến chàng cảm động. Trong khoảnh khắc hai cha con im lặng, chăm chú nhìn nhau.

Một lúc sau, Vân Phi nói với giọng thân mật và tình cảm hơn trước:

- Thưa cha! Cha yên tâm, con về đây mới mấy ngày đã biết được rất nhiều chuyện. Con xin vâng lời cha, con sẽ ở nhà cố gắng trông coi sự nghiệp của cha. Nhưng... cha phải trao cho con lo liệu đám đất ở Khê Khẩu. Nhà ta không thiếu gì tiền bạc, không thiếu công xưởng... ta nên làm một số việc tốt lành để lưu lại công đức cho con cháu đời sau!

Nghe Vân Phi nói vậy, ông Vọng vừa xúc động vừa kinh hoàng, nhưng vẫn còn tư lự:

- Con nhất quyết muốn đám đất bên Khê Khẩu à?

Vân Phi kiên quyết:

- Vâng! Con muốn đám đất đó!

- Con lấy nó để làm gì?

- Đã cho con thì đừng hỏi con lấy nó làm gì?

- Vậy thì cha còn phải suy nghĩ. Cha không thể bằng lòng ngay được! Để cha suy nghĩ thêm...

- Bây giờ con có việc phải đi. Trong thời gian cha suy nghĩ, con có cuốn sách, không hiểu cha có muốn đọc hay không?

- Sách gì?

Vân Phi bước tới bàn lấy một quyển sách đưa cho cha. Ông Vọng cúi nhìn, trên bìa quyển sách in mấy chữ “Bài ca sinh mạng”, phía dưới có ba chữ nhỏ “Tô Mộ Bạch”. Ông xúc động ngẩng đầu nhìn đứa con đã rảo bước đi xa...

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 6

Đãi Nguyệt Lâu lại ồn ào nhộn nhịp, khánh hàng ra vào tấp nập. Trong số những người khách đến tận hưởng buổi tối vui vẻ này, người xoa mạt chược, kẻ uống rượu, người chơi bài cửu, kẻ binh xập xám, nhưng cũng có những "con ma say" không rượu chè, cờ bạc, họ chỉ đến thưởng thức lời ca tiếng hát và ngắm nhìn chị em Vũ Phượng mà thôi.

Vân Phi và A Siêu ngồi ở cái bàn kê tại một góc trong phòng ăn. Từ buổi tối đầu tiên, chàng và gã gia nhân trở thành khách hàng quen thuộc của Đãi Nguyệt Lâu, cái bàn này trở thành chỗ ngồi cố định của hai thầy tớ. Lần nào đến Đãi Nguyệt Lâu, Vân Phi và gã gia nhân cũng không rượu chè, cờ bạc, chỉ ăn uống qua loa và chăm chú nhìn lên sân khấu.

Vũ Phượng và Vũ Quyên ca xong suất hát thứ nhất, khách hàng vỗ tay như sấm dậy.

Ông Trịnh và bảy tám người bạn ngồi quanh cái bàn đặt chính giữa phía trước sân khấu, uống rượu và nghe hát. Bà Hoa ăn mặc diêm dúa, vẻ người duyên dáng, ngồi cười nói chuyện trò vui vẻ bên cạnh ông Trịnh. Các vị khách ngồi cùng bàn với ông Trịnh cười nói ồn ào, hết vỗ tay ca ngợi chị em Vũ Phượng hát hay, lại bàn tán về sắc đẹp của hai nàng từ đầu đến chân, không bỏ qua một chỗ nào, thật là náo nhiệt.

Giữa lúc chị em Vũ Phượng đang định đi vào sân khấu, ông chủ Cao nói với bà Hoa:

- Chúng tôi muốn mời hai cô đó đến bàn này hầu rượu có được không?

Bà Hoa đưa mắt hỏi ý, ông Trịnh gật đầu. Bà liền đi lên sân khấu, khoát tay vẫy hai nàng lúc đó đang đi ra phía sau.

- Hai em lại đây! Phía dưới có mấy vị khách đang muốn làm quen với các em!

Chị em Vũ Phượng đành phải theo bà Hoa bước xuống phía trước sân khấu, đi đến bàn ông Trịnh đang ngồi. Bà Hoa chỉ vào hai cái ghế trống ở giữa mấy vị khách, nói như ra lệnh:

- Hai em ngồi xuống hầu rượu và nói chuyện với quý khách ở đây! Vũ Phượng, em ngồi chỗ này! Vũ Quyên, em

ngồi xuống chỗ chị đây này! Chú Phạm, lấy thêm vài đôi đũa và mấy cái ly ra đây.
Chú hầu bàn họ Phạm vội vàng lấy thêm mấy đôi đũa. Hai chị em Vũ Phương miễn cưỡng ngồi xuống, lòng dạ bồn chồn. Quả thực hai nàng không yên tâm chút nào! Ông Cao vốn là kẻ háo sắc, thấy hai nàng xuống thì mặt mày hớn hở vô cùng! Ông ngắm nhìn Vũ Phượng một lúc rồi cầm chai rượu rót vào ly trước mặt nàng:
- Tiêu cô nương! Mấy ngày qua tôi thường đến thưởng thức giọng ca tuyệt vời của cô! Hôm nay lại mời được cô xuống đây cùng uống với chúng tôi vài ly rượu, thật là hân hạnh và quý hóa vô cùng!
Một người khách khác đưa đẩy thêm vài câu rồi gọi to:
- Đúng thế thật! Bà Hoa sợ người ta cướp mất hai cô nương nên đã che chở không khác gì con gái mình! Ha... ha... ha...Trân Châu! Nguyệt Nga! Mang rượu ra đây nhanh lên!
Trân Châu và Nguyệt Nga cùng dạ một tiếngï, vội vàng bưng cái khay có bình rượu và mấy cái ly ra để lên bàn.
Vân Phi và A Siêu chăm chú nhìn về phía Vũ Phượng và Vũ Quyên đang ngồi tiếp khách.
Ông Cao nâng ly rượu lên uống một hơi rồi nói với Vũ Phượng:

- Tôi đã kính cô nương một ly!... Bây giờ xin mời cô nương!

Nói xong ông cầm ly rượu ở phía trước mặt Vũ Phượng đặt vào tay nàng.

Vũ Phượng hốt hoảng:

- Dạ... con... con không biết uống rượu!

- Làm gì có chuyện đó! Đãi Nguyệt Lâu là cái gì đây? Đây là cao lâu tửu điếm! Đã có ai nói con gái trong cao lâu tửu điếm không biết uống rượu chưa? Thật là buồn cười chết đi được! Có phải cái mặt của Cao mỗ này không xứng với cô nương hay không?... Quả thật là Cao mỗ thành tâm muốn kết bạn cùng cô nương đó mà!

Ông vừa nói vừa dí ly rượu vào miệng Vũ Phượng. Nàng hết sức kinh hoàng và xấu hổ, cố tránh xa ly rượu ông khách đang dí vào miệng mình:

- Quả thật là con... con không biết uống rượu...

- Tôi không tin lời cô!

Bà Hoa thấy vậy bèn lên tiếng với Vũ Phượng, nửa như khuyên bảo nửa như ra lệnh:

- Vũ Phượng! Các vị đây đều là những người giàu có và tai to mặt lớn ở Đồng Thành. Sau này hai em còn phải nhờ vả vào sự giúp đỡ của quý vị! Ông chủ Cao cho uống rượu, nhất định em phải uống! – Bà lại quay sang nói với

ông Cao – Quả thật là Vũ Phượng không biết uống rượu! Xin ông giảm bớt cho nửa ly vậy!

Bất đắc dĩ Vũ Phượng phải cầm ly rượu đưa lên môi:

- Con xin uống chút xíu vậy!

Ông Cao cười hả hê:

- Ha ha... như vậy mới dễ nghe chứ!

Một người khách khác cười nói oang oang, quay sang chọc quê ông Cao:

- Sao lại xuống dưới sân khấu rồi mà còn vờ vịt như ở trên sân khấu? Coi kìa, uống gì mà không thấy ướt môi? Ông Cao, quả thật lần này ông húc vào bức tường sắt rồi!

Ông Cao nghe nói vậy mặt tái mét. Ông chủ Trịnh vội vàng xoa dịu cho bớt căng thẳng:

- Vũ Phượng! Bà Hoa bảo cô uống nửa ly thì cứ uống nửa ly cho ông chủ Cao vui lòng!

Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Vũ Phượng càng hoảng sợ. Nàng miễn cưỡng đưa tay cầm lấy ly rượu.

Vũ Quyên thấy chị bị hành hạ như vậy, không sao nhịn được nữa. Nàng đưa tay giật lấy ly rượu trong tay Vũ Phượng, nói to:

- Quả thật chị tôi không biết uống rượu, tôi xin uống thay vậy!

Nói xong nàng ngang nhiên uống ực một hơi hết ly rượu.

Khách ngồi quanh bàn tiệc vỗ tay ầm ỹ, ai cũng khen "giỏi. giỏi lắm!" Khách ơœ các bàn xung quanh cũng quay đầu nhìn về phía này.

Vân Phi và A Siêu chăm chú nhìn cươœ chỉ của hai chị em và các khách ngồi cùng bàn. Bỗng Vân Phi chau mày rồi cựa quậy. A Siêu thấy cậu chủ nhúc nhích, vội đưa tay ra hiệu bảo chàng ngồi xuống:

- Cậu phải nén mọi bực tức! Đó là bàn ông Trịnh, chủ mỏ than Đại Phong cùng với bạn bè của ông ta. Cậu có biết dân Đồng Thành thường nói: “Nam Triển, Bắc Trịnh” có nghĩa là gì không? Câu nói đó có nghĩa là phía nam Đồng Thành thuộc về họ Triển nhà cậu, phía bắc Đồng Thành thuộc về ông chủ Trịnh! Tốt nhất là chúng ta không nên dính vào chuyện này!

Nghe A Siêu nói có lý, Vân Phi cố kiềm chế cơn giận trong lòng. Nhưng đôi mắt của chàng không sao rời khỏi cái bàn Vũ Phượng đang ngồi!

Thấy Vũ Quyên uống một hơi hết ly rượu, một ông khách mập cười nói bô bô:

- Quả thật là ca ca sảng khoái hơn muội muội!

Một người khách khác xen vào:

- Đúng là ca ca giả thật lòng thương muội muội giả rồi đó!

- Chao ôi! Ông đừng nói như thật! Ca ca giả đó chính là

muội muội thật. Còn muội muội giả lại là tỷ tỷ thật đó!
Ông khách mập mặt mày hớn hở rờ vào khuôn mặt Vũ Quyên:
- Bất luận muội muội thật hay muội muội giả, ca ca thật hay ca ca giả, ta cứ nhận cô em này làm em gái nuôi. Cô em vái nhận ta làm anh nuôi, ta sẽ săn sóc cô em suốt đời!
Ông khách mập cầm ly rượu định đổ vào miệng Vũ Quyên, nàng quá giận, vung tay xô ông ta ra, rồi nói to:
- Cảm phiền ông lịch sự một chút!
Vũ Quyên xô quá mạnh, cả ly rượu đổ hết lên người ông khách mập. Ông ta giận quá, nhảy chồm lên định gây sự, bà Hoa tươi cười bước tới, đưa bàn tay xinh xắn của mình lau những giọt rượu ở trên áo ông khách mập. Kế đó, bà nói nửa như diễu cợt, nửa như lấy lòng ông khách mập:
- Ối chao ơi, chưa nhận được em nuôi mà ông đã ướt như chuột lột thế này rồi!
Khách ngồi cùng bàn lại cười ầm lên. Bà Hoa vừa cười vừa xoa dịu:
- Ông chủ Hứa này! Muốn nhận em nuôi cũng không dễ dàng như vậy đâu! Vũ Quyên cũng là danh ca của Đãi Nguyệt Lâu chúng tôi, nếu quả thật ông muốn cô ấy, ít ra cũng phải dọn dăm ba ngày tiệc, mời hết các vị quan lớn, quan nhỏ ở Đồng Thành này đến đây chứng giám, tôi mới

vui lòng chiều theo ý ông! Nếu ông chỉ nhận suông như thế này thì quả thật là rẻ rúng vô cùng, làm sao tôi chịu nghe theo lời ông được!

Ông Trịnh nhìn mọi người ngồi xung quanh mỉm cười rồi nói tiếp:

- Ông Hứa này, ông muốn nhận cô ta làm em nuôi cũng được! Nhưng phải cẩn thận, nếu để bà xã biết được lại như chuyện cô Tiểu Kim Ca lần trước thì nguy đó!

Mọi người lại cười ồ lên. Ông khách mập cũng miễn cưỡng cười theo. Sau khi lau sạch rượu đổ trên áo ông khách mập, bỗng bà Hoa ngẫng đầu lên, trợn mắt nhìn Vũ Phượng và Vũ Quyên, nghiến chặt hai hàm răng chửi bới:

- Thật là đần độn! Không biết gì là nhân tình thế thái cả. Gọi xuống hầu rượu mà cứ ngúng nga ngúng nguẩy, làm bộ làm tịch. Nếu gọi thêm mấy lần, chắc sẽ làm cho khách khứa của Đãi Nguyệt Lâu bỏ đi hết. Thật là tức chết đi được!

Chị em Vũ Phượng mặt đỏ nhừ, im lặng không dám nói gì. Ông Trịnh thì nói như xoa dịu:

- Thôi, chị Hoa tha cho hai cô đó đi! Dù sao hai cô cũng mới vào nghề, chị dạy bảo các cô dần dần cũng được. Đừng mắng chửi hai cô, kẻo ông Hứa lại xót ruột xót gan đó!

Mọi người trong tiệc nghe ông Trịnh nói vậy lại cười ầm lên. Bà Hoa trợn mắt nhìn hai nàng:

- Không đi vào trong, còn thích ở đây nghe chửi nữa à?

Vũ Phượng và Vũ Quyên vội vàng đứng dậy, ngậm đắng nuốt cay quay bước.

Bà Hoa lại the thé:

- Đứng lại!

Chị em Vũ Phượng quay đầu lại. Bà cầm bình rượu rót vào hai cái ly để trên bàn, nói như ra lệnh:

- Tôi kkông cần biết hai em có uống rượu được hay không! Nhưng bắt buộc hai em phải uống cạn hai ly rượu này để tạ tội các vị khách ngồi ở đây đã!

Hai chị em nhìn nhau. Vũ Phượng nước mắt lưng tròng. Vũ Quyên ưỡn thẳng người đang định nói gì, Vũ Phượng thấy thế, sợ lại xảy ra chuyện rắc rối, bèn bước tới cầm lấy ly rượu, run rẩy nói rồi ngẩng đầu dốc ly rượu vào miệng:

- Chị em chúng tôi không biết chiều lòng quý khách, khiến cho quý vị mất vui. Chúng tôi xin lỗi quý vị! Chúng tôi xin kính quý vị một ly, mong quý vị tha lỗi cho!

Vũ Quyên không biết làm gì hơn, đành ấm ức nâng ly rượu lên uống ực một hơi! Uống cạn hai ly rượu, chị em Vũ Phượng vội quay mình chạy thẳng vào phòng hóa trang. Vũ Phượng ngồi trước bàn phấn đưa tay ôm mặt,

cảm thấy uất ức vô cùng, khóc òa lên. Vũ Quyên đi đến trước bàn, cầm cái ly trà quăng mạnh ra phía ngoài.
Cái ly bay thẳng vào đầu bà Hoa đứng ở ngoài cửa đang định bước vào. Biết không sao né kịp, bà Hoa hoảng sợ quá! Vừa vặn lúc đó A Siêu từ ngoài xông vào, lanh lẹn đưa tay bắt gọn cái ly.
Bà Hoa vừa hoảng sợ, vừa tức giận chửi chị em Vũ Phượng:
- Điên hết cả rồi à? Ngoài phòng ăn thì đắc tội với khách, vào đây lại đập phá lung tung! Tưởng ca được dăm ba bài, thì bà phải tôn thờ như Đức Phật Quan Âm à? Miệng còn hơi sữa mà làm ra vẻ ta đây!
Vũ Quyên ưỡn thẳng người, nói to:
- Chúng tôi không hát nữa!
Bà Hoa đập tay xuống bàn gào lên:
- Được! Không hát thì không hát, xem đứa nào sợ đứa nào? Chính miệng đứa nào đã nói, phải cứu mạng em gái, khổ như thế nào cũng chịu được, uất ức như thế nào cũng nhịn được! Nếu là cành vàng lá ngọc, chắc chắn là không phải ra đời kiếm sống rồi! Bà đã nói cho mà biết, Đãi Nguyệt Lâu là nơi khách khứa đến uống rượu giải sầu, không làm vừa lòng khách lại còn cứng đầu cứng cổ. Muốn hát nữa hay không thì nói thẳng thừng ra. Không hát

thì cút ngay và dọn ra khỏi gian nhà nhỏ đó!
Vũ Quyên nghĩ ngay đến cuộc sống và những khó khăn trước mắt, nàng không cưỡng lại được, bèn ấp úng:
- Em... em... em...
Bà Hoa hỏi dồn dập:
- Em, em, em thế nào? Hãy nói đi!
Vũ Quyên nghiến chặt hai hàm răng, thở hổn hển. Nàng uất quá đến nỗi hai mắt tóe đom đóm, miệng không nói ra lời!
Vân Phi nãy giờ đứng ở cửa ra vào phòng hóa trang, thấy cảnh tượng như vậy, không sao nhịn được nữa, bèn cùng A Siêu bước vào phòng.
- Cô Kim!
Bà Hoa giận dữ quay đầu lại nhìn Vân Phi chằm chằm:
- Tên họ của bổn cô nương không phải để cho ai muốn xưng hô một cách tùy tiện thì xưng hôâ! Ta đang nói chuyện với người làm ở Đãi Nguyệt Lâu, không ai có quyền chõ miệng vào! Dù bên cạnh có người giỏi võ đi kèm cũng đừng hòng bắt nạt nổi ta!
Vũ Phượng đang cúi đầu khóc nức nở, nghe giọng nói của Vân Phi, hoảng hốt ngẩng lên. Nàng liếc đôi mắt đẫm lệ nhìn Vân Phi, khiến trái tim của chàng nhức nhối!
Bà Hoa đưa tay chỉ vào mặt Vũ Phượng:

- Khóc cái gì? Mới một tí đã chảy nước mắt, làm sao lăn lộn trong giang hồ được? Muốn có chén cơm vào bụng, uất ức gì cũng phải chôn sâu tận đáy lòng! Đồ chết tiệt, đúng là ta đã nhìn lầm người!

Vũ Phượng vội vàng lau khô nước mắt, bước đến trước mặt bà Hoa, nhẹ nhàng nói:

- Chị Hoa, xin chị đừng giận! Em biết chị rất tốt với chúng em! Chị nhận chúng em vào hát ở Đãi Nguyệt Lâu, chúng em vô cùng biết ơn. Có điều, quả thực chúng em không biết uống rượu, lại chưa hề tiếp khách bao giờ, nên đã gây ra lắm chuyện rắc rối. Em cũng biết rằng, vừa rồi chị đã tìm đủ cách giải vây cho chúng em, chúng em xin cảm ơn chị! Xin chị đừng khiển trách chúng em nữa, chúng em còn phải hát để kiếm bát cơm! Sau này...

Vân Phi không nhịn được nữa, tiếp lời:

- Sau này... trình diễn là trình diễn! Đồng Thành có rất nhiều gái cho Đãi Nguyệt Lâu mướn về để tiếp khách, hầu rượu! Nếu là tiệm cao lâu đứng đắn, thì không nên làm những chuyện không đứng đắn! Nếu là một người con gái giang hồ có nghĩa khí, không nên bắt chẹt những người đang đi vào bước đường cùng không có lối thoát...

Vân Phi chưa dứt lời, bà Hoa đã nổi giận. Bà xông đến chỉ tay vào mũi chàng nói vài ba câu rồi gọi người làm:

- Anh là ai? Đãi Nguyệt Lâu không phải là cái vườn hoa ở trong vườn nhà anh, muốn ra vào lúc nào, muốn đi đến đâu cũng được! Anh cứ tưởng có mấy đồng bạc cho người ta là tôi nể anh lắm hay sao? Chúng bay đâu cả rồi?
A Siêu vội bước tới:
- Có chuyện gì thì cứ thương lượng, bàn bạc với nhau!
Bà Hoa trợn mắt nhìn A Siêu:
- Có gì mà thương lượng, bàn với bạc? Tôi cai quản người làm, liên quan gì đến các anh? Việc gì mà các anh phải tỏ ra bất bình?
Vũ Phượng thấy bỗng dưng Vân Phi dính líu đến cuộc cãi cọ này thì hốt hoảng van xin chàng:
- Ông Tô, xin ông hãy trở ra ngoài phòng ăn! Xin đừng dính líu đến chuyện làm ăn của chị em chúng tôi. Chị Hoa dạy bảo rất đúng! Tối nay chị em chúng tôi đã phạm nhiều sai sót!
Vân Phi nhìn Vũ Phượng chằm chằm! Chàng không thể nhịn được nữa, bèn đến trước mặt bà Hoa giơ nắm đấm ra nói:
- Kim cô nương, Đãi Nguyện Lâu mở cửa cho khách ở Đồng Thành ra vào ăn uống và giải trí đã bốn năm năm nay rồi. Tuy xưa nay có các gánh hát trình diễn, đào hát xướng ca, những người mãi nghệ ngoài giang hồ ra vào,

nhưng vẫn là tiệm cao lâu làm ăn đàng hoàng, vẫn là nơi cao sang, đồng thời cũng là nơi các nhân sĩ ở Đồng Thành tụ họp chén thù chén tạc với nhau. Chả lẽ bây giờ có người muốn chà đạp lên cái nơi vẫn được trọng vọng như vậy mà cô nương cũng chịu hay sao? Hơn nữa, mọi người đều biết đến đại danh của cô nương. Nghe nói trước đây có vị quan huyện từng tặng cho cô nương danh hiệu Người Con Gái Kỳ Lạ Trong Chốn Giang Hồ, có đúng thế hay không?

Bà Hoa nghe Vân Phi nói như vậy, biết là đối phương hiểu rất rõ về mình. Không những thế, anh ta lại ăn nói lưu loát, cử chỉ đàng hoàng, khiến bà giật mình và có chút do dự. Nhìn Vân Phi một lúc, bà hỏi:

- Xin hỏi quý danh tiên sinh là gì?

A Siêu vội trả lời:

- Cậu hai chúng tôi họ Tô!

Bà Hoa chau mày, suy đi nghĩ lại vẫn không nhớ ra ở Đồng Thành có nhà họ Tô nào giàu có. Trong chốc lát bà không sao hiểu nổi tung tích của người đàn ông lạ mặt này. Vân Phi mỉm cười nhìn bà Hoa, từ tốn nói:

- Kim cô nương không cần phải biết tôi là ai. Tôi chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, hoàn toàn khác với Kim cô nương. Tôi cũng biết đêm nay quá mạo muội, nhưng hai chị em họ

Tiêu kia có chút quan hệ với tôi, tôi cần phải trông nom các cô ấy! Tôi cũng tin chắc là cô nương có lòng tốt mới cho hai chị em vào hát ở Đãi Nguyệt Lâu này! Đúng, ai cũng biết cô nương là một phụ nữ nghĩa hiệp và hào phóng, vậy thì mong cô nương chiếu cố đến hai cô gái đó, xứng đáng với những lời ca tụng của người đời.

Bà Hoa đưa mắt nhìn Vân Phi một lượt. Bỗng ánh mắt bà trở nên dịu hiền, sắc mặt cũng hiền hòa hơn. Bà mỉm cười, mặt mày tươi tỉnh:

- Tô tiên sinh ăn nói khéo lắm! Được rồi, coi như tôi cũng có lỗi với hai chị em cô đó. Đã có Tô tiên sinh ra mặt giúp đỡ, tôi còn dám dạy bảo gì nữa? Có điều cao lâu tửu điếm vẫn là cao lâu tửu điếm, dù cao thượng mấy đi nữa, vẫn có đủ các loại khách ra vào. Hai cô đó lại là người ai trông thấy cũng thương yêu, nếu không học được vài ba chiêu, có khi ngay cả tôi cũng không chiếu cố nổi!

Vũ Phượng nhìn bà Hoa gật đầu, nói:

- Chúng em biết rồi! Nhất định chúng em học được, học được! Sau này không còn làm mất thể diện của chị nữa đâu!

Bà Hoa quay sang chăm chú nhìn Vũ Phượng:

- Hai em biết vậy là tốt rồi! Bây giờ hãy lấy lại tinh thần, chuẩn bị cho suất hát thứ hai. Phải hát hăng say hơn chút

nữa, đừng cho mọi người biết mình vừa khóc xong, hiểu chưa? Đã làm cái nghề này thì có bao nhiêu nước mắt cũng phải nuốt xuống tận đáy lòng, không thể để cho người khác nhìn thấy!

Nghe bà Hoa nói, Vũ Phượng cũng xúc động. Đúng vậy, đã đến bước này, dù có gẫy răng cũng phải nuốt sâu vào bụng với máu. Nụ cười là của khách, nước mắt chỉ dành riêng cho mình! Nàng lau khô nước mắt, vui vẻ nói với bà Hoa:

- Chị Hoa, chúng em hiểu những lời chị dạy bảo rồi!

Bà Hoa bước đến cạnh Vũ Quyên, vỗ vào vai nàng:

- Cái tính bướng bỉnh của em y hệt như của chị hồi còn trẻ. Chị khuyên em sau này đừng bao giờ nói không làm nữa. Trừ khi em đã chuẩn bị cho mình một lối thoát chắc chắn rồi.

Vũ Quyên không những xúc động mà còn rất phục bà Hoa. Nàng cúi đầu nói:

- Dạ!

Bà Hoa lại quay sang nhìn Vân Phi, cười bảo:

- Chúng ta sẽ gặp nhau ngoài phòng ăn!

Nói xong bà quay bước đi ra.

Bà Hoa vừa đi khỏi, Vũ Quyên ngồi phệt xuống cái ghế, thở dài thườn thượt:

- Chút nữa thì mửa ra máu! Đúng là đứng dưới mái nhà không thể không cúi đầu!

Vân Phi thân mật nói với hai chị em:

- Theo anh thì hai em không nên đi hát nữa!

Vũ Quyên nói:

- Câu đó em đã từng nói qua rồi, nhưng không bao giờ dám nói nữa! Cu Năm phải đi học, nhỏ Út phải chữa bệnh, năm chị em phải sinh tồn, bất luận thế nào chúng em cũng phải cố nhịn nhục để gánh vác gánh nặng đó. Chị Hoa nói rất đúng, điều em phải học tập là bất luận trong hoàn cảnh như thế nào chúng em cũng phải sinh tồn!

Vân Phi đang định nói gì, bỗng Vũ Phượng cản lại không cho nói. Nàng ưỡn ngực:

- Anh đi ra ngoài phòng ăn đi! Nếu quả thật anh muốn giúp đỡ chúng em, thì để cho chúng em tự làm việc nuôi lấy mình! Không nên dùng tiền bạc của anh để tăng thêm gánh nặng lên người chúng em. Như vậy không phải giúp đỡ mà là hại chúng em!

Vân Phi chăm chú nhìn vẻ kiêu ngạo của Vũ Phượng trong đôi mắt yếu đuối của mình, cảm thấy thương xót vô cùng. Tuy chàng còn muốn nói rất nhiều, nhưng không thốt ra được lời nào. Chàng sợ mình nói sai điều gì đó sẽ làm cho chị em nàng đau khổ. Chàng chỉ biết nhìn nàng với ánh

mắt vô cùng thân thiết và nỗi lòng vô cùng chua xót.
Qua ánh mắt Vân Phi, Vũ Phượng thấu hiểu tâm tư của chàng, nàng xúc động lắm. Trong chốc lát, ánh mắt của chàng và nàng quyện vào nhau, nói với nhau muôn ngàn lời mà ngôn ngữ không sao diễn tả được.
Vân Phi và gã gia nhân đánh xe ngựa đến đón nhỏ Út ra viện. Bốn chị em Vũ Phượng cũng đi cùng. Sáu người vui vẻ đón nhỏ Út về ngôi nhà bốn mặt tiền quay lại với nhau. Khi chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa, Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm tươi cười hớn hở nhảy xuống xe. Vân Phi bồng nhỏ Út xuống cuối cùng. Nhỏ Út vui vẻ nói to:
- Em khỏi bệnh rồi, tự đi lại một mình được rồi, không cần phải bồng nữa! – Út nhảy xuống đất đưa mắt nhìn quanh, hớn hở – Nhà ta dọn lên tỉnh ở rồi à?
Vân Phi và A Siêu đem những thứ Út dùng khi còn nằm trong bệnh viện vào nhà. Nhìn thấy ngôi nhà quá đơn sơ, chàng ngạc nhiên:
- Năm người mà ở trong gian nhà chật hẹp thế này à? Có đủ chỗ ở không?
Vũ Quyên bưng đồ đạc vào, nghe Vân Phi hỏi vậy, bèn nói với chàng:
- Cậu ấm ơi, từ ngày Ký Ngạo Sơn Trang bị cháy rụi, chỉ

cần có mái nhà che được mưa nắng, chứa nổi năm chị em, là thiên đường của chúng em rồi! Làm sao dám so sánh với chỗ ở của cậu ấm!

Nghe Vũ Quyên nói vậy, Vân Phi không biết nói gì hơn, chỉ nhìn hai gian phòng với ánh mắt xót thương. Nhất thời chàng không biết nên giúp đỡ mấy chị em Vũ Phượng như thế nào!

Nhỏ Út sung sướng vô cùng, hết chạy ra chạy vô lại leo lên cái gường to nhảy lên nhảy xuống, rồi nhìn quanh:

- Thế là em không phải nằm bệnh viện nữa! Ở đây thích lắm, tối nay chúng ta lại leo lên giường nghe chị hai kể chuyện cổ tích được rồi! Chị hai này, tối nay chị lại kể chuyện cổ tích của ba và má cho chúng em nghe có được không?... À này, ba đi đâu rồi? Ba nằm ngủ ở phòng nào?

Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và cu Năm nghe Út hỏi vậy thì cuống lên, đứng đực người ra. Tối hôm Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy, nhỏ Út bị phỏng nặng, nằm mê man bất tỉnh, không biết là ông Viễn đã qua đời. Những ngày Út nằm bệnh viện, mấy chị em lại giấu kín, nhỏ không biết đến những chuyện đã xảy ra. Bây giờ nhỏ hỏi đến ba, làm sao mấy chị em lại không cuống lên được.

- Út...

Vũ Phượng đau khổ quá không nói ra lời!

Nhỏ Út nhìn chị hai với ánh mắt đau buồn:

- Lâu lắm rồi em không thấy ba, ba cũng không đến bệnh viện thăm em, hôm nay cũng không đến bệnh viện đón em về nhà, ba không thương em nữa sao?

Vân Phi và A Siêu đứng bên nhưng không biết giúp đỡ mấy chị em nàng ra sao, chỉ nhìn cảnh tượng thương tâm đó mà thôi.

Nhỏ Út phụng phịu, mếu máo như muốn khóc:

- Chị hai, em muốn đi gặp ba!

Vũ Phượng thở dài, đau khổ nói với Út:

- Ba... đang bận công chuyện... không thể đến đây được... ba...

Nàng nức nở không nói nên lời.

Nhỏ Út thổn thức:

- Tại sao ba lại bận hoài như vậy? Ba không thương chị em chúng mình nữa à?

Vũ Quyên nước mắt tràn trề. Nàng bỗng ôm lấy nhỏ Út, gào lên thảm thiết:

- Út ơi! Chị không thể giấu em được nữa...

Vũ Phượng cũng hốt hoảng gào lên:

- Đừng... nói... đừng nó... i... nói...

Vũ Phượng chưa dứt lời, Vũ Quyên đã buột miệng:

- Chúng ta không còn ba nữa! Út ơi... ba của chị em chúng

ta chết rồi!

Nhỏ Út bàng hoàng ngơ ngác, nét mặt lộ vẻ mơ hồ:

- Ba chết rồi à? Thế nào gọi là chết?

Vũ Quyên trào nước mắt:

- Chết có nghĩa là ba bị chôn xuống dưới đất y hệt như má, mãi mãi xa lìa, không còn sống chung với chị em mình nữa!

Bây giờ thì nhỏ Út biết, ba chết tức là mãi mãi không nhìn thấy ba như không nhìn thấy má bấy lâu nay! Tuy vậy nhỏ vẫn lặp đi lặp lại như không tin đó là sự thật:

- Ba... chết rồi à? Ba... chết thật rồi à?

Vũ Quyên nói to:

- Đúng rồi! Đúng rồi!... Ba chết rồi. Ba chết hôm Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy!

Ba chết rồi tức là y hệt như má, sau này nhỏ không còn có ba nữa. Như vậy có nghĩa là, sau này không có ai cõng nhỏ trên lưng để đi chăn dê, không có ai chặt cây trúc làm cây sáo dạy cho nhỏ thổi, càng không có ai bồng nhỏ giơ lên cao rồi gọi to: “Cục cưng của ba ơi!” ...Tóm lại là cái gì cũng không còn nữa! Nhỏ Út há hốc miệng, mắt thao láo, ngồi sững sờ, không nói gì thêm nữa!

Vũ Phượng sợ quá, chồm lên người Út rồi lúc lắc:

- Út... Út... Em hãy nhìn chị hai đây này.

Út đờ đẫn nhìn bâng quơ! Nhỏ Tư, cu Năm thấy vậy lập tức chồm đến bên giường, chăm chú nhìn vào Út đang thất thần ngồi ở đó. Mấy chị em cùng kêu to:

- Út!... Út!... Nhỏ Út!

Vũ Phượng lúc lắc người Út nói to:

- Út... Út... em không còn ba má nhưng vẫn còn các chị và anh Năm!

Vũ Quyên ôm chặt lấy nhỏ Út:

Út ơi! Út ơi! Từ nay chị là ba, chị hai là má, chị và chị hai sẽ trông nom, nuôi nấng các em! Em hãy nói đi, đừng làm cho chị sợ hết hồn! Quả thật là chị không thể gạt em được nữa!

Nhỏ Út ngồi thất thần một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn anh Năm và các chị:

- Ba... chết rồi, vậy thì... từ nay về sau chúng ta không thể nhìn thấy ba, cũng như không thể nhìn thấy má... có phải không? Liệu ba có còn sống lại không?

Vũ Phượng và Vũ Quyên vô cùng đau khổ, không thể trả lời những câu hỏi của nhoœ Út. Bỗng cu Năm làm ra vẻ ta đây là đàn ông, nói to:

- Đúng! Chúng ta sẽ không gặp lại ba, cũng như không thể gặp lại má nữa! Chúng ta không có má, cũng không còn ba nữa! Sau này Út chỉ có anh Năm và mấy chị! Năm nay

Út lên bảy rồi, không còn động một tí là kêu ba kêu má! Bởi vì có muốn kêu cũng không được nữa! Ba và má chết thật rồi, không thể sống lại nữa!

Nhỏ Út hết nhìn anh Năm lại nhìn chị hai, chị ba và chị Tư, rồi nói như tự an ủi:

- Vậy thì... sau này má không còn nằm một mình ở dưới đất nữa. Bây giờ má đã có ba ở bên cạnh rồi phải không?

- Đúng! Đúng!...

Vũ Phượng nói liên hồi. Nhỏ Út đưa ống tay áo lên quệt nước mắt, gật đầu:

- Chúng ta có năm chị em, không sợ gì cả! Má chỉ có một mình, bây giờ có thêm ba, má sẽ không còn sợ trời tối nữa!

Vũ Phượng cố kìm không cho nước mắt trào ra:

- Đúng vậy Út ạ! Em thật là thông minh!

Nhỏ Út đưa ống tay áo lên lau khô nước mắt, tự lẩm bẩm:

- Em không khóc! Em không khóc... Cứ để cho ba đến với má cho vui, em không khóc, em không khóc nữa!

Nhỏ Út không còn khóc nữa, nhưng Vũ Phượng không thể nhịn được, bèn dang hai tay ôm chặt Út rồi gục đầu vào bụng nhỏ khóc òa lên. Thấy chị hai khóc, bây giờ Út mới gào lên. Nhỏ Tư không sao nín được, chồm vào người Vũ Quyên, khóc lóc thảm thiết. Vũ Quyên dang rộng hai tay

ôm lấy chị hai và các em, nước mắt nhỏ xuống như những hạt trân châu. Lúc đó chỉ có một mình cu Năm cố nhịn khóc, ưỡn người lên làm ra vẻ ta đây cứng rắn. Thấy cử chỉ của cu Năm như vậy, A Siêu xúc động đưa hai tay nắm chặt lấy vai nó.

Trong căn nhà chật hẹp bỗng vang lên những tiếng khóc thảm thiết và trào ra những giọt nước mắt hòa lẫn với máu của năm đứa trẻ mồ côi!

Nhìn cảnh tượng đau khổ vô cùng thương tâm đó, Vân Phi lòng đau như cắt, mũi sụt sịt, đôi mắt ướt đầm đìa. Lúc này chàng cảm thấy chết là sự ly biệt vĩnh viễn, là tấn bi kịch không bao giờ vãn hồi được, là nỗi đau khổ không ai hiểu thấu bằng mình! Tại sao lại có thể như vậy được nhĩ? Ngoài trời xanh, ai có quyền cướp đi một sinh mạng? Ai có quyền gây ra cảnh sinh ly tử biệt này? Giữa lúc đang tần ngần, bỗng chàng cảm thấy một thứ tội lỗi vô cùng độc ác bao trùm quanh mình.

oOo

Sau khi đốt cháy Ký Ngạo Sơn Trang, Vân Tường không hề biết gì đến cuộc sống của mấy đứa con ông Tiêu Minh Viễn, mà hắn cũng không thèm biết đến làm gì! Hắn quan tâm nhất là đám đất bên Khê Khẩu và cái xưởng dệt hắn đang mơ tưởng trong đầu óc.

Một hôm, ông Vọng gọi hết những người trong gia đình tập hợp lại trong nhà khách nghe ông tuyên bố một sự kiện vô cùng quan trọng. Lúc nghe ông Vọng nói đám đất bên Khê Khẩu giao cho Vân Phi quản lý, Vân Tường kinh hoàng, gào lên như con thú dữ:

- Cái gì? Cha nói cái gì? Cha cho Vân Phi đám đất bên Khê Khẩu, thế là thế nào, tại sao lại như vậy?

Ông Vọng trịnh trọng tuyên bố:

- Đúng! Hôm nay tôi mời mọi người trong gia đình lại đây để nói cho mọi người biết rõ, tôi không muốn nhìn thấy cảnh trong nhà sớm tối gây gổ với nhau, càng không muốn nhìn thấy cảnh anh em ruột thịt gây lộn chửi bới nhau, nên đã quyết định giao đám đất bên Khê Khẩu cho Vân Phi quản lý, không những đám đất bên Khê Khẩu mà rồi đây tiệm đổi tiền cũng giao cho Vân Phi! Những thứ khác thì do Vân Tường quản lý!

Vân Tường tức giận vô cùng, gào to:

- Thế nào là trao cho Vân Phi quản lý? Thưa cha, có phải cha chia gia tài cho chúng con không?

Ông Vọng bước đến phía trước, thân mật chìa hai tay ra, một tay ôm Vân Phi, một tay ôm Vân Tường, nói giọng hết sức âu yếm:

- Không phải! Ngày nào cha còn sống, tài sản nhà họ Triển

không thể phân chia ra được! Cha còn muốn nhìn hai anh em con mở mang sự nghiệp của nhà họ Triển ra làm sao? Ông Kỷ sẽ giúp đỡ hai con một cách công bằng! Hai con đều là con trai của cha, là niềm tự hào và an ủi lớn nhất trong cuộc đời của cha! Hai con là anh em, chứ không phải là kẻ thù! Tại sao hai con không thể đồng tâm hiệp lực như anh chị em nhà người ta?

Nhìn dáng điệu và nghe những lời cha nói, Vân Phi đau khổ vô cùng! Xưa nay chàng chưa hề thấy cha có thái độ đó và nói những lời thân mật như vậy, bèn thành khẩn:

- Từ trước đến nay con chưa hề coi Vân Tường là kẻ thù, nhưng chú ấy lại coi con như vậy. Thật ra thì giữa con và Vân Tường chỉ khác nhau ở chỗ hai anh em giaœi quyết chuyện đời hoàn toàn khác nhau! Nếu chú ấy thấy được mình đã gây ra bao nhiêu điều sai trái, biết hối caœi, rồi sửa chữa những thói hư tật xấu đó, nhất định con sẽ coi chú ấy là anh em ruột thịt! Xưa nay con cũng chưa bao giờ quên chú ấy là em con, bởi vì cái đó đã trở thành nỗi đau khổ sâu sắc trong lòng con!

Nghe Vân Phi nói vậy, Vân Tường nổi giận đùng đùng. Hắn hất bàn tay ông Vọng đang ôm lấy người hắn, chỉ tay vào mặt Vân Phi quát tháo:

- Mày nói cái gì hả đồ ngớ ngẩn? Mày giảng giải cho tao

biết thế nào là sai trái, là hối cải hả? Tao làm sai cái gì, có chỗ nào không đúng và phải hối cải như thế nào?
- Chú ăn nói như vậy chứng tỏ không bao giờ có thể hối cải được!
Vân Tường xông lên túm ngực áo Vân Phi:
- Mày là một tên ngụy quân tử! Đứng trước mặt cha làm ra vẻ ta đây hiền lành tử tế, vô cùng cao thượng, nhưng lại âm mưu cướp đoạt những thứ tao tốn biết bao tâm huyết mới có được! Mày thật nham hiểm và độc ác!
Nói xong hắn giáng một cú đấm vào mặt Vân Phi. Chàng không đề phòng, cú đấm trúng mặt, chàng ngã ngồi xuống cái tràng kỷ ở phía sau, bình bông và ly uống trà để gần đó rớt xuống đất bể tan tành.
Bà Nhàn, Vú Tề và Thiên Hồng vội chạy đến đỡ Vân Phi dậy. Khi gần đến bên Vân Phi, bất chợt Thiên Hồng sực nghĩ ra điều gì, nàng lặng lẽ lùi về phía sau. Bà Nhàn và Vú Tề đỡ Vân Phi dậy. Bà Nhàn gọi to:
- Vân Phi... Vân Phi... Con có đau đớn gì không?
Vân Phi đứng dậy, đầu óc choáng váng.
Vân Tường thấy vẻ ngơ ngác của vợ, lại càng giận hơn. Hắn chồm lên người Vân Phi định đánh thêm nữa. Ông quản lý họ Kỷ và Thiên Ngưu đứng bên cạnh thấy vậy, vội xông vào, mỗi người giữ chặt một cánh tay không cho hắn

đánh Vân Phi. Quản lý Kỷ vội khuyên bảo con rể:
- Có chuyện gì thì nói đàng hoàng, đừng có thượng cẳng tay hạ cẳng chân như vậy!
Ông Vọng vô cùng tức giận, chăm chú nhìn Vân Tường:
- Vân Tường! Mày điên rồi à? Tại sao lại hung ác như vậy? Mày uống lầm thuốc hay bị ma quỷ ám ảnh rồi? Đối với anh em ruột thịt mày còn thích trở mặt thì trở mặt, thích đánh đập thì đánh đập, vậy thì đối với người ngoài mày lại càng vô tình hơn phải không? Chả trách gì người ta gọi mày là “Cú Đêm họ Triển”! Bây giờ mày lại muốn ăn thịt cả anh em ruột thịt nữa hay sao?
Vân Tường nghe cha nói vậy như lửa đổ thêm dầu, lại càng hung dữ hơn. Bất giác mặt hắn đỏ nhừ, liều mạng xông vào đá Vân Phi và gào thét dữ dội:
- Tao biết mà, tao biết thằng khốn nạn, đồ tiểu nhân, đã thậm thò thậm thụt với cha. “Cú Đêm họ Triển” là cái gì? Thì ra mày đã vu oan giá họa cho tao cái tên này. Chỉ có loại người ngụy quân tử như mày mới bịa đặt ra được những chuyện như vậy! Ngay hôm mày về ngày đầu tiên tao đã muốn cho mày biết tay rồi. Hôm nay không có thằng Siêu ở đây, xem mày có dám chống cự hay không?
Vân Tường vừa nói vừa vùng vẫy mạnh, ông Kỷ giữ không nổi, hắn tuột ra ngoài. Hắn lại chồm tới đánh Vân Phi.

Chàng bị hắn đấm cho mấy cái, vừa né tránh vừa gào to:
- Tôi chưa bao giờ nói với cha hai chữ “Cú Đêm”! Cái tên “Cú Đêm họ Triển” chú đã có từ lâu rồi, liên can gì đến tôi? Hãy dừng tay lại, đừng như thế nữa...
- Tao không ngừng tay... tao không ngừng...
Ông Vọng hét to:
- Vân Tường! Mày còn đánh tiếp, tao không nhận mày là con nữa, tao nói được là làm được, tao sẽ giao cho Vân Phi quản lý toàn bộ tài sản nhà họ Triển!
Bà Huệ thấy tình thế bất lợi cho con trai, vội van xin con, rồi xông về phía Vân Tường:
- Con ơi! Hãy nghe mẹ, nhịn đi một chút! Trong đầu óc cha con bây giờ chỉ có mỗi anh hai, đừng dại gì mà húc đầu vào gai góc! Đừng trách trời trách đất, chỉ nên trách mẹ đây! Vì mẹ không xuất thân trong một gia đình giàu sang phú quý... mẹ con mình mới bị ăn hiếp như thế này, bị khinh rẻ như thế này...
Bà Huệ vừa khóc lóc kể lể vừa định kéo Vân Tường đi nơi khác. Ai ngờ hắn đang nổi giận, giơ tay đấm vào cằm mẹ đẻ. Bà Huệ ngã xuống đất, gào thét ầm ỹ. Lần này bà mới tuôn ra những giọt nước mắt thật:
- Ối trời ơi là trời ơi! Ối trời ơi là trời ơi!
Biết mình đánh phải mẹ, Vân Tường hốt hoảng:

- Mẹ... có việc gì không? Con đã đánh vào chỗ nào rồi?
- Cái mũi mẹ gẫy rồi, cái cằm méo sang một bên, răng cũng gẫy...
Bà Huệ rên rỉ. Thiên Hồng vội bước đến đỡ bà. Nàng nhìn một lúc rồi an ủi:
- Không hề gì đâu mẹ ạ! Cái răng không gẫy, cái mũi còn nguyên, cái cằm cũng không việc gì!
Bà Huệ giơ tay véo mạnh Thiên Hồng một cái rồi nghiến hai hàm răng:
- Mày còn muốn làm thầy thuốc nữa à? Biết cái gì mà nói!
Thiên Hồng bị bà Huệ véo đau quá, nhưng cũng phải nghiến răng chịu đựng!
Trong chốc lát, nhà khách hết sức hỗn loạn, chậu bông và ly uống trà đập bể tung tóe khắp mặt đất.
Ông Vọng nhìn mọi người bằng ánh mắt đau khổ:
- Không hiểu tao đã gây ra những tội ác gì mà gặp phải cái cảnh nhà cửa không ra gì, con cái không ra gì! Vân Tường, nhìn thấy mày làm những chuyện như vậy, tao đau khổ vô cùng! Chả lẽ mày không biết rõ, xưa nay tao cưng mày nhất nhà hay sao? Đừng làm cho tao hối hận, ép buộc tao không còn tình nghĩa gì với mày, ép buộc tao phải lựa chọn một trong hai anh em chúng mày có được không?

Vân Tường ngơ ngác! Những lời ông Vọng vừa nói hắn nghe rõ mồn một. Ông Vọng lại nói tiếp:

- Sở dĩ tao giao cho Vân Phi quản lý đám đất bên Khê Khẩu là vì anh hai nói cho tao biết, chúng ta không nên xây nhà máy dệt nữa, dù sao thì ở đây cũng là một thị trấn nhỏ ở phương bắc, không có nghề nuôi tằm, không ai trồng đay, nếu mở xưởng dệt, phải bỏ vào rất nhiều vốn liếng, mà lại không thu hoạch được bao nhiêu.

Vân Tường giận dữ nói:

- Nhưng... đây là ý kiến của Vân Phi đưa ra!

- Lúc đó tôi còn trẻ người non dạ, chưa thật chín chắn, nên đã đề ra một số kế hoạch không phù hợp với thực tế!

Cơn giận của Vân Tường lại bốc lên, hắn cứ muốn xông vào đánh Vân Phi một trận cho hả lòng hả dạ. Ông quản lý họ Kỷ vừa cố sức kìm Vân Tường lại, vừa nói với ông Vọng:

- Như vậy là chúng ta tạm thời ngưng kế hoạch xây dựng xưởng dệt?

- Đúng!

- Tôi tán thành quyết định đó! Đó là một hành động sáng suốt. Thực ra, nếu xây dựng một nhà máy dệt, chúng ta phải tốn biết bao sức người và vốn liếng, nhưng không biết rồi có thu hoạch được gì hay không. Như thế này, mọi

người đỡ vất vả rất nhiều!
Vân Tường trợn mắt nhìn nhạc phụ, ông Kỷ vờ như không nhìn thấy. Ông Vọng nói với mọi người, xong lại nói với Vân Tường:
- Bây giờ quyết định như vậy, không một ai được tranh cãi gì nữa!... Vân Tường! Sao không đỡ mẹ mày dậy đi thoa thuốc cho bà! Tất cả mọi người đi làm việc của mình đi.
Vân Tường giận dữ, mặt đỏ bừng, cổ hắn nổi gân lên. Không làm được gì hơn nữa, hắn nhìn Vân Phi hằm hằm rồi đỡ bà Huệ thất thểu đi ra khỏi nhà khách.
Vân Phi trở về phòng. Bà Nhàn vội kéo chàng lại nói với vú Tề:
- Vú Tề, cởi áo xem cậu hai bị thương ở chỗ nào? Từ nay, dù ông nhà có gọi, cũng phải cho A Siêu đi theo, kẻo lại bị kẻ xấu bắt nạt!
Vú Tề bước đến nói với Vân Phi:
- Cậu hai, cho tôi xem...
Vân Phi vội tránh ra:
- Tôi không can gì, quả thật không có chuyện gì mà. Ra đi mấy năm trời, người cũng cứng rắn hơn!
- Dù có khỏe mạnh đến mấy, cũng không chịu đựng nổi mấy cú đấm cú đá đó! Tại sao con không đánh lại? Nếu cứ để cho nó đánh thêm mấy cái, không gẫy chân tay thì cũng

bị thương khắp người rồi!

Bà Nhàn thương con trai, đau khổ vô cùng, nhưng không biết làm cách nào hơn. Vân Phi ngẩng đầu nhìn mẹ, bình tĩnh nói:

- Cho đến bây giờ con vẫn chưa học được cái trò gây lộn! Mẹ! Sức khỏe của mẹ ra sao rồi? Gần đây ăn uống có ngon miệng không? Hằng ngày mẹ có uống linh chi con mua về cho mẹ hay không?

Bà Nhàn nhìn Vân Phi, tràn đầy sung sướng:

- Có, có, có! Ngày nào vú Tề cũng nấu cho mẹ uống. Không uống cũng không được với vú ấy. Kể cũng lạ, trước khi con về nhà, mẹ bị bệnh luôn, có một dạo mẹ tưởng không thể sống để nhìn con trở về nhà, nhưng từ khi con trở về đến nay, mẹ cảm thấy ngày càng khỏe khoắn ra, đúng là con người ta khi gặp chuyện vui mừng thì tinh thần sảng khoái hẳn lên!

- Lẽ ra con phải về sớm hơn nữa! Chỉ vì con không muốn nhìn thấy hạng người hung dữ như Vân Tường, không muốn thấy cảnh tranh giành của cải, anh em tàn sát lẫn nhau. Kết quả vẫn không lẫn tránh được...

Bà Nhàn cầm tay con:

- Mẹ biết, bắt con ở lại nhà, quả thực làm cho con khổ tâm vô cùng! Nhưng mà... con xem đó, bây giờ cha con cũng

biết hết mọi chuyện rồi, tất nhiên ông phải xử cho công bằng, như vậy con cũng không thiệt thòi gì đâu, phải không?

- Con ở lại mà chữa lành bệnh cho mẹ mới không thiệt thòi gì!

Chàng nhìn mẹ âu yếm nói. Bà Nhàn cũng cười vui vẻ:

- Nếu con làm cho mẹ thêm một chuyện nữa, mẹ sẽ khỏi hết bệnh và sống lâu trăm tuổi.

- Chuyện gì?

- Mẹ nói ra con không được giận!

- Mẹ cứ nói đi!

- Con hãy lấy vợ cho mẹ vui mừng!

Vân Phi bàng hoàng, nhưng rồi chàng trấn tĩnh được ngay.

Bỗng vú Tề sực nhớ ra điều gì, bước tới nói với Vân Phi:

- Cậu hai, lần trước cậu bảo tôi làm việc đó...

Vân Phi vội vàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu:

- Xuỵt!

Vú Tề im lặng không nói gì, nhưng vẫn không nhịn cười được. Bà Nhàn tò mò nhìn con trai và vú Tề:

- Hai người có chuyện gì bí mật giấu tôi phải không?

Vân Phi hoảng hốt trả lời:

- Không... không có gì đâu! Số là con có quen một con

nhỏ, muốn cho nó cái này, mới nhờ vú Tề giúp đỡ!
- À... con quen một cô gái à? – Bà Nhàn tươi hẳn lên, vui vẻ hỏi tiếp – Con cái nhà ai vậy? Bao nhiêu tuổi?
- Con cái nhà ai không cần nói vội, có nói mẹ và vú cũng không biết. Còn tuổi tác thì hình như mới... lên bảy.
- Bảy tuổi à?
Bà Nhàn ngơ ngác. Vú Tề không giấu thêm được nữa:
- Tôi nghe A Siêu nói, con nhỏ bảy tuổi đó, có cô chị hai mười chín tuổi và cô chị ba mười tám xuân xanh!
Vân Phi nhảy lên:
- A Siêu lại phản bội rồi! Chưa đâu vào đâu cả, mẹ và vú đừng có nghĩ tầm bậy tầm bạ!
Bà Nhàn và vú Tề nhìn nhau, niềm vui sướng lộ rõ trên nét mặt hai người.
Vân Tường cũng trở về phòng của hắn. Hắn giận dữ đi lại trong phòng, chả khác gì con thú bị thương đang giận dữ, gào thét, rên rỉ trong chuồng. Thấy chồng hung dữ như vậy, Thiên Hồng biết là hắn đang lên cơn điên. Nhưng nàng không thể không vào với hắn. Nàng bưng một chén canh sâm nấu thịt gà, khúm núm đến trước mặt chồng:
- Em vừa vào bếp nấu canh sâm với thịt gà cho anh đây. Canh còn nóng, anh húp đi cho tỉnh người!
Vân Tường trợn tròn mắt nhìn vợ rồi vung tay thật mạnh,

chén canh sâm bị hất ra ngoài, đổ lên tay Thiên Hồng. Tay bị phỏng, Thiên Hồng đau quá, hai chân cứ giậm thình thịch. Vân Tường đưa mắt nhìn vợ:

- Bị phỏng rồi à?

Nàng chỉ gật đầu.

- Lại đây anh xem nào!

Giọng nói của hắn dịu dàng một cách kỳ lạ. Thiên Hồng vội lùi về phía sau:

- Không can chi, không phải coi đâu!

- Lại đây xem nào!

Hắn vẫn nói với giọng hết sức dịu dàng.

- Không!

Vân Tường thét to:

- Anh bảo em lại đây cơ mà!

Thiên Hồng trốn ra phía sau bức tường, lắc đầu:

- Em không...

- Em sợ anh à? Em nghĩ là anh sẽ làm gì em hả?

- Em không biết anh sẽ làm gì em. Nhưng... em biết là anh giận em vô cùng. Em biết hiện nay anh chưa trút được cơn giận vào đâu... chỉ có em là kẻ duy nhất để cho anh trút cơn giận đó... bởi vậy em đành phải đứng xa anh!

Hắn cáu kỉnh nhìn vợ:

- Em tưởng trốn ở ngoài bức tường đó thì anh không làm

gì được em hay sao?
Thiên Hồng đau khổ nói:
- Em biết em không thể trốn vào đâu được, anh có thể bắt được em bất cứ lúc nào...
- Vậy em còn đứng ở đó làm gì? Em cầu mong cặp chân của anh bỗng dưng bị liệt để không chạy đến đó được hay sao?
Nàng lặng lẽ cúi đầu nhìn bàn tay bị phỏng. Vân Tường lại dịu dàng:
- Đến đây nhanh lên! Em không cần phải thử thách tính kiên nhẫn của anh nữa. Anh chỉ muốn nhìn vết phỏng trên tay em như thế nào thôi.
Thiên Hồng không biết làm sao hơn, từ từ bước đến cạnh chồng. Vân Tường âu yếm cầm bàn tay vợ xem vết phỏng nặng hay nhẹ, rồi nói những lời hết sức âu yếm:
- Bàn tay em xinh lắm, làn da thật mịn màng! Em còn nhớ năm nào đó cha mua một thùng lăng giác từ phương nam về. Lúc đó bọn chúng mình chưa ai được ăn lăng giác, cứ tranh nhau ăn hoài. Hôm đó em ngồi suốt cả buổi chiều bóc lăng giác đến nỗi hai bàn tay trắng phau và những ngón tay búp măng đều rớm máu. Bóc được một đĩa to tướng, em mang đến cho Vân Phi ăn hết!
Thiên Hồng cúi đầu thổn thức, không nói được gì.

Bỗng hắn nâng bàn tay Thiên Hồng lên rồi dí đôi môi của mình vào vết phỏng trên bàn tay đó. Nàng giật mình, toàn thân run cầm cập. Động tác đó của hắn còn ghê tởm hơn trăm ngàn lần chửi bới! Mặc cho nàng run rẩy, hắn buông tay ra, đưa hai bàn tay lên vuốt ve khuôn mặt vợ. Sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào mắt vợ, bực bội:

- Hãy nói cho anh biết, hắn có sức hấp dẫn như thế nào, mà em yêu tha thiết như vậy?

Thiên Hồng ngẩng lên nhìn chồng, nhưng nàng im lặng không nói gì.

Hắn lại đưa hai ngón tay cái rờ vào gò má vợ:

- Hãy nói cho anh biết! Anh rất muốn biết điều đó! Nếu anh biết được chắc chắn sẽ hiểu được tại sao cha lại bị hắn thu phục như vậy. Em có nhìn thấy ánh hào quang ở trên đầu hắn không? Em thương hắn ở điểm nào?

Thiên Hồng vẫn mím chặt môi. Nàng không hề thốt ra lời nào. Giọng nói của Vân Tường vẫn dịu dàng như trước:

- Điều lạ lùng nhất là hắn không hề tán tỉnh em. Hắn đã có Ánh Hoa, khi Ánh Hoa chết, hắn phải để tang vợ. Tóm lại là hắn không hề để ý đến em, còn tâm hồn em thì cứ bám lấy hắn! Tại sao... tại sao? Hãy nói cho anh biết!

Thiên Hồng định quay bước, nhưng hai tay hắn ghì chặt người nàng, không sao cựa quậy được.

- Em hãy trả lời câu hỏi của anh! Em có biết nếu kẻ nào không thèm để ý đến anh thì anh bực tức vô cùng hay không?

Không còn cách nào khác, Thiên Hồng nói khẽ:

- Anh tha cho em có được không? Em đã là vợ anh rồi, sao anh còn nhắc đến những chuyện khi em chỉ mới mười bốn tuổi...

Vân Tường chồm lên:

- Mười bốn tuổi à? Đúng, lúc ăn củ lăng giác em chỉ mới có mười bốn tuổi! Quả là em nhớ rất kỹ!

Vân Tường nghiến chặt hai hàm răng, kéo vợ lại hôn mạnh lên môi. Mặt hắn tái mét, ánh mắt tràn ngập ghen tuông. Nhưng rồi bỗng hắn trở thành kẻ vô cùng nhu nhược. Hắn không thể hiểu nổi tại sao Vân Phi bỏ nhà đi bốn năm rồi mà ai cũng thương cũng nhớ. Còn hắn... hắn đã dùng toàn bộ sinh lực của mình mà vẫn không đấu lại với chàng? Hắn giận dữ, bực tức... rồi suy nghĩ: “Thiên Hồng, trái tim của em nghĩ đến Vân Phi, con người của em lại thuộc về ta!” Hắn lại hôn nàng một cách thô bạo và mãnh liệt.

Thiên Hồng yên lặng, mặc cho chồng muốn làm gì thì làm! Ánh mắt nàng lộ rõ vẻ đau thương và chán chường!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 7

Vân Phi và A Siêu mặc nhiên trở thành hai người khách thường hay lui tới ngôi nhà mấy chị em Vũ Phượng cư ngụ. Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út vô cùng quý mến hai chàng. Chúng không sao quên được cảnh mấy chị em rớt xuống suối được hai chàng cứu sống, nên đã coi Vân Phi và A Siêu như hai vị anh hùng. Nhất là từ ngày ông Viễn qua đời, do thiếu tình thương yêu của cha, chúng đã lấy tình cảm của hai chàng đối với chúng bù đắp vào, khiến chúng không những khâm phục mà còn yêu quý vô cùng. Hai thầy tớ Vân Phi cũng săn sóc nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út rất chu đáo. Vũ Phượng và Vũ Quyên thấy hai chàng đối xử với các em mình như vậy cũng cảm động lắm. Hai nàng không chút nghi ngờ thân thế và lai lịch của hai chàng trai thường hay đến với chị em mình.

Một hôm, A Siêu lưng đeo cung tên, tay cầm tấm bia đi

vào sân ngôi nhà mấy chị em Vũ Phượng cư ngụ. Vân Phi mỉm cười, hai tay chắp sau lưng lững thững theo sau. A Siêu gọi:

- Cu Năm đâu rồi! Ra đây lẹ lên! Hôm nay anh dạy cho em tập bắn cung! Anh mang đủ các thứ đến đây rồi!

Nghe A Siêu gọi, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út cùng chạy ra sân. Cu Năm vui sướng hỏi liên hồi:

- Cái sân này có đủ chiều dài không anh? Em nghĩ là có thể bắn xa hơn nữa!

Nhỏ Tư cũng tươi cười hớn hở:

- Em có bắn thử được không?

Cu Năm gào lên:

- Làm gì có chuyện con gái tập bắn cung? Chị đừng có giành với em!

Nhỏ Út cũng vui vẻ nói chen vào:

- Em cũng muốn tập bắn!

A Siêu bận rộn treo tấm bia cho đúng khoaœng cách, rồi vừa cầm cung tên, vừa nói với tụi nhỏ:

- Đứa nào muốn tập cũng được! Treo đây được rồi. Cái bia mà ở đây thì các em phải lùi về phía sau. Mới tập bắn lần đầu không nên đứng quá xa, tập bắn trúng vào hồng tâm đã, rồi mới lùi xa hơn!

Cu Năm nói to:

- Em bắn trước, chị Tư và nhỏ Út phải xếp hàng.
A Siêu hướng dẫn cu Năm tập bắn, nhỏ Tư và Út chăm chú nhìn. A Siêu cầm lấy tay cu Năm:
- Khi tập bắn cung, hai chân phải đứng vững, đầu gối hơi cong, kéo dây cung càng căng càng tốt. Trước khi bắn phải nhắm trúng đích. Khi nhắm trúng đích rồi, phải tập trung chú ý, không được nghĩ sang chuyện khác.
Vừa vặn lúc đó Vũ Quyên tươi cười hớn hở đi ngang qua cửa buồng, ló đầu ra xem một lúc rồi quay lại nói với Vũ Phượng:
- Tô công tử của chị lại đến rồi đó! Thật là ba sông cũng lội, bốn đèo cũng leo! Hôm nay anh chàng lại đem cung tên đến dạy tụi nhỏ bắn. Đúng là xuất đủ mọi chiêu để...
Vũ Phượng cũng ló đầu ra coi, lòng tràn ngập vui sướng. Nghe Vũ Quyên nói vậy, nàng làm ra vẻ không chú ý, chỉ đánh trống lảng:
- Cũng tại cu Năm lúc nào cũng bám lấy anh Siêu đòi học võ. Tháng sau đi học rồi mà còn ham chơi!
Vũ Quyên nghiêm nghị:
- Nhất định phải cho nó học võ! Cu Năm cũng như em, không bao giờ quên được mối huyết hải thâm thù đó. Tuy bây giờ học võ không biết khi nào mới dùng đến, những học được vẫn còn hơn không biết gì!

Vũ Phượng ngơ ngác:

- Em và cu Năm bàn bạc với nhau chuyện báo thù?

- Vâng! Cu Năm là "đàn ông" duy nhất trong gia đình, em lúc nào cũng nhắc nhở nó, ngược lại nó cũng thường nhắc nhở em!

Vũ Phượng thấy thái độ của Vũ Quyên vô cùng cứng rắn, nghĩ ngay đến mối huyết hải thâm thù của gia đình, nhưng nói đến báo thù, không phải là chuyện dễ dàng. Thấy Vũ Quyên quyết chí báo thù như vậy, lại mang chuyện báo thù ra bàn bạc với cu Năm, nàng thầm nghĩ: “Vũ Quyên lúc nào cũng giáo dục đứa trẻ thơ ngây như cu Năm báo thù, không hiểu đúng hay sai?” Nàng cảm thấy buồn, lòng dạ bâng khuâng.

Ngoài sân, nhỏ Út đứng mãi vẫn chưa rờ được cái cung thì cuống lên:

- Đến lượt em chưa? Lúc nào đến lượt em?

Vân Phi bước đến cầm lấy tấm bia, nói với A Siêu:

- A Siêu, đỡ tay cho nhỏ Út bắn một phát xem nào!

A Siêu baœo nhoœ Út:

- Út! Đến đây bắn thử xem nào!

Nhỏ Út chạy đến, sung sướng đưa bàn tay nhỏ bé cầm lấy cái cung, cố sức kéo thật mạnh. A Siêu ngồi xổm, đỡ bàn tay nhỏ bé của Út. “Tạch”... mũi tên lao thẳng vào tấm bia.

Vân Phi kinh ngạc kêu to:

- Nhỏ Út! Em bắn được con gì đây này?

Nhỏ Tư, cu Năm và Út cùng nghển cổ lên coi. Nhỏ Út hỏi:

- Cái gì đó? Cái gì đó?

Vân Phi giơ một con thỏ y hệt như con thỏ bị cháy lên cao, rồi làm ra vẻ kinh ngạc kêu to:

- Suýt nữa thì Út bắn trúng con thỏ! May mà nó nhanh chân nhảy vào tay anh, mới không bị thương!

Đôi mắt nhỏ Út sáng long lanh. Nó nín thở chạy đến chỗ Vân Phi đứng, la lên:

- Con thỏ con! Con thỏ con của em!

Vân Phi không muốn gạt Út, bèn nói cho nhỏ biết:

- Con thỏ này không phải con thỏ của Út, nhưng chúng nó là hai chị em ruột, con của Út là thỏ chị, con này là thỏ em!

Nhỏ Út cầm con thỏ lên xem, mặt mày tươi tỉnh, lắc đầu lia lịa:

- Không phải... không phải! Đúng là con thỏ của em. Vì nó được tắm rửa, nên sạch sẽ hơn nhiều! Đúng là con thỏ của em rồi!

Nói xong nó ôm chặt con thỏ vào người, chạy một mạch vào trong nhà, vừa thở hổn hển vừa la to:

- Chị hai, chị ba ơi! Con thỏ của em đây nè. Nó chưa bị chết cháy... Anh Mộ Bạch tìm được cho em đây nè!

Vũ Phượng và Vũ Quyên cùng quay ra cửa đón nhỏ Út chạy từ ngoài vào. Thấy Út như vậy, Vũ Phượng vội nói:

- Có chuyện gì Út cứ nói từ từ, cẩn thận kẻo vấp ngã!

Vũ Quyên kinh ngạc nhìn con thỏ:

- Đúng là con thỏ của Út rồi!

Vũ Phượng không tin đó là sự thật, đứng dậy nhìn Vân Phi rồi hỏi:

- Anh làm trò ảo thuật đó à?

Nhân lúc nhỏ Út không chú ý, Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng thì thầm:

- Tất nhiên không phải là con thỏ của Út! Anh nhặt được con thỏ của Út bị cháy xém trong đống gạch vụn ở Ký Ngạo Sơn Trang, mang về nhờ bà vú may một con y hệt như vậy!

Vũ Phượng nghe nói vậy rất xúc động! Nàng chăm chú nhìn Vân Phi một lúc rồi nói:

- Em không ngờ... anh lại nghĩ ra được như vậy! Rõ ràng là anh biết nhỏ Út thương yêu con thỏ đó như thế nào. Em không biết nên cảm ơn tấm lòng tốt của anh đối với chúng em như thế nào?

Vân Phi thấy lòng rung động, nói bóng nói gió:

- Đừng có cảm ơn anh! Anh chỉ hy vọng một ngày nào đó em sẽ hiểu anh hơn, và không trách gì anh...

Vũ Quyên thấy chàng và nàng chuyện trò với nhau, bèn cầm tay nhoœ Út:

- Út ơi! Chị và em ra ngoài xem bắn bia! Gian phòng này quá hẹp, chứa không nổi chị em mình đâu!

Nhỏ Út vui vẻ đi ra sân, giơ cao con thỏ khoe với mọi người. Vũ Quyên đến chỗ mấy em đứng, cười đùa với tụi nhỏ.

Trong nhà, Vũ Phượng và Vân Phi ngồi nhìn nhau, trông thật tình tứ. Bỗng nhỏ Út từ ngoài sân gọi vào:

- Anh Mộ Bạch, bữa trước tụi em học được mấy câu ca dao, em đọc cho anh nghe nhé:

Nhỏ Tư cũng nói:

- Chúng em cùng đọc cho anh nghe.

Thế là ba đứa nhỏ cùng đọc:

“Có chàng Tô tướng công,
Cưỡi con ngựa màu hồng,
Đi đến nhà quốc công,
Được mọi người trọng vọng,
Tô tướng công ngồi xuống,
Bỗng rèm cửa mở tung,
Tướng công nhìn vào trong,
Thấy có nàng công nương,
Ngực cài mấy bông hồng,

Bèn về nhà bán ruộng,
Đón nàng về sống chung!”
Đọc xong bài ca dao, ba đứa nhỏ nhìn nhau cười ầm lên.
A Siêu và Vũ Quyên cũng cười theo.
Vân Phi âu yếm nhìn Vũ Phượng. Thấy đôi má nàng ửng hồng, ánh mắt sáng long lanh, chàng sung sướng vô cùng. Khi bốn mắt nhìn nhau, đôi hàng mi của nàng bỗng nhíu xuống, che kín đôi mắt bồ câu đen huyền. Nhìn dáng điệu ấp úng, muốn nói gì nhưng lại e thẹn của Vũ Phượng, Vân Phi dạt dào tình cảm, bất giác chàng nắm lấy tay nàng, Vũ Phượng co tay lại, nhưng rồi bàn tay nàng vẫn lọt vào lòng bàn tay ấm cúng của chàng. Khuôn mặt trái xoan của nàng bỗng ửng đỏ như áng mây hồng lơ lửng trên nền trời xanh biếc.
oOo
Kể từ ngày ngọn lửa tình rực cháy, chị em Vũ Phượng thường ngồi xe ngựa cùng Vân Phi đi dạo khắp đó đây. Khi đưa Vũ Phượng cùng mấy em lên núi thăm mộ cha mẹ, Vân Phi cũng thắp nhang cúng ông bà Viễn y hệt như chị em nàng. Chàng chân thành và kính cẩn chăm chú nhìn vào hai ngôi mộ khấn thầm, như có muôn ngàn lời muốn nói cùng ông bà Viễn. Năm chị em đều xúc động trước tấm lòng thành kính đó của chàng.

Vân Phi lại đưa mấy chị em Vũ Phượng đến thăm vợ chồng ông Đỗ. Ông bà Đỗ thấy nhỏ Út khỏi bệnh, chạy nhảy tung tăng, thì vui lắm. Thấy chị em nàng ăn mặc sạch sẽ, tươm tất, ông bà Đỗ biết Vũ Phượng và Vũ Quyên đã kiếm được công ăn việc làm, cứ nói liên hồi:

- Đúng là ông trời có mắt... Ông trời có mắt!

Vũ Phượng lấy tiền trong túi ra, định trả lại số tiền ông bà Đỗ cho chị em nàng mượn dạo nọ. Ông Đỗ nhìn Vân Phi, nháy mắt rồi cười nói vui vẻ:

- Ông Tô đây trả hộ cho các con rồi! Ông Tô cho nhiều tiền quá, chúng tôi thật áy náy trong lòng!

Vũ Phượng hoảng hốt nhìn Vân Phi:

- Anh Mộ Bạch, còn có chuyện gì anh không lo cho chúng em nữa không?

Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng, im lặng không nói gì! Chàng và nàng lại cùng mấy em đến những cánh đồng rộng mênh mông đi dạo và thả diều. Con diều giấy A Siêu làm vừa to vừa nhẹ, có thể bay vút tận trời xanh. Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út được dịp vui chơi xả láng, cứ tranh nhau thả diều. Vũ Quyên cũng không chịu ngồi yên, chạy ra giành thả diều với mấy em:

- Chị thả cho! Chị thả cho! Các em thả nó không bay lên cao đâu!

Cu Năm gọi to:

- Anh Siêu, anh Siêu đưa diều em thả cho!

Nhỏ Tư cũng ra giành với chị ba và các em:

- Cho em, cho em thả với!

Khi con diều bay bổng trên trời cao, mấy chị em giành nhau sợi dây, đụng vào nhau ngã lăn kềnh xuống bãi cỏ xanh, cười nói thật vui vẻ. Bỗng dây diều đứt, con diều bay theo chiều gió, mỗi lúc một cao. Nhỏ Út ngửa đầu nhìn con diều trên cao, kêu la ầm ỹ:

- Diều ơi! Diều ơi... diều hãy trở về đây!...

Vũ Quyên, A Siêu, nhỏ Tư và cu Năm nghe Út kêu la như vậy, cùng cười ầm lên. Nhìn cảnh tượng vui vẻ như vậy, Vũ Phượng cảm động lắm, nàng ngẩng đầu nhìn Vân Phi, âu yếm:

- Anh Mộ Bạch! Anh mang lại cho chúng em nụ cười đã mất đi bấy lâu nay! Anh giúp đỡ chúng em hết chuyện này sang chuyện khác, đưa chúng em đi chơi đây đó cho chúng em quên hết mọi đau khổ trong lòng! Em vô cùng cảm ơn anh!

Nghe Vũ Phượng nói vậy, lòng Vân Phi xôn xao như cơn sóng đang cuồn cuộn. Có rất nhiều bí mật chàng muốn nói nhưng không thể nói cho nàng nghe được, chỉ biết im lặng say sưa nhìn nàng, trong lòng ân hận vô cùng! Ánh mắt

nhiệt tình và sâu sắc chan chứa biết bao tình cảm đáng thương, biết bao tội lỗi khiến chàng vô cùng đau khổ, xen lẫn những lời xin lỗi của chàng như trăm ngàn sợi tơ đang quấn chặt quanh nàng!...

Một hôm, Vân Phi lại đưa mấy chị em Vũ Phượng trở về Khê Khẩu, đi ra thác nước, nơi chàng và nàng gặp nhau lần đầu tiên, cũng là ngày Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy, ông Viễn qua đời, năm chị em nàng phải từ giã cái thiên đường cha mẹ đã tốn biết bao công sức gây dựng nên. Hôm trở về chốn cũ, ai cũng có nhiều kỷ niệm vui buồn xen lẫn!

Ánh chiều tà rọi xuống mặt suối, lấp lánh tỏa hào quang. A Siêu cùng Vũ Quyên cố tình đưa ba đứa nhỏ đi nhanh về phía trước, bỏ xa Vân Phi và Vũ Phượng ở phía sau. Được trở về chốn cũ, ba đứa nhỏ tranh nhau kể cho Vũ Quyên nghe rất nhiều chuyện. Cu Năm hoa tay múa chân kể lại cảnh tượng lúc mấy chị em nhảy xuống nước cứu nhau bị dòng nước chảy xiết cuốn đi, được Vân Phi và A Siêu cứu sống như thế nào. Mấy chị em và A Siêu vừa đi vừa cười nói vui vẻ, càng đi càng xa, trong chốc lát thì mất hút!

Bên bờ suối chỉ còn lại Vân Phi và Vũ Phượng. Vân Phi dạt dào tình cảm, chăm chú nhìn Vũ Phượng. Ánh chiều tà

rọi xuống nhuộm hồng khuôn mặt trái xoan của nàng. Ánh nắng muôn hồng ngàn tía chiếu xuống khóe mắt, cái mũi sọc dừa, đôi môi nồng thắm và tấm thân ngọc ngà của nàng, trông rực rỡ như chiếc cầu vồng sau trận mưa rào. Nhìn cái cầu vồng muôn hồng ngàn tía đó, Vân Phi cảm thấy lòng lâng lâng, không biết mình đang ở nơi chốn nào. Chàng dịu dàng nói:

- Anh không sao quên được cảnh tượng gặp em lần đầu! Anh còn nhớ rõ, lúc đó em như một tiên nữ đứng trên tảng đá cạnh thác nước, đang hát một bài hát, lặp đi lặp lại nhiều lần hai tiếng “Mây ơi!”

Vũ Phượng cất tiếng hát nho nhoœ:

“Mây ơi, mi lưu lạc nơi mô? Mây ơi, mi lang thang chốn nào? Mây ơi, mi đi đến nơi nào? Mây ơi, mi trèo đèo lội suối, đã đến nơi ta hằng mong nhớ hay chưa?”

Đến đó, bỗng nàng ngừng hát hỏi chàng:

- Có phải bữa đó em hát bài này không?

Vân Phi say đắm nhìn nàng. Chàng cố lấy hết can đảm, nói:

- Đúng rồi!... Anh rất thích bài hát đó! Nhân lúc nghe lại bài hát này, anh muốn tâm sự với em một điều... Anh... anh còn một cái tên nữa là... Vân Phi (Mây Bay)!

Vũ Phượng không chút nghi ngờ. Bởi vì thời bấy giờ có rất

nhiều người vừa có tên, lại có cả biệt hiệu. Nàng không hề nghĩ là chàng có quan hệ máu mủ với nhà họ Triển! Nàng âu yếm nhìn chàng:

- Sao lại khéo thế? Đó là tên hay là biệt hiệu của anh?

Rồi nàng bỏ qua chuyện tên họ của chàng, bắt sang chuyện khác:

-...Anh biết không? Hôm đó, em đang say sưa hát, bỗng nghe tiếng ngựa hí, ngẩng đầu lên thì thấy anh đang cưỡi ngựa, đứng ở phía trước chăm chú nhìn em y hệt như một thiên thần giáng trần... nào ngờ anh quả thật là thiên thần trong cuộc sống của em...

Nói đến đó, Vũ Phượng cảm thấy nao nao trong lòng, nàng thẹn thùng, không thể nói tiếp được nữa.

Vân Phi nghe Vũ Phượng nói vậy thì giật mình, nhưng cũng rất xúc động. Đây là lần đầu tiên chàng nghe được những lời nói vô cùng chân thật thốt ra từ đáy lòng nàng. Bỗng chàng cảm thấy mình như một chiếc thuyền buồm lướt trong bão táp đi sâu vào tâm linh của nàng. Ánh mắt rực sáng của chàng chiếu thẳng vào khuôn mặt trái xoan của nàng, mãi mãi không dời sang nơi khác. Chàng thầm nghĩ: "Vũ Phượng... Vũ Phượng... Từ nay về sau, em là mục tiêu... là lẽ sống của anh!"... Đang suy nghĩ như vậy, bỗng chàng lại cảm thấy hầu như bao nhiêu can đảm vừa

rồi tiêu tan hết, chỉ còn lại tình cảm nóng bỏng đang cuồn cuộn không sao ngưng lại được. Chàng thủ thỉ:
- Em nói sai rồi! Em mới là tiên nữ trong cuộc sống của anh, em đang thay đổi dần tính mạng của anh. Anh rất sợ là... anh sẽ không giữ mãi được em!
Vũ Phượng mở to mắt. Chàng cảm thấy nước mắt và rượu nồng đang chảy từ cặp mắt bồ câu của nàng ngập kín người chàng.
Nghe người yêu nói vậy, Vũ Phượng khẻ thở dài:
- Làm sao lại có thể như vậy được? Anh đã giữ chặt em rồi!
Vân Phi không sao kiềm chế được ngọn lửa tình đang rực cháy, bèn kéo Vũ Phượng vào lòng. Trong giây lát, cặp môi run run của chàng để lên đôi môi nóng bỏng của nàng... Chàng và nàng hôn nhau tha thiết!
Nước suối cuồn cuộn chảy, vang lên tiếng ào ào. Thiên nhiên như đang hòa tấu bản tình ca chúc mừng chàng và nàng. Mặt trời sắp lặn, chân trời ửng hồng, bầu trời cao vút như một bức tranh màu tuyệt đẹp xuất hiện chào đón mối tình của Vân Phi và Vũ Phượng. Nàng say sưa ngả vào lòng chàng! Thế gian đẹp tuyệt vời, mọi thù hằn như cao chạy xa bay. Trong giây phút hạnh phúc này, tâm trạng đơn thuần và trong trắng của Vũ Phượng không còn

nghĩ ngợi điều gì khác, ngoài việc nhắc đi nhắc lại cái tên Mộ Bạch... Mộ Bạch... anh Mộ Bach!...

oOo

Mối tình giữa Vân Phi và Vũ Phượng phát triển nhanh chóng, không sao giấu được gã gia nhân được chàng coi như ruột thịt. A Siêu thấy cậu chủ làm hết chuyện này sang chuyện khác giúp đỡ mấy chị em họ Tiêu thì cảm thấy băn khoăn vô cùng. Hắn nghĩ, nếu cậu chủ không giải thích cho chị em họ Tiêu về cái tên Tô Mộ Bạch thì thế nào cũng xảy ra lắm chuyện rắc rối.

Ngày đầu tiên cu Năm cắp sách đến trường, Vân Phi sắm sửa rất nhiều thứ cho nó. Hôm đó, trời vừa sáng, hai thầy tớ đã đánh xe ngựa đến nhà chị em Vũ Phượng. Dọc đường, A Siêu chăm chú nhìn Vân Phi, một lúc sau, không thể im lặng được nữa, hắn bèn hỏi thẳng cậu chủ:

- Cậu định đến khi nào mới nói cho Tiêu cô nương biết thân thế của mình?

Vân Phi ngơ ngác, lộ rõ vẻ đau khổ:

- Đã mấy lần tôi rập rình định nói, nhưng không sao nói ra được. Tôi cũng biết, không thể nấn ná lâu hơn nữa, nhưng lúc nào cũng thấy ngờm ngợp, sợ nói ra sẽ mất hết tất cả!

- Cậu không thể gạt người ta mãi được. Trước đây cậu bỏ nhà ra đi bốn năm mới trở về, không người nào biết cậu là

ai, nhưng bây giờ nhiều người biết cậu đã trở về! Trong Đãi Nguyệt Lâu đã có nhiều người xì xào về cậu, ngay cả bà Hoa cũng đang tìm hiểu lai lịch của cậu! Cậu không thể gạt Tiêu cô nương lâu hơn nữa. Nếu có kẻ nào nói cho cô ta biết, lúc đó cậu sẽ thảm thương vô cùng! Sớm hay muộn thế nào cũng sẽ bị lộ tẩy,

Vân Phi sởn gáy, giọng nói có vẻ hoang mang:

- Anh nói rất đúng! Thế nào cũng phải nói cho nàng biết! Nhưng sau khi nàng biết rõ thân thế của ta, liệu có còn đoái hoài gì đến ta nữa hay không? Ta sợ thua canh bạc quá to này lắm!

- Cậu phải chấp nhận sự thật, không lẽ cứ ấm a ấm ớ như vậy suốt đời hay sao? Tiêu cô nương đã hỏi trong gia đình cậu có những ai chưa?

- Hỏi rồi! Nhưng tôi chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện!

A Siêu có vẻ không phục, lắc đầu nói:

- Như vậy là cậu mạo hiểm quá! Nghe cậu nói tôi toát cả mồ hôi hột!

Vân Phi nghiến chặt hai hàm răng, lộ vẻ quyết tâm:

- Được! Hôm nay... hôm nay tôi sẽ nói cho nàng biết!

Khi đến nhà chị em Vũ Phượng, hai thầy tớ nhìn thấy cu Năm mặc bộ đồng phục học sinh vừa mới may, đang đứng ở giữa nhà, chân tay lúng túng. Vũ Phượng, Vũ Quyên,

nhỏ Tư và Út loay hoay xung quanh nó, kiểm soát xem có còn thiếu gì nữa không. Vân Phi tươi cười:
-Còn kịp chán! Cu Năm, anh vừa sắm cho em cái cặp da mới để đi học. Em thử đeo lên người xem nào.
A Siêu lấy cái bị đựng sách trên người cu Năm xuống, Vân Phi đeo cái cặp da lên người nó. Sau đó, A Siêu lại đưa cho nó một cái bao giấy:
- Cu Năm, có chút ít thức ăn anh bỏ vào trong cái bao giấy cho em đây này! Học sinh thường phải mang thức ăn đến trường, em cũng phải có!
Vân Phi sờ vào túi áo, giọng chàng hết sức quan tâm:
- Tiền nữa? Em có mang theo tiền không?
Cu Năm vội trả lời:
- Có rồi! Chị hai cho em rồi!
A Siêu còn dặn dò chi li:
- Còn một chuyện nữa cũng vô cùng quan trọng! Mới đến trường ngày đầu tiên, học trò mới thường bị học trò cũ bắt nạt, em phải làm ra vẻ ta đây, không sợ gì bọn chúng! Nếu cần thì cứ cho chúng biết mấy chiêu anh vừa dạy cho em!
Vũ Quyên nói như cảnh cáo:
- A Siêu! Anh còn dạy nó đi đánh lộn sao?
- Tôi không dạy nó đi đánh lộn, chỉ dạy cho nó phòng thân mà thôi! Thôi, để tôi đưa cu Năm đi học! Chúng tôi vừa đi

vừa nói chuyện cũng được!
Gã gia nhân vừa nói vừa nhìn cậu chủ, như có ý bảo “đã định nói thì nói lẹ đi”.
Vân Phi rùng mình. Chàng nhớ lại bao nhiêu điều khiến chàng mất ăn mất ngủ!
Cu Năm theo A Siêu đến trường.Vân Phi cùng mấy chị em Vũ Phượng vẫy tay tiễn nó đi học như tiễn một tướng quân đem quân ra trận. Chẳng mấy chốc cu Năm và A Siêu quẹo phải rồi mất hút.
Ánh mắt nóng bỏng tràn ngập lửa tình của Vân Phi và Vũ Phượng lại chạm vào nhau. Im lặng một lúc, chàng nói với nàng:
- Hôm nay trời nắng đẹp, thời tiết dễ chịu, em có đi dạo một chút không?
Nghe Vân Phi nói vậy, Vũ Quyên ngước mắt nhìn lên trời, đẩy Vũ Phượng ra ngoài cửa, rồi nói:
- Chi hai đi chơi với anh Mộ Bạch đi, một mình em ở nhà được rồi! Đừng phụ tấm lòng tốt cho cu Năm cái cặp da mới của anh Mộ Bạch và... trời đẹp như thế này!
Vân Phi vội đỡ Vũ Phượng vừa bị em gái đẩy ra ngoài, cùng nhìn nhau cười. Nụ cười của Vũ Phượng hồn nhiên và rực rỡ khiến Vân Phi hoảng hốt tâm thần. Chàng và nàng lại đưa nhau lên “Quan Vân Lâu” (Lầu ngắm mây) rất

nổi tiếng ở trên núi Kim Thiền gần đó. Đứng trên đỉnh núi cao chót vót này có thể nhìn thấy những áng mây di động, biển rộng mênh mông và núi đồi xanh biếc.

Chàng và nàng ngồi tựa vào nhau, nhìn cảnh núi non trùng điệp. Vũ Phượng thở dài rồi nói:

- Thật là may mắn! Cu Năm đã được cắp sách đến trường, công ăn việc làm ở Đãi Nguyệt Lâu cũng ổn định. Dần dần mọi công chuyện cũng đâu vào đó, cuộc sống tạm qua ngày đoạn tháng! Nhớ lại khi ba em qua đời, em đã hứa với ba thế nào cũng chăm sóc các em tử tế, bây giờ em mới dám tin vào mình chút đỉnh!

Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng. Chàng chưa kịp thốt ra những lời mình định nói, đã cảm thấy đau khổ:

- Em không thể đi hát mãi ở Đãi Nguyệt Lâu được. Em phải nghĩ đến tương lai của mình! Ở những chỗ đó, rồng rắn hỗn độn, rút lui được càng sớm càng tốt.

- Chúng em phải đi hát mới kiếm được tiền nuôi sống mấy chị em, làm sao lại bỏ được?

Vân Phi nắm chặt bàn tay Vũ Phượng:

- Phượng à, em cho anh săn sóc các em có được không?

Vũ Phượng nghiêm sắc mặt:

- Việc này chúng ta đã nói với nhau nhiều lần rồi, bây giờ không nên nhắc lại nữa!

- Không phải, không phải! Tuy trước đây chúng ta đã nói đến chuyện này, nhưng lúc đó giữa anh và em chỉ là bạn bình thường, nếu anh đi xa quá, sợ em cho là quá mạo muội, nên không dám bộc bạch ra. Nhưng bây giờ thì khác rồi, em là người anh vô cùng coi trọng, vô cùng thương yêu, anh không muốn em ca hát mãi ở Đãi Nguyệt Lâu. Anh muốn mấy chị em có một cuộc sống ổn định.

Vũ Phượng chăm chú lắng nghe! Đôi mắt nàng rực sáng, lấp lánh như một vì sao. Thấy thái độ của người yêu như vậy, Vân Phi cố dũng cảm, tiếp tục nói:

- Trước khi anh nói với em những đề nghị cụ thể, hay yêu cầu em một điều gì đó, anh có một vài... tâm sự cần phải nói cho em biết!

Vũ Phượng thấy Vân Phi ấp úng, cảm thấy không yên tâm chút nào, lại chợt cảm thấy lo sợ! Thế là nàng hốt hoảng:

- Câu chuyện anh sắp nói sẽ làm cho em buồn lắm hay sao?

Vân Phi giật mình, chăm chú nhìn người yêu. Chàng thầm nghĩ: "Vũ Phượng, anh sợ câu chuyện này không những chỉ làm cho em buồn, mà còn cướp hết mọi niềm vui và nụ cười trên môi em!" Chàng do dự, rốt cục vẫn không trả lời được câu hỏi của nàng. Thái độ chần chừ do dự đó của Vân Phi khiến Vũ Phượng buồn rầu và lo sợ. Nàng thỏ

thẻ:

- Em biết rồi! Đó là chuyện nhà của anh phải không?

Vân Phi giật mình. Chàng cảm thấy trời đất đang rung chuyển:

- Quả thật em biết rồi à?

Thấy thái độ của người yêu như vậy, Vũ Phượng cho là những điều nàng suy nghĩ đã chính xác, thì cảm thấy đau buồn:

- Anh thử nghĩ xem, làm sao mà em không biết. Từ khi làm bạn với em, anh chưa hề tự ý kể chuyện gia đình, chuyện cha mẹ của anh cho em nghe. Thỉnh thoảng em có hỏi đến chuyện đó, anh chỉ ầm ừ rồi đánh trống lảng. Rõ ràng là anh không muốn nói chuyện gia đình của anh cho em nghe. Bởi vậy, em đoán là anh có nỗi khổ tâm gì đó, nhưng anh phải giấu kín trong lòng!

Vân Phi hồi hộp nhìn nàng:

- Vậy thì em biết hết mọi chuyện rồi à? Em biết... gia đình anh là...

- Em chỉ biết gia đình anh tiếng tăm lừng lẫy, có địa vị xã hội, có tiền tài và thế lực! Thậm chí còn có thể là một gia đình quan lại. Chắc chắn gia đình anh nổi tiếng ở Đồng Thành này! Một gia đình như vậy không bao giờ nhận em làm dâu con cả!

Vân Phi hoàn hồn. Chàng hít một hơi thở thật dài rồi nói:
- “Có thể?” Em dùng hai tiếng “có thể” như vậy là chưa hề biết gì về gia đình anh cả! Để anh nói cho em biết. Quả thật gia đình anh tiếng tăm lừng lẫy ở Đồng Thành, có điều, con người anh không thích hợp với một gia đình như vậy! Anh hy vọng, em hãy dùng những hiểu biết của em về con người anh để phán đoán những chuyện khác của anh....
Vân Phi chưa nói hết lời đã ngừng lại chăm chú nhìn Vũ Phượng. Bỗng chàng run rẩy ôm chặt người nàng vào lòng mình rồi đăm đăm nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng:
- Vũ Phượng! Hãy thành thật trả lời cho anh biết, em... có thương anh không?
Vũ Phượng nhìn chàng không chớp mắt. Tình cảm của chàng khiến nàng cảm thấy lâng lâng. Nghe người yêu hỏi vậy, nàng sung sướng vô cùng, bèn áp má của mình vào vai Vân Phi rồi nói:
- Thương! Thương! Thương!... Em rất thương anh. Cho nên, nếu những điều anh nói sẽ làm cho em đau khổ, thì xin anh đừng nói nữa! Ít ra trong giờ phút này em không muốn nghe những chuyện đó! Bởi vì... em cảm thấy giờ đây em vô cùng hạnh phúc! Em được anh hết lòng thương yêu, hết lòng bảo vệ, hết lòng săn sóc, quả thật em đang

vô cùng hạnh phúc! Linh tính báo cho em hay rằng những điều anh muốn nói sẽ làm cho em đau khổ vô cùng, nhưng em không muốn đau khổ nữa, cho nên xin anh đừng nói... đừng nói những điều đó với em!

Vân Phi hết sức xúc động, ôm chặt Vũ Phượng hơn nữa, lòng chàng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

- Vũ Phượng... Những tiếng "thương" của em, khiến cho anh không còn băn khoăn lo lắng gì nữa! Từ nay trở đi, anh sẽ sống vì em, mong em cũng vì anh mà kiên cường hơn nữa. Em có biết em đối với anh quan trọng như thế nào không? Từ ngày gặp nhau bên thác nước, hình ảnh của em luôn luôn ở trong lòng anh! Cuộc đời của anh đã trải qua những giây phút sinh ly tử biệt, anh không muốn ly biệt nữa! Còn về gia đình anh...

Vũ Phượng ngẩng đầu lên say sưa nhìn người yêu. Ngọn lửa tình đang rực cháy trong đôi mắt sáng long lanh của nàng:

- Anh yêu... nếu anh muốn nói gì với em thì... cứ nói ra!

Vân Phi mở to mắt ngắm nhìn Vũ Phượng đang say sưa trong ngọn lửa tình! Chàng không còn dũng khí để nói ra những điều mình muốn nói.

- Vũ Phượng! Chỉ có trời đất mới... hiểu thấu nỗi lòng của anh!

Vũ Phượng chân thành nói tiếp:

- Và cả em nữa!

Vân Phi càng ôm chặt người yêu vào trong lòng. Chàng không thể nói ra được lời nào hơn ngoài câu nói: “Vũ Phượng... anh thương em lắm!”

oOo

Tối hôm đó, trên đường trở về nhà, A Siêu im lặng không nói gì, Vân Phi cảm thấy trống trải, bèn lên tiếng hỏi gã gia nhân:

- Tại sao anh không hỏi tôi đã nói cho nàng biết hay chưa?

- Tôi còn phải hỏi cậu làm gì nữa? Nhìn dáng điệu của cậu và Tiêu cô nương, tôi biết là cậu chưa nói được gì rồi. Nếu cậu nói ra, Tiêu cô nương còn vui vẻ được nữa hay sao? Tôi cũng không hiểu đến bao giờ cậu mới chịu nói ra?

Vân Phi thở dài thườn thượt:

- Anh không biết là tôi khổ tâm lắm sao?

- Cậu là người xưa nay làm việc gì cũng dứt khoát, tại sao lần này lại khó khăn như vậy?

- Bây giờ tôi mới hiểu, khi thương nhau say đắm, tình cảm sâu sắc, con người trở nên nhu nhược! Bởi vì họ sợ mất đi tất cả.

Một con người tính tình mộc mạc như A Siêu không sao hiểu nổi mấy tiếng “thương nhau say đắm, tình cảm sâu

sắc". Trong cuộc đời của mình, hắn chưa hề biết "thương" là gì, nhưng lại vô cùng lo lắng cho cậu chủ đang say đắm trong biển tình. Hắn thầm nghĩ, trước đây chỉ mỗi nàng Ánh Hoa đã lấy mất một nửa sinh mạng của cậu chủ, không hiểu Tiêu cô nương đây là hạnh phúc hay tai họa! Hắn nghĩ đến năm chị em nhà họ Tiêu, nghĩ đến Vũ Quyên lúc nào cũng nói đến hai tiếng "trả thù" nhà họ Triển, bất giác rùng mình lo lắng cho cậu chủ!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 8

Vân Tường tức tối và bực bội! Mấy bữa nay, bất cứ làm việc gì hắn cũng cảm thấy không vừa ý! Những khi nhìn thấy Thiên Hồng, hắn tỏ ra tức giận vô cùng. Suy đi nghĩ lại, hắn vẫn không hiểu nổi tại sao ông Vọng lại giao đám đất bên khê khẩu cho Vân Phi quản lý? Thế là biết bao công sức và tâm huyết hắn bỏ ra trong mấy năm nay, không khác gì dạ tràng xe cát ngoài biển đông! Ngay cả viên quản lý họ Kỷ cũng gió chiều nào theo chiều đó, đã không chịu giúp con rể, lại còn phụ họa với cha hắn về hùa với Vân Phi. Nỗi bực bội đó cứ day dứt mãi trong lòng, khiến hắn như muốn ngất xỉu đi được. Nhưng rồi hắn lại thầm đoán, nhạc phụ hắn vốn là người mưu cao chước rộng, có thể đó là chiêu "lùi một tiến hai" của ông. Thế là hắn đành chịu lép vế, lặng lẽ đi van xin ông dạy cho một vài chiêu. Khi đến gặp nhạc phụ, hắn đã bị Ông cảnh cáo:

Không được bắt nạt con gái ông, không được gắt gỏng với vợ, không được làm cho nàng buồn rầu, không được làm cho Thiên Hồng khóc... Tuy vậy ông cũng nói với hắn, nếu nghe lời, ông bằng lòng giúp cho một tay. Nghe nhạc phụ nói vậy, hắn thật không hiểu, không lẽ vì hắn mà Thiên Hồng khóc hay sao? Tuy bực tức vô cùng, nhưng hắn cố nén, hứa với nhạc phụ sẽ tuân theo lời ông. Có thế viên quản lý họ Kỷ và Thiên Ngưu mới chịu giúp hắn một tay. Nhạc phụ muốn hắn phải đối xử tử tế với con gái ông, nhưng chính nàng lại là cái ngòi thường làm cho hắn nổi giận.

Một hôm, Vân Tường có công chuyện đi ra ngoài, vừa bước đến cửa ra vào, hắn đã thấy Thiên Hồng và lão La đang lấy đồ dùng, cơm gạo và thức ăn bố thí cho một vị sư già đến khất thực. Nhìn thấy nhà sư đang gõ mõ tụng kinh, Thiên Hồng và lão La thì đang cặm cụi nhét đầy của bố thí vào cái bị khất thực của nhà sư, Vân Tường tức giận vô cùng, hắn vội vàng xông đến quát to:

- Lão La, tôi đã nói bao nhiêu lần, nhất thiết không cho bọn ni cô hay hòa thượng vô trong nhà, tại sao lão vẫn cho họ vô đây?

Quát lão La xong, hắn quay sang trợn mắt nhìn Thiên Hồng mỉa mai:

- Sung sướng nhĩ! Không còn việc gì làm nữa hay sao mà ra đây làm những chuyện vớ vẩn thế này?
Nhà sư già ngẩng đầu nhìn Vân Tường, điềm nhiên ngồi gõ mõ tụng kinh:
- Một bông hoa, một cây bồ đề, thế giới rộng bao la! Hãy làm điều tốt lành, để phước cho hậu thế!
Vân Tường nghe nhà sư tụng kinh như vậy, giận qúa đưa tay đẩy cụ ra ngoài:
- Còn hoa với bồ đề và thế giới cái gì nữa? Cái bị khất thực của lão căng phồng lên rồi đó, còn ngồi lãi nhãi hoa với bông gì nữa? Hãy cút khỏi nơi này ngay!
Nhà sư vừa lủi thủi lùi ra khỏi cửa, vừa nói với hắn:
- A Di Đà Phật!... Xin hẹn gặp lại thí chủ lần sau!
Vân Tường nổi giận quát to:
- Ai là thí chủ của lão? Ai hẹn hò gì với lão mà còn đòi gặp lại lần sau? Không được đến đây nữa, biết chưa?
Nhà sư bị xô ra ngoài cửa đi khuất rồi, hắn vẫn giận giữ quát to:
- Lão La! Phải trông coi cửa nhà cẩn thận. Hôm nay ta đang định đi thử vận đỏ đen, lão lại cho một tên sư trọc vào nhà là thế nào?
Lão La khe khẻ trả lời như biết mình có lỗi:
- Vâng... vâng...

Thiên Hồng đứng cạnh không chịu nổi thái độ ngang ngược của chồng, nói xen vào:

- Một nhà sư đến khất thực mà anh cũng cáu kỉnh, gắt gỏng! Thật là...

- Sao lại không cáu kỉnh? Cô không chịu làm việc gì, suốt ngày ngồi lê ngồi la, lại còn làm ra vẻ ta đây là người có học, nói năng văn vẻ, đúng là cùng một duộc với Vân Phi, càng nghe nói càng thêm bực mình! Thiên Hồng! Chỉ vì cô hay bố thí, bọn sư sãi đó mới hay đến đây!

- Thôi... thôi... tôi không muốn gây sự với anh nữa!

Nghe chồng nhắc đến Vân Phi, Thiên Hồng vội bỏ đi nơi khác.

- Thế nào, không còn muốn dạy đời nữa à?

Thiên Ngưu vừa bước tới nghe Vân Tường nói vậy, vội vàng kéo hắn đến chỗ vắng vẻ, nhìn chằm chằm hỏi:

- Dạy đời cái gì? Có muốn biết hiện giờ Vân Phi đang ở đâu không? Có muốn biết chuyện tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu như thế nào hay không?

Nhìn vào sắc mặt của Thiên Ngưu, Vân Tường biết ngay hắn đã dò la được hành tung của Vân Phi rồi. Bỗng bầu máu nóng trong người hắn sôi lên sùng sục, toàn thân hắn như rơi vào cõi mông lung.

oOo

Tối hôm đó, ánh đèn trong Đãi Nguyệt Lâu vẫn tỏa sáng, thực khách đông nghịt, ngồi chật kín phòng ăn.

Như thường lệ, Vân Phi và A Siêu vẫn ngồi vào chỗ cũ, vừa uống rượu vừa chăm chú coi chị em Vũ Phượng biểu diễn một ca khúc mới, lời ca vô cùng nhí nhảnh và nhộn nhịp:

Em biến thành cái chuông treo trên lầu Tràng an,
Anh biến thành cái dùi chuông,
Canh một đánh bong bong,
Canh hai đánh bong bong,
Canh ba đánh bong bong,
Canh tư đánh bong bong,
Có ai ngờ anh em mình gặp nhau tại đây
Tự đánh chuông cho mình nghe,
Nghe xong lại đánh chuông,
Em là cái chuông,
Anh là cái dùi,
Dùi đánh vào chuông kêu bong bong bong.
Không có dùi chuông không kêu!
Không có chuông dùi biết đánh vào đâu?

Câu cuối cả hai nàng cùng hợp ca:

Bong bong bong! Bong bong bong...

Lời ca của hai nàng mỗi lúc một dồn dập, tiếng bong bong

vang vọng khắp phòng ăn.

Tiếng vỗ tay xen lẫn tiếng gào thét khen hay của thực khách lại ầm vang như sấm dậy. Vân Phi và gã đầy tớ cũng vỗ tay khen hay. Chàng không thể ngờ vào lúc đó ở ngoài cửa tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu có hai thực khách vừa bước vô, đang đứng tựa vào khung cửa trố mắt nhìn lên sân khấu với vẻ ngạc nhiên vô cùng. Hai kẻ đó chính là Vân Tường và Thiên Ngưu, không phải người nào xa lạ.

Chú hầu bàn họ Phạm thấy có khách lạ đến, vội vàng ra mời vô:

- Phiá trước hết chỗ ngồi rồi, xin mời hai vị chịu khó ngồi phiá sau, chật một chút có được không ạ?

Vân Tường vừa thích thú chăm chú nhìn lên sân khấu, vừa xua tay nói với chú hầu bàn:

- Mặc chúng tôi. Chúng tôi đến đây kiếm người nhà, không ăn uống gì cả!

Lại có thực khách đến, chú hầu bàn vội ra tiếp, bỏ mặc Vân Tường và Thiên Ngưu ở đó.

Nhìn lên sân khấu thấy chị em Vũ Phượng đang cúi đầu cảm tạ khán giả, Vân Tường kinh ngạc hỏi Thiên Ngưu:

- Hai cô gái con nhà họ Tiêu đó à?

- Theo tôi nghĩ thì đúng là như vậy!

- Không trách Vân Phi bị hai con đó lấy hết hồn! Tuyệt

diệu, thật là tuyệt diệu. Có phải con nhỏ đóng chàng trai hôm nọ cướp cái roi ngựa của ta không nhỉ?

- Đúng! Hình như là nó.

- Tại sao trước đây ta lại không biết lão Tiêu có hai con nhỏ xinh đẹp như thế này nhĩ? Quả thật là ta không hề nghĩ đến! Vân Phi mê con nào?

- Cái đó thì... tôi không biết rõ!

Vân Tường đảo mắt nhìn bốn xung quanh, bỗng hắn trông thấy Vân Phi và A Siêu.

- Ha ha...Chuyến này thì lắm chuyện ồn ào náo nhiệt lắm! Không hiểu sao tự dưng trong người ta lại nổi gai ốc, nhưng... không phải vì muốn đánh nhau, mà là bỗng nhiên ta cảm thấy vui mừng hết sảy. Coi đó kìa, Vân Phi ngồi chỗ đó. chúng mình đến góp vui đi!

Thiên Ngưu giơ tay níu áo Vân Tường lại:

- Từ từ! Chúng mình theo dõi thêm một lúc nữa!

Vũ Phượng và Vũ Quyên cúi đầu cảm tạ thực khách xong, bà Hoa ngồi ở phiá dưới liền đảo mắt nhìn hai nàng một cái. Với dáng điệu vô cùng thành thục, hai nàng bước xuống sân khấu, thong thả đi đến bàn ông chủ họ Trịnh. Khác hẵn với lần trước, lần này Vũ Quyên tự động rót rượu, nâng ly cười nói với các vị khách ngồi cùng bàn với ông Trịnh:

- Em xin kính qúy vị một ly!

Uống cạn ly rượu, nàng mỉm cười với ông chủ họ Hứa, rồi cất tiếng ca:

“Hai chú ngỗng trắng bơi lội trên dòng sông phiá trước, ngỗng đực lội trước, ngỗng cái lội sau, mồm cứ gọi... anh ơi, anh ơi...”

Ca xong, nàng lại dịu dàng nói:

- Qúy vị đã vui lòng chưa ạ? Lần này em hát cho ông chủ Hứa nghe, em đã gọi hai tiếng “anh ơi” rồi, như vậy là ông nợ em ba ngày tiệc rượu phải không?

Nói xong nàng quay sang nhìn ông chủ Trịnh hỏi:

- Dạ thưa ôngchủ Trịnh! Có phải là như vậy không ạ?

Ông Trịnh mỉm cười, đưa tay ra hiệu bảo Vũ Quyên ngồi xuống. Ông vui vẻ hết nhìn nàng lại đảo mắt nhìn sang bà Hoa:

- Phải, phải, phải! Cái cô này y hệt như một “Tiểu Kim ngân Hoa”. Chị Hoa, chị đã dạy bảo cô ta như thế nào mà ngày càng có nền nếp.

Bà Hoa mỉm cười nói:

- Các ông phải dè chừng, “Tiểu Kim Ngân Hoa” này vừa có gai lại có cả chất độc, nếu bị nó đâm toạc da, đừng có trách tại sao tôi lại không nói trước cho mà biết!

Những vị khách ngồi cùng bàn với ông Trịnh cất tiếng cười

vang.
Vũ Phượng thấp thỏm, chăm chú nhìn về phía Vân Phi ngồi.
Bà Hoa thấy thế bèn nói với Vũ Phượng:
- Vũ Phượng! Em kính qúy vị một ly, rồi cáo từ đến tiếp đãi Tô tiên sinh hộ chị!
Như được phóng thích, Vũ Phượng vui vẻ nói:
- Vâng!
Nàng lập tức rót đầy ly rượu, tươi cười hớn hở nâng ly rượu lên rồi nói:
- Em cũng xin kính qúy vị một ly! Chúc qúy vị vui chơi thoải mái, uống thật nhiều rượu, thưởng thức ca hát và chuyện trò vui vẻ! Em xin phép đi một lúc, lát nữa sẽ quay lại hầu qúy vị!
Nói xong nàng uống cạn ly rượu.
Ông chủ Cao nghe Vũ Phượng nói vậy cũng lập tức lên tiếng:
- Đi lẹ lên rồi quay trở lại, không có cô chúng tôi không vui được đâu!
Giữa lúc mọi người đang cười nói vui vẻ, Vũ Phượng đã bước thoăn thoắt đến bàn Vân Phi.
Vũ Phượng ngồi xuống. Nãy giờ Vân Phi thấp tha thấp thỏm, đứng ngồi không yên, nay thấy người yêu đến,

chàng nhìn không chớp mắt, và không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu! Nhưng rồi chàng cũng nói với giọng cứng rắn:

- Vũ Phượng! Nhìn khuôn mặt em ửng hồng, anh biết em vừa bị họ chuốc rượu xong! Có đúng như vậy hay không? Vũ Phượng, em ở đây hát một ngày, anh tổn thọ một ngày! Quả thật anh không hiểu nổi, tại sao đến bây giờ em vẫn không nghe theo sự thu xếp của anh, hãy từ bỏ chốn này đi?

- Anh lại nói đến chuyện đó rồi! Bây giờ em và Vũ Quyên đã coi ca hát là nghề nghiệp chính! Chị Hoa đã dạy cho chúng em cách đối phó với những vị khách đó, chúng em cảm thấy cũng không khó khăn gì cả. Chỉ cần ngớ nga ngớ ngẩn với họ, mọi việc đều trót lọt hết!

- Nhưng anh không nỡ để em “ngớ nga ngớ ngẩn” như vậy, cũng không muốn em “trót lọt” kiểu như vậy!

Vũ Phượng rầu rĩ nhìn Vân Phi:

- Chúng ta không nên nói đến chuyện đó nữa có được không? Nếu cứ tiếp tục nói, em sẽ đau khổ vô cùng.

Vân Phi hồi hộp:

- Đau khổ?

- Đúng! Bữa nọ chúng ta ngồi nói chuyện với nhau trên núi em đã nói với anh rồi. Gần đây em cũng suy nghĩ rất

nhiều, em không khác gì một con đà điểu, lúc nào cũng lẫn tránh, không dám nhìn thẳng vào hiện thực... Nhiều lúc em từng nghĩ, quả thật em không biết gì về anh cả...

Vũ Phượng vừa nói đến đó, bỗng có một bóng đen phủ trên đầu họ, rồi có một chuỗi cười và giọng nói vui vẻ xen vào:

- Cô nương không biết anh ấy là ai à? Nhưng tôi lại rất biết anh ấy! Tôi có thể giúp cô nương hiểu rõ những chuyện cô nương chưa hề biết đến!

Nghe giọng nói rất quen thuộc, Vũ Phượng vội ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy Vân Tường! Dù có cháy thành tro, mài thành bột, hóa thành mây khói, nàng cũng không bao giờ quên được khuôn mặt đó! Nó từng xuất hiện trong mỗi cơn ác mộng của nàng! Nàng giật mình, mặt tái mét, cái ly cầm trong tay bỗng rớt xuống đất kêu một tiếng keng.

Vân Phi và A Siêu giật mình cùng ngẩng đầu lên nhìn. Hai chủ tớ cũng kinh hoàng không kém gì Vũ Phượng. Vân phi mặt trắng bệch, trông thiểu não vô cùng! Chàng đứng dậy nói giọng run run:

- Vân Tường! Chú đó à?

Thấy mọi người kinh hoàng, Vân Tường khoái chí vô cùng. Hắn giơ tay rờ lên vai Vân Phi, rồi quay sang nhìn

Vũ Phượng nói:
- Sao? Nhìn thấy tôi mọi người cảm thấy như gặp ma qủy à? Anh cũng thật là quá đáng. Có cô gái xinh đẹp như thế này lại hưởng thụ một mình, không nói với tôi một tiếng, anh em mình cùng vui chung với nhau!
Vũ Phượng ấp a ấp úng:
- Hai người biết nhau à? Hai anh quen biết nhau...
Vân Tường hết sức ngạc nhiên, nhưng rồi hắn cũng hiểu, bèn to tiếng:
- Con gái nhà họ Tiêu cũng vậy mà thôi! Có tiền thì ai cũng theo tất! Quanh đi quẩn lại, rốt cục vẫn rơi vào tay nhà họ Triển! Thì ra...- Hắn chăm chú nhìn Vũ Phượng, rồi đưa tay ra vuốt cằm nàng – Thì ra cô không biết anh ta là ai! Ha ha ha ha... Quả thật là buồn cười...
A Siêu thấy Vân Tường rờ vào người Vũ Phượng, lập tức đứng dậy, giơ tay ra bóp cổ hắn, giận dữ quát to:
- Im mồm! Nếu không tôi sẽ cho cậu sái quay hàm bây giờ!
- Mày dám chống lại tao à? Dù sao tao cũng là ông chủ của mày. Mày muốn gì nào?
Thiên Ngưu bước tới túm lấy vai A Siêu nói to:
- A Siêu không được vô lễ! Đây là nơi công cộng, anh làm như vậy không giúp được gì cho Vân Phi đâu. Nếu để cho ông chủ biết hai anh em họ chỉ vì một ả đào mà đánh nhau

ở cao lâu tửu điếm, liệu sau này ông chủ có còn bênh vực Vân Phi nữa không?

Vũ Phượng càng nghe càng hồ đồ. Nàng dương mắt nhìn, mồm ấp a ấp úng:

- Họ là anh... em... hai anh em...

Thực khách trong phòng ăn ồn ào kinh động, mọi người vây xung quanh xem. Một số người nhận ra Vân Tường, tranh nhau bàn tán xôn xao:

- Đó là cậu ba nhà họ Triển! Họ Triển ở phía nam cũng dám lấn sang địa bàn phía bắc của ông chủ Trịnh à?

Vũ Quyên cũng bị cái bàn đó làm cho kinh động, nhưng nàng lại tưởng thực khách say rượu, bởi vì đó là chuyện xảy ra thường xuyên. Vã lại nàng nghĩ đã có Vân Phi và A Siêu ở đó, ai dám ăn hiếp Vũ Phương, nên không chú ý đến. Nhưng... khi nàng nghe được mấy tiếng "cậu ba nhà họ Triển", lập tức cảm thấy như có tiếng sét dữ dội đang nổ trước mặt mình. Không chút suy nghĩ, nàng đứng phắt dậy chạy nhanh ra chỗ Vũ Phượng. Khi nhìn thấy Vân Tường, nàng giận quá, cặp lông mày dựng ngược hẳn lên. Ông chủ Trịnh và bà Hoa cũng thấy kinh hoàng, bèn bước đến xem đã xảy ra chuyện gì. Khi thấy A Siêu có cử chỉ thô bạo với Vân Tường như vậy, bà Hoa nói giọng the thé:

- Chao ôi! Chú Siêu này, dù có thích gây lộn thì cũng đi nơi

khác mà gây lộn. Tại sao lại dám gây lộn ở Đãi Nguyệt Lâu này, gây lộn với thực khách của tôi là có lỗi đấy! Sau này đừng có hòng vào Đãi Nguyệt Lâu này nữa!
Thấy tình thế không có lợi, A Siêu đành bỏ tay xuống.
Vân Tường đằng hắng một tiếng rồi chỉ tay vào người A Siêu nói:
- Hừ!... A Siêu, mày nhớ kỹ cho tao, sẽ có một ngày tao cho mày chết như thế nào, chính mày cũng không biết nốt!
Nói xong hắn ngẩng đầu lên, thì bắt gặp đôi mắt nóng bỏng đang rực cháy của Vũ Quyên, bèn gọi to.
- Có phải cô ba nhà họ Tiêu đó không? Hầu bàn, ta muốn uống rượu với cô nương này, hãy lấy thêm ghế ngồi và mang rượu ra đây...
Vân Phi dương to mắt nhìn hai chị em Vũ Phượng. Trong khoảnh khắc, chàng không biết nói năng gì. Lúc này lòng chàng hết sức kinh hoàng, hốt hoảng, lo sợ và đau khổ. Chàng cảm thấy bây giờ không phải là lúc tranh cãi với Vân Tường, bèn vội vàng nhìn Vũ Phượng:
- Vũ Phượng! Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!
Vũ Phượng đứng yên như phỗng đá, toàn thân nàng tê dại.
Vân Tường cúi đầu xuống phía trước mặt Vũ Phượng:
- Đi ra ngoài? Tại sao lại phải đi ra ngoài? Khó khăn lắm

hai anh em mình mới họp mặt được với hai chị em Tiêu cô nương. Buổi họp mặt này không khác gì một buổi đại đoàn viên trong gia đình, tại sao anh lại kêu Tiêu cô nương đi ra ngoài nói chuyện? Xin tự giới thiệu với cô nương: Tôi đây là Triển Vân Tường, cùng với anh... – hắn trỏ tay vào người Vân Phi – Triển Vân Phi là anh em ruột. Vân Phi là anh, tôi là em! Chúng tôi cùng chung sống với nhau dưới một mái nhà, cùng cai quản sự nghiệp của nhà họ Triển!

Thực khách kinh hoàng! Mọi người bàn tán xôn xao. Một số thực khách nhận ra Vân Tường, bước đến chào hỏi. Hắn vừa quay phải quay trái đáp lễ, vừa nói với Vũ Quyên:

- Tiêu cô nương! Cô nương đến đây... đến đây... chúng ta giảng hòa với nhau! Thế nào?

Vũ Quyên cầm ly rượu ở trên bàn, hất thẳng vào mặt hắn. Vân Tường không kịp đề phòng, rượu té đầy mặt đầy đầu. Hắn nổi quạu, vươn tay định túm lấy Vũ Quyên:

- Cô nương qua đây với anh!

Vũ Quyên quay người bỏ chạy. Nàng vừa chạy vừa cầm tô canh nóng ở trên cái bàn vừa chạy qua quăng thẳng vào người Vân Tường, hắn vội vàng né tránh, nhưng không kịp, nước canh té đầy người. Lần này hắn không chịu nổi, bèn xông lên rượt theo nàng. Vũ Quyên vừa chạy vừa lấy chén đĩa ở trên bàn quăng vào người hắn.

Thực khách thấy cảnh tưởng hỗn loạn như vậy, người kêu la, người lẫn tránh, bà Hoa dẫm chân đành đạch kêu to:
- Tại sao lại dám làm loạn lên thế này? Quân bay đâu?
Vài ba tên bảo vệ Đãi Nguyệt Lâu chạy vào, ngăn chặn Vân Tường, không cho hắn đuổi theo Vũ Quyên đang chạy ra phiá sau sân khấu.
Thấy Vũ Quyên chạy vào phía sau sân khấu rồi, Vũ Phượng mới như tỉnh giấc chiêm bao. Nàng đứng dậy, định đi vào phía sau sân khấu cùng em gái. Vân Phi vội vàng cản lại, nói như van xin:
- Vũ Phượng! Chúng ta cần phải nói chuyện với nhau!
Vũ Phượng đứng yên, dương to mắt nhìn người yêu. Đôi mắt nàng lộ rõ vẻ đau khổ, như có trăm ngàn lưỡi dao sắc bén đang đâm vào trái tim! Bỗng nàng giận giữ nói với giọng hằn học:
- Tại sao trên thế gian này lại có những con quỷ dữ như anh em nhà họ Triển?
Vân Phi kinh hoàng. Chàng bàng hoàng trước ánh mắt và những lời nói giận giữ đó của Vũ Phượng, bỗng cảm thấy như trời long đất lở!
Nói xong Vũ Phượng quay người đi theo em gái vào phía sau sân khấu.
Vào đến phòng hóa trang, Vũ Quyên điên cuồng lục lọi

lung tung. Nàng tung hê mọi thứ để ở trên mặt bàn phấn xuống mặt đất rồi bỏ mặc ở đó, chỉ chăm chú lục lọi hết ngăn kéo này sang ngăn kéo khác, sau đó lại lục soát hết các ngăn trong tủ. Vũ Phượng bước vào thấy cảnh tượng hỗn loạn và tâm thần Vũ Quyên như vậy, thì đứng đực người ra giữa căn phòng. Nàng không biết làm gì hơn ngoài việc dương to mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn và cử chỉ của em gái. Cõi lòng nàng đã bị anh em nhà họ Triển dày xéo tan nát, đầu óc nàng trống rỗng! Nàng cảm thấy đang có một mũi kim xuyên sâu vào cốt tủy, khiến cho nàng đau đớn vô cùng, bởi vậy, không còn lòng dạ nào để tìm hiểu xem Vũ Quyên đang làm gì.

Không tìm thấy cái mình cần đến, Vũ Quyên lại hối hả mở hòm đạo cụ, lục lọi những cây đao cây thương dùng để hát tuồng, rồi vứt bừa bãi ngổn ngang khắp mặt đất. Nhìn thấy đao thương, nàng xúc động tìm hết cái này đến cái nọ, nhưng không cái nào vừa ý, bèn vừa chạy ra ngoài vừa gào to:

- Em phải chạy xuống bếp tìm...

Nghe em gái nói vậy, Vũ Phượng giật mình hoảng sợ. Như vừa thoát khỏi một giấc mơ kinh hoàng, nàng vội vàng giơ tay túm chặt lấy Vũ Quyên, run rẩy hỏi:

- Em đang làm gì đó?

- Em kiếm dao để giết chết thằng Triển Vân Tường! Đây là cơ hội hiếm có, bởi vì sau này không biết bao giờ mới gặp lại hắn! Giết chết hắn, em sẽ đi chịu tội, chị cố gắng săn sóc mấy đứa nhỏ...

Đôi mắt nàng nóng bỏng, giọng nói nàng gay gắt. Vừa nói đến đó nàng quay người bỏ chạy.

Vũ Phượng hoảng hồn, vội choài người ra ôm lấy Vũ Quyên:

- Không được! Em không thể đi được...

Vũ Quyên vùng vẫy:

- Chị buông em ra! Nhất định em phải giết chết hắn! Em từng nghĩ hàng trăm ngàn lần, hễ nhìn thấy thằng khốn nạn đó, thế nào em cũng giết chết hắn! Thượng đế cho em cơ hội, mới xúi hắn đến Đãi Nguyệt Lâu này. Chỉ cần lấy con dao đâm thủng trái tim của hắn, là em đã báo thù được cho ba rồi...

Vũ Phượng kinh hoàng, chân tay bủn rủn:

- Em điên rồi à? Ở đó nhiều người như vậy, lại quá nửa có quan hệ với nhà họ Triển, làm sao họ để cho em ra tay được? Ngay cả chị Hoa cũng không cho em giết người ở trong Đãi Nguyệt Lâu này. Qủa thực là em không hề có cơ hội, một chút cơ hội cũng không có...

Vũ Quyên nói giọng thảm thương:

- Em muốn thử xem, được hay không thì cũng phải thử một lần...

Vũ Phượng đau khổ nói to:

- Đừng có thử nửa! Chị không còn muốn sống trên đời này nửa, em còn phải săn sóc tụi nhỏ...

Vũ Quyên nghe chị nói vậy hoảng sợ vô cùng. Nàng thôi không vung vẩy, ngẩng đầu nhìn chị hai:

- Chị nói cái gì đó?

- Chị không muốn sống nữa! Qủa thật chị không muốn sống nữa...

Vũ Quyên dẫm chân:

- Chị không được nghĩ thế, không muốn sống chị cũng phải sống! Chính ai đã hứa lúc ba sắp qua đời, sẽ săn sóc dạy bảo các em thành người? – Nàng ghé mồm sát vào mặt Vũ Phượng gào to – Em nói cho chị biết, chị chưa thể chết được đâu, đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa! Báo thù là việc của em! Nuôi dạy tụi nhỏ khôn lớn là công chuyện của chị! Chúng ta ai làm công việc người đó! Thôi em đi đây!

Vũ Quyên vùng mạnh, thoát ra khỏi tay Vũ Phượng, chạy thẳng ra ngoài. Vũ Phượng vội vàng đuổi theo, ôm chặt đàng sau lưng em gái:

- Chị không cho em đi đâu! Em đi như vậy, ngoài việc đi liều mạng ra, sẽ không được gì tất. Em điên rồi à?

Giữa lúc hai chị em đang giằng co, bà Hoa mở cửa bước vào. Nhìn thấy đồ đạc vứt bừa bãi trong phòng, hai chị em lại giằng co nhau, bà giận giữ quát to:

- Hai chị em cô đang làm cái gì mà bừa bãi thế này?

Vũ Quyên thở hổn hển, đôi mắt nhìn thẳng vào bà Hoa, nói giọng cứng rắn:

- Chị Hoa, em xin lỗi! Em phải đi giết chết thằng khốn nạn đó! Mong chị chiếu cố đến chị hai và tụi nhỏ! Kiếp sau em sẽ đền đáp ân đức cuả chị đối với chúng em!

Bà Hoa kinh ngạc dương to mắt nhìn hai chị em:

- Hừ! Em định ra giết chết hắn à? Em tưởng hắn là thằng ngốc, đứng yên ở ngoài phòng ăn chờ em ra giết chết à? Người ta bỏ đi từ lâu rồi!

Vũ Quyên đứng đực người! Nàng quay lại nhìn Vũ Phượng vừa dẫm chân vừa nói:

- Đi rồi à?... Cũng tại chị cả... Chị cản em làm gì? Không lẽ chị không muốn báo thù cho ba hay sao?

Nghe Vũ Quyên nói vậy, Vũ Phượng giận qúa run lên cầm cập. Mặt nàng trắng nhợt, mắt dương to nhìn em gái:

- Em... em... em nói vậy là chị... chị...

Vũ Phượng như có muôn ngàn lời muốn nói nhưng tắc nghẽn không nói ra được, bỗng nàng ngẩng đầu nhìn cái cột ở giữa nhà, rồi lao người đập mạnh đầu vào đó.

Bà Hoa kinh hoàng, nhưng không kịp cản nàng lại. Bỗng có một người nhảy vọt ra dứng chặn trước cái cột, Vũ Phượng lập tức đập mạnh đầu vào người đó, cả hai cùng té xuống sàn nhà.

Bà Hoa nhìn kỹ. Người đứng trước cái cột chặn Vũ Phượng lại, không cho nàng tự tử rồi cùng té xuống với nàng chính là Vân Phi. A Siêu vội chạy vào, đỡ Vân Phi và Vũ Phượng dậy.

Vân Phi bị Vũ Phượng đập mạnh đầu vào mặt hoa cả mắt, nhưng khi nhìn thấy Vũ Phượng liều mạng muốn chết như vậy, ruột gan như bị cắt từng khúc nhỏ. Chàng cảm thấy trong lòng mình như đang có vạc dầu sôi sùng sục, đầu óc thì trống rỗng không biết nói gì hơn. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Vân Phi, Vũ Phượng kích động vô cùng, bèn quay người lại, gào to:

- Vũ Quyên! Em đi lấy dao đi, chị không ngăn cản em nữa đâu! Một đứa đi rồi, còn có đứa khác, em cứ thẳng tay mà báo thù cho ba!

Bà Hoa không nhịn được nữa, quát to:

- Mọi người im lặng có được không? Đây là địa bàn cuả tôi, là cao lâu Đãi Nguyệt Lâu! Các người muốn giết người, đốt nhà hay điên cuồng, đi về nhà mình mà thi thố, không được phá phách ở đây!

Bà Hoa vừa gào lên, chị em Vũ Phượng liền im thin thít.
Vân Phi bước lên, xua tay nói với bà:
- Xin lỗi Kim cô nương, tôi xin đền bù mọi tổn thất tối hôm nay! Giữa tôi và hai chị em Vũ Phượng đang có sự hiểu lầm vô cùng sâu sắc. Không hiểu cô nương có cho phép tôi giải thích cho hai cô đó không?
Bà Hoa chưa kịp trả lời, Vũ Phượng đã vội vàng lùi lại một bước. Nàng giận giữ nhìn Vân Phi với vẻ mặt vô cùng đau khổ:
- Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu: “Anh họ Triển hay họ Tô?”
Vân Phi mắt lim dim, nghiến chặt hai hàm răng. Chàng không thể không trả lời câu hỏi đó:
- Anh đã nói với em, ngoài tên Mộ Bạch anh còn có một tên nữa gọi là Vân Phi...
Vũ Phượng gào lên một cách thê thảm:
- Có phải là Triển Vân Phi không?
Vân Phi thở dài vẻ đau khổ:
- Đúng, Triển Vân Phi! Sỡ dĩ anh gạt em là vì không thể nói thật với em được. Sau khi anh biết Vân Tường gây ra những tội ác đó, quả thật anh không dám nói cho em biết anh là ai. Bữa ở trên núi, anh đã muốn nói cho em biết, em lại ngăn cản không cho anh nói ra! Bữa đó em nói với anh là không cần phải nói nữa...

Vũ Phượng vô cùng đau khổ! Nàng giơ hai tay ôm lấy đầu, kêu to:

- Tôi không muốn nghe, không muốn nhìn mặt anh. Hãy cút đi... hãy cút đi!

Bà Hoa bước về phía trước, đẩy Vân Phi và A Siêu ra phía ngoài cửa:

- Xin lỗi! Chuyện của mấy chị em nhà họ Tiêu hãy giao cho tôi cai quản! Còn anh, tôi không cần biết là Tô tiên sinh hay Triển tiên sinh, hoặc thế lực của anh ở Đồng Thành to lớn như thế nào? Hay các người đã có gì hiểu lầm nhau hay không? Nhưng em Phượng đã nói không muốn nghe anh nói, không muốn nhìn mặt anh, thì mời anh lập tức rời khỏi Đãi Nguyệt Lâu của chúng tôi!

Vân Phi đang vùng vẩy định xông vào bên trong, A Siêu vội túm chặt lấy, rồi nói với chàng:

- Bây giờ cậu có muốn giải thích mấy đi nữa, Tiêu cô nương cũng không nghe lọt vào tai, chi bằng đi về giải quyết chuyện nhà trước đã.

Thực ra thì không bao giờ Vân Phi chịu nghe lời gã đầy tớ. Nhưng...những cảnh tượng bày ra trước mắt chàng như đôi mắt bà Hoa vô cùng giận giữ, mấy tên bảo vệ đi lại xung quanh, ông chủ Trịnh lảng vảng bên ngoài. khiến cho chàng cảm thấy, bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó.

Không biết làm thế nào, chàng chỉ đảo mắt nhìn Vũ Phượng với tâm trạng đau khổ, ruột gan rối như tơ vò! Chàng đau khổ mặc cho A Siêu kéo ra ngoài.

Chủ tớ Vân Phi vừa đi ra ngoài, bà Hoa bước đến đứng giữa chị em Vũ Phượng, dang hai cánh tay ra ôm hai chị em nàng:

- Hai em hãy nghe chị nói! Vì chuyện của hai em, tối nay chị đóng cửa Đãi Nguyệt Lâu, không đón khách vào ăn uống nữa! Đến nông nổi này, không hiểu số phận Đãi Nguyệt Lâu có xui xẻo như hai em không?... Thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, chị có vài lời tâm sự muốn nói cùng hai em. Chị biết hai em bây giờ còn căm giận bọn họ lắm, nhưng thế lực nhà họ Triển vô cùng to lớn, các em đấu không lại với họ đâu!

Vũ Quyên ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng kích động:

- Em sẽ liều mạng với chúng. Chúng sợ chết, em không sợ!

- Em điên điên khùng khùng như vậy, làm sao báo thù được. Liều mạng có làm nên trò trống gì đâu? Nếu muốn trừng trị em, họ có trăm ngàn cách, chị dám chắc lúc đó em sẽ sống dở chết dở!

- Vậy thì em phải làm gì bây giờ?

- Làm gì bây giờ à? Không làm gì cả! So với nhà họ Triển,

các em như mấy con kiến nhỏ xíu, họ chỉ dùng hai đầu ngón tay bóp một cái, các em sẽ chết ngay! Hoặc giả họ không cần đụng đến hai em, nhưng lại đi hành hạ tụi nhỏ, lúc đó các em nghĩ ra làm sao? – Bà Hoa nhún vai – Chị khuyên hai em hãy từ bỏ hai tiếng báo thù đó đi! Báo thù đâu có đơn giản như các em nghĩ!

Vũ Phượng nghe bà Hoa nói chúng có thể hành hạ tụi nhỏ, vội vàng dương cặp mắt vừa đau khổ vừa sợ hãi nhìn em gái. Vũ Quyên cũng sỡn tóc gáy.

Bà Hoa lại nói:

- Không phải là trong sách hát có câu: “Quân tử muốn báo thù, mười năm vẫn chưa muộn!” Như vậy là không phải trong chốc lát có thể báo thù được ngay!

Nghe những lời bà Hoa nói, Vũ Quyên nhìn bà với thái độ vô cùng biết ơn. Bà Hoa lại nói tiếp:

- Có phải điều quan trọng nhất đối với hai em bây giờ là mấy đứa nhỏ không? Nếu hai em có mệnh hệ nào, thì tụi nó sẽ ra sao? Bởi vậy, các em cứ đi về, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, tối mai vẫn đến hát như thường. Tạm thời coi như không có hai anh em họ Ở trên đời này, các em còn phải sống qua ngày đoạn tháng, có phải không? Tụi nhỏ còn phải ăn và mặc, có đúng vậy không nào?

Như bừng tỉnh, Vũ Phượng và Vũ Quyên đảo mắt nhìn

nhau. Ánh mắt của hai nàng tràn ngập đau khổ! Hai nàng vội đứng dậy, nhưng sau khi bị đả kích dữ dội, bước đi của hai nàng thất tha thất thểu. Vũ Quyên đau khổ nói:

- Chị em mình phải về nhà ngay xem nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út như thế nào. Cần nhắc nhở chúng nó phải cẩn thận! Chuyện báo thù sẽ bàn tính sau...

- Đúng! Phải về xem nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út như thế nào... Chuyện báo thù sẽ bàn tính sau...

Vũ Phượng đau khổ lặp lại lời Vũ Quyên.

Hai chị em dìu nhau, thất tha thất thểu bước ra ngoài với thái độ hết sức bàng hoàng.

Nhìn cái bóng đằng sau lưng hai chị em Vũ Phượng, bà Hoa cũng cảm thấy tê tái vô cùng!

oOo

Tối hôm đó, tại căn phòng phiá trong của mấy chị em Vũ Phượng tràn đầy tuyệt vọng và hỗn loạn. Vũ Quyên ngồi trong phòng dặn dò, khuyên bảo nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út phải cẩn thận. Nàng nói cho tụi nhỏ biết, Mộ Bạch không phải là loại người tốt, hắn là cậu hai nhà họ Triển, là kẻ thù của chúng ta, sau này phải lánh xa hắn, phải đề phòng hắn... Ba đứa nhỏ ngơ ngác, há hốc mồm, trợn tròn mắt. Không một đứa nào hiểu nổi hoặc thừa nhận những điều chị ba chúng vừa nói là đúng!

Vũ Phượng đứng ở giữa phòng ngoài chăm chú nhìn vào cửa sổ. Nàng không khác gì một bức tượng, trong lòng trống rỗng vô cùng. Một lúc sau, Vũ Quyên uể oải bước ra:

- Cả ba đứa tụi nó đều ngủ cả rồi!

Vũ Phượng không nhúc nhích, cũng không nói năng một lời nào.

- Em đã nói cho tụi nó biết, sau này gặp tên khốn nạn họ Tô đó... phải lánh xa hắn, nhất thiết không được chuyện trò gì với hắn, nhưng mà... tụi nhỏ đã nêu ra hàng trăm câu hỏi, em không trả lời được câu nào cả! Em biết nói làm sao đây? Một người chúng ta cứ tưởng là ân nhân, không ngờ lại là kẻ thù nguy hiểm nhất!

Vũ Phượng vẫn lặng thinh, không nói năng một điều gì. Vũ Quyên nghiến hai hàm răng, nắm chặt bàn tay lại:

- Trời ơi! Em điên lên rồi! Nhìn thấy kẻ thù ở trước mặt, mà mình phải bó tay, làm sao không điên lên được! Thằng em giết người, thằng anh ghẹo gái, tại sao nhà họ Triển chúng nó lại độc ác như vậy?

Vũ Phượng rối loạn tâm thần, đôi mắt mơ màng, chăm chú nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Nhìn thấy dáng điệu chị hai như vậy, Vũ Quyên xúc động vô cùng. Nàng bước tới ôm lấy chị lắc đi lắc lại:

- Chị Phượng! Sao chị không nói năng gì với em cả? Chị

đang nghĩ gì hãy nói cho em biết. Hồi nãy, khi còn ở Đãi Nguyệt Lâu, em nói chị có tình cảm với nhà họ Triển, chị liền đập đầu vào cái cột nhà, nhưng... không phải vì chị đập đầu vào cột nhà rồi em không hỏi chị. Chị Phượng, chị nhìn thẳng vào em, chị có còn thích anh chàng họ Tô... không phải... thằng khốn nạn họ Triển đó nữa hay không?
Bị Vũ Quyên lắc mạnh, Vũ Phượng như bừng tỉnh. Nàng ngẩng đầu nhìn em gái nói với giọng đau khổ:
- Em đã hỏi thế, làm sao chị còn thích hắn được. Hắn đã gạt chị, trêu ghẹo chị... bây giờ chị hận hắn lắm! Chị mong cho hắn chết ngay chết đứng! Đáng tiếc là chị không lột được da hắn ra... không ăn được thịt hắn... chị không chém, không giết được hắn... chị... chị...
Vũ Phượng không thể nói tiếp được nữa! Bỗng nàng nhào vô người Vũ Quyên ôm chặt lấy em gái, vừa khóc lóc thảm thiết, vừa mếu máo:
- Chị biết làm thế nào bây giờ... biết làm thế nào? Chị yêu anh ấy! Anh ấy là Tô Mộ Bạch... người đã cứu chị bên bờ suối, giữa lúc chị vô cùng tuyệt vọng, anh ấy đến giúp đỡ, bảo vệ, chăm sóc chị... Chị thương yêu anh ấy vô cùng... bỗng nhiên, anh ấy trở thành kẻ thù của chị... Tại sao lại như thế... tại sao lại như thế hở trời ơi là trời...
Vũ Quyên ôm chặt chị hai, nước mắt tràn trề, rồi xúc động

nói:

- Nhưng mà... nhất thiết chị phải biết rõ rằng, trên đời này không có ai tên là Tô Mộ Bạch, chỉ có tên Triển Vân Phi mà thôi! Hắn cũng như bầy qủy trong truyện "Tây Du Ký", biến thành gái đẹp để quyến rũ thầy Đường Tăng! Chị cần phải tỉnh táo, trên đời này không có chàng Tô Mộ Bạch. Đó chỉ là một ảo ảnh, là một hình ảnh giả tạo... Chị có biết không... có biết không?

Vũ Phượng khóc lóc thảm thiết:

- Nhưng... tại sao anh ấy lại tàn nhẫn như vậy? Triển Vân Tường đã giết cha chúng ta, rõ ràng hắn là một kẻ xấu, khi chúng ta biết hắn là kẻ xấu không bao giờ thương yêu hắn cả! Nhưng cái tên Tô... Tô Mộ Bạch này, hàng ngày chị đưa anh ta vào giấc ngủ của chị. Khi tỉnh dậy chị nghĩ ngay đến anh. Mỗi tối khi chiêm bao, chị nghĩ đến gia đình anh ấy, cha mẹ và người thân của anh ấy, chị sợ họ không chấp nhận chị... không ngờ... gia đình anh ta lại là nhà họ Triển...

Nói đến đây nàng nghẹn ngào khóc không ra tiếng.

Lần đầu tiên nghe chị nói những lời như vậy, Vũ Quyên kinh hoàng và tan nát cõi lòng.

- Tại sao chị lại gặp phải một con người như vậy? Tại sao chị lại bị hắn lường gạt? Rõ ràng hắn còn độc ác hơn Vân

Tường hàng trăm lần... bây giờ đây, chị không biết xử trí như thế nào? Trong lòng chị pha lẫn tình thương yêu và lòng căm phẫn đối với hắn, nó như đang xé nát ruột gan của chị ra từng mảnh nhỏ!

Đầu Vũ Phượng gục lên vai em gái, khóc lóc thảm thiết! Toàn thân nàng run rẩy. Không còn cách nào khác, Vũ Quyên ôm chặt lấy chị hai, nước mắt tuôn rơi. Nàng oà lên khóc để chia sẽ nỗi đau khổ với chị.

oOo

Giữa lúc chị em Vũ Phượng ôm nhau khóc lóc thảm thiết, Vân Phi bị đem ra "xét xử" tại nhà họ Triển.

Sau khi nghe Vân Tường kể hết tội lỗi của Vân Phi, lại còn thêm mắm thêm muối, ông Vọng mặt tái mét, trợn mắt nhìn Vân Phi, bực bội hỏi:

- Vân Phi! Con nói cho cha biết, những điều Vân Tường nói có đúng với sự thật không? Có phải con mê một đứa con gái phong trần hay không? Có phải tối nào con cũng đến chơi bời ở Đãi Nguyệt Lâu hay không? Có phải con còn bỏ tiền bao người con gái xướng ca vô loài đó hay không?

Vân Phi mặt trắng nhợt ngẩng đầu nhìn ông Vọng, đau khổ nói:

- Vân Tường đã nói với cha như vậy à? Được! Nếu chú ấy

đã độc ác thưa với cha những điều xằng bậy như vậy, con không còn phải nể tình anh em gì nữa! – Chàng bước đến trước mặt Vân Tường, giận giữ hỏi – Chú hành động như vậy rồi vẫn chưa đủ hay sao? Chú đốt cháy nhà người ta, giết chết cha người ta, dồn năm chị em người ta đến bước đường cùng, đến nổi hai cô chị phải đi hát để kiếm sống... Bây giờ, chú còn chà đạp lên danh dự của người ta! Chú độc ác như vậy, không sợ thiên lôi đánh chết hay sao?
Nghe Vân Phi nói vậy, Vân Tường trợn tròn đôi mắt, giận giữ gào to:
- Anh nói cái gì? Hai đứa con gái nhà họ Tiêu vốn là gái lăng loàn, không đứng đắn, chuyên môn trêu ghẹo bọn đàn ông, tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi rồi! Nếu không, tại sao lại trở thành đào chính của Đãi Nguyệt Lâu? Làm sao để cho mụ Kim Ngân Hoa phát giác ra được? Làm sao lại muốn đi hát thì hát được ngay? Nếu không phải là đào hát thì học ở đâu mau lẹ như vậy? Chúng nó là bọn con gái sành sỏi... anh mê người ta, lại còn bênh vực bọn chúng nó nữa à?
Vân Phi nổi giận, mắt tóe đom đóm! Chàng nhìn Vân Tường trừng trừng rồi nói:
- Quả thật chú không còn một chút lương tâm nào nữa! Chú ăn nói như vậy không sợ hổ thẹn với lương tâm hay

sao? Ông Tiêu Minh Viễn tuy chết rồi, nhưng hồn ông ta vẫn còn đó. Đêm hôm khuya khoắt, những lúc không có người, chú phải cẩn thận! Những kẻ gây ra những chuyện ác độc, luôn luôn gặp báo ứng!

Nghe Vân Phi nói thế, Vân Tường táng đởm kinh hồn. Bỗng hắn gào to để che dấu nỗi khiếp sợ của mình:

- Có... có hề gì đâu? Anh đi trêu ghẹo đàn bà con gái ở bên ngoài, mà còn có lý lẽ như vậy? Lại còn đưa qủy thần ra dọa tôi. Anh cho tôi là con nít mới lên ba hay sao? Anh cứ bảo qủy thần đến mà bắt tôi đi!

- Chú yên tâm, nhất định sẽ có ngày qủy thần đến bắt chú cho mà xem!

- Đồ khốn nạn, tôi chưa cho anh một trận nên thân, anh chưa vui lòng phải không?

Ông Vọng vừa giận giữ vừa bàng hoàng. Nghe Vân Tường chửi Vân Phi như vậy, ông nói xen vào:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tao không còn muốn nghe anh em chúng mày cãi nhau nữa! Tao nghe chúng mày cãi nhau nhàm cả tai rồi! Vân Phi! Hãy nói cho cha biết, mỗi buổi tối con thường đi đâu

Vân Phi ngẩng đầu, hết nhìn cha mẹ lại nhìn những người có mặt ở đó, dõng dạc nói:

- Đúng! Con đến Đãi Nguyệt Lâu... Đúng, con mê một cô

đào hát! Nhưng... con cảm thấy không có điều gì phải dấu diếm mọi người cả! Tuy vậy, cha mẹ và mọi người phải hiểu rõ rằng, người con gái này vốn có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc! Nhưng... vì muốn chiếm đoạt đám đất bên Khê Khẩu, Vân Tường đã phóng hỏa đốt cháy nhà người ta, thiêu chết người cha thân yêu của họ, buộc người ta phải đi hát ở Đãi Nguyệt Lâu để nuôi nấng những đứa em còn thơ dại... Con mê người con gái đó vì nhà họ Triển đã hại người ta thảm thương như vậy, con muốn chuộc tội, con muốn bù đắp...

Những người có mặt ở đó đều ngơ ngác. Mọi người chăm chú nhìn Vân Phi. Đôi mắt đen ánh của Thiên Hồng cũng nhìn Vân Phi chằm chằm. Ông Vọng thở dài, vẻ mặt vô cùng sầu não. Ông quay sang nhìn Vân Tường, nghiêm nghị hỏi:

- Phải không?... Mày đốt nhà người ta phải không?

Vân Tường hốt hoảng, chồm người về phía Vân Phi:

- Anh nói láo! Anh bịa đặt! Tôi đâu có phóng hỏa đốt nhà? Chính nhà người ta bốc cháy...

Vân Phi hỏi vặn:

- Như vậy là khi nhà người ta bốc cháy chú có mặt ở đó?

Vân Tường biết mình lỡ lời, thờ người ra một lúc, nhưng rồi hắn lại liến thoắng:

- Tôi có mặt ở đó có làm sao đâu? Sáng sớm hôm sau tôi nói cho cả nhà biết chuyện đó, tôi còn giúp người ta chữa cháy nữa cơ mà!

Bà Huệ đỡ lời con trai:

- Đúng! Đúng! Tôi còn nhớ có lần Vân Tường nói như vậy, nói như vậy!

Ông Vọng trợn mắt nhìn bà vợ hai giận giữ nói:

- Không thể tin được những điều thằng Tường nói!

Bà Huệ giận giữ:

- Tại sao ông lại nói thế? Không lẽ chỉ có thằng Phi nói đúng, những điều thằng Tường nói đều trật lấc hay sao? Rõ ràng là ông bênh thằng Phi rồi!

Bà Nhàn hốt hoảng nhìn Vân Phi:

- Con dính vào những chuyện đó làm gì? Mẹ cảm thấy câu chuyện vô cùng phức tạp, dù lai lịch cô đào hát đó như thế nào, con cũng nên lánh xa là hay nhất!

Vân Phi ngẩng đầu, nhìn cha mẹ với vẻ nghiêm túc:

- Thưa cha mẹ! Hôm nay con chính thức thưa với cha mẹ, con không phải là đứa lăng nhăng về tình cảm, trêu hoa ghẹo nguyệt! Con cũng không còn trẻ trung gì nữa! Từ ngày Nguyệt Ánh qua đời đến nay đã tám năm, tám năm qua, đây là lần đầu tiên con có tình cảm với một người con gái! Tên cô ta là Tiêu Vũ Phượng! Cô ấy không phải ả đào.

Con thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, con muốn thành gia lập thất với cô ấy!

Như vừa có một trái bom nổ tung! Những người có mặt ở đó đều xôn xao và chăm chú nhìn Vân Phi, ngay cả Vân Tường cũng vậy. Thiên Hồng thở dài, mặt trắng bệch.

Vân Phi nhìn bà Nhàn nói:

- Mẹ! Tám năm qua bây giờ con mới có cuộc sống mới, mẹ phải vui sướng cho con mới phải chứ!

Bà Huệ nghe nói vậy, thú vị vô cùng, bỗng phá lên cười to:

- Chao ôi! Nhà họ Triển càng ngày càng mở rộng cửa! Ả đào ở cao lâu tửu điếm cũng được rước về làm dâu, thật là mới lạ!

Ông Vọng quát Vân Phi:

- Mày điên rồi à? Đồng tình là một chuyện, hôn nhân là một chuyện, không được lẫn lộn hai thứ đó vô làm một!

Vân Tường mở cờ trong bụng. Hắn nhìn ông Vọng với vẻ đắc thắng:

- Cha đã nghe rõ chưa, con có gạt cha đâu? Ngày nào anh ấy cũng đến trình diện ở Đãi Nguyệt Lâu! Nghe nói tiền thưởng cũng rất hậu hỉnh, mỗi lần thưởng ít ra cũng phải vài ba đồng bạc! Anh ấy vén tay áo xô đốt nhà táng giấy đến nỗi những người làm ở đó từ trên xuống dưới đều coi anh như ông nội! Thiên Ngưu! Mày cũng nhìn thấy rồi đó,

có đúng vậy không? Tao có bịa đặt điều gì hay không?
Trong chốc lát bỗng nghe được nhiều điều mới lạ, nhiều tin tức kinh hồn, ông Vọng bị hai người con làm cho choáng váng, không còn biết đối phó ra sao.
Bỗng Vân Phi lại ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói to:
- Con không muốn bàn đến chuyện hôn nhân của con ở đây! Thực ra thì nói như vậy là qúa sớm. Giờ đây, nhờ ân huệ của Vân Tường, người ta căm ghét nhà họ Triển đến tận xương tủy! Ước mong của con là muốn kết hôn cùng cô gái đó, nhưng người ta đã coi nhà họ Triển chúng ta là ma qủy rắn rết, dù con có muốn, chưa chắc cô ta đã bằng lòng!
Bà Nhàn và ông Vọng có vẻ ngơ ngác, Vân Tường cười ngạo nghễ:
- Cha! Cha đã nghe thấy chưa? Những điều anh ấy nói toàn những chuyện đâu đâu, cha nghe có hiểu gì không?
Vân Phi đau khổ ngẩng đầu lên, hết nhìn mọi người lại nhìn Vân Tường và ông Vọng, rồi nói với giọng cứng rắn:
- Hôm nay con mệt mỏi lắm rồi, không còn đủ sức nghe mọi người “xét xử” nữa, mặc cho ai muốn nghĩ hay giận con như thế nào thì cứ nghĩ và giận, có điều, con không cảm thấy xấu hổ chút nào, không hối hận chút nào, con không có lỗi đối với mọi người! Còn chú Tường tại sao lại

được thiên hạ tặng cho cái tên “Cú Đêm họ Triển”? Mỗi tối cầm đầu một đoàn lâu la cưỡi ngựa đi làm bao nhiêu chuyện tàn ác tày trời? Dùng thủ đoạn gì để chiếm đoạt đất đai ở bên Khê Khẩu? Tại sao người ta nói đến chú ấy như nhắc đến ma qủy? Nhà họ Triển có lấy làm vinh dự về cái tên “Cú Đêm” hay không con không biết? Còn cha... cha không thể giả câm giả điếc! Con người ta rồi sẽ có ngày chết, nhưng lẽ phải không bao giờ chết!

Nói xong, Vân Phi quay người đi ra khỏi phòng khách.

Ông Vọng bàng hoàng, xúc động nhìn cái bóng phiá sau lưng con trai.

Ánh mắt của Thiên Hồng cũng theo Vân Phi đi vào bóng tối âm u.

Vân Tường giận giữ nhìn theo Vân Phi. Bỗng hắn cảm thấy mình thật hồ đồ, tự dưng đi gây chuyện để rồi bị Vân Phi quật lại, chẳng khác gì bị chàng cho một bạt tai, khiến cho hắn bực bội vô cùng. Khi quay đầu lại, vừa vặn hắn nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của Thiên Hồng, như đang lẽo đẽo theo Vân Phi, khiến cho lòng dạ của hắn lại càng rối ren. Càng bực bội, hắn càng không muốn nghĩ đến Vân Phi, bèn đưa tay lôi vợ về phòng riêng của mình.

Sau khi vào phòng hắn vội vàng cởi quần áo ngoài, giày dép, rồi ngồi phịch xuống cái ghế bành, quát tháo:

- Thiên Hồng, trải giường! Ta muốn đi ngủ ngay bây giờ!
Thiên Hồng lặng lẽ bước tới cạnh giường trải chăn đệm.
- Thiên Hồng! Rót ly nước mang lại đây!
Nàng bước tới cái bàn rót một ly nước.
- Thiên Hồng! Cái quạt ở đâu rồi! Không hiểu trời đất quỷ quái thế nào lại oi bức như thế này?
Nàng mở ngăn kéo, lấy cái quạt giấy đưa cho hắn. Vân Tường không chịu cầm cái quạt, chỉ bỉu môi nhìn, rồi cầm lấy cổ tay vợ kéo đến trước mặt mình:
- Không quạt được cho ta mấy cái à?
Thiên Hồng mở to cái quạt, quạt lấy quạt để.
- Quạt mạnh như vậy làm gì? Muốn quạt ta ra phòng ngoài à?
Nàng lại quạt nhẹ.
- Quạt như vậy chả khác gì gãi ghẻ! Phải biết điều chứ! Học được ở đâu ra kiểu quạt như vậy?
Thiên Hồng ngừng quạt, ngẩng đầu lên nhìn chồng với ánh mắt âu sầu và đau khổ. Hắn lập tức bị ánh mắt đó làm cho bực bội hơn.
- Nhìn gì mà ghê gớm vậy? Tại sao lại nhìn xoi mói ta như vậy? Mồm đâu? Thất vọng quá câm rồi à? Không dám nói à? Không biết mở mồm ra mà nói à? Ý trung nhân của cô lại đi yêu một ả đào xướng ca vô loài, lại còn muốn lấy cô

ta! Thì ra... một người như cô mà cũng không bằng một ả đào! Thiên Hồng! Ta thương thay cho cô là kẻ thua cuộc!
Thiên Hồng vẫn im lặng nhìn chồng với ánh mắt sầu khổ.
- Lại định dở cái trò gì đó ra à? Định dùng chước "im lặng là khinh bỉ" ra đối phó với ta đấy à? - Hắn đứng dậy, vừa rảo bước quanh người vợ một vòng vừa nhìn nàng với ánh mắt u ám – Ta cũng lấy làm lạ, không hiểu giờ phút này cô đang có cảm giác như thế nào? Đau khổ à? Hối tiếc à? Nếu không chịu kết hôn cùng ta, chờ thêm nửa năm nữa, anh ta trở về, nếu thấy cô còn chờ đợi, biết đâu anh ta lại không lấy cô làm vợ!
Thiên Hồng vẫn im lặng không nói năng gì. Vân Tường không còn chịu đựng nổi sự im lặng của vợ nữa, bèn nói như ra lệnh:
- Nói đi! Ta muốn biết cô hiện đang có cảm giác như thế nào? Nói... nói lẹ lên!
Nàng đau khổ nhìn chồng, thở dài thườn thượt, rồi nói giọng ai oán:
- Anh muốn nghe thì tôi nói cho mà nghe... Suốt cả cuộc đời, lúc nào anh cũng tranh giành với Vân Phi hết cái nọ đến cái kia: Tình thương của cha, thành công trong sự nghiệp, tài sản, địa vị, và... cả Thiên Hồng này nữa! Nhưng lúc nào anh cũng thua cuộc... thua... thua và thua! Tối hôm

nay, anh cứ tưởng tìm được dịp may hiếm có, có thể đánh gục Vân Phi, ai ngờ, anh ấy đã lật ngược ván bài một cách dễ dàng, dày xéo lên anh một cách thê thảm! Anh... – nàng nhại giọng nói của hắn –... Vân Tường đáng thương, anh mới là kẻ thua cuộc!

Nghe vợ nói vậy, Vân Tường giơ cao tay, đánh vợ một bạt tai.

Thiên Hồng bị chồng đánh té gục xuống bàn. Nàng từ từ ngẩng đầu dậy, nhìn chồng với ánh mắt vô cùng đau khổ, tiếp tục nói:

- Ngay cả chuyện lấy tôi anh cũng đã đi sai một nước cờ! Bởi vì, tình cảm của Vân Phi đối với tôi hết sức bình thường! Anh không thể lợi dụng việc lấy tôi làm cho anh ấy ganh tị, khiến cho anh ấy đau khổ, nên tôi mới trở thành cái gai trong đôi mắt của anh!

Vân Tường nín thở, chồm người sang ôm Thiên Hồng, nhưng nàng né được, hắn vồ hụt vào không khí. Ngay lúc đó nàng cảnh cáo:

- Nếu anh còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay với tôi, tôi sẽ nói cho cha tôi và Thiên Ngưu biết. Nếu như mất cả hai người đó, chắc chắn là anh hoàn toàn thua cuộc rồi!

Vân Tường hoảng hốt khi nghe Thiên Hồng nói câu đó. Miệng hắn câm như hến. Tự dưng hắn cảm thấy chân tay

bủn rủn. Hắn mệt mỏi nằm xuống giường, lòng tràn ngập bi ai. Đúng! Mình là kẻ thua cuộc, thua từ đầu chí cuối! Người được cha hắn yêu quý là Vân Phi, kẻ được Thiên Hồng thật sự thương yêu cũng là Vân Phi, ngay cả hai cô gái họ Tiêu, căm ghét hắn tận xương tủy, cũng có tình cảm với Vân Phi! Vân Phi là cái gì? Là thần thánh à? Là thượng đế hay sao? Hắn âm thầm suy nghĩ một cách vô cùng đau khổ! Vân Phi là "kẻ thù" của hắn, hắn phải thắng, phải đánh gục Vân Phi! Lẽ sống của Vân Tường là đánh gục Vân Phi! Nhưng... phải làm thế nào mới đánh gục được Vân Phi là điều hắn chưa bao giờ nghĩ ra!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 9

Vân phi trằn trọc suốt đêm không ngủ! Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, chàng ân hận vô cùng. Suy đi tính lại, giờ đây chàng phải làm thế nào Vũ Phượng mới chịu tha thứ ? Làm thế nào Vũ Phượng mới chịu quay lại với chàng. Những chuyện vừa xảy ra và những điều chàng suy nghĩ cứ day dứt mãi trong lòng, khiến cho chàng cảm thấy đêm hôm đó dài dằng dặc.

Sáng hôm sau, Vân Phi cùng gã đầy tớ đánh xe ngựa đến trước cửa nhà chị em Vũ Phượng. Bỗng A Siêu nói với cậu chủ:

- Tiêu cô nương chưa nguôi cơn giận, cô nương không tha thứ cho cậu đâu. Tôi thấy cậu không nên đến gõ cửa, cứ ở bên ngoài, xem xét tình hình ra sao rồi sẽ liệu. Cũng có thể Tiêu cô nương đi ra ngoài một mình, lúc đó chúng ta bắt cô nương lên xe ngựa, chạy ra ngoài cánh đồng, cậu nói

rõ đâu đuôi câu chuyện cho cô nương nghe. Nếu Tiêu cô nương không đi ra ngoài, cu Năm đi học, chúng ta kéo nó ra hỏi xem mấy chị nó ra sao, lúc đó sẽ liệu sau.
Giữa lúc lòng dạ rối ren, Vân Phi cho rằng lúc này A Siêu tỉnh táo hơn mình nhiều, bèn nghe theo lời hắn.
Vân Phi và gã đầy tớ ngồi trên xe ngựa chờ một lúc, quả nhiên cu Năm từ trong nhà đi ra.
A Siêu vội vàng nhảy xuống xe, lao người đến chỗ thằng nhỏ, một tay bịt mồm, một tay bồng nó chạy. Cu Năm hoảng hồn, vung vẩy tay chân. Một lát sau A Siêu bồng nó lên xe ngựa.
Vân Phi hốt hoảng ôm chặt hai vai cu Năm nói to:
- Cu Năm! Anh đây mà, em đừng sợ!
Thằng nhỏ ngẩng đầu nhìn thấy Vân Phi, vội quay người lại định nhảy ra khỏi xe.
- Tôi không muốn nói chuyện với anh. Anh là kẻ tồi tệ nhất trên đời này!
A Siêu ôm lấy cu Năm nói to:
- Cu Năm! Hãy nhìn vào các anh đây này. Thời gian qua, chúng ta cùng luyện võ, cùng đi chơi, cùng nhau làm được rất nhiều việc, nếu các anh là kẻ xấu, thì kẻ xấu cũng không đáng sợ, có đúng vậy không?
Cu Năm bực bội, đầu lắc lia lịa, giận giữ nói:

- Tôi không muốn nói chuyện với các anh... Tôi không còn muốn bị các anh gạt nữa! Các anh là người nhà họ Triển, họ Triển đã đốt cháy nhà chúng tôi, giết chết cha tôi. Họ Triển là kẻ thù ghê tởm của chúng tôi!

Vân Phi ôm ghì lấy cu Năm, lắc đầu nói với giọng đau khổ:

- Em Năm! Trong một thành phố, có người xấu nhưng cũng có người tốt! Anh em trong một gia đình, cũng không hoàn toàn giống nhau! Em thử nghĩ xem, anh đã làm điều gì xấu xa bỉ ổi với các em chưa? Đã làm gì chưa? Làm gì... chưa?

Cu Năm càng bực bội, càng vùng vẫy:

- Buông tôi ra! Tôi không thèm đếm xỉa đến các anh nữa! Cũng vì các anh mà hôm nay tôi không được đi học, lại còn phải đi tìm chị hai!

Vân Phi hốt hoảng:

- Chị hai em đi đâu?

Cu Năm dẫm chân thình thịch:

- Chị hai tôi bị các anh hãm hại rồi đó! Sáng nay lúc ngủ dậy chúng tôi không thấy chị hai đâu cả! Chị hai đi đâu không ai biết, chị ba nói chị hai đã bị các anh hãm hại rồi. Chúng tôi đã đến tìm chị hai ở tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu, nhà chị Hoa, còn đến hỏi các chị Trân Châu, Nguyệt Nga, nhưng không ai biết chị hai ở đâu cả! Nhỏ Út đang

gào la thảm thiết ở nhà!
Đầu óc Vân Phi như vừa bị một trái bom nổ tung. Chàng cảm thấy trái tim mình đang bị vùi sâu xuống lòng đất.
- Cu Năm! Em nghĩ lại coi tối hôm qua chị hai có nói gì không?
- Chị hai và chị ba chuyện trò với nhau đến nửa đêm, chỉ thấy hai chị khóc... khóc mãi!
Hình ảnh Vũ Phượng đập đầu vào cột nhà vô cùng thê thảm bỗng hiện ra trước mắt Vân Phi.
- Các em phát giác ra chị hai không có nhà vào lúc nào? Chị hai đã đi được bao lâu rồi?
- Chị ba nói, chị ba mệt quá vừa chợp mắt được một lát, lúc tỉnh dậy không thấy chị hai đâu nữa, có thể chị hai đã bỏ đi lúc chị ba đang ngủ... Lúc đó vào khoảng nửa đêm...
Vân Phi hồn siêu phách lạc.
- Em Năm! Em về nhà, đến những nơi lân cận tìm xem! Các anh sẽ ngồi xe ngựa đi tìm ở những nơi xa hơn!
Nói xong, Vân Phi mở cửa xe ngựa cho cu Năm nhảy xuống, rồi vội vàng nói với gã đầy tớ:
- A Siêu! Chúng ta đi ngay bây giờ!
- Đi đâu? Cậu định đi đâu?
- Đến mộ Ông bà Viễn!
Gã đầy tớ nghe cậu chủ nói vậy thì sởn tóc gáy, vội vàng

nhảy lên xe ngựa. Một cảm giác u sầu bao bọc lấy hai chủ tớ. A Siêu giật mạnh giây cương, con ngựa kéo mạnh chiếc xe lao lẹ về phiá trước.

Trải qua hai mươi dặm đường dài, chiếc xe ngựa chở Vân Phi và A Siêu đã chạy đến ngôi mộ của ông bà Viễn. Chủ và tớ nhảy xuống xe ngựa, chỉ thấy đồng không mông quạnh, bốn bề lặng thinh, ánh nắng ban mai đang dọi xuống hai ngôi mộ của vợ chồng ông Viễn, cảnh tượng vô cùng thê lương. Vân Phi và A Siêu sục sạo tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng Vũ Phượng đâu cả. A Siêu nói:

- Tiêu cô nương không đến đây! Cậu thử nghĩ xem, từ Đồng Thành đến đây phải đi hai mươi dặm đường, cô nương lại không có xe, không có ngựa, làm sao đến được nơi xa xôi như thế này? Tôi lây phải cái tính hồ đồ của cậu rồi, đi hết nơi này đến chốn nọ!

Vân Phi lòng dạ bồn chồn, chạy ngược chạy xuôi trên đồi tìm kiếm Vũ Phượng. Chàng hết nhìn phải lại nhìn trái rồi lẩm bẩm một mình:

- Sao lại không thấy nàng ở đây? Nàng vừa bị kích động ghê gớm như vậy, nhất định cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Lúc này là lúc nàng rất cần đến sự giúp đỡ của người khác... Nếu không đi cầu cứu cha mẹ, nàng còn biết tìm

đến ai? – Suy nghĩ một lát, bỗng mặt mày Vân Phi tươi tỉnh hẳn lên – Còn một nơi nữa... Ký Ngạo Sơn Trang!
Vân Phi và A Siêu lập tức nhảy lên xe. Gã đầy tớ quất mạnh cái roi, con ngựa kéo chiếc xe chạy một mạch đến Ký Ngạo Sơn Trang.
oOo
Vân Phi đoán trúng! Vũ Phượng đã bỏ nhà ra đi vào lúc nửa đêm để đến Ký Ngạo Sơn Trang
Sau khi khóc lóc thảm thiết rồi mệt quá, Vũ Quyên ngủ thiếp đi, Vũ Phượng đi vô bếp lấy con dao nhọn sắc bén, bỏ vô túi áo rồi vội vã ra đi như một con ma không hồn... Nàng đi... đi mãi trong bóng tối. Nàng cứ bước thất thểu giữa cánh đồng hoang vắng, cuối cùng rồi cũng đến Ký Ngạo Sơn Trang, nhưng chính nàng lại không biết làm sao mình có thể đi đến nơi đây được. Vũ Phượng đến Ký Ngạo Sơn Trang, mặt trời đã lên cao lắm rồi. Nhìn những bức tường cháy sém đứng sừng sửng ở đó một cách cô đơn và thê thảm, nàng đau khổ vô cùng, ruột gan như bị xé ra trăm ngàn mảnh. Nàng đến bãi đất trống ở phiá trước ngôi nhà cháy rụi uể oải qùy xuống, ngẩng mặt lên nền trời xanh, chăm chú nhìn những đám mây đang lơ lửng bay. Tuy ánh nắng mặt trời dọi xuống, Vũ Phượng vẫn không cảm thấy ấm áp chút nào! Tay chân nàng lạnh

như băng giá, từng giọt mồ hôi giá lạnh từ trên trán nhỏ xuống. Trên đường đi lúc vấp lúc ngả khiến cho quần áo nàng rách toặc, mái tóc rối bù.

Vẻ tiều tuỵ và tâm trạng chán chường của Vũ Phượng trông thật đáng thương. Nhìn mây bay một lúc, bỗng nàng gào la thảm thiết:

- Thưa ba! Cách đây không lâu con đã quỳ tại nơi này hứa với ba sẽ săn sóc các em đến nơi đến chốn, nhưng đến nay con đau khổ quá, không còn muốn sống trên đời này nữa! Thưa ba, chắc ba đã nhìn thấy cảnh ngộ thê thảm con vừa trải qua, xin ba hãy dạy bảo con nên sống như thế nào bây giờ! Thưa ba, ba tha lỗi cho con, con xin qùy trước mặt ba sám hối về tội ngu xuẩn, không phân biệt được bạn và thù, đã phạm phải nhiều lỗi lầm xấu xa, mong ba tha thứ cho con. Con không còn mặt mũi nào để săn sóc các em nữa. Con muốn đến đây hầu hạ ba má! Thưa ba má, trước đây ba má thường nói Ký Ngạo Sơn Trang là thiên đường, nhưng ba má lầm rồi, quả thật trên trần gian này không có thiên đường, không có, không có...

Chiếc xe ngựa vừa chạy đến Ký Ngạo Sơn Trang, Vân Phi đã nhìn thấy Vũ Phượng quỳ ở bãi đất trống. Chàng kinh hoàng, vui mừng và đau khổ:

- Nàng qùy ở đó kìa! Người cứ ngồi đây, để ta đến nói

chuyện riêng với nàng!
A Siêu vội. vàng dừng xe lại:
- Vâng! Thật là may, bây giờ chỉ có cậu và Tiêu cô nương, cậu cố tranh thủ dịp may hiếm có này.
Vân Phi xuống xe, chạy thẳng đến nơi Vũ Phượng đang qùy, mồm liên tiếp gọi một cách điên cuồng:
- Vũ Phượng... Vũ Phượng... Vũ... Phượng...
Nghe tiếng gọi, Vũ Phượng giật mình. Nàng ngoảnh đầu lại nhìn thấy Vân Phi đang hốt hoảng chạy về phiá mình. Vân Phi chạy đến trước mặt Vũ Phượng, cúi xuống ôm lấy người nàng, lòng đau như dao cắt:
- Vũ Phượng! Vũ Phượng! Em hãy đứng dậy lẹ lên rồi theo anh lên xe. Mãnh đất này không những khiến cho em đau khổ mà còn làm cho em sinh bệnh!
Nhìn thấy Vân Phi, Vũ Phượng cuống cuồng lên! Nàng giận giữ đẩy chàng ra rồi lùi người về phiá sau, như muốn thoát khỏi bàn tay độc ác của chàng. Một lát sau nàng gào thét vô cùng thảm thiết:
- Trời ơi! Tôi điên mất rồi! Tại sao tôi đi đến đâu, hắn cũng bám theo đến đó?
Vũ Phượng cựa quậy mạnh, tuột ra khỏi tay chàng, té nhào xuống đống gạch vụn. Nàng vừa hoảng hốt tìm lối thoát như muốn trốn khỏi bàn tay loài ôn dịch, vừa nói

giọng vô cùng thê lương thảm thiết:
- Không được... đụng vào người tôi! Không được... đụng vào người tôi!
Vân Phi vội đứng dậy đuổi theo. Chàng đỡ nàng từ dưới đất lên, xúc động nói:
- Quả thật em đã tự dày vò mình! Đêm hôm khuya khoắt bỏ nhà đi hai mươi dặm đường, không ăn không ngủ, lại còn quỳ trước gió to sương lạnh, thật là tội nghiệp! Có phải em muốn tự huỷ hoại con người mình hay không?
Vũ Phượng ra sức vùng vẫy. Nàng cố đẩy Vân Phi ra ngoài, rồi liều mạng lùi về phiá sau:
- Tôi có làm sao cũng là chuyện của tôi, không cần anh đếm xỉa đến! Tại sao anh không chịu buông tôi ra? Tại sao?... Tại sao?
Vân Phi nói to:
- Bởi vì anh thương em, anh thích em, anh không thể xa em... bởi vì anh không thể kìm hãm được mình... anh muốn cưới em làm vợ!
Vũ Phượng lại khóc! Nước mắt nàng hoà lẫn với những giọt mồ hôi giá lạnh trên mặt. Bỗng nàng ngẫng mặt lên trời nói to:
- Thưa ba! Ba đã nghe rõ chưa? Hắn đã gạt con như vậy đó! Hắn luôn luôn gạt con như vậy đó...

Vân Phi vô cùng xúc động:

- Thì ra em đang nói chuyện với ba em! Em có lời thưa với ba, anh cũng có lời muốn nói với ba em! – Chàng ngẩng đầu lên trời nói to – Bác Viễn! Nếu bác đang có mặt ở đây, xin bác nói cho Vũ Phượng biết, con có giả dối, lường gạt nàng hay không? Có phải vì bất đắc dĩ con mới không cho nàng biết thân phận của con hay không? Có phải vì con sợ nàng biết rõ sự thật rồi sẽ hận con hay không? Có phải khi mới quen biết nàng, con đã năm lần bảy lượt định nói ra, nhưng khi sắp nói ra, nàng lại không cho con nói hay không? Thưa bác! Vân Phi này là người như thế nào, xin bác hãy nói cho Vũ Phượng biết... xin bác nói cho Vũ Phượng biết!

Trời đất rộng bao la. Từng làn mây mỏng phất phới bay. Ngoài tiếng gió thổi, cảnh tượng xung quanh vô cùng tĩnh mịch.

Vũ Phượng lắc đầu một cách điên cuồng. Nỗi đau thương và tức giận lóe ra trong ánh mắt của nàng:

- Anh gạt tôi nhiều rồi, tôi không còn muốn nghe anh nói nữa! Bây giờ anh lại định gạt ba tôi nữa à? Đồ ma quỷ kia, hãy cút đi... cút đi... cút đi! Đừng làm phiền tôi nữa... Tôi hận anh... Tôi hận anh...

Vũ Phượng vừa nói vừa lùi về phía sau, Vân Phi cứ thế

tiến về phiá trước.

- Vũ Phượng, em hãy bình tĩnh một chút! Em kích động như vậy, anh nói gì em cũng không nghe lọt vào tai đâu. Em không nghe anh phân trần, làm sao không hiểu lầm được? - Thấy nàng lùi mãi sắp đụng vào một cái cột cháy rất to, chàng hết sức lo lắng, vội vàng hét to – Đừng lùi nữa, đằng sau lưng em có cái cột cháy to bự, sắp đổ lên người...

Vũ Phượng quay đầu nhìn về phiá sau. Nàng biết không còn chỗ lùi nữa, đầu óc trở nên rối loạn vô cùng. Bỗng nàng nổi giận, quát tháo ầm ỉ:

- Anh không được đến đây... Không được đụng vô người tôi... nghe rõ chưa? Không được đến đây... không được đến gần tôi...

Vân Phi xông lên phiá trước, nói giọng cứng rắn:

- Xin lỗi, nhất định anh phải đến, chúng ta nói chuyện lại từ đầu...

Chàng bước tới dang hai cánh tay ra ôm lấy nàng. Bỗng... Vũ Phượng rút vội con dao nhọn sắc bén từ trong túi áo ra, hoảng hốt đâm thẳng vào người Vân Phi rồi la to:

- Tôi hận anh... tôi muốn giết anh...

Vân Phi hoàn toàn không ngờ Vũ Phượng lại đối xử với chàng như vậy, nên không kịp tránh. Lưỡi dao sắc bén

đâm thẳng vào hông bên trái của chàng.
Vũ Phượng hoảng hốt rút lưỡi dao ra, một tia máu đỏ tươi lập tức phọt ra ngoài.
Vân Phi bàng hoàng, ngơ ngác, mở to mắt nhìn nàng. Cho đến giờ phút này, chàng vẫn chưa tin Vũ Phượng đã cầm dao đâm mình.
Một tiếng “keng” vang lên, con dao trong tay Vũ Phượng rớt xuống đất. Mặt nàng trắng bệch, đôi mắt nàng mở to chăm chú nhìn chàng.
A Siêu từ đằng xa nhìn thấy vậy, biết đã xảy ra chuyện lôi thôi, vội vàng nhảy ra khỏi xe ngựa, lao thẳng tới chỗ chàng và nàng. Nhìn thấy máu me bê bết và lưỡi dao sắc bén, gã đầy tớ sợ hết hồn hết viá, hốt hoảng giơ tay ra đỡ lấy người cậu chủ đang lảo đảo như muốn ngả quỵ xuống, rồi giận giữ nhìn Vũ Phượng:
- Trời ơi! Cô nương làm gì vậy? Cô nương đã làm gì vậy? Cậu hai một lòng một dạ đối xử tử tế với cô nương như vậy, không ngờ cô nương lại đang tâm giết chết cậu ta!
Vân Phi lấy tay bịt vết thương, máu tươi vẫn phọt mạnh ra ngoài. Chàng không nhìn vết thương, chỉ chăm chú nhìn nàng với ánh mắt đau khổ, mơ hồ và kinh hoàng, miệng lảm bẩm:
- Em đã cầm dao đâm anh!... Chính tay em đã cầm dao

đâm anh!... Thì ra em có dao trong người! Em mang theo dao đến đây làm gì? Rõ ràng em không biết anh đến kiếm em, như vậy em mang dao theo không phải để đâm anh – Lòng chàng nhức nhói, đầu ướt đẫm mồ hôi – Em mang dao đến đây làm gì? Không lẽ em muốn kết liễu đời mình hay sao? Nếu anh không đến kịp, có phải em không còn sống trên đời này nữa hay không?

Vũ Phượng im lặng. Nàng không sao trả lời được câu hỏi của chàng. Đôi mắt nàng chăm chú nhìn những tia máu chảy qua kẻ tay Vân Phi, đầu óc nàng mê mẫn, trống rỗng, lòng nàng đau khổ vô cùng. Tuy nức nở khóc không thành tiếng, nhưng nước mắt nàng cứ tuôn ra như mưa:

- Em không định giết anh... em không có ý định giết chết anh... Tại sao anh lại đến chỗ em? - Nàng hốt hoảng nhìn A Siêu – Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

A Siêu hoảng hốt đỡ cậu chủ dậy rồi nói to:

- Phải đưa cậu hai lên xe ngay để đi kiếm y sĩ...

Vân Phi giẫy giụa! Chàng không chịu lên xe ngay, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Vũ Phượng. Khi Vân Phi hiểu rõ Vũ Phượng cầm dao đến dây làm gì, chàng xúc động nói:

- Như vậy là anh đã đỡ cho em mũi dao này!...

A Siêu đỡ Vân Phi, hối hả nói:

- Phải đến bệnh viện ngay! Đừng nói gì thêm nữa!

Vân Phi thất thểu lùi về phiá sau:
- Đừng có vội. Ta chưa nói hết lời với Vũ Phượng...
A Siêu hốt hoảng, giận dữ gào lên:
- Tiêu cô nương, cô nương lên xe đi! Nếu còn tiếp tục nói, không bảo toàn được tính mạng cho cậu hai đâu. Cô nương muốn cho cậu hai chảy hết máu để rồi tắt thở thì mới hả lòng hả dạ hay sao?
Vũ Phượng mê mẫn tâm thần đứng đực người ra đó.
Vân Phi không còn gượng được, người sắp ngả xuống mặt đất. Không chút đắn đo, A Siêu vội vác cậu chủ lên xe ngựa. Nằm trên vai A Siêu, Vân Phi vừa giẫy giụa vừa gào to:
- Vũ Phượng đâu rồi? A Siêu không thể bỏ mặc Vũ Phượng ở lại đây, trong tay nàng có dao... nếu bỏ nàng lại đây thế nào nàng cũng tự tử cho mà xem...
Đặt cậu chủ lên xe ngựa xong, gã đầy tớ lập tức quay trở lại vác Vũ Phượng lên vai, rồi bước lẹ đến cạnh chiếc xe ngựa. Sau khi nàng lên xe, A Siêu nói to:
- Tôi van xin cô nương đừng có gây ra chuyện gì nữa! Trên xe có cái áo, cô nương hãy xé ra từng mảnh làm băng quấn, tìm cách băng bó lại, cố giữ không cho máu của cậu hai chảy ra nữa, tôi sẽ đánh xe đưa cậu hai đến bệnh viện!

Nói xong A Siêu nhảy lên chỗ ngồi, quất mạnh cái roi, giật mạnh cương ngựa, quát to:

- Đi!... Đi!...

Chiếc xe ngựa lập tức chạy lẹ về phiá trước.

Vũ Phượng chăm chú nhìn Vân Phi đang nằm trên hàng ghế ngồi. Nàng đau khổ như ruột gan mình đang bị xé ra trăm ngàn mảnh. Mặt nàng tái mét. Giờ phút này, nàng không còn nghĩ Vân Phi họ Triển hay họ Tô, không còn nghĩ chàng là kẻ xấu xa như nàng đã nghĩ cách đây không lâu. Nàng chỉ biết mình đã đâm vào người Vân Phi... có thể chàng sắp từ giả cõi đời! Nàng chỉ biết mình vừa đâm chàng trai từng cứu mình bên bờ suối, giúp đỡ mình giữa lúc đang tuyệt vọng và hết lòng thương yêu mình. Chính nàng đã đâm người thanh niên nàng vô cùng thương yêu. Những chuyện vừa xảy ra khiến cho đầu óc nàng vô cùng rối loạn. Nàng đảo mắt nhìn bốn xung quanh như đang tìm kiếm một vật gì... Cuối cùng nàng tìm thấy cái áo, bèn vừa khóc lóc vừa xé cái áo ra từng mảnh, băng bó vết thương cho chàng. Nhưng... nàng lại không biết băng, máu tươi cứ thế phọt ra ngoài, miếng vải vừa đặt vào vết thương, lập tức bị nhuộm đỏ ngay. Không còn cách nào khác, nàng cầm mảnh vải đè bịt lấy vết thương, nước mắt nhỏ xuống từng giọt.

Vũ Phượng hoảng hốt gào lên:
- Trời ơi! Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ đây.
Vân Phi duỗi tay ra nắm lấy tay Vũ Phượng vừa nói vừa rên rỉ:
- Nghe anh nói... Em không phải lo lắng gì đến vết thương đó nữa... Hãy nghe anh nói, lát nữa A Siêu đưa em về nhà trước. Về đến nhà em không được nói cho ai biết chuyện này. Nếu em không thể dấu được Vũ Phượng và tụi nhỏ, nhớ nói mấy em giữ kín chuyện này... để tránh những phiền phức có thể xảy ra! Gia đình anh không phải là một gia đình bình thường, không cẩn thận họ sẽ làm to chuyện. Em hiểu lời anh nói chưa? Hiểu chưa?
Vũ Phượng không còn bụng dạ nào nghe lọt những lời Vân Phi nói. Nàng chỉ há hốc mồm nhìn vết thương, nhìn mảnh vải nhuộm đầy máu, nước mắt tuôn ra như mưa và im lặng không nói năng được gì!
Vân Phi lại cầm tay Vũ Phượng lắc đi lắc lại:
- Về đến nhà anh cũng không nói cho ai biết chuyện này, em cũng không nên nói chuyện này ra. Anh và A Siêu sẽ dấu kín chuyện này, không cho người nhà biết anh bị thương...
Nước mắt của Vũ Phượng càng tuôn ra dữ dội:
- Vết thương chảy nhiều máu như vậy, làm sao anh có thể

dấu được?
Nhìn cặp mắt dịu hiền, nghe giọng nói đầm ấm của Vũ Phượng, Vân Phi lẩm bẩm:
- Không có gì trầm trọng đâu, nó chỉ là một vết thương nhỏ, lát nữa đến bệnh viện băng bó sẽ khỏi ngay. Em yên tâm... anh bảo đảm với em là không có gì trầm trọng cả! Vài ngày nữa anh lại có thể đến Đãi Nguyệt Lâu nghe em hát rồi!
Vũ Phượng khóc òa lên, nghe thật là thảm thiết.
Vân Phi nắm chặt tay người yêu nghe tiếng gào la thảm thiết như vậy cũng tan nát ruột gan:
- Đừng khóc nữa! Em phải hứa với anh một điều, cứ coi đây là lời van xin của anh!
Vũ Phượng chỉ ngồi khóc, im lặng không nói năng gì.
Vân Phi lại nói như van xin:
- Mong em đừng coi thường sinh mạng của mình nữa, đừng bao giờ có ý nghĩ tự tử nữa! Có thể trong vòng vài ba hôm anh không đến thăm em được, nhưng em không được làm cho anh lo lắng. Nếu không vì anh, em cũng phải vì mấy đứa nhỏ. Em có nghe lời anh không? Nếu tụi nhỏ mất em, làm sao chúng sống được?
Vũ Phượng hoang mang, ruột gan rối như tơ vò. Nàng gục xuống ngực Vân Phi khóc lóc thảm thiết. Vân Phi cũng đau

đớn vô cùng. Chàng không hiểu vết thương khiến cho chàng đau đớn hay chính nàng đã làm cho chàng đau đớn. Tâm trạng chàng hoang mang vô cùng. Chàng có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, nhưng lại sợ chống đỡ không nỗi rồi sẽ ngất đi. Cuối cùng chàng cố làm ra vẻ tỉnh táo, cầu khẩn:

- Em hãy hứa với anh! Vũ Phượng... em hãy hứa với anh!

Thấy người yêu đau khổ như vậy, Vũ Phượng bàng hoàng lo sợ. Nàng sợ chàng sẽ gặp điều bất hạnh, bởi vậy, bây giờ chàng nói gì nàng cũng nghe theo, thế là nàng gật đầu, nức nở nói:

- Vâng! Em... xin hứa với anh!

Vân Phi thở phào:

- Như vậy... anh mới yên tâm! Những chuyện khác anh chưa thể nói được, chỉ mong em cho anh một cơ hội để nói cho em biết rõ những chuyện đã xảy ra... Anh không phải là con người tồi tệ! Dạo nọ, khi chúng ta ngồi nói chuyện bên nhau, anh có ý định nói cho em biết anh là ai, nhưng em lại bảo đừng nói, anh mới không nói với em. Quả thật anh không muốn gạt em...

Nhìn mảnh vải dính đầy máu tươi, Vũ Phượng có cảm giác máu của mình hoà lẫn vào đó, ngay cả sinh mạng của mình cũng đang hao mòn dần.

Chiếc xe ngựa chạy gần đến Đồng Thành, Vân Phi gắng gượng nói:

- A Siêu! A Siêu...

Gã đầy tớ quay đầu lại nói to:

- Cậu cố rán chịu một lát nửa, tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay!

- Đưa Vũ Phượng về nhà trước!

- Phải đưa cậu đến bệnh viện trước.

Vân Phi giận dữ quát to:

- Người có nghe lời ta hay không?

Không còn cách nào khác, A Siêu đành phải đánh xe đến trước cửa nhà nàng trước.

Chiếc xe dừng lại, Vũ Phượng hoảng hốt nhìn Vân Phi một lần nữa rồi quay người định nhảy xuống mặt đất. Vân Phi lưu luyến nhìn nàng. Chàng không muốn xa nàng, bèn nắm lấy tay nàng không muốn buông ra.

Vũ Phượng quay lại nhìn Vân Phi, nước mắt lưng tròng. Bao nhiêu điều ăn năn hối hận và muôn vàn tình thương đối với chàng đều chứa chất trong những giọt nước mắt đang từ từ chảy trên mặt nàng!

Vân Phi âu yếm nhìn nàng nói:

- Em hãy giữ gìn sức khoẻ!

Vũ Phượng nhắm mắt, từng giọt lệ lại trào ra. Nàng sợ lưu

luyến nhau như thế này sẽ cản trở giờ giấc đến bệnh viện của chàng, bèn rút mạnh tay ra rồi nhảy xuống mặt đất.
A Siêu vội vàng đánh xe đến bệnh viện.
Vũ Quyên ngồi trong nhà nghe tiếng xe ngựa, vội vàng chạy ra, bất chợt nhìn thấy chị hai, vừa kinh hoàng vừa sung sướng:
- Chị đi đâu về đó? Nhỏ Tư và cu Năm đi kiếm chị. Em vừa gửi nhỏ Út cho chị Trân Châu, bây giờ đang định đi...
Bỗng nàng nhìn thấy trên người Vũ Phượng dính đầy máu, mặt dính đầy nước mắt, hoảng sợ vô cùng, vội vàng nói to:
- Chị làm sao vậy? Chị bị thương à?
Vũ Phượng chạy vào trong nhà khóc oà lên:
- Không phải máu của chị, không phải máu của chị...
Vũ Quyên vừa kinh hoàng vừa nghi ngờ. Nàng chạy theo chị vô trong nhà. Vũ Phượng vội vàng đến bên cạnh cái chum múc nước dội lên người. Vũ Quyên dương to mắt nhìn chị hai một lúc rồi đi lấy bộ quần áo sạch mang ra. Trong chốc lát, Vũ Phượng đã tắm rửa sạch sẽ. Mặc xong quần áo, nàng ngồi lên giường khóc òa lên. Vũ Quyên thấy chị hai mặt tái mét thì lo sợ vô cùng. Một lát sau, Vũ Phượng kể lại đầu đuôi câu chuyện cho em gái nghe. Vũ Quyên vừa nghe vừa há hốc mồm nhìn chị hai. Nàng hết

sức kinh hoàng, không sao tin được những lời chị hai nói.

- Chị đã đâm anh ấy một dao à? Anh ấy còn đưa chị về nhà à?

Vũ Phượng gật đầu lia lịa.

- Mũi dao đó có trầm trọng không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?

Vũ Phượng đau khổ thở dài thườn thượt:

- Chị cho là nguy hiểm lắm, nhưng anh ấy cứ nói không can gì. Chị cũng không biết nó ra làm sao nữa!

Vũ Quyên lại càng kinh hoàng, đầu óc càng rối loạn:

- Chị mang dao đi Ký Ngạo Sơn Trang à? Chị định tự tử đó à? – Một nỗi kinh hoàng bao phủ lấy Vũ Quyên khiến nàng đứng phắt dậy, giận giữ nói to – Chị làm em điên lên rồi đây này! Nếu chị chết em sẽ như thế nào đây? Không phải chị em mình bàn với nhau một đứa báo thù, một đứa nuôi dạy các em khôn lớn hay sao? Chị làm như vậy quả thật là ích kỷ!

Vũ Phượng đau khổ nói:

- Chị đã bàn gì với em đâu? Có điều... chị vẫn còn sống đây nè! Vã lại, từ nay về sau không bao giờ chị làm chuyện đó nữa!

Vũ Quyên lòng dạ rối ren. Nàng vừa đi lại trong phòng vừa suy nghĩ:

- Nếu tên Triển Vân Phi đó chết đi, cảnh sát có lại bắt chị hay không?

Vũ Phượng giật mình, người run cầm cập, nói giọng như van xin:

- Chị xin em đừng nói đến chữ “chết” nữa. Không thể... không thể... Dọc đường anh ấy nói chuyện với chị vẫn còn minh mẫn lắm. Anh ấy còn dặn dò chị phải thế này, thế nọ, lại còn an ủi chị... làm sao anh ấy có thể chết được. Anh ấy không chết... không thể chết được!

Vũ Quyên nhìn chị hai chằm chằm:

- Tuy chị đã đâm anh ấy một dao, nhưng vẫn còn yêu anh ấy phải không?

Trái tim của Vũ Phượng bỗng tan nát ra trăm ngàn mảnh nhỏ.

- Chị cũng không biết nữa! Chị không biết là thương hay hận, nhưng mà, chị không muốn anh ấy chết! Trước đây, chị chưa hề giết chết một con kiến... Nhưng bây giờ chị lại đi giết người, chị cảm thấy, con người mình vô cùng ghê sợ! Tại sao chị lại trở thành kẻ giết người như vậy.

Vũ Quyên rùng mình một cái rồi đưa tay vỗ vào vai Vũ Phượng:

- Chị không nên tự trách mình nữa, nếu là em, em cũng đâm cho hắn một dao. Em rất lấy làm tiếc, tại sao kẻ bị

đâm lại không phải là Triển Vân Tường? Có điều, đứa nào trong nhà họ Triển bị đâm cũng thật đáng kiếp! Chị không cần phải đau buồn gì nữa! Chính ba đã dẫn hắn đến Ký Ngạo Sơn Trang để trừng phạt, chị mới có cơ hội đâm cho hắn một dao!

Vũ Phượng rùng mình. Câu nói của Vũ quyên khiến cho nàng run lên cầm cập.

- Không... không... không bao giờ ba làm như vậy!

Vũ Quyên hoang mang đi lại xung quanh phòng, lòng kích động vô cùng. Bỗng nàng dừng chân lại nói với chị hai:

- Em nghĩ rằng, vết thương của Triển Vân Phi nặng hay nhẹ, nhà họ Triển cũng không tha cho chị em mình đâu! Biết đâu bọn chúng sẽ bỏ tù năm chị em mình. Chúng ta thử bàn với chị Hoa xem sao?

- Nhưng... nhưng... anh ấy nói với chị, chúng ta phải dấu kín chuyện này, không được nói cho bất cứ một ai biết. Anh ấy cho biết, nếu nói ra, chúng mình sẽ gặp rất nhiều chuyện lôi thôi... Anh ấy còn nói, anh ấy và anh Siêu cũng sẽ dấu kín chuyện này. Họ sẽ không cho gia đình họ Triển biết anh bị thương...

Vũ Quyên trợn tròn mắt:

- Có thể dấu như vậy được không? Chị có tin những lời anh ấy nói không?

Vũ Phượng đầm đìa nước mắt gật đầu:

- Chị tin anh ấy... Quả thật chị tin anh ấy!

- Nhưng... lỡ ra vết thương anh ấy qúa mặng, không thể dấu được!

- Chị cho là anh ấy sẽ tìm trăm phương ngàn kế dấu bằng được!

- Lỡ anh ấy chết đi thì làm thế nào?

Nước mắt Vũ Phương lại tuôn trào ra.

- Em lại như vậy rồi! Tại sao em lại cứ nói như vậy? Không... không... anh ấy không thể chết được!

Vũ Quyên đang định nói gì, bỗng nhỏ Tư và cu Năm đi tìm Vũ Phượng trở về nhà. Vừa nhìn thấy Vũ Phượng, cả hai đứa lập tức chạy ùa vô ôm chầm lấy chị hai. Nhỏ Tư nói:

- Chị hai! Chị vừa đi đâu về? Chúng em đi khắp Đồng Thành kiếm chị! Miếu to miếu nhỏ gì cũng sục sạo, rách cả đôi giày vải!

Nhìn thấy hai em, Vũ Phượng lập tức ôm chầm lấy nhỏ Tư như xa cách đã lâu ngày, rồi đau khổ nói:

- Chị xin lỗi! Chị xin lỗi!

Cu Năm không nhịn được, vội vàng kể lể:

- Sáng nay anh Mộ Bạch... không phải... tên khốn nạn họ Triển đến đây tìm chị đó!

Ruột gan Vũ Phượng thắt lại, nước mắt lại trào ra. Bỗng

Vũ Quyên sực nhớ ra điều gì:

- Em đi đón nhỏ Út về với chị!

Nhỏ Út về nhà nhìn thấy Vũ Phượng, lập tức sà vào lòng nàng, khóc lóc thảm thiết:

- Chị hai! Chị hai... em cứ tưởng chị cũng như ba má, không còn thương chúng em nữa?

Câu nói của nhỏ Út khiến cho Vũ Phượng càng nức nở khóc. Vũ Quyên cũng tưởng tượng nếu mất chị hai thì sẽ ra sao, bỗng nước mắt từ từ trào ra. Vũ Phượng dang tay ôm các em, run rẩy nói:

- Hãy ôm lấy chị! Các em hãy ôm lấy chị!

Nhỏ Tư và nhỏ Út lập tức ôm lấy chị hai. Vũ Quyên hắt xì một cái, giơ bàn tay ra cầm chặt tay nàng:

- Bất luận thế nào, năm chị em chúng ta cũng phải dựa vào nhau mà sống. Dù cho tình hình hiện nay rối loạn như thế nào, chúng ta vẫn sống những ngày như trước đây, chờ xem sự việc diễn biến ra sao rồi sẽ liệu! Điều quan trọng nhất là chị hai không được làm những chuyện vớ vẫn nữa!

Vũ Phượng vừa lau nước mắt vừa gật đầu. Nàng ôm chặt các em vào lòng hòng tìm kiếm ở chúng sức mạnh ủng hộ mình. Lòng nàng thầm cầu nguyện: “Trời ơi... hãy giúp con quên chàng... hãy cho chàng khoẻ mạnh!”

oOo

Vân Phi và A Siêu về đến nhà, trời vừa chập choạng tối. Sau khi khâu và băng bó vết thương cẩn thận, y sĩ nói chàng phải nằm lại bệnh viện để điều trị, nhưng chàng đòi về bằng được, A Siêu không biết làm thế nào, đành phải đưa cậu chủ về nhà. Dọc đường hai chủ tớ bàn cách che dấu người nhà ra sao.

Chiếc xe ngựa chạy vào khuôn viên nhà họ Triển, tới cái sân ở phiá sau. A Siêu cho xe đậu dưới một cây cổ thụ. Hắn nhảy xuống mở cưa? xe, cẩn thận đỡ lấy người cậu chủ. Vân Phi đã thay một cái áo dài sạch sẽ, trên người không còn một vệt máu nào, nhưng... dù sao thì chàng cũng đã chảy qúa nhiều máu, mặt mày trắng bệch. Chàng cố chống đỡ, vẫn không thể đứng vững. Gã đầy tớ ra sức dìu cậu chủ đi vào nhà. Chàng ghẹo đầu vào vai A Siêu, chân bước xiêu vẹo, mồm lẩm bẩm ca bài “Ta muốn lên trời” trong điệu tuồng Bắc Bình, làm ra vẻ ta đang say rượu!

Lão La và mấy tên gia đinh thấy cậu chủ như vậy vội vàng chạy đến. Lão La hốt hoảng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi đó?

A Siêu vội trả lời:

- Cậu hai qúa chén chứ không có chuyện gì cả! Để tôi đỡ

cậu hai vào nhà ngủ một lúc, đừng làm ầm lên quấy rầy ông bà chủ!

- Tôi biết, tôi biết... Tôi đến giúp một tay...

Lão vừa nói vừa bước tới đỡ người cậu chủ.

A Siêu vội cản lão La và nói với bọn gia đinh:

- Tôi đỡ một mình được rồi! Lão và anh em đi làm công chuyện của mình đi. Nhiều người dính vào thêm vướng tay vướng chân!

- Phải đấy!

Lão La quay bước nhưng vẫn có đôi chút nghi ngờ.

A Siêu đỡ cậu chủ bước lẹ vô hành lang. Hai a hoàn bước đến định giúp một tay.

- Các cô đi đi! Cậu chủ vừa mửa ra khắp người, một mình tôi dơ bẩn là được rồi.

Nói xong A Siêu dìu Vân Phi vào phòng.

Trong khoảng thời gian đó, ở phiá sau cây cổ thụ đằng xa, Thiên Hồng đang kinh hoàng theo dõi nhất cử nhất động của hai chủ tớ, người co quắp lại. Vân Phi và A Siêu đều không biết đến.

Khó khăn lắm Vân Phi mới về được phòng mình, nhưng rồi ngất xỉu, A Siêu phải bồng cậu chủ đặt lên giường, lấy mền bông đắp kín người chàng.

Gã đầy tớ sợ hết hồn, mồ hôi chảy đầm đìa, bụng bảo dạ:

- Rốt cục đã xua được lão La và bọn gia đinh đi khỏi nơi này. Nếu cậu ba biết thế nào cũng nói, ban ngày ban mặt mà còn say rượu, thật là bê tha hết chỗ nói. – Hắn cúi xuống hỏi – Cậu thấy thế nào?

Vân Phi cười gượng gạo:

- Ông y sĩ đã nói, vết thương lành lặn, không có chuyện gì đâu mà lo?

Gã đầy tớ bực bội nói:

- Ông y sĩ không nói như vậy. Ông ta nói, nếu mũi dao lệch nửa tấc nữa, thì cậu mất mạng rồi! Ông ta nói cậu chảy máu quá nhiều, cần phải nghỉ ngơi và điều dưỡng! Bây giờ tôi phải đi lau chùi những vết máu ở trên xe, thu dọn đống quần áo dơ bẩn. Cậu nằm đây một mình có việc gì không?

Vân Phi xua tay:

- Người đi thu dọn sạch sẽ, đừng để lại dấu vết gì trên xe!

A Siêu quay người đi, nhưng vẫn không an tâm một chút nào. Hắn lại nói:

- Tôi gọi vú Tề đến đây cho cậu có được không? Tôi cảm thấy vết thương của cậu như vậy mà muốn dấu tất cả mọi người trong nhà này e khó lắm. Huống hồ cậu còn phải thay băng và tắm rửa! Những chuyện đó tôi không làm được, hơn nữa, vú Tề là người kín đáo, lại là vú em của cậu, chúng ta có thể tin vú đó.

Vân Phi tần ngần do dự:

- Ta sợ vú Tề biết sẽ làm cho mẹ ta lo sợ!

- Nhưng cậu còn phải thay băng bôi thuốc, phải có người nấu đồ bổ cho cậu bồi dưỡng sức khoẻ.

Vân Phi thở dài. Chàng cầm cự đến giờ phút này cũng đã mệt mỏi, đầu óc choáng váng, không còn hơi sức nào suy nghĩ lung tung nữa.

- Cũng được! Nhưng... nhất định phải dặn kỹ vú ấy, cố giữ bí mật cho ta... Bằng không, sẽ nguy hiểm cho Vũ Phượng lắm. Hơn nữa, dăn dò bọn a hoàn không được vào phòng của ta.

- Tôi biết... Tôi biết, cậu không phải lo lắng gì cả!

Nói xong, A Siêu vội vàng quay người đi ra ngoài.

Vân Phi không khác gì một trái banh xì hơi, toàn thân đau đớn và mệt mỏi vô cùng. Chàng uể oải nhắm mắt lại.

Bỗng có tiếng mở cửa. Thiên Hồng mạo hiểm bước vào. Thấy trong phòng không có người, nàng vội bước đến cạnh giường, cúi đầu nhìn Vân Phi. Khuôn mặt trắng bệch của chàng làm rung động trái tim của Thiên Hồng. Nàng kinh hoàng nhìn chàng, hết sợ hãi lại lo âu, rồi khẽ hỏi:

- Vân Phi... Vân Phi... anh làm sao vậy? Anh không say rượu, anh...

Vân Phi hôn mê! Nghe tiếng gọi, chàng tưởng là vú Tề,

bèn uể oải nói:
- Vú... vú Tề... Xin vú đừng nói cho cha mẹ tôi biết... tôi khát... cho tôi miếng nước...
Thiên Hồng bước đến bàn, tay run run cầm ấm nước rót vào ly, cái ấm chạm vào cái ly kêu leng keng. Nàng trở lại đầu giường, đỡ đầu Vân Phi, để cái ly vào cạnh mồm chàng. Vân Phi mở mắt nhìn thấy Thiên Hồng thì hoảng hốt vô cùng, suýt ngồi dậy ở trên giường. Thiên Hồng thấy thế hoảng sợ quá giật mình, đánh rơi ly nước xuống sàn nhà.
- Thiên Hồng... tại sao em lại đến đây?
- Em nhìn thấy các anh vào nhà... Em không tin là anh say rượu, em muốn biết tại sao anh lại như vậy.
Vân Phi uể oải nói:
- Em về đi, em đi khỏi nơi này ngay, nếu Vân Tường biết, em sẽ nguy to. Em đi ngay, cứ để mặc anh ở đây! Hãy quên đi những gì em nhìn thấy! Cứ coi như anh say rượu...
Thiên Hồng nhìn Vân Phi, vừa hốt hoảng vừa lo sợ. Bỗng... nàng bất chấp tất cả, giơ tay kéo cái mền ra. Vân Phi hốt hoảng, đưa tay che kín vết thương. Thiên Hồng xúc động kéo tay chàng ra. Nhìn thấy cái băng dính đầy máu, mặt mũi nàng tối sầm lại, người như sắp ngất xỉu:

- Trời ơi! Anh bị thương rồi. Anh bị thương...

Vân Phi vô cùng hoảng sợ, vội nói khẻ:

- Anh van em! Đừng la ầm lên... đừng có la ầm lên... Em muốn gọi cả nhà đến đây hay sao?

Thiên Hồng đưa tay lên bịt mồm mình, xúc động quá đứng đực người ra đó.

- Có phải Vân Tường không? Có phải Vân Tường muốn giết chết anh hay không? Có phải không?... Có phải không?

Vân Phi hốt hoảng nói với giọng vô cùng yếu đuối:

- Không phải!... Không phải!

Vừa vặn lúc đó vú Tề và A Siêu hối hả đi vô. Nhìn thấy Thiên Hồng cả hai người đều ngơ ngác.

Trong chốc lát, vú Tề vội đẩy Thiên Hồng ra khỏi phòng Vân Phi:

- Mợ Ba! Mợ hãy đi về ngay! Nếu để cho ai nhìn thấy mợ Ở trong này, dù mợ có trăm ngàn cái mồm cũng không minh oan được đâu! Tính nết cậu ba như vậy, làm sao cậu ấy bằng lòng tha cho mợ được! Mợ đang chơi trò thí mạng đó à?

Thiên Hồng vịn tay vào khung cửa, không chịu bước ra ngoài:

- Anh Vân Phi bị thương! Tôi muốn biết rõ đầu đuôi câu

chuyện... Tôi muốn xem vết thương có nặng hay không, tôi không muốn bỏ qua một cách dễ dàng như vậy...
Vân Phi rán chịu đựng sự dày vò của vết thương, nói to:
- Thiên Hồng! Em đến đây!
Thiên Hồng quay lại đứng cạnh giường, chăm chú nhìn Vân Phi. Vân Phi cố hít một hơi thở, chăm chú nhìn nàng, nói giọng hết sức chân thành:
- Anh nói thật... nhưng mong em hãy dấu kín chuyện này cho anh... vết thương của anh không liên can gì đến Vân Tường cả. Người đâm anh chính là... Vũ Phượng, cô gái anh muốn cưới làm vợ... Câu chuyện này hết sức phức tạp, anh không đủ sức nói hết, anh sẽ nói A Siêu kể lại cho em nghe... nhưng... bất luận thế nào, anh cũng mong em dấu kín cái bí mật này, có được không? Bây giờ anh không thể che chở cho nàng được, nếu cha biết được chuyện này, chị em nàng sẽ nguy to.... Anh xin... cảm ơn em trước...
Vân Phi vừa nói vừa cố chống đỡ, cuối cùng chàng gục đầu xuống một cái gối.
Vú Tề đau đớn ruột gan, vừa hoang mang vừa lo sợ. Bỗng vú ghé sát người Vân Phi, nói như van xin:
- Cậu cố nghỉ ngơi một chút! Đã bị thương lại còn cựa quậy không tốt đâu! – Vú quay sang nói với Thiên Hồng –

Mợ Ba! Xin mợ hãy đi cho.

Thiên Hồng vô cùng xúc động. Sự việc chấn động như thế này làm sao nàng không băn khoăn lo lắng được!

A Siêu kéo tay nàng:

- Để tôi đưa mợ đi.

Nói xong A Siêu kéo nàng ra khỏi phòng Vân Phi giữa lúc nàng đang bồn chồn ngơ ngác.

Vân Phi nằm xuống giường, nhắm mắt. Qủa thật lúc này chàng mệt mỏi lắm rồi!

oOo

Trải qua hai ngày bàng hoàng ngơ ngác, Vũ Phượng thấy trong người khó chịu, mệt mỏi. Nàng cảm thấy mình đang bị bệnh. Hai hôm nay nàng không nghe nói gì về nhà họ Triển. Không hiểu Vân Phi có làm sao không? Vì phải kiếm sống, hai chị em vẫn phải lên sân khấu biểu diễn như thường. Vũ Phượng như người mất hồn, không làm sao tập trung tinh thần để ca hát. Đứng trên sân khấu nhìn cái bàn Vân Phi hay ngồi trống rỗng, lòng nàng đau như dao cắt. Hai đêm nay, chị em nàng vừa khóc vừa hát bài “Lâu Đài Hội”. Chị Hoa thấy vậy, trong lòng thương xót vô cùng. Tối hôm đó, chị Hoa lên phiá sau sân khấu, nghiêm nghị nói với hai chị em Vũ Phượng:

- Chuyện của hai em, chị đã bàn kỹ với ông chủ Trịnh rồi.

Có lẽ các em không biết, Đồng Thành này có hai thế lực to lớn, nhà họ Triển khống chế lương thực và tiền trang, nhà họ Trịnh khống chế mỏ than Đại Phong. Người ta thường gọi hai thế lực này là “Triển Nam” , “Trịnh Bắc”. Xưa nay công việc bên nào bên đó lo, không ai xâm phạm ai. Nhưng... bây giờ đây, do xảy ra chuyện của hai em, ông chủ Trịnh đã truyền lệnh, từ nay về sau hết lòng bảo vệ các em. Khi cái tin này lan truyền ra, chắc chắn nhà họ Triển không dám làm gì các em đâu.

Vũ Quyên có vẻ không yên tâm:

- Bọn “Cú Đêm họ Triển” đó không sợ trời, không sợ đất!...

Chị Hoa lắc đầu:

- Không có kẻ nào không sợ trời không sợ đất cả! Huống hồ hắn vẫn còn có cha mẹ, còn có một cô vợ trẻ. Tóm lại, điều chị muốn nói với hai em là, các em không phải sợ bọn chúng nữa. Chị tin là sau này chúng không còn dám đến quấy rầy tiệm cao lâu của chị nữa! Nhưng... tại sao các em lại cứ ngớ nga ngớ ngẩn như thế này?

Vũ Quyên ngơ ngác:

- Chúng em có làm sao đâu?

Chị Hoa nhắc nhở:

- Các em có còn muốn hát ở đây nữa không? Có bao giờ đang hát nửa chừng, trông thấy bọn chúng đến lập tức lấy

đao lấy thương chạy xuống sân khấu không? Nếu hai em còn điên cuồng như vậy, chị chỉ biết nói với các em những lời xui xẻo: “Các em hãy đi kiếm công việc khác để nuôi sống mình và tụi nhỏ, Đãi Nguyệt Lâu của chị không dám mướn các em nữa đâu!”

Vũ Phượng và Vũ Quyên nhìn nhau.

- Em biết rồi! Em xin hứa với chị, sau này chúng em không dám gây chuyện với thực khách nữa. Nhưng... nếu ra khỏi Đãi Nguyệt Lâu...

Chị Hoa vội vàng đỡ lời:

- Ra khỏi Đãi Nguyệt Lâu các em muốn làm gì thì làm, các em giết người đốt nhà chị cũng mặc kệ các em! Có điều, các em còn trẻ người non dạ, trước khi làm một việc gì, cần phải nghĩ đến hậu quả của nó ra sao. Dù sao thì Đồng Thành này cũng còn có luật pháp...

Vũ Quyên xúc động, giận giữ nói:

- Luật pháp! Luật pháp... không bảo vệ bọn dân thường chúng em, luật pháp đặt ra để bảo vệ những kẻ có tiền có thế!

Chị Hoa nhíu cặp lông mày, nói to hơn lúc nãy:

- Ha ha... Em biết vậy thì hay lắm rồi. Chị chỉ muốn nói cho em biết rõ điều đó. Dù các em có bị Oan ức thế nào đi chăng nữa, cũng không có nơi kiện cáo, nhưng nhà họ

Triển lại không như thế. Các em chỉ động đến chân lông của họ, lập tức có hàng trăm nha môn hỏi tội các em ngay!
Vũ Quyên kinh hồn đảo mắt nhìn Vũ Phượng. Vũ Phượng mặt tái mét. Bây giờ nàng mới hiểu rõ những lời căn dặn của Vân Phi, chỉ cần nàng dấu kín, không phải lo lắng gì cả.
Chị Hoa hết nhìn Vũ Phượng lại quay sang nhìn Vũ Quyên:
- Đây là tiệm cao lâu, ai cũng có thể đến ăn uống. Ngay cả người nhà họ Triển, chị cũng không sao cấm đoán họ được. Cho nên, sau này nếu có người nhà họ Triển đến, kể cả hai anh em họ, các em phải tự kiềm chế mình. Chị cấm không cho các em để xảy ra bất cứ chuyện gì. Có được không?
Vũ Quyên gật dầu.
Chị Hoa mỉm cười, liếc nhìn Vũ Quyên nói:
- Thế thì giỏi lắm... Thực ra em muốn trừng phạt một kẻ nào, không nhất thiết phải giết chết họ. Làm cho họ sống dở chết dở, mình lại không mang tội, mới là người có bãn lãnh!
Vũ Quyên vô cùng thấm thiá câu nói đó của chị Hoa. Suốt đêm hôm đó, nàng thao thức không sao chợp mắt được, lúc nào cũng nghĩ làm sao có thể khiến cho kẻ thù “sống

dở chết dở, bản thân mình lại không mang tội". Trong khi đó, Vũ Phượng bàng hoàng, thê lương và đau khổ. Vũ Quyên có khuyên bảo, cũng không ăn nhằm gì.

Suốt đêm Vũ Phượng không sao chợp mắt được. Nàng ngồi dậy, bước tới trước cửa sổ, chăm chú nhìn màn đêm đen tối. Mồm nàng liên tục cầu nguyện cho chàng không xảy ra chuyện gì, cầu mong cho chàng bình yên vô sự, cầu mong cho chàng chóng khỏi bệnh. Cầu nguyện cho Vân Phi xong nàng lại lẩm bẩm một mình:

- Không biết vết thương của anh ấy như thế nào rồi? Vết thương có trầm trọng mới chảy nhiều máu như vậy. Làm sao anh ấy có thể dấu được cả nhà? Tại sao bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, có lẽ anh ấy đã dấu được rồi chăng?... Mũi dao đâm sâu như vậy, không hiểu có vô tận trái tim hay không? Chắc là anh ấy đau đớn lắm... Nhưng anh ấy không hề kêu ca gì cả... Trời ơi! – Nàng đưa tay ôm lấy đầu, lòng đau như dao cắt – Tôi muốn biết anh ấy ra làm sao? Trời ơi! Ai có thể nói cho tôi biết, anh ấy có lành được chút nào hay không?

Trên giường, Vũ Quyên vẫn trằn trọc. Nàng trở mình, đưa tay sờ bên cạnh, không thấy chị hai, giật mình tỉnh dậy:

- Chị hai... chị hai...

- Chị Ở đây này!

Vũ Phượng thở phào:

- Suốt đêm qua chị không ngủ được chút nào, bây giờ chị lại không ngủ, tối mai làm sao lên sân khấu hát được? Lại đây ngủ đi! Chị em chúng mình phải ngủ một giấc ngon lành. Ngủ được, đầu óc mới tỉnh táo, mới suy nghĩ được, làm thế nào mới khiến cho bọn chúng sống dở chết dở... lại không phạm pháp...

Vũ Phượng hết sức đau khổ:

- Đầu óc em lúc nào cũng nghĩ đến báo thù hay sao?

Vũ Phượng bực bội quăng cái mền xuống đất:

- Tất nhiên! Đầu óc em không rỗi rãi nghĩ đến chuyện yêu đương, để không bị hắn gạt như chị, hoặc bị người ta đùa dỡn, cho đến bây giờ đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, điên đảo ngược xuôi!

Vũ Phượng bàng hoàng ngơ ngác, trái tim nàng nhức nhói vô cùng

Vũ Quyên vừa nói dứt lời thì cảm thấy hối hận vô cùng. Nàng vội vàng xuống giường, bước đến ôm ghì lấy chị hai, thổn thức nói:

- Em không cố ý châm chọc chị, em chỉ lo cho chị mà thôi. Chị hãy tĩnh táo một chút, tĩnh táo một chút! Đừng có thương người đàn ông đó nữa, hắn là một con chó sói đội lốt người!

Nước mắt Vũ Phượng liên tiếp trào ra. Nàng tựa người vào em gái, trong lòng như đang văng vẳng:

- Chị lại rất thương, rất thương con chó sói đội lốt người đó! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 10

Một buổi sáng, nhỏ Tư đang ngồi trong nhà bỗng nghe có tiếng gõ cửa, vội chạy ra mở. Cánh cửa vừa hé, thoáng nhìn thấy A Siêu ở bên ngoài, nhỏ vội đóng cửa lại, nhưng hắn đã nhanh nhẹn lách vào nhà. Nhỏ Tư thấy A Siêu vào nhà thì hết hồn, la hét ầm ỹ:

- Chúng tôi không muốn làm bạn với các anh nữa đâu! Anh hãy về ngay đi!

- Nhỏ Tư! Anh chỉ muốn nói chuyện với Tiêu cô nương một lúc, nói xong anh sẽ đi ngay!

Vũ Phượng và Vũ Quyên nghe tiếng ồn ào ở ngoài, vội chạy ra xem chuyện gì. Vừa nhìn thấy A Siêu, Vũ Quyên nổi giận quát to:

- Người đến đây làm gì? Chúng tôi không ai muốn nói chuyện với các người nữa, không ai muốn nghe các người nói bất cứ điều gì. Nếu người còn biết điều đôi chút, hãy đi

khỏi nơi này ngay! Ta biết người không phải là hung thủ, không muốn gây sự với người... Hãy đi khuất mắt cho ta!
A Siêu lắc đầu:
- Một cô gái ngó bộ hiền lành mà thiệt là hung dữ, còn nói gì đến hung thủ! Người bị thương hiện giờ đang nằm bất tỉnh nhân sự Ở nhà đó kìa! Thử nói coi ai là hung thủ nào?
Nhìn thấy A Siêu, Vũ Phượng cảm thấy nao nao trong lòng. Mặc cho Vũ Quyên giận dữ la hét, nàng vẫn chăm chú nhìn A Siêu với ánh mắt thân mật, rồi hỏi giọng run run:
- Anh... anh... anh ấy thế nào rồi?
- Chúng ta ra ngoài nói chuyện có được không?
Nghe A Siêu hỏi vậy, Vũ Quyên lại quát:
- Không được!
Vũ Phượng vội đẩy em gái về phía sau, rồi nhìn em với ánh mắt van lơn:
- Chị ra nói chuyện với A Siêu vài ba câu rồi quay trở về nhà ngay!
Vũ Quyên giận dữ lắc đầu. Vũ Phượng nước mắt lưng tròng:
- Chị xin thề, chị chỉ muốn biết tình hình ra sao thôi! Chị đi một lát rồi trở về ngay!
Dứt lời, nàng bỏ mặc Vũ Quyên ở đó, lập tức quay bước

đi theo A Siêu. Cả hai bước lẹ ra khỏi nhà.
Vừa ra đến ngoài hẻm, Vũ Phượng không nhịn được nữa, bèn đứng lại nói với giọng hết sức hồi hộp:
- Nói lẹ lên cho tôi biết anh ấy ra sao rồi. Có trầm trọng lắm không?
A Siêu làm ra vẻ giận dữ, nói to:
- Sao lại không trầm trọng? Hôm đó cô mà đâm lệch sang bên trái nửa tấc, chắc chắn cậu hai toi mạng rồi! Vết thương chảy rất nhiều máu, bây giờ cậu vẫn còn nằm bất tỉnh nhân sự! Tôi nghĩ là cậu không còn sống được bao lâu... khoảng dăm ba bữa nữa là cùng!
Vũ Phượng mặt tái mét, tay chân bủn rủn như muốn ngất xỉu. A Siêu thấy vậy vội đỡ nàng rồi lắc mạnh:
- Tiêu cô nương! Cậu hai không... không có chuyện gì đâu. Tôi chỉ gạt cô chút xíu thôi! Vừa rồi thấy cô ba hung dữ quá, tôi mới nói cho hả. Cô thử nghĩ xem, nếu cậu ấy có mệnh hệ gì, tôi còn có thể đi đến đây báo tin cho cô nương được nữa hay sao?
Vũ Phượng vẫn chưa hoàn hồn. Nàng tựa lưng vào tường, mặt lợt lạt như tờ giấy trắng. Thân hình mảnh khảnh, một ngọn gió thổi mạnh có thể ngã gục của nàng, trông thật là thảm hại. Nghe A Siêu nói vậy, nàng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Vậy... vậy... vậy... anh ấy ra làm sao rồi?

Thấy Vũ Phượng hoảng hốt đáng thương hại như vậy, A Siêu không nỡ gạt nàng nữa, bèn nói giọng hết sức chân thành và nghiêm chỉnh:

- Bữa đó, tôi đưa cậu hai đến bệnh viện Thánh Tâm. Ông y sĩ ngoại quốc khám xong, khâu mười mấy mũi mới cầm được máu. Có điều, hôm đó máu chảy quá nhiều, cậu hai suy nhược lắm. Hiện nay cậu đang uống thuốc bắc để hồi phục lại sức khỏe. Cậu ấy lúc nào cũng sốt ruột, muốn khỏi bệnh ngay tức khắc. Bởi vậy, hễ có người mang thuốc bắc hay canh bổ vào là uống ngay. Chả bù cho trước đây, dù bệnh nặng như thế nào, cậu cũng không ngoan ngoãn nghe lời người khác như mấy bữa rày đâu!

Vũ Phượng không cầm được nước mắt:

- Có giấu được những người trong nhà không?

- Khó lắm! Không thể giấu được tất cả mọi người trong nhà. Chúng tôi cần người giúp đỡ thay băng, thoa thuốc cho cậu ấy, nên đã nói cho vú Tề biết hết mọi chuyện. Vú ấy không những kín miệng, mà còn là người thân tín của cậu hai. Chúng tôi nói với ông chủ là cậu hai bị chứng thương hàn, dễ truyền nhiễm, không thể đến gần được. Khi ông chủ vào thăm, chúng tôi lấy mền bông phủ kín người cậu, ông không phát giác ra điều gì. Ông chủ tin

những lời chúng tôi nói.
- Mẹ anh ấy... cũng không... phát giác ra tại sao anh ấy bị bệnh à?
- Khó mà giấu được bà chủ lắm! Bà nghe nói cậu hai bị bệnh, cứ nằng nặc đòi vào chăm sóc cậu. Chúng tôi nói cậu hai mắc chứng bệnh truyền nhiễm, bà cũng mặc kệ, khiến chúng tôi hoảng sợ. May mà vú Tề lanh trí, tạm thời giấu được bà chủ. Vả lại, bà chủ cũng không được khỏe, có muốn chăm sóc cậu hai cũng không được. Tuy vậy, cậu vẫn là người đau khổ nhất. Vết thương thì đau đớn, ruột gan thì nôn nóng muốn khỏi bệnh ngay, lại phải đóng tuồng che giấu tại sao mình bị bệnh, không lúc nào được nghỉ ngơi. Không những thế, cậu hai còn lo cho cô hết chuyện này sang chuyện khác. Suốt ngày cậu cứ bị giày vò như thế, chỉ mới có hai ngày mà người đã gầy tọp hẳn đi...
Dù gắng gượng mấy đi nữa, Vũ Phượng cũng không thể nhịn khóc được, nước mắt cứ thế tuôn ra, nàng phải vội lấy khăn tay ra lau. A Siêu thấy nàng khóc, hoảng quá, lấy tay đập lên trán mình một cái rồi vội vàng nói:
- Tôi thật là ngu ngốc! Cậu hai dặn đi dặn lại là phải nói cho cô biết cậu đã khỏe lắm rồi, không đau đớn khó chịu, không trầm trọng nữa đâu. Vài ba ngày nữa, cậu có thể rời

khỏi giường bệnh. Cậu nhắn cho cô biết là không phải lo lắng gì cho cậu!

Vũ Phượng nghe A Siêu nói vậy, nước mắt lại càng trào ra.

- Còn một điều nữa... Cậu hai rất lo là cậu ba sẽ đến Đãi Nguyệt Lâu phá phách, gây phiền phức cho các cô. Cậu hai nhắn là hai cô phải hết sức nhẫn nại, không nên gây sự với cậu ba. Dù có nhìn thấy cậu ta cũng cứ lờ đi, không nên gây ra những chuyện phiền phức, không đâu vào đâu!

Vũ Phượng gật đầu, thở dài:

- Cũng may hai đêm nay không thấy hắn đến!

- A Siêu làm ra vẻ hết sức trịnh trọng, nói tiếp:

- Còn một chuyện quan trọng nữa! Những người trong nhà họ Triển đều biết tên của hai chị em cô rồi! Cậu hai đã nói với ông bà chủ, cậu ấy muốn kết hôn với cô! Bởi vậy, nếu có ai đại diện cho nhà họ Triển đến bàn bạc chuyện gì, các cô đừng gây sự... Cậu hai nói, không ai có thể thay mặt cậu ấy làm bất cứ một chuyện gì! Cô phải tin tưởng vào cậu hai mới được!

Vũ Phượng hốt hoảng:

- Cái gì?... Anh ấy nói với mọi người trong gia đình là muốn cưới tôi sao?... Nhưng... tôi có bằng lòng đâu!

- Cậu hai cũng có ý định viết cho cô một lá thư, nhưng...

hễ cầm đến cái bút lông, cánh tay cậu ấy cứ run run... thành ra không viết được...

Vũ Phượng nghe A Siêu nói vậy càng hồi hộp, đôi mắt cứ chăm chú nhìn hắn:

- A Siêu! Anh nói thật cho tôi biết, vết thương của anh ấy có trầm trọng lắm không?

A Siêu nhìn Vũ Phượng chằm chằm, thở dài rồi bực bội nói:

- Chính tay cô cầm dao đâm vào bụng cậu hai, cô nương thử nghĩ coi nó như thế nào?

Nghe A Siêu nói vậy, Vũ Phượng lập tức đưa tay bịt miệng để khỏi khóc òa lên. A Siêu thấy nàng đau khổ như vậy, xúc động vô cùng:

- Tiêu cô nương! Theo tôi... - Vũ Phượng mở to đôi mắt đẫm lệ nhìn A Siêu - Cậu hai có nhiều chuyện muốn nói với cô, cô lại muốn biết nhiều về sức khỏe của cậu ấy, tôi ở giữa, dù có nói thế nào cũng không thể diễn tả hết. Tốt nhất là cô nên gặp cậu ấy một lần. Nếu cô bằng lòng tôi sẽ lén đưa cô nương vào khuôn viên nhà họ Triển gặp cậu hai, sau đó lại đưa cô về nhà. Tôi bảo đảm không để cho ai nhìn thấy...

Vũ Phượng hết sức kinh hoàng. Nàng lùi về phía sau, ngẩng đầu nói giọng đầy kích động:

- Anh coi tôi là hạng người như thế nào? Chỉ vì tôi lỡ tay đâm anh ấy một dao, trong lòng áy náy vô cùng, nên mới đứng đây nghe anh nói! Nhưng mà suốt cuộc đời này, tôi không thể làm bạn với người nhà họ Triển, càng không thể bước chân vào khuôn viên nhà họ Triển! Tôi nghe anh nói cũng đủ rồi, bây giờ tôi về nhà đây!

Nói xong, nàng lấy tay bịt chặt miệng cho khỏi òa lên khóc rồi quay người bỏ chạy. A Siêu hốt hoảng:

- Tiêu cô nương!

Vũ Phượng không còn làm chủ được mình nữa, đôi chân tự nhiên dừng lại.

- Cô có muốn nhắn gì với cậu hai không?

Vũ Phượng cúi đầu. Ruột gan nàng rối như tơ vò. Tình thương yêu và lòng oán giận của nàng đối với Vân Phi cứ xen lẫn vào nhau, không biết nên nói điều gì. Im lặng một lúc, nàng ngẩng đầu nhìn A Siêu rồi nói:

- Nhờ A Siêu nói với anh ấy, tôi vô cùng thương nhớ anh Tô Mộ Bạch, nhưng mà...tôi cũng vô cùng căm giận cái tên Triển Vân Phi!

Nói xong nàng vội quay bước, chạy lẹ về nhà.

A Siêu đuổi theo Vũ Phượng nói to:

- Tám giờ sáng ngày mai tôi sẽ chờ cô ở đây! Nếu cô muốn biết bệnh tình của cậu hai ra sao thì đến đây tìm tôi.

Có thể cậu hai sẽ gửi thư cho cô đó. Cô Vũ Quyên hung dữ lắm, tôi không dám đến nhà cô gõ cửa đâu. Cô mà không đến thì tôi đi về đó.

Vũ Phượng dừng chân, quay lại nhìn A Siêu. Mặc dù A Siêu chưa hề biết tình thương yêu nam nữ như thế nào, nhưng nhìn thấy vẻ thê lương, sầu thảm và ai oán trong đôi mắt của nàng, hắn cũng xúc động vô cùng.

Về đến nhà, gã gia nhân làm ra vẻ hết sức buồn rầu, nói với cậu chủ:

- Lần này đi đưa tin thật là vất vả. Suýt nữa tôi bị cô Vũ Quyên lấy gậy đánh chết. Sau đó khó khăn lắm mới gọi được Tiêu cô nương cùng đi ra ngoài hẻm nói chuyện. Tôi vừa nói được mấy câu, cô ấy đã ngất xỉu!

Vân Phi đang nằm trên giường nghe gã gia nhân nói vậy thì hốt hoảng, vội chồm dậy, vết thương đau đớn vô cùng, miệng cứ rên rỉ:

- Cái gì? Ngươi nói với nàng những gì? Ngươi nói gì với nàng?

- Cái cô Vũ Quyên thiệt là hung dữ, khiến tôi tức giận vô cùng, đồng thời tôi cũng muốn thăm dò thái độ Tiêu cô nương đối với cậu như thế nào, nên đã nói với cô ấy là cậu chỉ còn thoi thóp thở, không sống thêm được bao lâu nữa. Ai ngờ, Tiêu cô nương vừa nghe nói như vậy, mặt tái

mét, suýt nữa thì ngất xỉu...

Vân Phi vội nhảy xuống giường:

- A Siêu... ta phải đánh cho người một trận...

A Siêu vội bào chữa:

- Có lẽ tôi nói hơi quá. Đúng là suýt nữa thì cô ta ngất xỉu, nhưng...

Vú Tề đứng ở cuối phòng, thấy Vân Phi như vậy, vội bước tới đỡ chàng lên giường, rồi giận dữ cắt ngang lời gã gia nhân:

- Đồ quỷ sứ! Ngươi làm sao vậy? Lại còn muốn chọc cho cậu hai tức giận nữa à? Rốt cục cái cô Vũ Phượng đó như thế nào?

A Siêu nhìn Vân Phi nói giọng nghiêm chỉnh và xúc động:

- Suýt nữa cô ta ngất xỉu thật, may mà tôi lẹ tay đỡ được... Tôi cảm thấy, mũi dao đó tuy đâm vào người cậu, nhưng cô ấy còn đau đớn hơn là đâm vào người mình! Nhưng mà...

Vân Phi sốt ruột:

- Nhưng mà cái gì?

- Nhưng mà... Tiêu cô nương căm ghét nhà họ Triển đến tận xương tủy. Cô ấy bảo tôi nhắn lại với cậu là cô ấy vô cùng thương nhớ chàng Tô Mộ Bạch, nhưng cũng vô cùng căm giận cái tên Triển Vân Phi!

Vân Phi xúc động nhìn A Siêu một lúc rồi lăn xuống giường:

- Trời ơi! Ta rốt ruột lắm, làm sao có thể gặp được nàng bây giờ?

oOo

Sáng sớm hôm sau, Vũ Phượng không cần biết Vũ Quyên còn giận nữa hay không, vẫn vội đi ra ngoài hẻm. Đến nơi, nàng thấy cỗ xe ngựa của Vân Phi đậu ở đó, A Siêu thì đi đi lại lại quanh xe chờ đợi. Nàng vội bước tới hỏi với giọng bồn chồn lo lắng:

- A Siêu, tôi đã đến rồi. Anh ấy có bớt được chút nào không? Anh ấy có viết thư cho tôi không?

A Siêu mở cửa xe:

- Cô hãy lên xe, chúng ta đến công viên nói chuyện!

- Tôi không lên!

Vũ Phượng lùi về phía sau một bước. A Siêu kéo nàng đến cạnh cửa xe:

- Cô lên xe đi! Tôi không có ý hại cô đâu!

Giữa lúc Vũ Phượng đang do dự, bỗng có giọng nói vô cùng ấm áp từ trong xe vọng ra:

- Vũ Phượng! Lên xe đi!

Vũ Phượng hốt hoảng nhìn vào xe thì thấy Vân Phi đang nằm trên tấm nệm. Nàng nín thở mở to đôi mắt nhìn vào

trong xe:

- Anh... anh còn đến đây được à?

Vân Phi mỉm cười mệt nhọc:

- Em không chịu đến thăm anh, thì anh phải đến gặp em!

A Siêu đứng cạnh nói xen vô:

- Cậu hai sốt ruột quá, bắt tôi phải lấy xe chở đi gặp Tiêu cô nương, tôi không biết làm thế nào, đành phải vâng lời. Nếu cô không chịu lên xe, thế nào cậu cũng nhảy xuống cho mà coi. Ông y sĩ đã dặn đi dặn lại, nếu không giữ yên vết thương đó thì...

Gã gia nhân chưa nói xong, Vũ Phượng đã leo lên xe. A Siêu nhảy lên chỗ ngồi, cầm cương ngựa giật mấy cái, vừa cho xe chạy chầm chậm vừa nói:

- Tôi cho xe chạy từ từ, cậu hai và Tiêu cô nương nói chuyện lẹ lên!

Sau khi lên xe một cách bất đắc dĩ, Vũ Phượng nhìn thấy con người tiều tụy của Vân Phi nằm trên cái đệm bông thật dày. Đôi mắt chàng sâu hoắm, hai tròng mắt đen láy lộ ra. Tuy trên môi hé nụ cười, nhưng khuôn mặt chàng trông thật là thê thảm. Thấy chàng tiều tụy như vậy, trái tim của Vũ Phượng bỗng mềm nhũn. Thấy Vũ Phượng lên xe, Vân Phi cố ngồi dậy. Chàng vừa cựa quậy đã thấy vết thương đau nhói, phải nghiến chặt hai hàm răng lại.

Vũ Phượng thấy vậy, vội chồm tới quỳ xuống bên cạnh, đưa hai tay đỡ chàng. Nước mắt cứ thế trào ra.

- Anh nằm yên! Anh phải nằm yên mới được!

Vân Phi ngoan ngoãn nghe lời, đôi mắt chăm chú nhìn nàng:

- Anh cảm thấy hình như ba trăm năm rồi chưa được gặp em! – Chàng đưa tay cầm lấy tay nàng – Em có khỏe không?

Vũ Phượng định rút tay về nhưng chàng nắm chặt không chịu buông ra. Nàng nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt liên tiếp trào ra ngoài:

- Làm sao em khỏe được?

Vân Phi đưa tay lau nước mắt cho Vũ Phượng, van xin nàng tha lỗi:

- Anh xin lỗi em!

Vũ Phượng tan nát cõi lòng! Nàng vừa khóc vừa gào lên:

- Sao anh lại nói vậy? Em đã đâm anh, làm cho anh bị thương như thế này, trong lòng em vô cùng đau khổ, lúc nào cũng muốn chết đi cho xong, vậy mà anh vẫn nói “xin lỗi em!” là sao? Em không thích nghe anh nói đến hai tiếng “xin lỗi”! Em không thể tiếp nhận hai tiếng “xin lỗi” của anh!

- Được rồi! Được rồi! Anh không nói xin lỗi nữa. Em cũng đừng quá xúc động. Bây giờ anh nói “nếu như” có được

không?

Vũ Phượng rút khăn tay ra lau những giọt nước mắt đang từ từ chảy trên mặt mình. Vân Phi chăm chú nhìn vào khuôn mặt của nàng rồi nói:

- “Nếu như” anh không phải là Triển Vân Phi, “nếu như” anh và em đều căm giận Triển Vân Tường, “nếu như” anh là kẻ đã thoát ly ra khỏi nhà họ Triển, “nếu như” anh đúng là Tô Mộ Bạch... thì em có còn thương anh nữa không?

Lòng dạ Vũ Phượng bỗng trở nên mềm nhũn.

- Anh nói những lời đó có ích lợi gì đâu cơ chứ! Giả thuyết “nếu như” của anh đã trở thành hư vô rồi, nó không bao giờ trở thành hiện thực. Sự thực là anh đã lừa dối em, anh chính là Triển Vân Phi...

Bỗng nàng như vừa tỉnh một giấc chiêm bao. Tại sao? Tại sao ta vẫn còn gặp người đó? Hắn chính là Triển Vân Phi cơ mà! Vũ Phượng nhìn quanh, bỗng nàng cảm thấy tâm thần rối loạn cả lên: “Tại sao ta lại còn lên xe của hắn? Thế nào Vũ Quyên cũng nguyền rủa ta cho mà xem. Không được... không được...” Nghĩ đến đây nàng vội rút tay ra, đứng dậy, hết nhìn Vân Phi lại nói với A Siêu:

- A Siêu, Dừng xe lại cho tôi xuống! Tôi không muốn nhìn mặt anh ta nữa!

Vân Phi hốt hoảng, đưa tay kéo nàng lại:

- Ngồi xuống! Em ngồi xuống!

Vũ Phượng xúc động gào lên:

- Tôi không thích ngồi xuống!

Vân Phi kinh hoàng đứng dậy, cố sức kéo nàng ngồi xuống. Cử động đó khiến cho vết thương đau đớn vô cùng. Chàng nghiến chặt hai hàm răng cố chịu đựng, nhưng vẫn không đứng vững, ngã xuống hàng ghế rồi mồ hôi đầm đìa trên trán. Chàng cố chịu đau, khom người giữ lấy vết thương, rồi nói với giọng đau khổ:

- Vũ Phượng! Quả là anh đã bị em làm hại!

Vũ Phượng mở to mắt nhìn chàng. Lúc đó nàng cảm thấy mình cùng hòa một nhịp thở với chàng, cùng toát mồ hôi như chàng. Có thể Vũ Phượng cũng đau đớn không kém gì Vân Phi, vội hỏi:

- Anh... anh... đau lắm phải không?

- “Nếu như” em ngoan ngoãn ngồi xuống, thì anh đỡ đau rất nhiều!

Nàng vịn tay vào chiếc ghế, lặng lẽ ngồi xuống. Đôi mắt nàng chăm chú nhìn chàng rồi nói giọng sợ sệt:

- Dừng xe lại có được không? Xe cứ chạy lúc lắc như thế này, thế nào cũng động đến vết thương!

- “Nếu như” em không có ý định bỏ trốn, “nếu như” em vui vẻ ngồi nói chuyện với anh, anh sẽ bảo A Siêu dừng xe lại.

Vũ Phượng đầu hàng. Nước mắt nàng lại tuôn ra:
- Em không bỏ trốn! Em nghe lời anh!
A Siêu cho xe chạy một mạch đến phía tây Đồng Thành. Tiếng nước khe Ngọc Đới từ thượng nguồn chảy xuống nghe róc rách thật êm tai. Xung quanh không một bóng người, khung caœnh thật yên tĩnh. A Siêu thấy phía trước có bóng mát của một cây cổ thụ, phong cảnh xung quanh đẹp như tranh vẽ, bèn cho xe dừng lại. Hắn thận trọng đỡ Vân Phi xuống xe, dìu đến ngồi dưới bóng mát, rồi lấy cái nệm xe để ở phía sau lưng cho chàng tựa. Vũ Phượng cũng cuống quýt giúp đỡ trải nệm, cài khuy áo và sắp xếp chỗ ngồi cho chàng. A Siêu thấy thái độ của nàng như vậy cũng yên tâm phần nào. Hắn dắt ngựa đến bãi cỏ đằng xa để chàng và nàng tự do trò chuyện. Tuy vậy, thỉnh thoảng hắn vẫn đảo mắt về phía này, chú ý theo dõi hành động của hai người. Dù thế nào đi nữa, hắn vẫn nơm nớp lo sợ Vũ Phượng giở trò gì đó.
Vân Phi ngồi tựa lưng vào gốc cổ thụ, để một cuốn sách trên đầu gối. Ngồi được một lúc, chàng cầm cuốn sách đặt vào tay Vũ Phượng rồi nói giọng hết sức thành khẩn:
- Cuốn sách này viết không được hay lắm, nên bấy lâu nay không muốn đưa cho em xem. Không hiểu sao, cho người khác xem anh không sợ, nhưng cho em xem, anh cảm

thấy thế nào đó, bởi vì em không những là người hiểu biết văn chương, lại là người anh yêu quý, nên không dám múa rìu qua mắt thợ! Trước đây anh không dám đưa cuốn sách này cho em, nhưng bây giờ không còn cách nào khác...

Vũ Phượng cúi đầu, nhìn thấy ngoài bìa cuốn sách có hai dòng chữ: “Bài Ca Cuộc Sống - Tác giả Tô Mộ Bạch".

Vũ Phượng giật mình, ngẩng đầu lên hỏi:

- Tô Mộ Bạch?

- Đúng... Tô Mộ Bạch! Đó là bút danh của anh. Tô là Tô Thức, Bạch là Lý Bạch. Anh hâm mộ hai nhà thơ đó, nên đã lấy cái tên đó. Như vậy là anh không gạt em hoàn toàn. Tô Mộ Bạch đúng là tên của anh.

Vũ Phượng buồn rầu, nhìn Vân Phi hỏi:

- Anh viết cuốn sách này à?

- Đúng vậy! Em mang về nhà coi dần. Coi xong em sẽ hiểu anh là con người như thế nào. Lúc đó em sẽ phát giác con người của anh hoàn toàn khác với tên Triển Vân Phi em đang tưởng tượng.

Cầm sách đọc một lúc, Vũ Phượng lại quay sang nhìn Vân Phi. Đầu óc nàng lúc đó thật là mông lung:

- Thì ra... anh là một nhà văn?

- Em đừng nói như vậy, nếu không anh hổ thẹn lắm. Làm

sao anh có thể trở thành nhà văn dễ dàng như vậy? Chẳng qua anh chỉ là kẻ thích sáng tác mà thôi. Anh thích mỹ thuật, thích hầu hết mọi cái đẹp, bao gồm âm nhạc, sáng tác, hội họa và... em thương yêu của anh!

Vũ Phượng ngơ ngác:

- Anh lại vậy rồi. Lúc nào anh cũng dùng những lời đường mật lường gạt em, khiến cho em trở nên hồ đồ! Vậy thì... – Đôi mắt nàng bỗng sáng rực – Vậy thì anh không phải là Triển Vân Phi! Có đúng như vậy không? Anh là kẻ được họ mang về nuôi nấng... anh là thân thích của họ...

- Không phải! Anh chính là Triển Vân Phi! Con người ta không nên quên cội nguồn, không thể phủ nhận huyết thống của mình. Vân Tường là đứa em cùng cha khác mẹ với anh!

Chàng đau khổ lắc đầu, nói hết sự thật. Chàng không còn muốn mang tội lường gạt nàng một lần nữa!

Nghe đến hai tiếng Vân Tường, Vũ Phượng cảm thấy như có một ngọn roi quất mạnh vào người nàng, bèn hốt hoảng:

- Đó chính là cái em không thể tiếp nhận được! Dù anh có muốn nói thế nào đi chăng nữa, em vẫn không thể tiếp nhận được điều đó!

Vân Phi đưa tay cầm tay Vũ Phượng, rồi nhìn nàng với

ánh mắt van lơn:
- Hôm nay anh không thể nói tràng giang đại hải những cái gọi là tư tưởng, quan niệm, nỗi đau khổ, sự trưởng thành và tính quật cường của anh cho em nghe được... bởi vì anh mệt mỏi lắm rồi! Mong em hãy coi anh là kẻ đáng thương hại, cố gắng đến đây để gặp em. Anh không muốn em đọ sức với anh nữa có được không?
Vũ Phượng lại ngồi xuống, nước mắt lưng tròng:
- Quả thật em không biết nên làm thế nào bây giờ. Anh làm cho ruột gan em rối như tơ vò. Những khi em nghĩ anh là con người tốt, thì còn muốn sống ở trên đời này, nhưng... khi em cho anh là kẻ xấu xa, quả thật em muốn chết quách đi cho rồi!... Trời ơi! Anh không phải là kẻ bị em hại chết, ngược lại, em mới là kẻ bị anh làm cho đau khổ vô cùng!
Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng. Ánh mắt nóng bỏng của chàng như xuyên thẳng vào ruột gan nàng.
- Nghe những lời em nói, anh đau khổ vô cùng, nhưng cũng... vui sướng vô cùng! Bởi vì mỗi một lời nói của em đều ngụ ý: Em vô cùng thương anh! Cái mà em nguyền rủa chỉ là cái tên Triển Vân Phi của anh mà thôi! Nếu em vui lòng, suốt đời này, cứ gọi anh là Mộ Bạch, thế là được rồi!

- Làm gì có suốt đời. Chúng ta chỉ có giây phút này mà thôi, bởi vì, gặp anh lần này rồi không bao giờ em gặp lại anh nữa!

Nước mắt Vũ Phượng lại tuôn trào ra. Vân Phi nhìn nàng:

- Những lời đó không thốt ra tự đáy lòng em! Thực ra thì lúc nào em cũng muốn sống trọn cuộc đời với anh!

Vũ phượng lắc đầu như điên cuồng:

- Em không muốn... em không muốn...

Vân Phi vội đưa tay ra ôm lấy đầu nàng rồi nói giọng thân thiết:

- Hãy nghe anh nói, đừng có lắc đầu như vậy nữa!...

- Tôi không thể nghe lời anh được, nếu cứ tiếp tục nghe, thế nào cũng trúng độc! Vũ Quyên từng nói anh là con sói đội lốt người... là yêu tinh mê hoặc Thầy Đường Tăng... anh là tên Triển Vân Phi biến thành Tô Mộ Bạch... bởi vậy, tôi không thể tiếp tục nghe lời anh nữa!

- Em mà nói như vậy, hôm nay anh sẽ không để em về nhà đâu!

- Anh muốn làm gì tôi?... Định bắt cóc hả?

- Nếu cần thiết, anh sẽ làm như vậy!

Vũ Phượng hốt hoảng, đẩy mạnh Vân Phi ra, rồi đứng phắt dậy. Tuy đang bị thương nhưng chàng cũng cố gắng đứng dậy, ôm chặt lấy nàng. Giờ phút này, Vân Phi không

còn nghĩ gì đến đau đớn, bởi vì khó mà có dịp gặp Vũ Phượng như thế này! Ngay cả A Siêu lúc ngồi trên xe cũng nói với chàng cần phải nắm lấy cơ hội hiếm có. Chàng không thể bỏ qua cơ hội này! Chàng ôm chặt lấy nàng... cúi xuống tặng cho nàng một nụ hôn vô cùng thắm thiết.

Đôi môi nóng bỏng của chàng đã toát lên tình thương yêu nồng cháy. Lòng chân thành sâu sắc, tình thương yêu vô cùng đẹp đẽ và nỗi khao khát bấy lâu nay của chàng khiến cho Vũ Phượng mền nhũn cả người. Nàng cảm thấy mình như một tảng băng khổng lồ đang đứng trước miệng một ngọn hỏa diệm sơn, bị ngọn lửa hừng hực làm tan ra nhanh chóng. Toàn thân Vũ Phượng mềm nhũn, đầu óc nàng trống rỗng. Nàng chỉ muốn biến thành một cột khói mãi mãi cùng chàng bay lên trời cao xanh biếc.

A Siêu đứng bên bờ suối, từ xa quay lại nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ đó, trong lòng vui sướng vô cùng. Lát sau hắn lại quay bước lững thững đi về phía trước.

Sau giây phút mê mẩn tâm thần đó, Vũ Phượng như bừng tỉnh, hốt hoảng rời khỏi vòng tay của Vân Phi:

- Người ta mà nhìn thấy thì em xấu hổ lắm...

Vân Phi sung sướng nói với người yêu:

- Nam nữ thương nhau là chuyện trời đất sinh ra, không có

gì là xấu hổ thẹn thùng cả. Huống hồ, ngoài A Siêu ra, ở đây không một người nào khác. Ưu điểm của A Siêu là cái gì nên xem thì hắn xem, cái gì không nên xem thì hắn không bao giờ đoái hoài đến!

- Cũng như khi em đâm anh, anh ta cũng không nhìn thấy!

- A Siêu không nên nhìn thấy mũi dao em đâm anh, bởi vì... anh nợ em thì anh phải trả... Anh đã gạt em, anh làm cho em đau khổ, anh họ Triển, em trai anh đã làm cho gia đình em tan cửa nát nhà, người mất tật mang. Mũi dao đó em đã giết chết cái tên Triển Vân Phi mà em vô cùng căm ghét, còn Tô Mộ Bạch thì em vô cùng thương nhớ, như vậy có được không?

Giọng nói của chàng dịu dàng, âu yếm, trái tim nàng lại một lần nữa bị thương yêu và giận hờn nghiền nát.

- Anh khéo nói lắm, anh làm cho em mê mẩn tâm thần! Em... cũng biết là không nên nghe lời anh, bởi vì... nếu nghe lời anh, đầu óc sẽ trở nên hồ đồ... em... em...

Vũ Phượng nao nao trong lòng. Bỗng nàng ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Vân Phi. Ánh mắt đó khiến chàng tan nát cả cõi lòng, rồi quá xúc động, bèn ôm chặt lấy nàng:

- Hãy kết hôn với anh nhé!

- Không! Không! không... không... không được, tuyệt đối không được...

Vũ Phượng choàng tỉnh. Nàng cảm thấy như có một trái bom vừa nổ trong đầu, thế là tỉnh táo, rồi nhớ hết mọi việc. Trong chốc lát, nàng nghĩ ngay mình là con người không thể tha thứ được. Hắn chính là cậu hai nhà họ Triển! Trong khi thi hài của cha mình còn chưa nguội lạnh, mình lại nằm trong lòng hắn, làm sao người cha ở dưới suối vàng có thể nhắm mắt được? Nàng rối loạn tâm thần, trong lòng cảm thấy có một ngọn roi vô hình đang quất mạnh vào người, thế là không chút nghĩ ngợi, nàng xô mạnh chàng ra. Vân Phi vốn phải cố chịu đau mới có thể ôm được Vũ Phượng vào lòng, bất đồ bị nàng xô mạnh, không thể đứng vững, lập tức ngã xuống đất. Chàng đau quá ôm bụng rên la thảm thiết.

Vũ Phượng quay mình định bỏ chạy, nhưng nhìn thấy Vân Phi ngã xuống đất rên la đau đớn, lòng thương xót lại dấy lên, lập tức nhào đến đỡ chàng dậy.

A Siêu từ xa nhìn thấy vậy thì hoảng sợ vô cùng. Sao lại thế được? Rõ ràng hai người vừa mới ôm nhau, vậy mà cậu chủ lại ngã xuống đất rồi. Như một con sóc nhỏ, hắn nhào tới đỡ cậu chủ dậy.

- Tiêu cô nương! Tại sao lại thế này? Cô muốn làm cho cậu ấy chết đi mới hả lòng hay sao?

Vũ Phượng thấy A Siêu đã đỡ Vân Phi dậy, liền lấy tay

bưng miệng, vừa khóc lóc vừa chạy về phía trước. Nàng cắm đầu cắm cổ chạy được một lúc, bỗng nghe tiếng chiếc xe ngựa chạy “lạch cạch” ở đằng sau, bèn quay đầu lại thì thấy A Siêu đang đánh xe ngựa đuổi theo.

Vân Phi mở cửa xe, gọi:

- Lên xe, anh đưa em về nhà!

Vũ Phượng vừa khóc vừa chạy:

- Không... không... tôi không thể lên xe anh, không bao giờ lên xe anh nữa!

- Em không muốn lấy cuốn sách anh tặng nữa à?

Vũ Phượng ngơ ngác dừng chân lại:

- Quăng xuống đất cho tôi!

Cỗ xe ngựa dừng lại. A Siêu tay cầm cương ngựa không nhịn được nữa, bèn gọi to:

- Tiêu cô nương, cô đừng giày vò cậu hai nữa. Vết thương của cậu hai lại chảy máu rồi đó!

Vũ Phượng nghe A Siêu nói vậy, trong lòng hết sức bàng hoàng, hốt hoảng, thương tâm và lo sợ, thế là bao nhiêu lý trí đều tiêu tan, cầm lòng không đặng, bèn vội nhảy lên xe.

Vân Phi vẫn nằm xoài trên ghế. Sắc mặt chàng trắng bệch, quầng mắt thâm lại. Vũ Phượng nước mắt lưng tròng, quỳ xuống trước mặt chàng, nghẹn ngào nói:

- Cho em coi vết thương của anh như thế nào.

Nàng cúi đầu, tay cởi khuy áo, định mở cái băng vải ra xem. Vân Phi đưa tay nắm chặt tay nàng, từ từ kéo lên để trên ngực mình:

- Đừng có xem nữa! Vết thương đó không chảy máu, vết thương này mới chảy máu!

Vũ Phượng tan nát cõi lòng, nước mắt lại trào ra như mưa.

Những giọt lệ trong vắt đó không phải là nước. Nó là những đốm lửa từ hỏa diệm sơn phun ra, xuyên qua làn áo và da thịt đốt cháy lục phủ ngũ tạng của chàng. Vân Phi đăm đăm nhìn Vũ Phượng. Chàng rất tiếc là mình không thể cùng nàng biến thành than. Chàng và nàng cứ thế nhìn nhau, ánh mắt nóng bỏng khiến cho hai người có cảm giác như đang đi vào cõi mông lung.

Cỗ xe chạy thật nhanh, chỉ trong chốc lát đã đậu trước cửa nhà Vũ Phượng. Nàng cầm cuốn sách, lau sạch nước mắt trên mặt, đang định nhảy ra khỏi xe thì bị Vân Phi nắm chặt tay, luyến tiếc không chịu buông ra.

- Nhớ kỹ, sáng mai anh lại chờ em ngoài hẻm!

Nàng hốt hoảng gào lên:

- Anh điên rồi haœ Anh không muốn vết thương đó mau lành hay sao? Anh cố tình không muốn em sống ở trên đời này nữa sao? Vaœ lại, ngày mai em không thể đến đây

nữa đâu. Em đã nói, chúng ta không thể gặp nhau được nữa!

- Dù em có đến hay không, còn anh thì vẫn cứ đến!

Nàng chăm chú nhìn chàng, nói giọng dịu dàng như van lơn:

- Ngày mai anh ở nhà điều dưỡng vết thương cho em yên tâm một chút. Đừng có giày vò em như thế nữa có được không?

Nghe giọng nói dịu dàng đó, Vân Phi bị quyến ruœ ngay:

- Vậy thì em cũng đừng bao giờ nói câu “sau này không gặp nhau nữa” để cho anh yên tâm hơn. Hãy hứa với anh là về nhà em suy nghĩ kỹ càng. Ngày mai anh không đến, nhưng A Siên vẫn cứ đến, em nhắn tin cho hắn mang về cho anh!

Vũ Phượng liếc mắt nhìn Vân Phi, không nói nhận lời cũng không từ chối. Nàng lặng lẽ rút tay ra khỏi tay chàng, sau đó nhảy xuống xe.

Vũ Phượng chưa kịp gõ, cánh cửa gian nhà bốn mặt tiền chụm vào nhau đã mở toang. Vũ Quyên mặt giận hầm hầm đứng chặn ngang ở đó. A Siêu nhìn thấy nét mặt nàng thiệt là hung dữ, vội vàng chào hỏi qua loa, rồi cho xe lao lẹ về phía trước.

Vũ Quyên giận dữ nhìn chị hai nói to:

- Trời vừa sáng, chị không nói năng gì với các em một tiếng, đã đi ra khỏi nhà suốt cả một buổi sáng. Chị muốn làm cho chúng em sợ hết hồn hết vía hay sao?

Vũ Phượng cầm cuốn sách đi vào nhà, Vũ Quyên giận dữ đóng sầm cửa lại, rồi đuổi theo chị hai nói to:

- Chị hãy nói cho em biết, A Siêu vừa đưa chị đi đâu về?

Vũ Phượng cúi đầu, im lặng không nói năng gì? Vũ Quyên càng nghĩ càng cảm thấy nghi ngờ, càng tức giận, bèn la lên:

- Có phải chị đi gặp hắn không? Chả lẽ chị đến nhà họ Triển à?

- Không! Làm sao chị có thể đến nhà họ Triển được? Anh ấy... Ở trên xe!

- Trên xe? Không phải chị nói hắn bị thương rồi à?

- Đúng là anh ấy bị thương! Nhưng mà... anh ấy mang theo cả vết thương đến tìm chị, cho nên chị...

Vũ Quyên bực bội:

- Cho nên chị đi gặp hắn à? Chị thật là tồi tệ. Theo em, chưa chắc hắn đã bị thương nặng, chẳng qua chỉ là khổ nhục kế mà thôi. Em cho là vết thương của hắn chỉ bằng mũi kim, nhưng hắn lại thổi phồng lên, để cho chị đau lòng, rồi bị hắn gạt. Nếu bị thương thật, làm sao hắn có thể ngồi xe ngựa đi khắp đó đây! Chị hãy tỉnh táo một chút!

Vũ Phượng vội bào chữa cho Vân Phi:
- Em nói như vậy quả thật không công bằng chút nào cả! Hôm đó, chính mắt em trông thấy quần áo chị dính đầy máu, em đã giặt giùm chị, làm sao có thể gạt được.
Nhỏ Tư, cu Năm, nhỏ Út nghe tiếng chị hai, vội vàng chạy ra.
- Chị hai! Suýt nữa bọn chúng em đổ xô đi tìm chị!
Nhỏ Út bước tới cầm tay Vũ Phượng:
- Chị mới mua quyển sách này à?
Vũ Phượng để quyển sách lên bàn, nhỏ Tư cầm xem rồi đọc mấy chữ ngoài bìa:
- “Bài Ca Sinh mạng - Tác giả: Tô Mộ Bạch"! Ủa, tên anh Mộ Bạch ở đây nè!
Nhỏ Tư vừa nói vậy, cu Năm, nhỏ Út và Vũ Quyên đều vươn cổ nhìn. Cu Năm hỏi:
- Tô Mộ Bạch? Chị hai, quả thật có người tên là Tô Mộ Bạch à?
Vũ Quyên đưa tay giật lấy quyển sách, hết nhìn ngoài bìa lại lật bên trong xem, veœ mặt ngơ ngác:
- Thế này là thế nào?
Vũ Phượng lấy lại cuốn sách, trân trọng vuốt ngay ngắn trang bìa, nói khẽ:
- Đây là cuốn sách anh ấy viết, quả thật anh ấy còn một

tên nữa là Tô Mộ Bạch.

Vũ Quyên trợn mắt nhìn chị hai, rồi nói oang oang:

- Hừ! Hắn ta thật là nhiều mưu mẹo! Bây giờ lại biến ra một cuốn sách! Không khéo ngày mai lại có giấy tờ chứng nhận thân thế của hắn, chứng minh hắn là Tô Mộ Bạch, không phải là Triển Vân Phi đưa cho chị xem! Biết đâu hắn còn có thuật biến một người thành hai, trước mắt chị là Tô Mộ Bạch, về nhà là Triển Vân Phi – Vũ Quyên không thể nhịn được nữa, bèn nhìn thẳng vào mặt Vũ Phượng gào to – Tại sao chị vẫn chưa tỉnh táo? Chị cứ hồ đồ như vậy cho đến lúc nào? Ngoại trừ hắn không chút liên quan đến nhà họ Triển, bằng không, hắn chính là kẻ thù của chúng ta, là con quỷ gian ác đã đốt cháy nhà cửa của chúng ta, là hung thủ đã giết chết ba...

- Không... không... Em không thể nói anh ấy là hung thủ, tối hôm đó anh ấy không có mặt ở Ký Ngạo Sơn Trang, hung thủ chính là Triển Vân Tường...

Vũ Quyên càng nổi giận. Nàng nhìn chị hai chằm chằm, hoa tay múa chân, gào thét ồn ào:

- Xem chị kìa, mở miệng nói câu nào cũng bênh vực hắn! Chị không còn nhớ tối hôm đó nhà họ Triển đến bao nhiêu người à? Chúng đến đông lắm! Chị không còn nhớ chúng đã lấy roi ngựa quất chúng ta như thế nào, đấm đá vào

người ba như thế nào nữa à? Chị quên mất “Con Cú Đêm” họ Triển đã lấy roi ngựa móc vào cổ chị em mình, giữa lúc chúng giết người đốt nhà lại còn trêu ghẹo chị mình rồi hay sao? Chị quên mất ba chúng ta chạy vào cứu nhỏ Út, khi chạy ra người cháy đen sì, không còn ra người ngợm gì nữa hay sao?...

Vũ Phượng lấy tay ôm đầu, đau khổ gào lên:

- Đừng nói nữa! Chị xin em đừng nói nữa!

Vũ Quyên càng gào thét dữ dội:

- Sao em lại không nói... Em không nói chị lại quên mất! Nếu em không nói, sẽ có ngày chị gọi Triển Tổ Vọng là cha, làm con dâu nhà họ Triển, làm chị dâu cuœa “Con Cú Đêm” Triển Vân Tường, lại còn sinh con đẻ cái cho nhà họ Triển... Chi bằng ngày hôm nay chúng ta cắt đứt tình chị em, em không muốn có người chị hai như chị! Chị hãy đi khỏi gia đình này, một mình Vũ Quyên này nuôi nấng các em cũng đủ rồi!

Nghe Vũ Quyên nói những lời như vậy, Vũ Phượng đau khổ vô cùng, nàng cũng gào lên:

- Chị đã nói là sẽ kết hôn cùng anh ấy chưa? Chị đã nói bước vào nhà anh ấy chưa? Chẳng qua chị chỉ gặp anh ấy một lúc, sao em lại nguyền rủa chị như vậy...

- Gặp một lần rồi sẽ có hai lần, gặp lần thứ hai sẽ có lần

thứ ba! Nếu chị không quyết tâm, sớm muộn gì chúng em cũng mất chị! Nếu chị bằng lòng nhận giặc làm cha, chị sẽ là kẻ thù của chúng em. Chị hiểu không?... Chị có hiểu không?...

Thấy chị hai và chị ba lời qua tiếng lại như vậy, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út cứ ngơ ngác, không hiểu mô tê gì cả. Nhỏ Út sợ quá, lại nghe chị ba nói “ba chết cháy đen sì”, thì hoảng sợ vô cùng, cũng khóc òa lên, rồi gào to:

- Ba đâu rồi?... Ba đâu rồi?...

Vũ Quyên cúi xuống nói với nhỏ Út:

- Ba! Ba của chúng ta bị người ta đốt cháy, hiện nằm ở trong lòng đất, dù có van la hay khóc lóc, ba cũng không về đâu!

Nhỏ Út nghe chị ba nói vậy thì òa lên khóc, nghe thật là thảm thiết.

Vũ Phượng giẫm lên chân Vũ Quyên, mắt đỏ ngầu, nói to:

- Em thật là quá đáng! Nhỏ Út mới bảy tuổi, sao em lại không đoái hoài gì đến cái cảm giác của lứa tuổi thơ ngây đó! Em thật là tàn nhẫn!

- Chị mới là kẻ tàn nhẫn! Vì tên bịp bợm đó, khi thì chị muốn chết, khi lại lén lút đi gặp hắn! Chị không nghĩ gì đến bốn đứa chúng em! Trong con mắt chị, bốn đứa chúng em gộp lại không có giá trị bằng hắn, dù tính thêm người cha

đã qua đời, cũng không có giá trị bằng hắn! Chị muốn chúng em nghĩ như thế nào? Chúng ta là chị em ruột thịt, là cốt nhục cơ mà! Chả phải chúng ta có chung một người cha, có chung một kẻ thù hay sao?...

Cu Năm thấy chị hai và chị ba cãi nhau như vậy, giậm chân gào to:

- Tại sao hai chị lại cãi nhau như vậy? Từ ngay ba mất đi, hai chị thường cãi nhau như vậy! Em ghét hai chị lắm rồi... Em không muốn đoái hoài đến hai chị nữa, em không muốn cắp sách đi học nữa! Em phải đi kiếm công ăn việc làm, tự nuôi sống mình, lớn lên báo thù cho cha.

Nói xong hắn quay người chạy ra khỏi nhà. Vũ Phượng giơ tay túm lấy cu Năm, rồi gào thét thương tâm:

- Được rồi, được rồi! Chị biết mình sai rồi! Lẽ ra chị không nên lén lút đi ra ngoài gặp hắn, không nên ngồi trên xe hắn, không nên làm quen với hắn, không nên... không nên... và không nên... hàng ngàn hàng vạn lần không nên! Chị sẽ không gặp hắn nữa, không gặp hắn nữa... các em đừng xa rời chị... đừng ruồng bỏ chị!

Nhỏ Út nghe chị hai nói vậy, lập tức nhào vào lòng Vũ Phượng, khóc nức nở:

- Chị hai! Chị hai... đừng khóc nữa... Chị hai hãy nín đi!

Vũ Phượng ngồi xổm xuống, nghiêng đầu vào vai nhỏ Út,

khóc nức nở không thành tiếng. Nhỏ Út lấy ống tay áo lau nước mắt cho chị:

- Chị hai! Thôi đi, chị đừng giận chúng em nữa.

Vũ Quyên cũng nước mắt lưng tròng. Nàng ngồi xổm xuống, ôm lấy người Vũ Phượng, nói những lời thốt tự đáy lòng:

- Chị hai! Chị hãy trở về bên cạnh chúng em! Chính chị muốn xa rời chúng em, chúng em đâu có muốn ruồng bỏ chị!

Vũ Phượng ngẩng lên bắt gặp ánh mắt đẫm lệ của Vũ Quyên, không thốt ra được lời nào. Tøừ từ, năm chị em ôm chặt lấy nhau.

Vũ Phượng lòng đau như cắt. Nàng nhìn cuốn “Bài Ca Sinh Mạng”, lòng tan ra từng maœnh, rồi bụng bảo dạ: “Trong sinh mạng của mi còn có lời ca, trong sinh mạng của ta chỉ có em trai và em gái! Ngày mai... ngày mai của ngày mai... ngày mai của ngày mai của ngày mai... ta không bao giờ gặp được chàng nữa! Trời ơi! Vĩnh biệt anh... Tô... Mộ... Bạch...”

oOo

Hôm sau Vân Phi không thể đến cái hẻm chàng đã hẹn hò với Vũ Phượng, bởi vì sau khi chàng đi thăm Vũ Phượng về, bỗng nhiên Vân Tường cùng ông Vọng đến “thăm”

chàng, rồi xảy ra nhiều chuyện rắc rối, chàng không thể đi được.

Từ ngày xảy ra những chuyện trái ngược với nếp sống hằng ngày của Vân Phi như “say rượu về nhà”, “nằm miên man trên giường bệnh” v. v... A Siêu và vú Tề chỉ có thể gạt được ông Vọng, nhưng không thể gạt được ông Tổng quản họ Kỷ. Sau khi xảy ra chuyện này, ông ta đã im hơi lặng tiếng đi tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện. Sau đó ông nói cho con rể biết. Vân Tường nghe cha vợ nói vậy thì cảm thấy kinh hoàng:

- Theo cha nói thì hắn không mắc chứng thương hàn, gây lộn với người ta bị thương à?

- Đúng vậy! Hôm đó cha nghe lão La kể lại cảnh tượng lúc A Siêu đưa hắn về, cha đã cảm thấy có chuyện gì không ổn rồi! Cha nghĩ, nếu bị thương, thế nào cũng phải đến bệnh viện Thánh Tâm băng bó. Một số người trong bệnh viện quen thân với cha, nên cha quyết định đi tìm hiểu xem, quả nhiên là đúng như vậy. Họ nói có người mang bệnh nhân đến tìm y sĩ ngoại quốc điều trị vết thương bị dao đâm. Hắn đã dùng cái tên giả là “Lý Đại Vi”, người y tá nói với cha, còn có một chàng trai trẻ đi theo hắn, nếu không phải là A Siêu thì còn ai khác nữa?

Thiên Ngưu cũng nói xen vào:

- Hai hôm nay con đặc biệt chú ý đến gian phòng của anh ta. Con nói với con Liên, nếu không có việc gì làm thì đi lui đi tới trước phòng của Vân Phi. Hầu như suốt ngày vú Tề và A Siêu đều có mặt ở đó. Nhưng mà sáng hôm nay, A Siêu và Vân Phi lại đi đâu đó, con Liên vào phòng hắn lục soát thì tìm được một cuộn băng dính đầy máu!

Vân Tường mừng rỡ vỗ tay. Hắn đi lại trong phòng, nét mặt vô cùng hoan hỷ:

- Ha ha! Lại có chuyện như vậy à? Làm sao như thế nhỉ? A Siêu giỏi võ và suốt ngày bám lấy hắn, ai dám ra tay được. Quả thật bản lãnh của người đó hết sức cao cường. Cha có biết kẻ nào đâm hắn không? Con phải đi vái người đó mới được!

- Sự việc xảy ra quá đột ngột, cha chưa kịp hỏi xem kẻ nào đã gây ra chuyện này. Bây giờ chứng minh thêm một điều, chính hắn cũng có kẻ thù, nhưng hắn tìm đủ mọi cách không cho ông chủ biết, đó là điều có thể khẳng định. Cha nghĩ, không khéo lại liên quan đến hai đứa con gái nhà họ Tiêu. Bọn chúng ca hát ở cao lâu tửu điếm, làm sao không có chuyện ghen tuông! Võ công A Siêu cao, nhưng người khác lại càng cao hơn thì sao!

- Ha ha! Tuyệt quá! Bị thương rồi về nhà không dám nói! Chắc là có nguyên nhân, chuyện này không đơn giản đâu!

Cha có biết hắn bị thương ở chỗ nào không?
- Người y tá nói ở đây nè!
Ông Tổng quản họ Kỷ troœ vào mạng sườn bên phải cuœa mình. Vân Tường mở cờ trong bụng, vui mừng hết sẩy.
- Con phải rủ cha con đi "thăm" Vân Phi để vạch trần cái đạo đức giả của hắn mới được.
Gặp ông Vọng, Vân Tường lễ phép và làm ra veœ chân thành nói với cha:
- Thưa cha! Xin cha tha cho con mọi sai lầm trước đây! Con cảm thấy từ ngày anh Vân Phi về nhà đến nay, đầu óc của con làm sao ấy, hình như không lúc nào được ổn định, nên đã phạm khá nhiều sai lầm, khiến cho cha thất vọng, con thành thật xin lỗi cha!
Ông Vọng ngạc nhiên, không tin vào hai lỗ tai của mình:
- Tại sao bỗng dưng con lại nói với cha những điều này? Xưa nay con vẫn nói chưa làm sai một điều gì cơ mà?
- Về công ăn việc làm, con chưa hề sai sót điều gì. Ngay cả miếng đất nhà họ Tiêu con cũng không phạm sai lầm. Con không đi đốt nhà hay giết người. Thưa cha, cha có nghĩ là con làm như vậy không? Chẳng qua anh Vân Phi nghe lời hai đứa con gái yêu quái nhà họ Tiêu rồi gây chuyện với con mà thôi. Anh ấy mê hai con đào hát đó nên

đã mất hết bản tính hiền lành của mình rồi, con có nói gì cũng vô dụng mà thôi. Nhưng mà... xin cha hãy tin tưởng con, quả thật con và Thiên Ngưu có đến nhà họ Tiêu đòi nợ, thu hồi đám đất đó, đồng thời giúp người ta chữa cháy, tất cả đều là sự thật! Dù sao chúng ta cũng là con nhà gia giáo, lúc nào cũng phải có đạo đức. Cha thử nghĩ xem, liệu con có mất dạy như vậy hay không, có thể làm được những việc đê hèn như vậy hay không?

Ông Vọng xúc động lắm. Dù muốn hay không, ông vẫn vui lòng tin những lời Vân Tường nói:

- Tại sao con lại tự nhận mình sai lầm?

- Con sai lầm ở chỗ thái độ của con quá cục cằn, nhất là đối với Vân Phi. Mỗi lần trông thấy anh ấy đều thượng cẳng tay hạ cẳng chân, thật chả ra thể thống gì cả. Thưa cha! Cha có biết không? Xưa nay con vẫn ganh tỵ với Vân Phi, đến nỗi trở thành một chứng bệnh! Thực ra thì tất cả những cái đó đều do cha gây ra! Từ nhỏ, con cảm thấy cha quý trọng anh ấy, thương yêu anh ấy, bởi vậy lúc nào con cũng muốn giành giật lại tình thương cha đã dành cho anh ấy, chả lẽ cha không nhận ra điều đó hay sao? Con vô cùng trân trọng những ý nghĩ của cha, nhưng hễ thấy cha thiên lệch về anh Vân Phi, tính xấu của con lại bộc lộ ra ngay!

Ông Vọng nghe Vân Tường nói như vậy lại càng xúc động. Ông cho là những lời hắn nói đều thốt ra tự đáy lòng, thì cảm thấy ân hận:

- Con hiểu lầm cha rồi! Trong thâm tâm của cha, cha quý trọng và thương yêu hai anh em con như nhau!

- Con không nghĩ thế đâu! Vân Phi là con mẹ lớn, con là con mẹ nhoœù sinh ra, tất nhiên là có sự khác nhau rồi. Anh ấy được đi học, tư chất lại thông minh, con không được học hành, tính tình lại cục cằn thô bạo, quả thật là con không ưu tú bằng anh ấy. Hôm nay con đến đây, chính là muốn nói cho cha hiểu rõ lòng dạ của con! Sỡ dĩ con cáu kỉnh với anh ấy, nhiều khi có thái độ cục cằn với anh ấy, thượng cẳng tay hạ cẳng chân với anh ấy... chỉ vì con là đứa rất tự ty, thường nghĩ mình lúc nào cũng thua kém kẻ khác.

Ông Vọng vô cùng xúc động, dịu dàng nói:

- Cha vô cùng trân trọng những lời con vừa nói. Cha cho là hiếm có cơ hội con bộc lộ với cha những điều tâm sự như thế này! Thực ra thì con cũng không nên tự ty. Cha chưa bao giờ coi thường con. Chỉ vì đôi khi con quá thô lỗ, cộc cằn, cha mới to tiếng với con mà thôi!

- Vâng! Sau này con cố sửa chữa! Sau khi xin lỗi cha, con có ý định đi xin lỗi Vân Phi... Hình như hai ngày nay anh ấy

bệnh nặng lắm, có thể con đã làm cho anh ấy uất ức rồi sinh bệnh... – Vừa nói hắn vừa đưa mắt nhìn ông Vọng – Thưa cha, cha có đi thăm Vân Phi với con không? Nghe nói anh ấy bị bệnh thương hàn nặng lắm!

Ông Vọng hết sức cảm động và vui sướng trong lòng. Ông nghĩ, nếu hai đứa con của ông biến thù thành bạn, thật sự thương yêu nhau, trong đời này ông còn mong muốn cái gì nữa? Thế là hai cha con cùng đi đến phòng Vân Phi.

Thấy Vân Tường đến, A Siêu hoảng hồn, vội đến trước cửa gọi to:

- Cậu hai ơi! Ông chủ và cậu ba đến thăm cậu.

Nghe A Siêu báo tin như vậy, Vân Tường hé nụ cười đầy ác ý. A Siêu cảm thấy kỳ lạ, vội theo ông chủ và cậu ba đi vào phòng Vân Phi.

Sáng nay đi gặp Vũ Phượng về, Vân Phi mệt mỏi vô cùng, vết thương lại sưng tấy, đang nằm mê man. Bà Nhàn và vú Tề ngồi cạnh giường, thấy ông Vọng và Vân Tường đến thì hoảng sợ vô cùng.

Nghe tiếng kêu của A Siêu, Vân Phi hoảng hồn thức giấc rồi mở to mắt nhìn. Ông Vọng và Vân Tường rảo bước đi vào. Bà Mộng Nhàn vội vàng ra nghênh tiếp:

- Cha con ông đã đến đó à?

Vú Tề lập tức đỡ lời:

- Mời ông chủ và cậu ba ngồi ở phòng ngoài, cẩn thận không kẻo lây bệnh truyền nhiễm đó!

Vân Tường xô vú Tề sang một bên:

- Vú nói gì lạ lùng thế?Anh em với nhau còn sợ gì lây bệnh truyền nhiễm nữa – Hắn bước đến đầu giường chăm chú nhìn Vân Phi – Anh Vân Phi, Anh làm sao vậy? Chứng thương hàn mà cũng đánh gục được anh à?

Vân Phi vội ngồi dậy, miễn cưỡng hé nụ cười:

- Cho nên người ta thường nói, khi con người đã suy nhược, bệnh tật gì cũng có thể đánh gục!

A Siêu hốt hoảng vội chen vô đứng cạnh giường. Ông Vọng thấy thế cau mày:

- A Siêu! Hãy tránh sang một bên!

A Siêu đành phải đi ra. Ông Vọng nhìn Vân Phi, mặt càng cau có. Ông có vẻ nghi ngờ, hốt hoảng hỏi:

- Trông sắc mặt thật là xấu... Liệu có bệnh gì khác nữa hay không? Ngó bộ bệnh Vân Phi trầm trọng lắm!

Vân Tường sốt sắng nói chen vô:

- Để con kêu lão La đi mời y sỹ Chu đến chẩn đoán bệnh cho Vân Phi xem sao!

Bà Nhàn không biết rõ thực hư, cũng thật thà nói:

- Mẹ cũng bảo đi mời y sỹ Chu, nhưng Vân Phi không chịu!

Vân Phi hốt hoảng, tung chăn ra, đứng xuống đất:
- Quả thật con không có chuyện gì đâu, đừng có đi mời y sĩ Chu, sáng nay con đã đến bệnh viện Thánh Tâm rồi. Nghỉ thêm mấy ngày nữa, con sẽ khỏi bệnh ngay. Thôi, chúng ta lại đằng kia ngồi nói chuyện.
Để tỏ ra mình không có chuyện gì, Vân Phi đi đến cái bàn ở đằng kia. Vân Tường liền giơ tay ra đỡ:
- Chưa đi được thì gắng gượng làm gì! Nào, để tôi đỡ anh.
A Siêu thấy Vân Tường giơ tay ra, hốt hoảng đẩy ông Vọng sang một bên, định xông lên phía trước. Nào ngờ đẩy quá mạnh, ông Vọng té xuống đất, hắn phải vội vàng đỡ ông chủ dậy. Ông Vọng kinh ngạc và cảm thấy có chuyện gì mờ ám, bèn nổi giận quát to:
- A Siêu! Mày làm cái gì thế?
Giữa lúc tình thế vô cùng căng thẳng, Vân Tường quay lưng lại, che khuất tầm mắt mọi người, lanh lẹn đưa mạnh đầu gối vào vết thương của Vân Phi. Bị cú đá bất ngờ, Vân Phi đau điếng người, té xuống mặt đất, người cong như con tôm. Chàng không gượng nổi, bèn kêu to:
- Ối trời ơi!
Vân Tường làm ra vẻ quan tâm, quay người đỡ Vân Phi dậy. Nhân cơ hội đó, hắn thọc tay vào vết thương bấm mạnh một cái, rồi làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao anh run lên thế này? Đau ở đâu nào? Đau ở đây à? - Hắn lại bấm mạnh thêm một cái nữa.
Vân Phi nghiến răng chịu đau. Sắc mặt chàng trắng bệch, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.
A Siêu bất chấp mọi người ở xung quanh, gào lên một tiếng rồi chồm đến húc mạnh vào người Vân Tường, khiến cho hắn té xuống mặt đất, sau đó lại quay sang đỡ Vân Phi dậy. Vân Tường lóp ngóp bò dậy, quát to:
- A Siêu! Mày điên rồi à? Hôm nay tao đến đây với tấm lòng chân thành, muốn giảng hòa với Vân Phi, tại sao mày lại đánh người như vậy? Cha, cha coi đó, A Siêu như một con chó dại, cắn phá lung tung, hết đẩy cha ngã, lại xô con té, còn ra thể thống gì nữa?
Ông Vọng không nhìn thấy những hành động độc ác của Vân Tường, chỉ cảm thấy có chuyện gì kỳ lạ, bèn ngẩng đầu nhìn gã gia nhân, giận dữ quát to:
- A Siêu! Mày điên rồi à? Tại sao mày lại lên cơn điên như vậy?
Vú Tề vội đỡ cậu chủ, lên tiếng hỏi với vẻ sợ sệt:
- Cậu hai! Tại sao lại như vậy?
Vân Phi lấy tay xoa bụng, run rẩy muốn đứng dậy, nhưng mà sức khỏe không cho phép. Chàng gượng gạo được một lúc, bỗng máu ở vết thương thấm ra cái áo dài màu

trắng. A Siêu lấy người che vết máu trên chiếc áo, rồi đỡ Vân Phi lên gường. Vân Tường đưa tay chỉ vào áo Vân Phi:

- Chết rồi! Trong người Vân Phi đang chảy máu! Thì ra anh hai không mắc bệnh thương hàn, anh ấy bị thương!

Bà Nhàn hốt hoảng vội vàng thò đầu ra coi. Vừa nhìn thấy máu, bà rú lên một tiếng, ngất xỉu té xuống đất. Vú Tề không biết lo cho bên nào trước, vội ngồi xuống đỡ bà chủ:

- Bà chủ... bà chủ... bà chủ...

Ông Vọng trợn mắt nhìn Vân Phi, lộ vẻ hoảng sợ, nói liên hồi:

- Con bị thương à? Tại sao bị thương mà không nói năng gì cả? Đứa nào làm cho con bị thương? Cho cha xem... cho cha xem nào...

Ông vừa nói vừa bước đến cạnh Vân Phi lật áo lên coi. A Siêu thấy vậy, biết không thể giấu được nữa, chỉ giương to mắt nhìn ông chủ. Một lớp băng màu trắng quấn quanh người Vân Phi từ từ lộ ra, máu đang ri rỉ chảy, nhuộm đỏ lớp băng. Ông Vọng hết hồn, nói to:

- Vân Phi! Tại sao lại thế này? Con...

Vân Phi đau quá, đầu óc quay tròn như chong chóng. Chàng cảm thấy ruột gan mình đang theo giòng máu tuôn

ra ngoài. Không còn sức để che giấu nữa, chàng té xuống gường, rên rỉ:

- Không can chi... không can chi...

Ông Vọng hết hồn, hai bàn tay để lên miệng gọi to:

- Bay đâu? Bay đâu cả rồi? Đi mời y sỹ lẹ lên!

Vân Tường cũng học theo ông Vọng, hai tay xòe quanh miệng gọi lớn:

- Lão La... Thiên Ngưu... A Văn! Các người đâu cả rồi? Hãy đi mời y sĩ lẹ lên...

Vân Phi không còn suy nghĩ được điều gì khác ngoài ý nghĩ: “Vũ Phượng, anh không thể đóng tuồng được nữa! Mọi chuyện đổ bể rồi, làm thế nào bây giờ? Sau này ai bảo vệ em... săn sóc em? Vũ Phượng!... Vũ Phượng!... Vũ Phượng!...”

Chàng ngất xỉu, mê man bất tỉnh.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 11

Nhà họ Triển bỗng trở nên ồn ào nhộn nhịp, đèn đuốc chiếu sáng khắp mọi nơi trong khuôn viên.
Mấy thầy lang được mời đến thay nhau chẩn đoán bệnh tình và khám lại vết thương cho Vân Phi. Bọn a hoàn đi ra đi vô, thay nhau mang khăn bông, chăn mền, bình thủy và những thứ cần thiết vào phòng cậu chủ. Bà Huệ, Thiên Ngưu, ông Tổng quản họ Kỷ cũng lần lượt ra vô thăm hỏi, nhằm bày tỏ sự quan tâm đối với chàng. Trong giây phút ồn ào, rối loạn, mọi người vô cùng hoang mang đó, chỉ có một người không bén mảng đến phòng Vân Phi. Đó là... Thiên Hồng. Nàng như một bóng ma ngồi thui thủi một mình ở cuối hành lang. Tuy cố làm ra vẻ không chú ý đến những chuyện xảy ra xung quanh, nhưng thật ra thì nàng đang kinh hoàng và chăm chú theo dõi những người bận rộn, nín thở không dám hỏi han gì.

Sau khi tỉnh dậy, bà Nhàn dương mắt nhìn Vân Phi chằm chằm, ai nói gì cũng mặc, không chịu rời khỏi phòng con trai. Vân Phi lúc mê lúc tỉnh, tỉnh rồi lại mê. Mấy thầy lang chẩn đoán bệnh tình và thoa thuốc cho Vân Phi xong, tụm lại bàn luận bệnh tình của chàng. Sau đó, ông Vọng, bà Nhàn, bà Huệ, ông Kỷ, Vân Tường và Thiên Ngưu cùng đến vây quanh mấy thầy lang. Tuy vậy, mỗi người có một tâm trạng khác nhau, sự quan tâm của họ đối với Vân Phi cũng hoàn toàn không giống nhau.

Ông Vọng sốt ruột hỏi:

- Bệnh tình cậu hai nhà tôi có trầm trọng không mấy thầy?

- Mời ông chủ cùng chúng tôi đi ra ngoài nói chuyện!

ÔngVọng, bà Nhàn, bà Huệ, ông Kỷ, Thiên Ngưu và Vân Tường theo các thầy lang đi ra khỏi phòng Vân Phi, tụm nhau ngoài cửa trao đổi bệnh tình của chàng.

Một thầy lang nói:

- Vết thương của cậu hai đã được y sĩ ngoại quốc khâu lại, lẽ ra không đáng lo ngại gì, không hiểu tại sao bây giờ lại bung ra, xem chừng không được tốt lắm! Tôi đã thoa thuốc và băng bó lại, hy vọng máu không còn rỉ ra ngoài nữa. Bây giờ chúng tôi bàn với nhau kê một toa thuốc, ông bà chủ lập tức sai người đi hốt thuốc về cho cậu hai uống.

Ông Vọng nói:

- Xin mời các thầy đến thư phòng kê toa thuốc.

Mọi người cùng đi đến thư phòng. A Siêu từ xa đuổi theo nói:

- Các thầy kê toa thuốc xong thì đưa đây, tôi sẽ đi hốt thuốc ngay.

Vân Tường nói:

- A Siêu ở nhà hầu hạ anh hai! Anh ấy không thể thiếu ngươi được đâu! Ta bảo Thiên Ngưu đi hốt cũng được!

A Siêu nói thẳng thừng:

- Thiên Ngưu mà đi hốt thuốc, tôi lo cho tính mạng của cậu hai không bảo toàn được!

Vân Tường cau mặt, trợn mắt nhìn A Siêu, quát to:

- Ngươi nói cái gì? Thiên Ngưu đã làm điều gì sai sót chưa? Suốt ngày ngươi ở bên cạnh anh hai mà còn bị người ta đâm? Chỉ có ở cạnh ngươi mới không bảo toàn được tính mạng!

Bà Nhàn nghe A Siêu nói, hiểu được ý hắn, bèn đỡ lời ngay:

- A Siêu, ngươi vào chăm sóc Vân Phi, để ta đi lấy toa thuốc cho!

Thấy bà chủ đi theo thầy lang, A Siêu mới yên tâm trở về phòng Vân Phi. Vào đến nơi, hắn hốt hoảng đi đến đầu giường cậu chủ.

Vân Phi đau quá rên hừ hừ, rồi cố mở to mắt. Chàng bắt đầu tỉnh. Bọn a hoàn hốt hoảng vây xung quanh, đứa lau mồ hôi, đưa phe phẩy cái quạt. Vú Tề thấy chàng đã mở mắt, vội xua tay bảo bọn a hoàn:

- Các em đi ra ngoài kia, một mình ta hầu hạ cậu chủ được rồi!

Nghe vú Tề nói vậy, bọn chúng lập tức lặt băng bông dính đầy máu, quần áo bẩn và những vật không cần dùng mang ra ngoài.

Đóng cửa xong, Vú Tề vội bước đến đứng cạnh A Siêu, nói khẽ:

- Cậu hai! Mọi người ra ngoài hết rồi, trong phòng chỉ còn lại vú và A Siêu, cậu thấy trong người thế nào?

Vân Phi uể oải ngước nhìn vú Tề và A Siêu, dần dần nhớ lại những chuyện vừa xảy ra. Khi đã tỉnh táo, chàng nghĩ ngay đến Vũ Phượng, bèn lẩm bẩm:

- Ta... không thể chết được đâu... ta phải sống...sống để... bảo vệ Vũ Phượng.

Nghe cậu chủ nói vậy, Vú Tề và A Siêu cảm thấy chua xót vô cùng. Hai mắt vú Tề đỏ hoe. Vân Phi thở dài! Chàng cảm thấy vết thương đau nhức, toàn thân mệt nhừ. Nhưng vẫn nghiến chặt răng nói:

- Ta hận Vân Tường lắm! Dù sao ta cũng là anh hai của

hắn, mà hắn lại đối xử với ta như vậy!
A Siêu cũng tức giận và buồn bực vô cùng:
- Tại sao chuyện này lại tiết lộ ra ngoài được? Chúng ta hết sức cẩn thận, ngay cả bà chủ cũng còn bị gạt...
Vú Tề nói chen vào:
- Chỉ sợ... mợ ba nói ra! Chỉ có mợ ấy biết rõ chuyện này thôi!
Vân Phi không còn hơi sức để truy xét kẻ nào đã tiết lộ chuyện chàng bị đâm. Chàng muốn nói với A Siêu nhiều điều, bèn nghỉ ngơi một lúc cho bớt mệt rồi nói:
- Ta không hiểu Vân Tường đã biết được những gì, nhưng ngay cả vết thương ở chỗ nào hắn cũng rành lắm. Không hiểu hắn đã nói gì với cha chưa, nhưng mà... quả thực là... ta sợ hãi vô cùng! Không biết chị em Vũ Phượng có gặp phải điều gì nguy hiểm không? Giờ phút này ta không thể đi thăm nàng được! A Siêu, ngươi phải tìm cách bảo vệ mấy chị em nàng!
Nghe cậu chủ nói vậy, A Siêu khuyên bảo:
- Cậu cứ yên tâm nằm điều trị vết thương! Bây giờ có muốn lo đến chuyện gì cũng không được đâu. Tôi sẽ cố gắng đi hỏi thăm Tiêu cô nương luôn. Cậu cứ yên tâm. bây giờ người đáng lo nhất là cậu chứ không phải Tiêu cô nương!

Bỗng có tiếng động, mọi người cùng im lặng.
Bà Nhàn bước lẹ vô, đưa toa thuốc cho A Siêu. Gã đầy tớ cầm lấy vội vàng nói:
- Bà và vú trông coi cậu hai, nhất thiết đừng để cậu ba đến đây! Hốt xong thuốc tôi sẽ về ngay!
A Siêu không dám do dự, vội rão bước đi ngay. Hắn vừa ra đến ngoài sân, bỗng có một người nhào đến cản lại. A Siêu nhìn kỹ, thấy Thiên Hồng chạy đến với vẻ hết sức kinh hoàng. Nàng hốt hoảng hỏi:
- A Siêu! Anh hai thế nào rồi?
A Siêu vẫn nghi ngờ Thiên Hồng là kẻ tiết lộ chuyện Vân Phi bị thương, nay gặp nàng thì tức giận vô cùng, bèn cáu kỉnh nói:
- Mợ thật là độc ác! Mợ nói cho cậu ba biết chuyện này phải không? Khi vô thăm cậu hai, cậu ba giả làm người tốt bụng, bước tới đỡ cậu hai, thừa cơ lấy tay véo vào vết thương, khiến cho máu chảy rất nhiều. Tính mạng cậu hai bây giờ nguy kịch lắm, mợ còn giả vờ hỏi han gì nữa?
Thiên Hồng trố mắt. Nàng hốt hoảng lùi từng bước đến chân tường, ngồi phệt xuống cái ghế bành để sẵn ở đó. A Siêu mặc kệ nàng, quay người rảo bước đi hốt thuốc cho cậu chủ.
Bà Nhàn thấy Vân Phi tỉnh dậy, vừa vui mừng, vừa lo âu,

vừa băn khoăn lo lắng. Bà lần đến gường Vân Phi, đau khổ nhìn cậu con trai rồi hỏi:

- Vân Phi! Con làm cho mẹ hết hồn! Con thấy trong người thế nào?

Nghe mẹ nói vậy, chàng uể oải nói:

- Thưa mẹ! Con xin lỗi mẹ!

- Kẻ nào hung dữ dám lấy dao đâm con như vậy?

- Mẹ! Xin mẹ đừng nhắc đến chuyện đó nữa, nếu được như vậy con cảm ơn mẹ vô cùng!

Bà Nhàn mắt đỏ hoe:

- Chỉ vì cái cô Tiêu Vũ Phượng đó phải không? Vì cô ta mà con bị thương phải không?

Vân Phi lim dim mắt, im lặng không nói năng gì.

- Tại sao con không chịu chia tay cô ta? Tại sao lại để mình bị thương như vậy?

Nghe mẹ hỏi, Vân Phi đau khổ vô cùng. Chàng không thể nói cho mẹ nghe tại sao mình bị thương, đành thở dài thườn thượt:

- Mẹ! Khi nào khỏe con sẽ nói cho mẹ biết tại sao con lại bị thương như thế này. Nhưng... xin mẹ đừng nói đến hai tiếng “chia tay” nữa. Con chỉ bị thương chút xíu thôi. Dù có chết vì cô ấy, con cũng không bao giờ hối hận!

Bà Nhàn ngơ ngác. Nhìn sắc mặt trắng bệch như người

chết của con trai, và thái độ kiên quyết không hề ăn năn hối hận của chàng, bà lịm người, không biết nói gì hơn nữa.

Vân Phi bị thương, không những bà Nhàn lo lắng và sợ hãi, ông Vọng cũng hết sức kinh hoàng. Ông táng đảm kinh hồn vì không ngờ có kẻ to gan muốn ám hại con trai mình. Quả thật chưa bao giờ ông nghĩ đến chuyện đó. Khi ngồi trong thư phòng với ông Tổng quản họ Kỷ và Vân Tường, ông chăm chú nhìn hai người rồi nghiêm nghị hỏi:

- Đầu đuôi câu chuyện ra sao? Các ngươi có biết kẻ nào ám hại Vân Phi hay không?

Ông Kỷ cau mày nói:

- Chúng tôi cũng không biết tại sao cậu hai bị thương. Chỉ nghe nói, vì muốn chiếm được trái tim của hai cô gái họ Tiêu, cậu hai đã gây ra nhiều thù oán. Tôi đoán, có thể đây chỉ là chuyện ghen tuông mà thôi. Nghe nói, cậu ấy ở bên ngoài cũng hống hách lắm, nhất là A Siêu, ngông cuồng đến nỗi không còn nhớ tên họ mình là gì nữa. Hắn thường vỗ ngực ta đây là người nhà họ Triển rồi gây lộn với người khác! – Bỗng ông hạ thấp giọng – Ông chủ, trước đây ông bảo tôi giao tiền trang cho cậu hai quản lý, tôi đã giao cho cậu ấy quản lý gian tiền trang ở phố Hổ Đầu, hôm trước đến kiểm tra sổ sách, tôi thấy hụt mất một ngàn đồng!

Ông Vọng bán tín bán nghi :

- Thế à? Tôi cho là không bao giờ Vân Phi dám làm như vậy!

- Vâng! Tôi cũng nghĩ là không bao giờ cậu hai lấy tiền như vậy! Có điều, ông có cảm thấy lần này trở về cậu hai hoàn toàn khác trước không? Trước đây có bao giờ cậu hai tranh cái này giành cái khác, bây giờ thì cái gì cũng muốn. Trước đây lúc nào cậu cũng chỉ nghĩ đến mợ Ánh Hoa, vậy mà bây giờ lại thường xuyên lui tới cao lâu tửu điếm bao che cho ả đào! Trước đây cậu ấy phản đối những người gây ra bạo lực, bây giờ lại đi gây lộn với kẻ khác để rồi mang họa vào thân... Không hiểu ông chủ có nhận xét như vậy hay không, còn tôi thì cứ mạo muội nghĩ như vậy!

Vân Tường nói chen vô:

- Tóm lại là anh hai đi gây lộn rồi bị thương, nhưng lại tìm đủ mọi cách để che dấu chuyện này. Con lấy làm lạ tại sao anh hai bị thương mà không kêu la, rên rỉ, chắc có chuyện gì ẩn dấu bên trong.

Ông Vọng bắt đầu giao động, càng nghĩ càng thấy nghi ngờ. Ông ngẩng đầu nhìn ông Kỷ rồi nói:

- Đúng là có vấn đề! Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Bất luận nó bị thương nặng hay nhẹ, thì kẻ đó cũng không

coi nhà họ Triển ra cái gì! Nếu biết được kẻ đó, ta quyết không tha cho chúng đâu!

Vân Tường tiếp lời cha:

- Chắc chắn là A Siêu biết rõ kẻ đã gây ra chuyện này!

Ông Tổng quản họ Kỷ cũng nói chen vô:

- Nhưng... không bao giờ hắn chịu nói ra đâu! Dù hỏi thế nào hắn cũng không chịu nói!

Thiên Ngưu và Vân Tường đảo mắt nhìn nhau. Vân Tường xịt mũi một cái rồi lên tiếng:

- Không chịu nói à? Chúng ta sẽ có cách bắt hắn phải nói...

oOo

Hốt xong thuốc, A Siêu vội vàng trở về nhà. Khi hắn vừa bước vô cái hẻm ở phiá trước nhà họ Triển, bỗng có một bóng đen từ phiá sau nhảy ra, lấy cái que thật to đập mạnh vô gáy, hắn chưa kịp rú lên đã té xuống nằm bất tỉnh nhân sự.

Một thùng nước lạnh dội vô mặt, A Siêu tỉnh dậy. Hắn mở mắt nhìn thì thấy mình đã bị trói treo hình chữ “đại” lên cột nhà. Chiếc áo bị lột, nửa người trên trần truồng. Nhìn kỹ, hắn thấy ông Tổng quản, Vân Tường và Thiên Ngưu sát khí đằng đằng, đang đứng xung quanh người hắn. Vân Tường cầm cái roi ngựa, thấy A Siêu mở to mắt, lập tức

quất mạnh vô người hắn rồi quát to:
- Mày không ngờ có ngày lọt vào tay tao nhĩ? Ngày thường mày dám thượng cẳng chân hạ cẳng tay với tao! Bây giờ là cơ hội tốt cho tao báo thù. Mày tưởng có Vân Phi che chở, tao không dám làm gì mày hay sao? Giờ đây... ha... ha... hai đứa chúng mày một đứa như con mèo bị bệnh, một đứa trở thành tù nhân. Xem chúng mày còn dám hống hách nữa không?
A Siêu biết mình bị ám hại thì sởn tóc gáy. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, thấy nơi nào cũng xếp đầy đồ đạc gãy nát cũ kỹ, biết đây là kho chứa đồ, không mấy người lui tới. Hắn nghĩ mình đã sa cơ lỡ vận vô đây, chắc chắn là đêm nay dữ nhiều lành ít. Tuy biết rõ điều đó, nhưng hắn vẫn không nao núng chút nào, quá lắm thì chết là cùng! Nghĩ vậy, A Siêu mặc cho chiếc roi ngựa. quất xuống người như mưa, dù da rách thịt nát, hắn cũng chỉ dương to cặp mắt giận giữ nhìn Vân Tường, im lặng không nói năng gì.
Ông Tổng quản họ Kỷ bước gần tới trước mặt gã đầy tớ, dỗ ngon dỗ ngọt rồi nghiêm nghị nói:
- A Siêu! Hôm nay mày phải biết điều một chút, ngoan ngoan trả lời những câu hỏi của chúng tao. Như vậy sẽ không bị roi quất vào người. Hãy nói cho chúng tao biết tại

sao Vân Phi bị thương?

A Siêu bàng hoàng ngơ ngác. Thì ra họ không biết ai đâm cậu chủ bị thương. Hắn mừng thầm, bất giác buột mồm cười:

- Ha ha...

Vân Tường nổi giận quát to:

- Còn cười nữa à? Tao sẽ đánh cho mày không cười được nữa mới thôi! Nói! Hãy cho chúng tao biết tại sao Vân Phi bị thương? Kẻ nào đâm hắn? Nói lẹ lên cho chúng tao biết!

Hắn giơ cao cái roi vụt lấy vụt để. A Siêu ngẩng đầu nhìn hắn nói to:

- Chính cậu đã ám hại cậu hai như ám hại tôi!

- Nói láo! Chết đến nơi mà vẫn cứng đầu cứng cổ! Mày có nói không? Mày mà không nói tao sẽ cho mày đi chầu Diêm vương!

A Siêu nói giọng quật cường:

- Cậu từng đi giết người đốt nhà, lại xuất độc chiêu ám hại người anh ruột thịt. Hôm nay cậu đánh tôi, ám hại tôi, có việc gì mà cậu không làm được – Hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Ngưu nói to – Thiên Ngưu! Hôm nay mày giúp cậu ba đánh tao, mày có nghĩ là sau này sẽ có đứa giúp cậu ấy đánh mày hay không?

- Ha ha... Mày còn muốn ly gián tao với Thiên Ngưu à? Tao đánh chết mày! Tao đánh chết mày! Tao đánh chết mày...

Vân Tường giận quá, quát to và quất mạnh chiếc roi da vào người A Siêu.

A Siêu ngẩng cao đầu cười to:

- Tao nói cho chúng mày biết, chính Vân Tường gây ra chuyện này. Chúng mày không tin hay sao?

Vân Tường đã ngừng tay, bỗng nghe A Siêu nói vậy, giận quá, liên tục quất mạnh cái roi da vào người hắn.

Ông Tổng quản họ Kỷ sợ gây ra án mạng, trợn mắt nhìn A Siêu một cái rồi giơ tay ngăn cản Vân Tường:

- Vân Tường, hôm nay đánh như vậy được rồi, có đánh nữa hắn cũng không chịu khai ra đâu. Vã lại con cũng mệt lắm rồi, hãy tạm dừng ở đây! Bây giờ giam hắn lại, ngày mai chúng ta đến tra hỏi tiếp. Cho nhịn đói vài ba ngày xem nó cứng đầu cứng cổ được bao lâu.

Vân Tường uể oải vứt cái roi da xuống đất, đảo mắt nhìn A Siêu, vừa thở hổn hển vừa quát to:

- Mày cứ nằm ở đây suy nghĩ thật kỹ! Tao cho mày cơ hội, ngày mai nghĩ không ra thì sang ngày mốt, ngày mốt nghĩ không ra, còn có những ngày kế tiếp! Xem mày cứng đầu cứng cổ được bao lâu.

Vân Tường nói xong liền quay bước cùng ông Kỷ và Thiên Ngưu đi ra ngoài. A Siêu nghe tiếng khoá cửa kêu leng keng ở bên ngoài. Khắp người hắn đau đớn tê dại, đầu óc căng thẳng, rồi mê man không còn biết gì nữa.

Một lúc lâu, A Siêu tỉnh dần. Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, cảm thấy cái kho bỏ không này lạnh lẽo và ẩm thấp vô cùng. Ngọn đuốc tàn cháy leo lắt ở góc nhà kho trông như một con đom đóm. Hắn cố lấy lại tinh thần và tìm cách thoát khỏi nơi này. Hắn cựa mình, những sợi giây thừng trói tay chân hắn buộc chặt quá, cựa quậy mấy cũng không sao đứt được.

Suy nghĩ một lúc lâu, A Siêu bụng bảo dạ:

- Làm thế nào bây giờ? Không thấy mình trở về, chắc cậu hai suốt ruột lắm! Liệu vú Tề và bà chủ có nghĩ cách cứu mình ra hay không? Nhưng họ có biết mình bị giam ở nơi này đâu. Thang thuốc hốt về bị chúng lấy mất, cậu hai không có thuốc uống, liệu có tăng thêm bệnh hay không?

A Siêu suy đi nghĩ lại vẫn không biết làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Bỗng ngoài cửa nhà kho có tiếng mở khoá kêu leng keng, cánh cửa nặng nề được mở ra một cách nhẹ nhàng.

A Siêu rùng mình. Hắn dương mắt nhìn xem ai đến mở cửa thì thấy một bóng người gầy yếu, chạy lẹ vào phiá

trong. Nhìn kỹ thêm một lần nữa, thì ra bóng người đó là Thiên Hồng, thế là hắn vừa lo sợ vừa vui mừng:

- Mợ ba đấy à?

Thiên Hồng ngẩng đầu nhìn thấy A Siêu đang bị treo trên cột nhà, thương tích đầy người, sợ quá suýt nữa thì la lên. Nhưng rồi nàng lập tức lấy tay bịt mồm lại và thở phào một cái. Sau đó nàng đưa tay lên ngực, cố lấy lại bình tĩnh, rồi nói khẽ:

- Tôi đến cứu anh! Tôi tìm cách leo lên cắt sợi giây, anh cẩn thận nhé!

- Mợ có dao không?

- Tôi biết thế nào cũng phải dùng đến dao nên có mang theo.

Nói xong Thiên Hồng kéo một cái bàn đến cạnh người A Siêu, leo lên cắt sợi giây thừng trói hắn.

- Mợ cẩn thận không té đó.

- Tôi biết!

Thiên Hồng sức yếu, cứa đi cứa lại mấy lần sợi giây mới đứt. A Siêu té nhào xuống đất, Thiên Hồng leo xuống khỏi mặt bàn, bước tới xem hắn như thế nào, rồi hốt hoảng hỏi:

- Anh có làm sao không? Có thể đi được hay không?

A Siêu đứng dậy, cố chịu đau cử động tay chân rồi vội vàng hỏi nàng:

- Tại sao mợ biết mà đến cứu tôi?
- Khi anh đi hốt thuốc cho anh hai, tôi ngồi ở ngoài cửa chờ anh vềø, định nhờ anh nói với anh hai một vài lời, bất đồ trông thấy họ bắt anh đi, rồi đưa đến cái kho bỏ trống này... Tôi muốn cứu anh nhưng không biết làm thế nào, đành phải chờ cho Vân Tường ngủ say, mới lấy dược chìa khoá, thành ra đến muộn... - Nhìn thấy nửa người trên của A Siêu trần truồng, máu me be bét, Thiên Hồng cởi ngay chiếc áo gió khoác trên người đưa cho hắn - Anh khoác tạm chiếc áo này lên người, chúng ta cùng đi!
A Siêu khoác áo gió lên người, cả hai cùng đi ra. Khi đến góc vườn hoa, Thiên Hồng sợ có người nhìn thấy, bèn vội vàng nói:
- Anh đến chỗ anh hai, còn tôi phải đi về ngay!
- Vâng! – A Siêu ngơ ngác và vô cùng biết ơn. Hắn thân mật hỏi – Mợ có muốn nhắn gì cậu hai không?
Thiên Hồng nhìn A Siêu, bồn chồn và hốt hoảng nói:
- Nói với anh hai, tôi không hề bán đứng anh ấy đâu, không bao giờ như thế cả! Tôi chưa hề nói cho ai biết anh ấy bị thương. Nói với anh hai hãy tin tưởng tôi! – Nàng ngừng một lát chăm chú nhìn A Siêu rồi nói tiếp – Anh trung thành với anh hai như thế nào thì tôi trung thành như vậy.

- Tôi hiểu rồi! Mợ về đi! Xin cảm ơn... tối nay đã cứu tôi! Mợ về nhà có việc gì không?

A Siêu cảm động và lo lắng cho nàng.

- Tôi cũng không biết nữa! Hy vọng là Vân Tường chưa thức giấc... Tôi không thể chần chừ được nữa. – Nàng quay người bước được mấy bước, bỗng quay đầu lại nói thêm một câu với vẻ lo lắng – A Siêu, hãy chăm sóc anh hai cẩn thận, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì nữa!

A Siêu bần thần xúc động:

- Tôi biết!... Mợ cũng... cần phải tự lo cho mình. Hơn nữa, trong gia đình này hiện nay vô cùng hỗn loạn, không hiểu tôi có bảo vệ được cậu hai đến nơi đến chốn không. Lúc nào cũng phải đề phòng có kẻ ám hại thì thật là khủng khiếp vô cùng! Mợ có cách gì thì giúp cậu hai một tay. Dù sao ba người mợ phải đối phó đều là thân nhân của mình!

Thiên Hồng cảm động! Nàng chăm chú nhìn A Siêu với vẻ mặt đau khổ, rồi gật đầu nói:

- Trừ trường hợp bất đắc dĩ... tôi biết làm thế nào để tự lo cho mình!

Nói xong nàng rảo bước đi ra ngoài.

oOo

Vân Phi, bà Nhàn, vú Tề thấy A Siêu đi hốt thuốc lâu rồi mà chưa về thì lo sốt vó, người nào cũng kinh hoàng.

Được Thiên Hồng cứu thoát, A Siêu trở về phòng Vân Phi. Hắn định giấu không cho mọi người biết mình vừa bị bọn Vân Tường tra khảo, đánh đập, nhưng thuốc bị chúng lấy mất, mảnh áo mặc trên người cũng không còn, nửa người trên máu me be bét, làm sao mà giấu nỗi, đành phải kể qua loa những chuyện vừa xảy ra cho mọi người nghe.
Vân Phi nghe A Siêu nói vậy, không nghĩ gì đến vết thương trên người mình, chống tay vào thành gường, đứng dậy gào to:
- Chúng nó định ám hại ngươi à? Cho ta xem chúng đánh ngươi như thế nào? Lẹ lên!
Tuy A Siêu có chiếc áo gió Thiên Hồng cho mượn che được nửa người trên. Nhưng... làm sao giấu được mấy lằn roi ở trên mặt.
Bà Nhàn và vú Tề chăm chú nhìn A Siêu với vẻ kinh hoàng. Bà cứ thẩn thờ vì xảy ra nhiều chuyện quá bất ngờ!
A Siêu đưa tay ra đỡ người Vân Phi:
- Tôi xin cậu hãy nằm xuống! Đừng xúc động quá, nhất là không nên đụng đến vết thương. Thịt tôi cứng, người tôi chắc nịch, có bị đánh mấy roi cũng không thấm vào đâu... Đáng tiếc là thuốc của cậu bị họ lấy mất, để tôi ra tiệm hốt lại...

A Siêu chưa dứt lời, Vân Phi đã kéo cái áo gió trên người hắn xuống. Hắn không kịp né, những vết thương trên người lộ ra ngoài. Bà Nhàn rú lên một tiếng, vú Tề hết hồn, Vân Phi trợn tròn hai mắt nhìn những vết thương trên người A Siêu. Mọi người im phăng phắc. Một lúc sau, Vân Phi nghiến răng, nhắm mắt nói với giọng hết sức đau khổ:

- Bọn họ đối xử với ngươi tàn nhẫn như vậy, còn gì là tình nghiã gia đình và anh em nữa? Chú Kỷ và Thiên Ngưu cũng cùng một duộc với Vân Tường, thật là đáng buồn. Thiên Ngưu cùng lớn lên với ta, tại sao lại đối xử với ta tồi tệ như vậy? Ta không thể nhẫn nhục được nữa! Nhân cơ hội này, chúng ta hãy phơi bày sự thật ra ánh sáng! Thưa mẹ, mẹ mời cha đến đây, con muốn nói hết những bí mật này...

A Siêu vội vàng ngăn cản:

- Cậu bình tĩnh lại có được không? Cậu bị thương nặng như vậy, y sĩ dặn phải nghỉ ngơi, còn hơi sức đâu kể lại câu chuyện dài dằng dặc này? Hơn nữa ông chủ có tin lời cậu hay không lại là chuyện khác. Dù ông chủ tin, đã chắc là không xảy ra chuyện gì nữa? Có thể sẽ xảy ra nhiều chuyện khác. Cậu hãy nghĩ đến người cậu tìm mọi cách để bảo vệ! Với lại, đêm nay Thiên Hồng mạo hiểm đến cứu tôi, nếu tiết lộ chuyện này ra, mợ ấy sẽ như thế nào?

Ba người đã ám hại và đánh đập tôi lại là cha đẻ, anh trai và chồng mợ ấy! Không thể nói... cậu không thể nói hết sự thật ra được.

Những lời A Siêu nói đã thức tỉnh Vân Phi. Đúng thế thật, hoàn cảnh của Thiên Hồng rất đáng thương, hoàn cảnh của Vũ Phượng cũng rất đáng lo, rút giây sẽ động rừng, không thể nói ra được. Chàng vừa hốt hoảng vừa tức giận, nhưng không biết làm thế nào, nên đau khổ vô cùng.

- Vậy... chúng ta cứ im lặng để chịu đòn à?

Vú Tề nói chen vào:

- Tôi nghĩ là hai người phải chữa khỏi thương tích trên người rồi làm gì thì làm. Cậu hai nằm yên một chỗ, A Siêu đến ngồi cạnh cái bàn để vú thoa thuốc cho.

Bà Nhàn cũng hốt hoảng nói:

- Đúng...đúng... đúng... A Siêu đi thoa thuốc rồi hãy nói chuyện.

Vú Tề kéo A Siêu đến trước một cái bàn, lấy nước rửa sạch những lằn roi ngang dọc in sâu trên lưng hắn. Vú vừa lau sạch máu trên lưng A Siêu vừa thân mật hỏi:

- Có đau không? Cố chịu đau một chút. Cái roi ngựa đó rất bẩn, cần phải khử trùng trên những vết thương đó mới được!

Tuy đau đớn vô cùng, nhưng A Siêu vẫn cười ha hả:

- Vú làm như vậy không khác gì gãi ngứa, đâu có đau!
Bà Nhàn đem mấy cuộn băng sạch đến:
- Có băng vải và thuốc của Vân Phi đây này! Hãy lấy loại thuốc sát trùng này thoa vào vết thương – Nhìn thấy những lằn roi ăn sâu vào lưng A Siêu, chân tay bà bủn rủn, như muốn ngất xỉu, nên phải ngồi xuống chiếc ghế bành – Trời ơi! Sao lại độc ác như vậy? Trong nhà này có rất nhiều kẻ hung ác, làm thế nào bây giờ?
Vân Phi nằm trên gường nói to:
- Mẹ!
Bà Nhàn vội đến cạnh gường. Vân Phi đau khổ nói:
- Mẹ về phòng nằm nghỉ có được không?
- Làm sao mẹ nghỉ ngơi được. Hai đứa bay bị thương, kẻ thù lại ở ngay trong nhà, không sao đề phòng được. Mẹ cứ nghĩ là bất cứ lúc nào Vân Tường cũng có thể đến “hỏi thăm” con, nên sốt ruột vô cùng, không sao nghỉ ngơi được!
A Siêu vội vàng an ủi bà chủ:
- Bà cứ yên tâm. Sau này con sẽ cẩn thận hơn, không để cho họ đánh bị thương, cũng không để cho cậu hai bị thương! Bà nghĩ xem trong nhà này còn có ai đáng tin cậy thì gọi đến canh trước cửa phòng cậu hai, dứt khoát không cho cậu ba và cha con ông Kỷ bước vô!

Vú Tề nói chen vô:

- Không tin được người khác đâu! Để tôi gọi hai thằng con trai đến đây!

Bà Nhàn hớn hở:

- Đúng! Tôi quên mất hai đứa con của vú tên là Đại Xương và Đại Qúy!

Vú Tề gật đầu lia lịa:

- Như vậy thì yên tâm lắm rồi! Phiá ngoài cửa phòng có Đại Xương và Đại Qúy trông chừng, trong buồng có tôi và A Siêu... Dù hắn có phải đi đâu, cũng không hề gì!

Vân Phi nằm trên gường thở dài thườn thượt rồi nói với A Siêu:

- Chúng ta bỏ nhà bốn năm, đi khắp đó đây, đến đâu cũng an toàn, chưa hề bị thương lần nào, không ngờ về đến nhà, lại gặp phải bao nhiêu chuyện rắc rối.

Vú Tề chưa lau sạch thuốc trên người A Siêu, hắn đã hớn hở bước đến cạnh gường Vân Phi, tươi cười nói:

- Tôi nghĩ chưa chắc đã bị đánh oan. Nhờ bị bắt mà biết được những tin quan trọng!

Vân Phi trợn tròn mắt hỏi:

- Tin gì mà quan trọng?

- Họ vừa đánh đập vừa tra hỏi tôi tại sao cậu bị thương? Ai là kẻ đâm cậu bị thương? Như vậy là họ hoàn toàn không

biết tại sao cậu bị thương và thủ phạm là ai! Bởi vậy, người được cậu bảo vệ vẫn còn an toàn lắm!
Vân Phi tươi tỉnh, thở dài khoan khoái.
- Còn một chuyện nữa, Thiên Hồng nhờ tôi nói với cậu, mợ ấy không bán đứng cậu. Mợ ấy không hề nói tin cậu bị thương cho ai biết cả!
Vân Phi gật đầu:
- Ta biết nàng không bao giờ tiết lộ chuyện này đâu! Tội nghiệp nàng đã bất chấp mọi nguy hiểm đi cứu ngươi! Vú Tề, vú phải dò la xem Thiên Hồng có gặp chuyện gì nguy hiểm không.
Vú Tề nói liên hồi:
- Vâng! Vâng! Tôi sẽ đi. Chắc chắn sau này không có chuyện gì phiền đến mợ ấy nữa.
A Siêu nói:
- Vú Tề! Vú phải theo dõi con Liên! Tôi thấy con nhỏ đó đáng nghi lắm.
Vú Tề gật đầu. Bà Nhàn lo lắng vô cùng, hết nhìn Vân Phi lại nhìn A Siêu, ruột gan cứ xôn xao. Ngẫm nghĩ một lúc bà nói:
- Bây giờ hai đứa bay phải nằm yên một chỗ! Không đứa nào được phép ra ngoài cả!
- Cậu hai phải nằm yên, con chỉ bị thương ngoài da, không

can chi cả. Con còn phải đi ra ngoài nhiều, chẳng hạn như bây giờ phải lo đi hốt thuốc cho cậu hai.

Vú Tề nghiêm nghị nói:

- Đêm hôm thế này còn tiệm thuốc nào mở cửa? Ngày mai sai thằng Xương đi hốt thuốc. Nhà ngươi mặt mũi đầy thương tích, còn muốn đi đâu nữa. Không được phép ra khỏi phòng này!

A Siêu và Vân Phi liếc mắt nhìn nhau. Cả hai cùng bị thương, còn làm gì được nữa.

Sau một cơn vật lộn, Vân Phi lại mệt phờ. Chàng nhắm mắt lại, có ý dưỡng sức, nhưng hình ảnh Vũ Phượng cứ lượn đi lượn lại ở trong đầu. Chàng suy nghĩ, vết thương trên người mình sưng tấy, A Siêu lại bị thương, không biết mấy hôm nay nàng có ra hẽm chờ chàng đến không? Nếu ra mà không thấy chàng, nàng sẽ nghĩ như thế nào. Lúc này ruột gan chàng nóng như lưa?, thật là “nhất nhật bất kiến như tam thu hề” (một ngày không gặp nhau, y hệt như ba năm đó).

Sáng sớm hôm sau, vú Tề sắp xếp mọi công việc theo kế hoạch đã định. Khi bưng thuốc cho Vân Phi, vú nói:

- Mọi công chuyện tôi đã thu xếp ổn thoả, cậu không phải lo lắng gì nữa. Sáng sớm hôm nay tôi đã đi gặp Thiên Hồng, mọi việc đều trót lọt. Mợ ấy nói, cái chìa khoá đã bỏ

vào chỗ cũ, cậu cứ yên tâm.

Vân Phi gật đầu, thở phào một cái. Thế là Thiên Hồng không xảy ra chuyện gì. Giữa lúc chàng đang định nói gì, bỗng ngoài cửa có tiếng nói vọng vô:

- Ông chủ đến!

Vân Phi giật mình. Vú Tề vội ra mở cửa, A Siêu vội vàng đến chào:

- Kính chào ông chủ ạ!

Ông Vọng nhìn A Siêu, thấy những lằn roi quất ở trên mặt, bèn hỏi:

- Nhà ngươi làm sao thế?

A Siêu làm ra vẻ thản nhiên:

- Không có chuyện gì đâu ạ! Không có chuyện gì đâu ạ!

Ông Vọng chau mày:

- Rõ ràng trên mặt ngươi bị thương, tại sao còn nói không có chuyện gì? Tại sao lại như vậy?

Vân Phi cố chống tay ngồi dậy:

- Thưa cha!

Ông Vọng tạm gác chuyện A Siêu bị thương ở mặt, bước đến giường Vân Phi. Vân Phi chống tay ngồi dậy, vú Tề vội đến đỡ người chàng.

- Thưa cha! Con xin lỗi đã làm cho cha lo lắng!

- Con cứ nằm yên! Lúc này không cần phải giữ lễ nghi

nữa. Điều quan trọng nhất là điều trị cho chóng khỏi vết thương! – Ông hết nhìn Vân Phi lại nhìn A Siêu, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị – Cha muốn biết một điều, tại sao hai đứa chúng bay lại bị như vậy. Đừng có giấu cha nữa!
Vân Phi không muốn giấu cha nữa, bèn nói:
- Chuyện con bị đâm và chuyện A Siêu bị đánh hoàn toàn khác nhau. Ngày hôm qua A Siêu đi hốt thuốc về, bị kẻ nào đánh cho một gậy, hôn mê bất tỉnhâ, sau đó bị lôi vô nhà kho, tra khảo đánh đập.
Ông Vọng kinh hoàng hỏi:
- Bọn nào đã đánh A Siêu như vậy?
- Thưa cha! Chắc cha cũng biết rõ, ngoài Vân Tường ra, còn ai dám gây ra chuyện này? Không riêng gì Vân Tường, còn có cả chú Kỷ và Thiên Ngưu. Con không thể ngờ gia đình ta đã trở thành một gia đình bạo lực.
Ông vọng chau mày nhìn Vân Phi giận giữ nói:
- Vân Tường lại gây ra chuyện rắc rối nữa à? Hắn vừa hứa với cha cải tà quy chính, làm lại cuộc đời, vậy mà chỉ trong chốc lát lại quên mất rồi. Có điều, nghe nói A Siêu được con nuông chiều bây giờ cũng hống hách lắm, thường hay làm ra vẻ ta đây. Chắc có chuyện gì mới bị đánh đập như thế này!
Nghe ông Vọng nói vậy, Vân Phi nghĩ là cha vẫn còn bênh

vực Vân Tường, thì bực tức vô cùng. Giữa lúc chàng đang định nói tiếp thì A Siêu bước đến trước mặt ông chủ, mỉm cười nói:

- Thưa ông chủ, cũng tại con không biết điều mới xảy ra chuyện này. Mong ông bỏ qua cho!

Ông Vọng nhìn A Siêu, nghiêm nghị nói:

- Mỗi người chịu nhịn một chút, trong gia đình sẽ yên ổn ngay!

Vân Phi bực tức nói:

- Thưa cha! Rõ ràng là cha muốn trốn tránh hiện thực. Trong nhà chúng ta bây giờ như một pháp trường tư, ai cũng có quyền xét xử đối phương theo luật riêng của mình, vậy mà cha không muốn biết hay sao? Nếu cha cứ mắt nhắm mắt mở, dung túng cho bọn Vân Tường, nhất định sẽ xảy ra những chuyện to tát không thể lường trước được!

Ông Vọng bực mình, giận giữ quát to:

- Chuyện cha muốn biết là tại sao con bị người ta đâm? Kẻ nào dám đâm con!...

Vân Phi ngơ ngác. A Siêu và vú Tề đảo mắt nhìn nhau, ngồi im thin thít.

- Cha biết Vân Tường đánh A Siêu. Còn con thì sao? Chắc chắn mũi dao trên bụng con không phải do Vân Tường

đâm! Tại sao con vẫn không nói cho cha biết hết sự thật. Tại sao con lại để cho hung thủ ung dung tự tại ngoài vòng pháp luật, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm con lát thứ hai?
Vân Phi hốt hoảng. Chàng ấp a ấp úng, không biết trả lời ra sao. Ông Vọng nhìn con trai chằm chằm, bắt phải nói bằng được:
- Chính thái độ đó của con khiến cho A Siêu bị đánh đập. Chả lẽ con còn muốn cha tra khảo hắn nữa hay sao?
Vân Phi kinh hoàng, buột mồm nói:
- Nếu con thưa với cha, chính tay con đã đâm vào bụng mình, cha có tin lời con nói không?
Ông Vọng kinh ngạc:
- Chính con đâm vào người mình à? Tại sao con lại tự đâm vào người mình?
Vân Phi hít thở một hơi dài, rồi nói giọng kiên quyết và khẳng định như muốn bày tỏ ý nghĩ cuả mình:
- Để cho một cô gái thấy con không phải là kẻ hai lòng!
Ông Vọng kinh hoàng, trố mắt nhìn Vân Phi. Chàng cũng mạnh dạn nhìn lại cha. Ánh mắt của chàng vô cùng chân thành, thẳng thắn, khiến cho người cha tin những lời con trai vừa nói. Ông dương to mắt, nói thẳng:
- Như vậy thật là ngông cuồng! Nhưng... nó lại phù hợp với hành vi của con. Có lẽ một trong những bản năng của

con là thích làm những việc ngông cuồng – Ông cảm thấy vô cùng thất vọng khi có đứa con tính tình như vậy, đồng thời những lời Vân Tường nói lại lởn vởn trong đầu ông – Cha biết con đã trót làm cái việc ngông cuồng như vậy, nên mới che giấu mọi người!

- Đúng như vậy! Con mong cha cũng che giấu cho con?

- Người con gái đó là Tiêu Vũ Phượng hát ở Đãi Nguyệt Lâu phải không? Nó xứng đáng để cho con tự đâm mình như vậy hay sao?

Vân Phi nhìn thẳng vào ánh mắt người cha, nói những lời thốt tự đáy lòng:

- Vì nàng, con có thể nhảy vào vạc dầu, leo lên núi dao, xông vào biển lửa! Những thứ đó con còn không sợ, huống chi là một lát dao. Nàng đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng con. Thưa cha, nếu cha tha thứ cho nàng, con biết ơn cha vô cùng. Xin cha cho con một thời gian, con sẽ chứng minh cho cha biết nhãn quang của con, lúc đó cha sẽ thấy nàng có xứng đáng hay không!

Nhìn Vân Phi, ông Vọng cảm thấy thất vọng vô cùng. Bỗng ông nghiến răng nói:

- Thế là cha hiểu rồi! Hai đứa con của cha, Vân Tường thì thô bạo, làm việc gì cũng hung dữ, còn con thì lại quá chú trọng tình cảm! Vì một cô gái mà con làm như vậy, quả

thật là bất hiếu! – Ông đứng dậy nói giọng lạnh nhạt – Thôi lo mà điều trị vết thương!

Nói xong ông quay bước đi ra ngoài. Vừa đi được mấy bước, ông dừng chân, quay đầu lại nói:

- Vân Tường muốn xử hòa với con, con cũng không nên xa lánh nó nữa! Nói đến tình anh em, thù hằn nào cũng có thể hoá giải, con có biết không?

Nói xong ông quay bước đi thẳng.

Nghe cha nói Vân Tường muốn xử hòa, Vân Phi cảm thấy kinh tởm và buồn mửa. Chàng nằm xuống gường lẩm bẩm:

- Đúng là cha bênh vực Vân Tường. Ngay cả chuyện hắn đánh A Siêu như vậy mà cũng bỏ qua...

Chàng cựa mạnh, bất đồ chạm vào vết thương, đau qúa, bèn ôm bụng rên rỉ: “Úi trời ơi!”

A Siêu vội chạy đến đỡ chàng dậy.

- Cậu cựa quậy làm gì? Đang bị thương thì phải cẩn thận! Lẽ ra cậu phải vui mừng mới đúng. Như vậy là cậu đã nói cho ông chủ biết tại sao cậu bị thương rồi! Tôi tin là ông chủ không hỏi han gì nữa đâu!

- Ta thấy ông cụ vẫn còn bênh vực Vân Tường nên mới bực tức!

- Kệ nó, cậu suy nghĩ làm gì chuyện đó! Chỉ cần che giấu

được chuyện bị thương là ổn rồi!
A Siêu vừa nói vừa cúi xuống đỡ Vân Phi, nhưng vì đụng đến những vết thương trên người nên cảm thấy đau đớn vô cùng, mồm cứ rên rỉ: “Ối trời ôi... Ối trời ôi...”
Vú Tề nghe tiếng rên của A Siêu, vội vàng chạy tới:
- Cậu hai và A Siêu lên gường nằm yên cho tôi nhờ chút nào!
Hai chủ tớ đưa mắt nhìn nhau. A Siêu nói:
- Ha ha! Không ngờ chúng ta lại nhếch nhác thế này!
Vân Phi tiếp lời:
- Người ta là kẻ “thắng trận”, còn chúng ta là kẻ “bại trận”!
Hai chủ tớ cùng nhìn nhau cười ra nước mắt!
oOo
Sáng sớm ngày hôm sau, ông Tổng quản họ Kỷ gọi con rể vào phòng riêng của mình. Vân Tường giận giữ hỏi nhạc phụ:
- Có người cứu hắn rồi à? Có kẻ cắt đứt giây thừng cứu A Siêu rồi à? Sao lại như thế được? Nhạc phụ có biết đứa nào cứu hắn không?
- Cho nên... chúng ta không nên coi thường bọn Vân Phi. Rõ ràng trong gia đình này đã chia thành hai phe rồi. Con có thế lực của con, hắn có thế lực của hắn! Đừng nghĩ là chúng ta làm việc gì bọn chúng cũng không biết. Thực ra

thì nó có nhiều tai mắt lắm, ngay cả bọn thằng Văn cũng không thể tin cậy hoàn toàn. Biết đâu nó có tay trong cũng nên.

Thiên Ngưu phụ họa:

- Con nghe nói hai thằng con vú Tề là Đại Xương và Đại Qúy đã đến nhà họ Triển từ sáng sớm ngày hôm nay. Hiện giờ hai đứa nó đang ngồi gác ở phiá ngoài phòng Vân Phi như 2 con chó Berger! Ngay cả con Liên cũng bị vú Tề đuổi xuống bếp, không cho lên nhà trên nữa! Không hiểu bọn chúng đã nói với ông chủ những gì, và ông chủ đã nghĩ như thế nào?

Vân Tường quay bước định bỏ đi nơi khác:

- Bây giờ con đi gặp cha con! Người ta thường nói “Ra tay trước bao giờ cũng mạnh hơn!”.

Ông Kỷ đưa tay kéo con rể lại:

- Con lại hồ đồ rồi! Khi gặp ông chủ con sẽ nói những gì nào? Nói A Siêu té ngả, tại sao té mà trên mặt lại có lằn roi đánh.

Vân Tường ngơ ngác. Đôi mắt hắn long lanh, chăm chú nhìn nhạc phụ:

- Cái gì? Trên mặt A Siêu có lằn roi? Tại sao lại như vậy? Ai đã đánh hắn như vậy?

Ông Kỷ mỉm cười, vổ vào vai con rể:

- Đừng giả vờ nữa! Cẩn thận ứng phó với cha con...
Ông Kỷ chưa dứt lời, bỗng ngoài sân có tiếng của một tên đầy tớ trai nói vọng vào:
- Ông chủ đến!
Ông Tổng quản họ Kỷ kinh hoàng, Thiên Ngưu và Vân Tường thì ngơ ngác. Giữa lúc mọi người chưa kịp nghĩ cách đối phó, cửa phòng đã đập thình thình. Ông Kỷ vội vàng ra mở, đồng thời liếc mắt nhìn Vân Tường và Thiên Ngưu như căn dặn điều gì đó.
Cánh cửa vừa hé mở, ông Vọng vội vả bước vô, nhìn ba người với ánh mắt sắc sảo.
- Vân Tường cũng ở đây à? Mới sáng sớm đã đi vấn an nhạc phụ rồi à?
Ông Kỷ cảm thấy ông Vọng đang nói móc, bất giác rối loạn tâm thần, không dám trả lời lại. Trong lúc hốt hoảng, Vân Tường không biết nói gì, cứ ấp a ấp úng:
- Thưa cha! Tại sao cha lại dậy sớm thế này?
Ông Vọng nhìn Vân Tường giận giữ nói:
- Nhà này đã bị hai đứa con của cha làm loạn cả lên, làm sao cha còn ngủ được?
- Con đã làm gì thưa cha?
- Con không làm gì à? Đừng coi cha là một lão già hồ đồ! Cha đã đến phòng Vân Phi... Con đã bắt thằng Siêu tra

khảo, đánh đập, như vậy vẫn chưa đủ hay sao? – Bỗng ông ngẩng đầu nhìn cha con ông Tổng quản họ Kỷ – Các ngươi thật là to gan, dám mở pháp trường tư ở trong cái nhà này!

Ông Tổng quản họ Kỷ vội nói:

- Thưa ông chủ! Xin ông đừng hiểu lầm, từ tối hôm qua tôi...

Ông Vọng vội vàng ngắt lời, rồi thở dài:

- Ông Tổng quản! Vân Tường có dạy bảo thằng Siêu cũng không hề gì, nhưng đừng có làm quá tay! Nếu nó là người tâm địa không tốt, các người ám hại nó, nó cũng biết ám hại lại chứ sợ gì! Nếu biết cai quản thì bí mật nào ở trong nhà này cũng phát giác ra!

Ông Kỷ mặt mày ỉu xìu.

Vân Tường không thể nhịn được nữa, bèn nói:

- Thưa cha! Cha không nên chỉ nghe lời anh hai, chính anh ấy mới có nhiều bí mật! Cha cũng nên điều tra xem tại sao anh ấy bị thương? Tại sao anh ấy...

Ông Vọng vội vàng ngắt lời Vân Tường:

- Cha biết tại sao nó bị thương rồi! Cha không muốn truy xét chuyện này nữa! Từ nay không được đả động gì đến chuyện Vân Phi bị thương, không ai được phép nhắc đến chuyện đó nữa!

Vân Tường kinh hoàng:

- Cha biết rồi à? Con cũng muốn biết kẻ nào đã đâm anh ấy!

- Cha đã nói là không muốn truy xét nữa, cũng không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Như vậy con cũng không cần biết đến!

Vân Tường, Thiên Ngưu và ông Kỷ kinh ngạc nhìn nhau.

Ông Vọng đưa tay vổ vô vai con trai một cái, thân mật nói:

- Hôm qua con đã hứa hẹn với cha rất nhiều, nào là muốn xử hòa với Vân Phi, nào là muốn sưa? chữa những sai lầm trước đây, cha tin đó là những lời thốt ra tự đáy lòng con, nên vô cùng xúc động. Con cứ để cho cha mãi mãi xúc động vì con có được không? Cha không muốn con là con người hai mặt, trước mặt cha thì thế này, sau lưng cha lại thế khác!

Vân Tường thành khẩn nói:

- Thưa cha con sẽ không như thế nữa!

- Vậy thì cha mong là không bao giờ xảy ra những chuyện như chuyện con đánh A Siêu. Con nên nhớ là cha trông cậy vào con rất nhiều, không nên để cho cha thất vọng! – Ông đảo mắt nhìn cả ba người – Cha chỉ mong trong nhà này không bao giờ xảy ra chuyện gây lộn nhau, không một ai có âm mưu gì, mọi người đều vui vẻ sống qua ngày.

Lòng mong muốn của cha như vậy không có gì quá đáng chứ?

Ông Vọng nói xong, quay người bước ra khỏi cửa. Ông Kỷ vội vàng tiễn ông đi ra. Trong nhà chỉ còn lại Vân Tường và Thiên Ngưu đưa mắt nhìn nhau. Thiên Ngưu nói:

- Thế cũng may, giọng nói của ông chủ còn tỏ ra bênh vực cậu! Tuy biết chúng ta đánh A Siêu, nhưng không nổi giận. Chỉ mỗi chuyện đó, chúng ta là kẻ chiến thắng rồi!

Vân Tường suy nghĩ một lúc rồi giơ cao nắm tay hớn hở nói

- Đúng! Thế nào ta cũng cho hai đứa nó một trận nên thân! Hãy chờ đấy, đường đi còn dài và nhiều chông gai lắm!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 12

Vũ Phượng không muốn gặp Vân Phi nữa. Hai hôm nay nàng không ra ngoài hẻm theo lời dặn của chàng. Kể cũng lạ, tại sao chàng không đến kiếm nàng? Có thể chàng đã nằm liệt trên gường bệnh, không thể đi lại được. Nhưng... tại sao A Siêu vẫn không đến? Hay là... chàng biết ý nàng rồi xa lánh hay sao? Ngày hôm sau, không cầm lòng được, nàng đi ra ngoài hẻm thử dò coi. Quả thật không thấy xe ngựa, cũng không thấy A Siêu. Nàng thất vọng quay về căn phòng bé nhỏ, lúc nào cũng thẩn thờ như người mất hồn. Suốt ngày hôm đó,dù nàng ngồi cạnh cái bàn kê trước cửa sổ, chăm chú đọc cuốn “Bài Ca Cuộc Sống”. Đây là một cuốn tản văn. Toàn bộ cuốn sách nói lên cách nhìn của tác giả đối với “cuộc sống”, trong có đoạn viết:

“Chúng ta cho rằng mọi sự vật vô cùng đẹp đẽ, vì chúng ta

đã yêu chúng. Hoa, chim, sâu bọ, cá, mặt trăng, mặt trời, tinh tú, văn học, nghệ thuật, âm nhạc, quan hệ giữa người và người... đều y hệt như nhau. Tôi đã mất đi tình yêu chân thật! Nỗi đau khổ và tuyệt vọng đó không khác gì rơi xuống một vực sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy, mất hết ánh sáng, màu sắc và âm thanh. Cuộc sống còn lại chỉ là một cái vỏ trống rỗng, không còn ý nghĩa gì nữa...”

Đọc đến đây, Vũ Phượng kinh hoàng và xúc động. Nàng say sưa đọc và tưởng nhớ tới chàng.

Bỗng hai con dao găm sáng lấp lánh để lên mặt bàn kêu tiếng “cạch”. Vũ Phượng giật mình, hốt hoảng ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt sắc sảo của Vũ Quyên. Nàng hết nhìn hai con dao găm lại nhìn em gái, cuống quýt hỏi:

- Cái... cái... cái gì đây?

Vũ Quyên ngồi xuống trước mặt chị hai:

- Đây là hai con dao găm em mới mua về. Chị một cái, em một cái!

Vũ Phượng trợn tròn mắt:

- Để làm gì?

- Dao găm dùng để làm gì chị cũng không biết nữa à? Chị coi đây nè, loại dao găm này có lỗ tròn buộc giây, có thể giấu kín trong người. Một là có thể tự bảo vệ mình, hai là khi đánh nhau có thể dùng đến nó!

Vũ Phượng sởn tóc gáy.

- Con dao cứng thế này giấu vào người làm sao nhảy múa được? Khi mặc quần áo mỏng, người ta sẽ trông thấy!

- Không! Em giấu thử rồi. Loại dao găm này làm rất tinh vi, vừa nhỏ vừa nhẹ, lại vô cùng sắc bén, chị không muốn giắt bên hông, có thể buộc vào chân! Nếu gặp tên "Cú Đêm Họ Triển", không đến nỗi như lần trước, tìm mãi không được dao, tay chân cuống quýt cả lên.

Vũ Phượng trợn tròn mắt nhìn em gái:

- Em đã hứa với chị Hoa không bao giờ gây sự Ở Đãi Nguyệt Lâu nữa rồi mà!

- Đúng! Nhưng em đã nói, ra khỏi Đãi Nguyệt Lâu, em thích làm gì thì làm! Chị không nghĩ cũng có ngày em chạm trán với hắn tại một cánh đồng hoang vắng nào đó hay sao?

- Làm sao em có thể chạm trán với hắn ở ngoài cánh đồng hoang vắng được? Hiếm có cơ hội đó lắm!

- Chuyện đời khó nói lắm. Huống hồ, mình có thể tạo ra cơ hội!

Vũ Quyên vừa nói vừa giấu con dao găm vào người, che quần áo ở bên ngoài cho chị gái xem.

- Chị xem, giấu như vậy có thấy gì đâu. Tất nhiên là lúc đầu hơi khó chịu, nhưng đeo lâu sẽ quen dần! Chị coi

những người lính bảo an, trên người vừa đeo dao lại đeo súng, người ta vẫn cảm thấy thoải mái vô cùng. – Nàng kéo chị hai – Em thử giấu vào người chị coi thế nào!

Vũ Phượng hất tay em gái:

- Chị không muốn!

- Chị không muốn à? Tại sao lại không muốn?

Vũ Phượng nhìn thẳng vào mặt em gái, đau khổ nói:

- Chị từng cầm dao đâm người! Chị biết tâm trạng của kẻ đâm người như thế nào, chị không thể đâm lần thứ hai nữa!

- Kể cả tên “Cú Đêm Họ Triển” chị cũng không đâm hay sao?

- Không!

Vũ Quyên tức giận dẫm chân thình thịch:

- Tại sao chị lại như vậy?

Vũ Phượng đau khổ lắc đầu:

- Chị cũng không biết tại sao nữa, chỉ biết là không làm nổi! Từ ngày chị đâm anh Tô Mộ Bạch, hễ nhìn thấy con dao là chị run lên. Ngay cả cắt thịt chị cũng không muốn. Chị biết mình là đồ vô dụng, không làm được việc gì nên thân, nhưng không biết làm thế nào hơn nữa!

Vũ Quyên nói giọng the thé:

- Chị đâm tên Triển Vân Phi, không phải Tô Mộ Bạch! Chị

đừng có lầm lẫn! – Nàng bước tới giật lấy cuốn sách – Chị không nên coi loại sách bậy bạ này!

Vũ Phượng hốt hoảng đưa tay ra lấy lại cuốn sách, nhìn Vũ Quyên với ánh mắt van lơn:

- Chị không còn đi ra hẻm gặp bọn họ nữa, chị không muốn gặp anh ấy nữa! Chị xem sách đâu có phản bội các em! Cho chị xem... cho chị xem! Chị nghe lời em rồi, em đừng lấy cuốn sách của chị!

Vũ Quyên buông tay, Vũ Phượng cầm lấy cuốn sách ép vô ngực, như vừa lặt được của qúy. Vũ Quyên giận dữ nhìn chị gái:

- Chị không muốn đeo con dao găm này phải không?

- Không!

Vũ Quyên bực tức cầm lấy con dao:

- Chị không đeo em sử dụng cả hai con. Một con giắt ở hông, một con buộc vào chân. Khi nào gặp tên “Cú Đêm Họ Triển”, em dùng cả hai con.

Vũ Phượng ngơ ngác:

- Em đừng tẩu hỏa nhập ma nữa! Đeo hai con lên người, làm sao ra biểu diễn được. Lúc đang ca hát, nhảy múa... mà rớt dao xuống, sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Thôi được, chị một con, em một con. Con của em, em giấu trong người, con của chị, chị cất nó đi!

Vũ Phượng cầm lấy con dao. Một cảm giác lạnh lùng khiến cho nàng rùng mình. Nàng đi quanh nhà, không biết giấu vào đâu. Bỏ vô ngăn kéo, nàng thấy không ổn, bèn lấy ra để vào tủ. Nghĩ một lúc vẫn thấy không ổn, nàng lại lấy ra. Vũ Phượng đảo mắt nhìn quanh nhà, vẫn không tìm được nơi cất giấu con dao thật vừa ý. Cuối cùng nàng giấu xuống cái đệm ở dưới gối, lúc đó mới thở phào một cái.
Cất xong con dao, nàng ngẩng đầu nhìn em gái than thở:
- Chị không muốn mấy đứa nhỏ nhìn thấy nó! Lỡ cu Năm lấy ra chơi, không khéo lại mang vạ vào người!
Vũ Quyên rờ con dao găm bên hông, im lặng không nói gì.
Sáng hôm sau, năm chị em Vũ Phượng cặm cụi làm việc. Nhỏ Tư ngồi bóc vỏ đậu. Cu Năm mặc bộ đồng phục nhà trường. Chưa đến giờ đi học, hắn say sưa luyện tập bắn cung. Nhỏ Út đứng cạnh vỗ tay hoan hô anh trai bắn cung hết sảy. Vũ Quyên cầm cái chổi tre quét nhà. Vũ Phượng cặm cụi lau cái bàn trên có cuốn “Bài Ca Cuộc Sống”.
Có tiếng gõ cửa. Vũ Quyên bước ra mở. Nhìn thấy A Siêu, nàng nổi giận, vội vàng cầm cái chổi tre đập túi bụi và quát to:
- Nhà ngươi còn đến đây làm gì? Cút đi, cút đi!
A Siêu nhẹ nhàng né sang một bên. Nhìn thấy cu Năm , hắn vui vẻ gọi to:

- Cu Năm chưa đi học sao? Đang luyện tập bắn cung đó à? Có tiến bộ chút nào không?

Ba đứa nhỏ nhìn thấy A Siêu thì ngơ ngác. Nhỏ Út thấy mặt hắn tím bầm, kinh hoàng kêu to:

- Anh Siêu, mặt anh làm sao vậy?

A Siêu mừng thầm trong bụng:

- Nhỏ Út, em còn kêu anh là anh Siêu, chứng tỏ anh đã không thương lầm em. – Hắn rờ lên mặt, nói năng rất tự nhiên – Chỗ này à? Bị người ta ám hại đó!

Vũ Phượng thấy A Siêu đến, mặt mày tươi tỉnh, đôi mắt sáng quắc. Tuy vậy, nàng vẫn sợ Vũ Quyên không bằng lòng nên không dám ló đầu ra. Vũ Quyên lại bước đến gần người A Siêu giơ cao cái chổi quát to:

- Ta bảo người cút khỏi nơi này cơ mà, có nghe không?

A Siêu giật cái chổi trong tay nàng quăng xuống đất:

- Sao mà dữ vậy? Sắp thành Mẫu Dạ Thoa rồi đó! Suốt ngày giận dữ có hay ho gì đâu! Có chuyện gì không vui à?

Vũ Quyên quát to:

- Mặc kệ ta! Ngươi không cho chúng ta yên thân được vài ba bữa hay sao?

- Sao lại nói thế? Mấy bữa rày tôi có đến quấy đâu? Nhưng mà hôm nay thì phải đến, có người buồn muốn chết rồi đó!

- Cho hắn chết đi! Ngày nào mà không có người chết, không ai cứu được hắn cả! Ngươi hãy cút ngay cho ta, đừng thả thuốc mê ra đây nữa.

A Siêu định xông vô nhà, Vũ Quyên cầm cái chổi chặn ngang cửa.

- Cô nương tránh ra, tôi có điều muốn nói với Vũ Phượng cô nương.

- Nhưng chị hai ta không có chuyện gì để nói với ngươi cả!

- Cô nương là người đại diện cho Vũ Phượng cô nương à? – Hắn bực bội ưỡn cổ gào to – Vũ Phượng cô nương! Vũ Phượng cô nương!

Vũ Phượng không thể lẫn tránh được nữa, vội vàng chạy ra:

- A Siêu... mặt anh... làm sao vậy?

- Kể ra dài dòng lắm! Tôi bị người ta ám hại, mấy bữa rày không đến đây được!

Vũ Phượng hốt hoảng:

- Bị ám hại à? Còn anh ấy? Anh ấy... có khoẻ không?

- Không! Không khỏe chút nào! Cậu hai cũng bị ám hại!

Vũ Phượng sốt ruột:

- Sao vậy? Kẻ nào ám hại anh ấy? Hãy nói cho tôi biết lẹ lên.

- Kể ra cũng dài dòng lắm...

Vũ Quyên giận dữ cắt ngang lời hắn:
- Cái gì mà “Kể ra cũng dài dòng lắm”? Ngươi làm gì được phép nói chuyện ở đây mà “kể ra với kể vào”! Hãy cút khỏi nơi này với câu chuyện dài dòng của ngươi cho ta đóng cửa. Nếu còn lì lợm, ta sẽ nói cu Năm đi báo chị Hoa ngay lập tức!
A Siêu lườm Vũ Quyên một cái:
- Định tâu với ông chủ Trịnh cho người đến đánh tôi đấy à?
- Đúng vậy! Ngươi làm gì được phép ra vào nơi này, hơn nữa nhà này có ai muốn đón tiếp ngươi đâu! Ám hại với ám lợi cái gì? Đừng có phịa chuyện ra để gạt chị Vũ Phượng! Chi hai thật thà mới bị các ngươi gạt hết chuyện này sang chuyện khác...
A Siêu nhìn Vũ Quyên chằm chằm rồi nổi giận đùng đùng:
- Vũ Quyên cô nương! Cô nương thật là hống hách và thích bắt nạt người khác! Tôi chưa hề thấy người con gái nào ngang ngạnh như cô! Cô nương thử nghĩ xem, chúng tôi đã có hành động gì xấu xa với chị em cô nương chưa? Trong câu chuyện này, không phải chỉ có chị em cô nương là nạn nhân, mà cả chúng tôi nữa! – Hắn vừa nói vừa kéo vạt áo đằng sau lưng lên, để lộ những vết thương tím bầm – Xem đây thì biết có phải tôi phịa chuyện để gạt chị em cô

nương hay không?
Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đều hết hồn. Nhỏ Út nói to:
- Anh Siêu bị thương à? Chị hai lấy thuốc thoa cho anh Siêu lẹ lên!
Nhỏ Tư hốt hoảng hỏi:
- Tại sao lưng anh tím bầm như vậy?... Ai lấy roi da quất vào lưng anh? Anh có đánh trả lại không?
Cu Năm hỏi giọng con nhà võ:
- Anh đánh nhau với ai vậy? Tại sao không dùng mấy chiêu "Tả câu quyền", "Liên hoàn thối" và "Thiết đầu công" đánh lại chúng? Tại sao lại để chúng đánh anh bị thương như vậy?
Ba đứa nhỏ thật thà hỏi hết câu này sang câu khác, dần dần không còn nghĩ A Siêu là "kẻ thù" nữa!
A Siêu vừa kéo vạt áo xuống vừa nhìn ba đứa nhỏ, mở cờ trong bụng. Hắn đảo mắt nhìn xung quanh một lúc rồi hỏi:
- Còn có ai ở trong nhà này nữa không?
Vũ Phượng hối hả trả lời:
- Không! Mấy chị Nguyệt Nga, Trân Châu và anh Phạm đã đến Đãi Nguyệt Lâu từ sớm rồi. Nói lẹ cho chúng tôi biết đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào ám hại anh?
A Siêu nghiến răng dằn từng tiếng một:

- Triển... Vân... Tường!

Năm chị em kinh hoàng. Vũ Quyên nhìn A Siêu chằm chằm:

- Thật không?... Anh không gạt chúng tôi chứ? Hắn đã dùng cái gì đánh anh bị thương như vậy?

A Siêu thật thà nói:

- Tôi gạt mấy chị em cô nương làm gì? Tên “Cú Đêm Họ Triển” dùng roi ngựa đánh tôi đó.

Vũ Phượng hồn siêu phách lạc:

- Còn anh ấy... thì sao? Có bị đánh như anh không?

- Chuyện này dài dòng lắm! Vô nhà tôi kể cho mấy chị em cô nương nghe!

Vũ Quyên né sang một bên.

A Siêu lẹ bước vô nhà. Hắn kể tỉ mỉ các chuyện Vân Phi bị ám hại, hắn bị treo ngược lên đánh đập tra khảo, khi biết Vân Phi bị thương cả nhà đều kinh hoàng và xôn xao, ông Vọng tin Vân Phi tự đâm vào người mình, hứa sẽ không truy nã chuyện này nữa... cho mấy chị em nàng nghe. Vũ Phượng nghe xong kinh sợ vô cùng, Vũ Quyên cho đây là chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng. Ba đứa nhỏ nghĩ ngợi lung tung và căm giận kẻ thù của A Siêu. Đứa nào nghe xong máu trong người cũng sôi sùng sục, lòng căm phẫn trào dâng.

Trận đòn độc ác của Vân Tường đối với A Siêu đã có hiệu quả. Lòng căm thù dữ dội của Vũ Quyên đối với Vân Phi và A Siêu giảm bớt rất nhiều. Biết Vân Phi "bị thương lại còn bị thương" Vũ Phượng "đau khổ lại càng đau khổ". Nàng khóc òa lên, ước ao mọc được đôi cánh bay đến chỗ chàng nằm. Bây giờ nàng mới thấm thiá thế nào là "ngày đêm thương nhớ"... hay... "đứt từng khúc ruột".

oOo

Giữa lúc A Siêu kể chuyện hắn bị đánh đập tra khảo và cậu chủ bị ám hại như thế nào cho chị em Vũ Phượng nghe. Tại nhà họ Triển, Vân Phi cũng không lẫn tránh được những lời tra hỏi của bà Nhàn. Chàng kể cho mẹ nghe mình đã bị thương như thế nào. Nghe con trai kể, bà Nhàn sợ quá, trống ngực đập thình thịch, bèn hỏi liên hồi:

- Cái gì? Vũ Phượng đâm con à? Người con gái nguy hiểm như vậy con còn đi lại với cô ta làm gì? Con làm cho mẹ sợ hết hồn!

Vân Phi buồn rầu nói:

- Con biết trước là không nên kể cho mẹ nghe! Mẹ nghe xong thế nào cũng nói những lời như vậy! Nghe con kể như vậy mà mẹ không hiểu được tâm trạng của nàng, không nghĩ đến nguyên nhân và hậu quả của nó. Mẹ chỉ biết trách người thôi!

- Mẹ rất thông cảm hoàn cảnh của cô ta, hiểu thấu lòng căm thù cũng như nỗi đau khổ của cô ta... Có điều, cô ta đã đâm con, làm sao mẹ để cho cô ta gần gủi con được? Không được... không được! Chúng ta sẽ lấy tiền bồi thường và bù đắp cho mấy chị em nhà họ Tiêu, sau đó con phải lánh xa cô ta. Để mẹ đi bàn với cha con...

Bà Nhàn nói chưa dứt lời đã vội vàng đứng dậy đi ra.

Vân Phi hốt hoảng nhảy xuống đất, dang hai tay chặn mẹ già:

- Mẹ... Mẹ... Mẹ đừng làm cho vết thương của con bung ra nữa. Nếu mẹ đi gặp cha thì chuẩn bị lo hậu sự cho con luôn!

Bà Nhàn sợ hết hồn, vội dừng chân lại:

- Con lên gường nằm nghỉ lẹ lên!

- Mẹ có nghe lời con không nào?

- Nghe... mẹ nghe lời con! Con lên gường nằm lẹ lên!

Vân Phi lên gường nằm.

- Con biết rõ tính tình của cha mới tìm mọi cách để giấu cha chuyện này! Con biết không bao giờ cha chịu cùng con bàn luận xem đâu là lẽ phải, hoặc nghe con trình bày và phân tích nguyên nhân xảy ra chuyện này. Cha cũng như mẹ, chỉ biết bênh con và tìm cách trừng trị chị em cô ta! Cha chỉ đến sở cảnh sát, lên huyện hoặc một vài nơi

nào đó là mấy chị em nhà họ Tiêu đi đời nhà ma ngay! Mỗi lần nghĩ đến đó là con rùng mình. Bởi vậy... nếu mẹ đi nói với cha, không khác gì mẹ cầm dao đâm con!

Bà Nhàn lo sợ nói:

- Chuyện đâu có trầm trọng như vậy! Con cố tình thêu dệt cho nó trầm trọng mà thôi!

Vân Phi nhìn mẹ chằm chằm:

- Dù không trầm trọng, con cũng không thể để cho năm chị em nàng chịu bất cứ một hình phạt nào! Mẹ có biết không? Vũ Phượng mang dao đến Ký Ngạo Sơn Trang không phải để giết con, vì nàng không biết con đến đó. Nguyên nhân là sau khi nàng biết con là ai rồi, không còn muốn sống nữa, bèn đến sám hối và thú tội trước mặt cha nàng, rồi dùng dao kết liễu đời mình. Nếu không thương con tha thiết, tại sao khi biết con họ Triển, nàng tuyệt vọng không còn muốn sống nữa? Điều khiến con kinh hoàng là nàng cho rằng con đã làm chủ tính mạng nàng chứ không phải mũi dao nàng đã đâm con! Mỗi lần con nghĩ nàng có thể chết vì Triển Vân Phi, con cũng có thể chết vì Tiêu Vũ Phượng!

Bà Nhàn run sợ trước tình cảm mãnh liệt đó của con trai:

- Con lại dùng những lời lẽ nặng nề và từ ngữ bóng bảy nói với mẹ rồi!

- Quả thật tình cảm của nàng đối với con vô cùng mãnh liệt! Một cô gái yếu đuối như nàng lại có thể đổi tính mạng của mình cho tình yêu... Thái độ của Vũ Quyên cũng khiến con vô cùng xúc động, cô ấy có thể hy sinh tính mạng của mình để trả thù cho cha! Họ là một cặp chị em vô cùng kỳ lạ. Bó đuốc nhà họ Triển đã hun đúc hai chị em nàng thành hai ngọn lưa? rực sáng, nóng bỏng, xán lạn, hấp dẫn và nguy hiểm!

- Đúng! Hai tiếng “nguy hiểm” con vừa nói khiến cho mẹ hồn siêu phác lạc. Cô ấy đã đâm con, làm sao con còn kết hôn với cô ta được? Khi đã thành vợ thành chồng, bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể đâm con!

Vân Phi đau khổ và mệt mỏi lắm rồi. Chàng thất vọng nói:

- Con bảo đảm với mẹ, không bao giờ nàng đâm con nữa!

- Mẹ muốn con có cuộc sống đầm ấm, hôn nhân hạnh phúc. Mẹ muốn con có một người vợ hiền, sinh con đẻ cái... Nhưng cái cô Vũ Phượng này quả là... phức tạp!

Vân Phi đau khổ ngẩng đầu lên nhìn mẹ:

- Biết làm thế nào được! Thưa mẹ, con rất muốn cái “phức tạp” đó, muốn lắm, nhưng... nàng lại không cần con... không thèm đếm xỉa đến tên Triển Vân Phi này! Trong các cửa ải để tiến tới hôn nhân, con chưa qua được cửa ải nào! Vậy thì... thưa mẹ... mẹ đừng quá lo lắng về những

chuyện xảy ra sau khi con thành gia lập thất với nàng! Điều đáng suy nghĩ là, làm sao con mới lấy được nàng làm vợ?...

Có tiếng gõ cửa, hai mẹ con cùng im lặng.

A Siêu từ ngoài bước vô. Mặt mày hắn tươi tỉnh, đôi mắt sáng ngời. Vân Phi nhìn thấy gã đầy tớ, trong lòng xao xuyến vô cùng.

- Thế nào? Ngươi có gặp được Vũ Phượng không? Không phải giấu giếm gì nữa, mẹ ta biết hết mọi chuyện rồi!

- Vâng! Tôi đã gặp Tiêu cô nương!

Vân Phi dồn dập hỏi:

- Nàng thế nào?

- Tiêu cô nương ốm và xanh xao, nhưng không làm sao cả! Cô Vũ Quyên chặn cửa lấy chổi tre đánh tôi, không cho vào gặp Tiêu cô nương! Cô ta xỉa xói chửi bới tôi một hồi, kết quả...

Vân Phi sốt ruột vô cùng:

- Kết quả thế nào?

- Tôi giận quá bỏ về!

Vân Phi trợn tròn mắt, thất vọng thở dài:

- Trời ơi! Sao ngươi lại vô dụng đến thế?

A Siêu cười khì, lấy trong túi áo ra một phong thư, đưa cho cậu chủ.

- Cậu tin tưởng tôi một chút có được không? Làm tên đưa tin cho cậu, tôi đã làm hỏng việc của cậu lần nào chưa? Tiêu cô nương nhờ tôi đưa cái này cho cậu!

Vân Phi lườm A Siêu, giật lấy phong thư, vội vàng mở ra coi. Trên lá thư chỉ có bốn câu viết bằng nét chữ rồng bay phượng múa:

Thương nhớ muôn ngàn lần!

Oán hận muôn ngàn lần!

Thương nhớ đến bao giờ?

Oán hận đến khi mô?

Vân Phi ép lá thư vô ngực, vui vẻ nằm xuống gường:

- Thật là một chữ đáng giá ngàn vàng!

A Siêu mỉm cười.

Bà Nhàn vô cùng xúc động trước tình cảm sâu sắc đó. Cái "phức tạp" đó biết ca hát, biết soạn nhạc, biết cầm dao đâm người, biết thương biết hận, biết làm thơ và viết văn! Không hiểu nàng là một người con gái như thế nào? Người con gái đó tối nào cũng ca hát nhảy múa, vui vẻ tiếp đãi khách quý ở tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu.

Tối hôm đó, Đãi Nguyệt Lâu dập dìu tài tử giai nhân, khách khứa ra vô nhộn nhịp.

Trong giờ nghỉ giải lao giữa hai suất diễn, chị em Vũ Phượng lại xuống bàn ông chủ Trịnh tiếp khách như

thường lệ. Dạo này, hai nàng đã quen thân với những vị khách là bạn bè của ông. Được sự gợi ý công khai hoặc ngấm ngầm của ông chủ Trịnh, họ nể nang hai nàng, không sờ mó trêu ghẹo như trước nữa.

Cơm no rượu say, ông chủ Trịnh và mấy người bạn ngồi chung bàn đánh bài "Mười một điểm" thử vận đỏ đen. Nhân lúc hưng phấn, chị Hoa đến cười nói vui vẻ. Chị em Vũ Phượng đứng cạnh góp vui, một số người khác đứng chầu rìa xung quanh, cảnh tượng thật là náo nhiệt. Ông chủ Trịnh làm cái, nãy giờ hốt bạc to. Giữa lúc mọi người chờ đón xem hai con bài trên tay ông mấy điểm, Vũ Quyên đang đứng tựa người vào ông, vui vẻ nói to:

- Mười một này!

Ông chủ Cao nói:

- Khó lắm! Làm sao mà dễ dàng như vậy!

- Thử coi cái miệng vàng của cô Vũ Quyên linh nghiệm không nào?

Ông chủ Trịnh vừa cười ha hả, vừa lấy ngón tay cái di động con bài. Vừa di động được một nữa, một con lòi ra "năm điểm"! Những người chầu rìa xung quanh cùng "òa" lên một tiếng.

Chị Hoa đứng cạnh cười nói:

- Ha ha! Không là miệng vàng thì cũng miệng bạc. Linh

nghiệm một nửa rồi!

Ông chủ Trịnh từ từ di động con bài thứ hai. Mọi người đều ướn cổ nhìn con bài trên tay ông. Ông chủ Hứa nói to:

- Bốn... bốn... bốn này

Ông chủ Cao cũng hét ầm lên:

- Mười... mười... mười...

Những người chầu rìa xung quanh la hét ầm ỉ. Thỉnh thoảng được đứng cạnh mấy ông chủ coi đánh bài, máu đỏ đen thấm dần vào người Vũ Quyên, tiếng la hét của nàng nghe rõ mồn một:

- Sáu... sáu... sáu... sáu này!

Ông chủ Trịnh đẩy mạnh con bài, bỗng xuất hiện "sáu điểm". Ông quăng mạnh con bài nhựa xuống mặt bàn, ngẩng đầu nhìn mấy con bạc cùng thử vận đỏ đen với mình:

- Đúng là mười một điểm... mười một điểm! Xin lỗi các vị, tôi lại hốt bạc rồi!

Ông đưa tay quơ sạch số tiền đặt ở trên bàn. Những người chầu rìa lại bàn tán xôn xao. Ông chủ Cao nói:

- Ông chủ Trịnh, đôi bàn tay của ông tối nay thật là hên!

Ông chủ Hứa thua toát mồ hôi hột, gào to:

- Cô Quyên! Cô sang ngồi cạnh tôi có được không? Cho tôi hên lây chút xíu!

Chị Hoa cười toét mồm:
- Vũ Quyên! Em qua bên đó ngồi, kẻo ông chủ Hứa ấm ức trong lòng!
Vũ Quyên nhìn ông chủ Trịnh nũng nĩu:
- Không... tôi không muốn sang! Tôi chỉ thích xem bài của người hốt bạc mà!
Ông chủ Trịnh thích chí cười to rồi đưa tay vỗ lên mu bàn tay nàng:
- Cứ ngồi đây! Cô là phúc tinh của tôi đó! – Ông nhét tờ giấy bạc vào cổ áo Vũ Quyên – Đây là tiền thưởng của cô!
Vũ Phượng cất tờ giấy bạc cười to:
- Ván sau thế nào ông cũng hốt bạc nữa cho mà coi!
Ông chủ Hứa nói to:
- Ông chủ Trịnh còn được thì chúng tôi không dám đánh nữa đâu.
Vũ Quyên vừa cười vừa nói:
- Vậy thì chọn con bài thật tốt vào!
Vũ Quyên cười nói vui vẻ, khiến ông chủ Trịnh cũng vui lây.
Vũ Phượng nãy giờ ngồi im, buồn rầu nhìn em gái.
Mọi người lại tiếp tục chơi ván khác. Giữa lúc ai nấy đang say sưa theo dõi ván bài, bỗng một giọng nói sang sảng vang lên:

- Hầu bàn! Hầu bàn! Cho ta một ấm trà Long tĩnh, một ấm Thiết quan âm! Hãy dọn các món: Thịt bò xào dầu hào, tổ chim xào đồ biển, móng heo, cánh gà, lưỡi vịt, đậu hũ khô, cá hấp hành xanh... lên cho ta! Lẹ lên... lẹ lên!

Những người có mặt ở đó đều quay đầu lại nhìn. Vân Tường, Thiên Ngưu cùng bốn năm tên lâu la, ngồi chiễm chệ quanh một cái bàn to, đang cười nói huyênh hoang. Vũ Quyên ưỡn người nhìn, Vũ Phượng ngơ ngác. Mặt hai chị em bỗng tái mét.

Chị Hoa đảo mắt nhìn hai chị em Vũ Phượng như nhắc nhở điều gì, rồi bước tới bàn Vân Tường tươi cười nói:

- Ủa! Ngọn gió nào thổi cậu ba nhà họ Triển đến đây thế nhĩ? – Chị quay đầu lại gọi to – Chú Phạm, hãy bảo nhà bếp dọn rượu và nấu các món ăn! Trân Châu, Nguyệt Nga mang trà và rượu lên đây ngay! Có gì mang lên đây hết cho chị! Thiếu món nào bảo đầu bếp nấu ngay. Nói với đầu bếp lanh tay lanh chân, nấu lẹ các món ăn rồi đưa lên ngay!

Trân Châu, Nguyệt Nga, chú Phạm vâng vâng dạ da,ï chạy đi chạy lại tíu tít như chiếc đèn cù.

Vân Tường hết nhìn chị Hoa lại nhìn sang bàn ông chủ Trịnh, nói to:

- Tôi muốn mời hai chị em Tiêu cô nương sang bàn chúng

tôi ngồi chuyện trò một lúc!

Chị em Vũ Phượng đưa mắt nhìn nhau. Ông chủ Trịnh cau mày một cái rồi nhìn sang Vũ Quyên:

- Thế nào? Có cần tôi can thiệp không?

Vũ Quyên long lanh mắt, lắc đầu, nói lẹ:

- Không cần, để tôi qua đó!

Ông chủ Trịnh thì thầm:

- Không được gây sự!

- Vâng! Tôi biết!

Vũ Quyên đứng dậy. Vũ Phượng không yên tâm cũng đứng dậy theo.

- Chị đi sang đó với em!

Ông chủ Trịnh ngẩng đầu ngó vô góc nhà, lập tức có mấy gã trai tráng lực lưỡng lặng lẽ bước đến đứng gần bàn Vân Tường.

Thiên Ngưu hết lắng tai nghe lại nhìn xung quanh rồi thì thầm:

- Phải cẩn thận! Nhiều mai phục lắm!

Vân Tường không để ý đến những lời Thiên Ngưu nói, chăm chú nhìn chị em Vũ Phượng bước tới, thích thú nói:

- Tuyệt... tuyệt lắm! Thật là thú vị!

Vũ Quyên hết hoang mang. Nàng bình tĩnh và vui vẻ cười với Vân Tường rồi nói giọng đanh đá:

- Từ xa nghe tiếng kêu chí chóe, tôi cứ tưởng có người săn được cú ăn đêm hay cú mèo, thì ra là cậu ba nhà họ Triển! - Nàng vừa rót rượu vừa nhìn cả bọn – Hình như chúng ta đã gặp nhau! Có phải mấy tháng trước mấy anh đã lập công trong vụ phóng hoa? đốt cháy Ký Ngạo Sơn Trang không nhĩ? Tôi xin kính mỗi anh một ly, chúc mấy anh đêm nào cũng ngủ ngon, đừng có nằm mê thấy ác mộng! Chúc gia đình mấy anh bình yên! Hy vọng không có ngọn đuốc nào đốt cháy nhà cửa của mấy anh!

Vũ Quyên uống một hơi cạn ly rượu rồi dốc ngược cái ly cho mọi người coi, sau đó nàng lại tiếp tục rót rượu.

Thiên Ngưu và mấy tên ngồi cùng bàn kinh hoàng nhìn nàng, không biết xử sự ra sao.

Thái độ của Vũ Quyên khiến cho Vân Tường thích thú vô cùng. Hắn cảm thấy hết sức kỳ lạ và vô cùng kích thích, bèn ngẩng đầu cười to:

- Ha ha! Lời nói vừa rồi của Tiêu cô nương sặc mùi thuốc súng. Cô nương thật là quá đáng, hể nhìn thấy người là chửi bới lung tung! Hôm nay tôi đến đây để kết bạn, không phải để đánh nhau. Quả thật không đánh nhau làm sau quen nhau được. Chúng ta thật là có duyên! Tôi xin rót rượu kính hai chị em cô nương một ly. Uống cạn ly rượu này, chúng ta biến thù thành bạn, hai cô nương nghĩ sao?

Hắn ngẩng đầu uống cạn ly rượu.
Vũ Phượng nhìn hắn chằm chằm. Dù cố nén giận, nàng vẫn buột mồm nói:
- Tại sao không lẫn trốn trong hang ổ của mình, cứ thích ra đây gây sự với chúng tôi? Muốn tỏ ra ta là người có tài ăn hiếp kẻ khác à? Huênh hoang gào thét trước mặt hai chị em chúng tôi thì trở thành anh hùng à? Nhìn kẻ khác đau khổ sung sướng lắm hay sao?
Vân Tường ấm ớ một lúc rồi cười nói:
- Tôi cứ tưởng cô em già mồm, hóa ra cô chị cũng không thua kém gì! – Hắn cầm ly rượu đến trước mặt Vũ Phượng cười hì hì – Thật là xinh đẹp, ca hát hay, nói năng giỏi, làm gì không có người mê tít thò lò! Thật ra thì anh hay em cũng dzậy mà thôi. Đừng hung dữ với tôi chị hai ạ!
Hai tiếng “chị hai” hắn vừa nói ra, khiến cho chị em Vũ Phượng lập tức thay đổi sắc mặt. Vũ Phượng chưa kịp nói năng gì, Vũ Quyên đã hắt ly rượu vô người hắn.
Vân Tường đề phòng trước, né người tránh được, thuận tay túm lấy cổ tay Vũ Quyên:
- Thế nào? Chỉ mỗi chiêu này à? Chị Hoa! Chị nên dạy thêm cho cô ấy mấy chiêu, đừng có lúc nào cũng té rượu vô thực khách. Loại rượu này đắt tiền lắm, uống vào mồm thì được, đổ đi quả là đáng tiếc!

Chị Hoa vội vàng dứng dậy, nói với Vũ Quyên:
- Vũ Quyên! Em không được làm như vậy! – Sau đó chị tươi cười nói với Vân Tường – Có điều, tại sao mỗi lần cậu ba đến đây là tiệm cao lâu chúng tôi xảy ra nhiều chuyện rắc rối? Cậu ba chê tiệm cao lâu chúng tôi nhỏ bé, hay khinh thường tiệm chúng tôi không có người làm chủ, rỗi rãi đến đây gây sự cho vui?
Ông chủ Trịnh tuy vẫn cười nói vui vẻ và tiếp tục đánh bài với bạn bè, nhưng luôn luôn đảo mắt nhìn cái bàn bọn Vân Tường ngồi.
Vân Tường vẫn túm lấy cổ tay Vũ Quyên. Nghe chị Hoa nói vậy, hắn tươi cười nói:
- Chị đừng giận! Chúng tôi không dám coi thường tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu đâu! Chúng tôi đâu dám đến quấy rầy qúy tiệm. Xưa nay tôi vẫn ngưỡng vọng chị và ông chủ Trịnh, muốn kết bạn từ lâu! Tối nay đứng trước mặt mỹ nhân có đôi chút hí hửng, có điều gì sơ suất mong chị bỏ qua cho!
Chị Hoa thấy mặt hắn tươi cười hớn hở, giọng nói từ tốn thì ngồi xuống. Vũ Quyên lườm hắn một cái, lúc lắc người, hé nụ cười tình tứ:
- Anh định túm tay tôi đến khi nào? Không sợ tôi đau và người ta chê cười à?

Vân Tường nhìn nàng không chớp mắt:
- Uả! Tại sao bỗng dưng ăn nói ngọt ngào và dịu dàng như vậy? Nếu tôi buông tay cô ra, chắc cô sẽ cho tôi cái bạt tai tóe đom đóm!
Vũ Quyên cười tình tứ:
- Tôi đã hứa với chị Hoa không bao giờ gây chuyện tại Đãi Nguyệt Lâu này, nhưng ở nơi khác, ngoài cánh đồng chẳng hạn, thì tôi sẽ...
Vân Tường cảm thấy có điều gì khang khác, trợn tròn mắt:
- Giọng nói của cô em có vẻ khác thường, như đang dọa dẫm anh. Định hẹn anh đến cánh đồng nào đó à?
Vũ Quyên mỉm cười, dịu dàng nói:
- Có dám cùng tôi đi ra cánh đồng nào đó không? Chắc lại sợ tôi mướn người thủ tiêu phải không?
- Có phải cô em muốn thế không? Anh chỉ sợ trước khi anh bị thủ tiêu, cô em đã về chầu âm phủ rồi!
Vũ Phượng nghe nói vậy toát mồ hôi hột, bỗng đứng phắt dậy:
- Vũ Quyên, sắp ra trình diễn rồi, chúng mình vào thay quần áo đi!
Chị Hoa cũng hùa vô:
- Phải đó! Hai chị em đi thay quần áo lẹ lên!
Vũ Quyên đứng dậy, nghiêng đầu nhìn Vân Tường, lúc đó

hắn mới chịu buông tay nàng ra. Khi rút tay về, nàng rờ lên mu bàn tay hắn một cái, tủm tỉm cười, rồi quay bước.
Vân Tường nhìn cái bóng đằng sau lưng nàng, lòng rộn ràng vui sướng.
Chị em Vũ Phượng vừa đi khỏi, ông chủ Trịnh bước đến trước mặt chị Hoa và Vân Tường tươi cười nói:
- Chị Hoa! Tôi muốn đãi cậu ba Triễn! Chị tính tiền bữa nhậu tối nay của cậu ba và bạn bè cậu vào sổ tôi,! Cậu ba! Vừa rồi nghe cậu nói muốn kết bạn cùng chúng tôi! Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh, chúng tôi cũng có ý định đó, cậu thấy thế nào? Mời cậu sang ngồi bên bàn tôi! Mấy ông bạn của tôi cũng muốn làm quen với cậu!
Vân Tường cười to rồi đứng dậy:
- Thấy các ông đánh bài vui vẻ, tôi cũng đang ngứa tay ngứa chân đây!
Ông chủ Trịnh nói:
- Mời cậu nhập cuộc!
Thiên Ngưu nhìn Vân Tường nháy mắt, có ý bảo đừng sang. Hắn vờ như không nhìn thấy, vội vã bước sang bàn ông chủ Trịnh. Ông lần lượt giới thiệu từng người, sau đó mọi người cười nói vui vẻ, cảnh tượng vô cùng thân mật.
Vân Tường ngồi xuống, chị Hoa cũng trở về chỗ ngồi của mình, rót rượu gắp thức ăn cho hắn. Chú Phạm, Trân

Châu và Nguyệt Nga rối rít cả lên, thật là náo nhiệt. Mọi người lại lao vào cuộc đỏ đen!

Vô đến phòng hoá trang, Vũ Phượng nắm tay em gái, xúc động nói:

- Em định làm gì thế? Định đánh cuộc với tên "Cú Đêm Họ Triển" à? Ván bài này nguy hiểm lắm! Bất luận em suy nghĩ như thế nào hay có kế hoạch gì, chị cũng mong em hãy hủy bỏ nó đi! Em nghe rõ chị nói gì không? Em thử nghĩ coi, hắn đâu phải là một thằng ngốc? Hắn biết chị em mình muốn thủ tiêu hắn, dễ gì hắn đã mắc lừa! Em thua là điều chắc chắn rồi!

Vũ Quyên hất mạnh tay chị ra, đi thay quần áo, nói giọng hồn nhiên:

- Không chịu vô hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

Vũ Phượng càng hốt hoảng, vội vàng bước đến chỗ em gái:

- Vũ Quyên! Không được! Không được đâu! Nếu vô hang cọp, em sẽ bị cọp ăn thịt, mảnh xương cũng không còn, đừng nói đến chuyện bắt cọp con. Tên "Cú Đêm Họ Triển" này có một cô vợ xinh đẹp, lại tiếp xúc với đủ loại gái.... bởi vậy, không bao giờ hắn mê em đâu, nhưng vẫn muốn cùng em chơi "trò chơi nguy hiểm" này, không cẩn thận, em sẽ mất cả chì lẫn chài!

Vũ Quyên ngẩng đầu nhìn chị. Tuy có vẻ nao núng, nhưng nàng vẫn nói giọng kiên quyết:

- Em không sợ! Chỉ cần hắn bằng lòng chơi "trò chơi nguy hiểm" này là em có cơ hội! – Nàng nhìn xung quanh rồi đưa hai ngón tay lên môi – Ở đây tai vách mạch rừng, không phải là nơi nói chuyện đó, chúng ta không nên bàn luận chuyện này nữa chị hai ạ! Hãy để cho em đánh canh bạc này với hắn!

Vũ Phượng lại càng hốt hoảng, đau khổ và lo lắng:

- Đây không phải là một canh bạc, nếu là canh bạc, có thể thua và cũng có thể thắng, ! Đây là em muốn đi thí mạng. Chắc chắn em không có một chút cơ hội nào cả. – Nàng hỏi khẽ – Em còn có ý đồ gì với ông chủ Trịnh đó? Em không biết ông ấy có hàng đống vợ lớn, vợ bé, tuổi tác lại xấp xỉ ba chúng ta, vậy mà em đang nghĩ gì và định làm gì đó.

- Thôi... xin chị đừng nói nữa! Sao chị vẫn chưa thay quần áo? Em sợ muộn rồi đó!

Vũ Phượng cảm thấy thương tâm, âu sầu và đau khổ vô cùng.

- Em Quyên! Chị rất buồn! Chị cảm thấy... em đang trụy lạc!

Vũ Quyên hất ngược đầu, nhìn chị hai với ánh mắt sắc

sảo:
- Đúng là em đang trụy lạc! Bởi vì trong cái thế giới tàn khốc này, muốn sinh tồn, muốn không bị người khác đè nén và lăng mạ một cách nhục nhã, thì phải từ bỏ niềm kiêu hãnh không đáng giá một chinh của chúng ta, phải từ bỏ cái tôn nghiêm chết tiệt đó đi... Muốn đạt được mục đích gì đó, không thể bỏ qua một thủ đoạn nào!
Vũ Phượng mở to mắt nhìn em gái. Nàng cảm thấy Vũ Quyên đã trở thành một con người hoàn toàn khác.
- Em thử nghĩ, nếu như ba còn sống, ba có cho phép chị em mình trụy lạc như thế này không?
- Em xin chị đừng nhắc đến ba nữa, đừng nói "nếu như" nữa. Đừng lây cái "thuyết nếu như" cuả người nào đó nữa! Trong cuộc sống không có "nếu như"! Ba chúng ta cũng không còn sống ở trên đời này nữa! Nhưng... – Nàng ghé vào tai chị gái nói rất khẽ –... kẻ giết cha chúng ta đang còn sống nhăn răng, hắn đang rượu chè vui vẻ ở ngoài đó!
Vũ Phượng rùng mình. Vũ Quyên ngẩng đầu nhìn chị hai cười, mắt hơi đẫm lệ:
- Chị đi thay quần áo đi! Chị em mình lại lên sân khấu ca hát thêm một lúc nữa!
Chị em Vũ Phượng cố nén những điều tâm sự xuống tận đáy lòng. Hai nàng lại lên sân khấu, vui vẻ hát một đoạn

trong vở tuồng “Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài”. Giọng ca của hai nàng lại khiến cho cao lâu Đãi Nguyệt Lâu ồn ào nhộn nhịp hơn.

Tối hôm đó, Vũ Quyên ca rất mùi, múa rất dẽo. Ánh mắt sắc sảo của nàng luôn luôn hướng về bàn ông chủ Trịnh, khiến cho bạn bè của ông hết sức vui mừng. Thỉnh thoảng ông và Vân Tường cũng ngừng tay nhìn Vũ Quyên ca hát trên sân khấu.

Vân Tường cười nói oang oang, hết lời ca ngợi chị em Vũ Phượng:

- Hai chị em ca hát thật là hay, người lại đẹp tuyệt vời. Người đẹp, ca hay, diễn xuất tốt, thật là tuyệt diệu! Không trách gì tiếng tăm vang vọng khắp Đồng Thành.

Ông chủ Trịnh nhìn hắn mỉm cười:

- Đãi Nguyệt Lâu nhờ có hai chị em Tiêu cô nương mới nổi đình đám, nhưng cũng gặp phải nhiều điều rắc rối.

Vân Tường cười ha hả nói:

- Có ông chủ Trịnh đở đầu, ai còn dám nhổ răng trong mồm cọp?

Ông chủ Trịnh cũng cười theo:

- Hay lắm! Hay lắm! Chỉ sợ có kẻ coi tôi là con cọp giấy!

Hai bên cùng nhìn nhau và hiểu hết ý nghiã những lời đối phương nói ra.

Trên sân khấu, chị em Vũ Phượng hát xong đoạn cuối cùng, bèn tay giắt tay, cùng cúi đầu chào khán giả ở phiá dưới. Kế đó hai nàng đi vô sân khấu giữa tiếng vỗ tay ầm vang như sấm dậy. Ông chủ Trịnh ghé tai nói với chị Hoa điều gì, chị lập tức đi vô phiá sau sân khấu!

Ông chủ Trịnh lại cùng Vân Tường tiếp tục thử vận đỏ đen.

Gặp lúc hên, Vân Tường thắng luôn mấy ván, lúc nào hắn cũng cười toét mồm.

Chị em Vũ Phượng thay xong quần áo, cùng nhau đi đến bàn ông chủ Trịnh. Ông nhìn thấy hai nàng vội giơ tay gọi:

- Hai chị em tới đây!

Chị em Vũ Phượng cùng đi đến bàn ông. Vũ Phượng ngồi xuống, Vũ Quyên kiếm chỗ ngồi cạnh Vân Tường.

Bỗng ông chủ Trịnh nghiêm nghị nói:

- Vũ Phượng và Vũ Quyên! Hôm nay tôi đứng ra làm kẻ hoà giải, hai cô nên nghe lời và nể mặt tôi, từ nay trở đi hãy xoá bỏ mọi chuyện ân oán với nhà họ Triển! Các cô nghĩ thế nào?

Chị em Vũ Phượng im lặng. Chị Hoa nói chen vào:

- Đúng! Mọi người đều biết ở Đồng Thành này có câu "Triển Nam, Trịnh Bắc", có nghĩa là Đồng Thành do họ Trịnh và họ Triển khống chế. Hôm nay hai họ đều có mặt ở

Đãi Nguyệt Lâu này, hai họ nên hòa khí với nhau. Riêng tôi, hy vọng qúy vị hoà khí và thay phiên nhau đến làm chủ Đãi Nguyệt Lâu. Các vị thì vui vẻ, tôi đây thì ăn ra làm nên!
Ông chủ Trịnh cười ha hả.
- Chị Hoa tính toán khá lắm! Hay nhất là “thay nhau làm chủ”, qúy vị đừng quên câu đó.
Khách khứa ngồi cùng bàn cười nói vui vẻ. Không khí thật là hòa hợp. Vân Tường nhìn Vũ Quyên cười ha hả:
- Vũ Quyên! Cô nương thấy thế nào? Muốn tôi bày tiệc rượu xin lỗi không?
Vũ Quyên hết nhìn ông chủ Trịnh lại quay sang nhìn Vân Tường tươi cười nói:
- Nói vậy là gây khó dễ cho tôi rồi. Nếu tôi nói không, sợ Ông chủ Trịnh không vui lòng. Nếu nói vâng, tôi e sẽ hộc máu tươi ra mà chết...
Vân Tường hỏi:
- Trầm trọng như vậy à?
Vũ Quyên trợn mắt nhìn Vân Tường, rồi vừa hát vừa đi đến trước mặt hắn: “Kẻ thù ơi! Ta tiếc không thể mài ngươi thành bột, đốt thành tro!”
Vân Tường nghe hát như vậy, thích chí vô cùng. Hắn giơ tay ra ôm Vũ Quyên:
- Lời ca hay lắm! Nếu là kẻ thù của cô nương, cô nương

có muốn mài thành bột, đốt thành tro, hết đun lại nấu, cũng không biết làm thế nào!

Mọi người cười ồ lên. Vũ Quyên cũng cười theo. Ông chủ Trịnh vui vẻ nói:

- Hay lắm! Cười rồi, cười rồi! Dù thù oán sâu sắc như thế nào, cười một cái là xong ngay! Chị Hoa, bảo nhà bếp dọn thêm mấy vò rượu nữa! Tối nay chúng ta vui vẻ uống một bữa thật no nê!

Vân Tường nói thêm:

- Đánh một bữa cho thỏa thê.

Người rót rượu, kẻ xoa bài, cảnh tượng thật là náo nhiệt. Vũ Quyên lặng lẽ đút mảnh giấy vào tay Vân Tường rồi nói khẻ:

- Về nhà hãy xem! Phải giữ bí mật!

Vân Tường ngơ ngác. Nhìn dáng điệu tình tứ của Vũ Quyên, hắn thật là hưng phấn. Hắn cảm thấy sốt ruột, không thể chờ đến khi về nhà, bèn đi vào cầu tiêu, mở tờ giấy của Vũ Quyên ra xem, thấy có mấy chữ: “Sau hai giờ chiều ngày mai gặp nhau ở miếu Thành Hoàng, liệu có dám đến một mình không?” Vân Tường cười, mở cờ trong bụng:

- Đây là trò chơi “Mèo vồ chuột”! Nàng tưởng nàng là con mèo, có thể vồ được con chuột này! Nàng đâu có biết, ta

đây mới là mèo, sắp sửa vồ con chuột cái họ Tiêu! Hay thật là hay! Thử xem kẻ nào lợi hại?

Hắn trở về chỗ ngồi, đưa mắt nhìn Vũ Quyên tỏ vẻ nhận lời.

Thấy thái độ của Vũ Quyên và Vân Tường như vậy, Vũ Phượng cảm thấy xôn xao và hết sức kinh hoàng.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 13

Khuya hôm đó, khi trở về nhà, Vũ Phượng và Vũ Quyên mang theo mỗi người một bầu tâm sự riêng biệt. Vũ Quyên ngồi trước gương, từ từ chải lại mái tóc, mở to đôi mắt sâu hoắm chăm chú nhìn dáng vóc của mình. Vũ Phượng ngồi nhìn Vũ Quyên không chớp mắt, khi không thể im lặng được nữa, nàng mới bước đến túm lấy bả vai em gái:

- Vũ Quyên! Hãy nói cho chị biết em đang tính chuyện gì đó?

- Em không tính toán gì cả, đến đâu hay đó!

- Vậy... em có ý định gì?

- Bây giờ thì chưa nghĩ ra! Nhưng cũng có thể em sẽ đi năm sáu nước cờ một lúc, chỉ cần đúng một nước, là em thắng to!

Vũ Phượng hốt hoảng nói to:

- Nếu nước nào cũng sai thì sao?

Vũ Quyên quăng chiếc lược xuống bàn, gắt gỏng:

- Sao chị lại nói với em những lời xui xẻo như vậy?

Vũ Phượng kéo em gái vào người, van lơn:

- Vũ Quyên! Chúng ta hãy xóa bỏ hận thù có được không? Có thể chị em mình đã bị những ý nghĩ báo thù đó vùi dập mất rồi!

- Chị nói thế là sao?

Vũ Phượng xúc động túm vai em gái lắc đi lắc lại:

- Em hãy nghe lời chị! Từ ngày ba mất đi, chúng ta không đau buồn khổ sở vì cuộc sống gian nan, mà buồn khổ vì hận thù, vì lòng báo thù của chúng ta! Hàng ngày, từ sáng đến tối, lúc nào chúng ta chỉ nghĩ đến báo thù, nhưng lại không có khả năng, không biết cách báo thù, bởi vậy, cứ làm cho mình đau khổ. Có lúc chị nghĩ, nếu chúng ta không còn nghĩ đến báo thù nữa, có thể giảm bớt đau buồn khổ sở và mang lại bầu trời trong sáng rộng bao la!

Vũ Quyên bực bội vô cùng. Nàng hằn học nhìn chị gái, gắt gỏng:

- Chị đang nói gì vậy? Không báo thù nữa à? Mối thù này đã ngấm sâu vào máu thịt và sinh mạng của em rồi! Làm sao có thể thôi được? Trừ khi sinh mạng của em không còn nữa, mới có thể xoá bỏ được mối thù này. Bảo em

đừng báo thù nữa, tức là bảo em hãy chết đi!
Nghe em gái nói vậy, Vũ Phượng xúc động vô cùng.
Vũ Quyên lại giận giữ hỏi:
- Chị không muốn báo thù nữa à? Chị quên hết cảnh Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy như thế nào rồi hay sao?
Vũ Phượng lắc đầu, đau khổ nói:
- Không phải, không phải! Đúng như em vừa nói, cái chết của ba đã khắc sâu vào tâm khảm và sinh mạng của chúng ta, không khi nào có thể quên được! Nhưng... báo thù là một hành động thực tế, hành động đó vô cùng nguy hiểm, có thể chết hoặc bị thương! Không cẩn thận, có khi chưa báo được thù, chúng ta đã bị tổn thương rồi! Huống hồ các em còn nhỏ dại, bất cứ hành động lỗ mãng nào cũng liên lụy đến tụi nó! Chị đã hành động lỗ mãng một lần, nên rất sợ em lại gây ra một lần nữa!
- Chị yên tâm! Em sẽ không liều lĩnh như chị đâu!
- Nhưng em đã biến mình thành một người hoàn toàn khác trước rồi! Chị thấy em liếc mắt đưa tình với ông chủ Trịnh, lại lẵng lơ với tên “Cú Đêm Họ Triển”, tuy không biết em đang có ý định gì, nhưng chị cảm thấy đau khổ vô cùng! Chị không muốn em gái của chị trở thành một con người như vậy. Chị thích Vũ Quyên ngây thơ và hiền lành như những ngày trước đây cơ! Chị cầu xin em hãy trở về với

Vũ Quyên đó.

Vũ Quyên nước mắt lưng tròng, xúc động nói:

- Con Vũ Quyên chị vừa nói đó không còn ở trên đời này nữa! Nó bị ngọn lửa đốt cháy Ký Ngạo Sơn Trang thiêu chết rồi. Không bao giờ Vũ Quyên đó xuất hiện nữa!

Vũ Phượng đau khổ nói to:

- Có! Có! Chị thấy em còn dịu dàng thùy mị, còn thương yêu tụi nhỏ lắm! Chúng ta hãy dùng lòng thương yêu đè bẹp hận thù. Biết đâu chúng ta sẽ giải thoát được, biết đâu cuộc sống của chúng ta sẽ sung sướng hơn!

- Tên "Cú Đêm Họ Triển" luôn luôn huyên hoang và tự đắc, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể xuất hiện trước mặt chúng ta, coi chúng ta như một thứ đồ chơi! Nếu chị em mình cứ sống lẫn lút, làm sao có cuộc sống sung sướng được.

- Hay là chị em mình đi kiếm công ăn việc làm khác...

- Chị đừng nói dỡn với em nữa! Chị có bằng lòng đến "làm việc" ở "lầu xanh" không? Hay là chị muốn đi làm dâu nhà họ Triển, lấy tiền của họ nuôi tụi nhỏ!

Vũ Phượng vô cùng bực tức, la lối om sòm:

- Em đừng đay nghiến chị nữa. Chị đã thề hàng trăm ngàn lần, không bao giờ chị kết hôn cùng anh ấy! Đến bây giờ mà em vẫn còn không tin chị nữa hay sao?

- Em vẫn cảm thấy chị không sao thoát khỏi bàn tay anh ta

được! Chị có dám nói bây giờ chị không còn thương anh ta, không nghĩ đến anh ta nữa không nào?
- Em đừng đánh trống lảng! Bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện của chị!
- Tại sao không phải là lúc nói đến chuyện của chị? Chúng ta đang bàn đến những chuyện liên quan đến chị em chúng mình. Mỗi chúng ta có những cố chấp và đau khổ riêng biệt, không ai khuyên bảo ai được. Bởi vậy, chúng ta tạm dừng lại đây để đi ngủ!
Vũ Phượng nín thinh. Hai chị em lên giường nằm, nhưng trằn trọc mãi không sao chợp mắt được. Cả hai nàng cùng ấp ủ tính cố chấp và nỗi đau khổ của riêng mình, dương mắt nhìn ánh bình minh rạng dần ngoài cửa sổ.
oOo
Sáng hôm sau, có tiếng gõ cửa, Vũ Phượng chạy ra mở. Cánh cửa vừa hé ra, bỗng nàng ngơ ngác như người mất hồn.
Vân Phi và A Siêu xuất hiện ở phiá ngoài.
Vũ Phượng nín nở, hốt hoảng nhìn Vân Phi. Nàng hồi hộp như gặp người trong mộng. Chàng đã đến! Rốt cục chàng đã đến!
Vân Phi cũng im lặng chăm chú nhìn nàng một lúc rồi mới lên tiếng:

- Vũ Phượng! Thế là... anh lại được gặp em!
Vũ Phượng nhìn Vân Phi, lòng tràn ngập sung sướng, nhưng không thốt ra được lời nào.
Vân Phi lại nhìn người yêu một lúc rồi hỏi tiếp:
- Em có khoẻ không?... Thoáng nhìn thấy em ốm hơn trước nhiều!
Vũ Phượng xôn xao trong lòng, nước mắt lưng tròng:
- Anh cũng ốm đi rất nhiều! Sao không nằm nghỉ thêm mấy ngày nữa , lại còn đến đây làm gì? Vết thương của anh bây giờ ra sao rồi?
- Gặp được em còn sung sướng hơn nằm trên gường bệnh!
Vũ Quyên ở trong nhà to tiếng hỏi:
- Ai đến đó?
Nàng lặng lẽ bước ra, theo sau là nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út. Thoáng nhìn thấy Vân Phi, nhỏ Út hân hoan gọi to:
- Anh Mộ Bạch! Lâu lắm rồi anh không đến đây! Con thỏ của em lúc nào cũng nhắc đến anh!
Vân Phi bước vào trong nhà, xúc động bồng nhỏ Út lên:
- Thật à? Con thỏ nói gì với Út?
- Nó nói tại sao bấy lâu nay không thấy anh Mộ Bạch đến? Có phải anh ấy đang đi xua đuổi ma qủy hộ chúng ta không?

Thấy nhỏ Út cởi mở và thân thiết như vậy, Vân Phi vui sướng vô cùng. Chàng vui vẻ nói với Út:

- Con thỏ đó thật là thông minh. Nó trả lời đúng rồi đó!

Nói chuyện với Vân Phi xong, nhỏ Út bước về phiá Vũ Quyên.

Cu Năm nhìn thấy A Siêu, vội vàng lao đến. A Siêu cầm lấy tay nó, vui vẻ hỏi:

- Cu Năm! Tại sao em không đi học?

- Hôm nay ngày rằm, nhà trường cho nghỉ học.

A Siêu gõ vào đầu mình, nói bâng quơ:

- Anh thật hồ đồ, quên hết cả ngày tháng.

Cu Năm vội vàng nói:

- Anh Siêu này, cái cự ly của tấm bia không xài được nữa. Bây giờ em đứng dưới chân tường, lúc nào bắn mũi tên cũng trúng hồng tâm. Như vậy không được, em không cảm thấy hứng thú!

- Thế à? Vậy thì chúng ta phải ra ngoài cánh đồng, tìm một bãi đất trống để cắm bia, rồi tiếp tục luyện bắn cung. Bây giờ không những luyện cách bắn thế nào cho trúng đích, mà còn phải luyện cho đôi vai của mình thật cứng rắn.

- Những vết thương trên người anh đã khỏi chưa?

Cu Năm nhìn A Siêu với ánh mắt đầy quan tâm.

- Chuyện nhỏ thôi mà!

Nói xong A Siêu cùng hắn đi tìm chỗ cắm bia để tập bắn cung.

Nhỏ Tư bước đến gần Vân Phi, đang định nói gì, nhưng lại tần ngần rồi quay đầu lại nhìn chị ba thầm thì:

- Có nói chuyện với anh ấy được không? Anh ấy là Tô Mộ Bạch hay là tên khốn nạn họ Triển?

Vũ Quyên chưa biết trả lời ra sao, bỗng Vân Phi nói to:

- Các em đến cả đây, nhỏ Tư, cu Năm, nhỏ Út!

Nhỏ Út nghe gọi lại chạy đến bên người Vân Phi, nhỏ Tư và cu Năm thì do dự, hết nhìn Vũ Quyên lại nhìn Vân Phi.

Vân Phi xúc động nói:

- Mấy bữa nay anh bệnh không đến thăm các em được! Nhưng anh rất nhớ các em. Anh có câu chuyện này muốn nói cùng các em. Dù anh họ gì đi nữa, anh vẫn là anh Tô Mộ Bạch các em đã quen thân từ lâu. Hoàn toàn không có gì thay đổi. Nếu các em đã thích anh Tô Mộ Bạch rồi thì thích cho đến cùng. Anh thề với các em, nếu các em không xua đuổi anh, anh mãi mãi là anh của các em.

Nhỏ Tư không thể im lặng được nữa:

- Em biết anh là anh Tô Mộ Bạch, anh viết một cuốn sách tên là “Bài Ca Cuộc Sống”. Ngày nào chị hai cũng coi cuốn sách đó và đọc cho bọn chúng em nghe! Em biết anh không phải là người xấu! Chị hai nói, phải là người có một

tấm lòng lương thiện mới viết được cuốn sách đó!
Nghe nhỏ Tư nói vậy, Vân Phi xúc động vô cùng, bèn quay mặt sang nhìn Vũ Phượng. Bốn ánh mắt nhìn nhau, lòng tràn ngập sung sướng.
Nhỏ Tư bước đến trước mặt Vân Phi thủ thỉ:
- Em nghe anh Siêu nói hai anh đều bị ám hại và bị thương. Anh ở chỗ đó chắc là nguy hiểm lắm nhĩ? Vết thương của anh đã bớt được chút nào chưa?
Vân Phi vô cùng xúc động:
- Tuy chưa khỏi hẳn, nhưng đỡ nhiều lắm rồi!
Vũ Quyên thấy tụi nhỏ thân thiết với Vân Phi, trong lòng không chút hận thù, không phân biệt rõ bạn và thù, không hiểu sau này sẽ ra sao! Nàng cảm thấy buồn phiền, bèn thở dài thườn thượt.
Vân Phi thấy vậy, vội bước đến cạnh nàng, nói giọng chân thành:
- Vũ Quyên! Dù cô không muốn coi tôi là bạn, nhưng cũng không nên coi là kẻ thù có được không? Cô cần phải hiểu rõ rằng, người cô căm thù không phải là tôi! Sau khi biết Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy, tôi cũng đau khổ và buồn phiền như chị em cô. Những ngày vừa qua, tôi cảm thấy có nhiều tội lỗi với chị em cô, nên vô cùng đau khổ. Nếu không hiểu được lòng căm thù của chị em cô như vậy, tôi

đã không giấu họ tên của mình. Quả thật tôi cũng có nỗi khổ tâm riêng của mình chứ không phải muốn gạt chị em cô đâu!

Vũ Quyên nghe Vân Phi nói vậy cũng xao xuyến trong lòng. Từ hôm nghe A Siêu kể chuyện hai người bị ám hại, nàng từng nghĩ là mình không có lý do gì để căm thù Vân Phi. Nhưng... muốn cô làm bạn với cậu hai nhà họ Triển, quả là điều khó khăn vô cùng. Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy vừa thương vừa giận, chỉ biết cúi đầu lặng thinh.

Vũ Phượng nước mắt lưng tròng.

Vân Phi thấy nét mặt Vũ Quyên vẫn còn kiên quyết, thì im lặng không nói gì thêm. Chàng thở dài một cái rồi quay sang nói với Vũ Phượng:

- Vũ Phượng! Chúng mình đi ra mgoài một lúc có được không? Anh muốn nói với em vài ba câu chuyện!

Ánh mắt Vũ Phượng rực sáng, tuy vậy trống ngực nàng vẫn đập thình thịch. Nàng bước tới cầm tay Vũ Quyên khẩn thiết hỏi:

- Chị đi với anh ấy một lúc có được không... có được không?

- Việc gì chị phải hỏi em?

Vũ Quyên hất tay chị gái, bước thẳng vào nhà trong.

Vũ Phượng đuổi theo kéo tay em gái:

- Nếu không hỏi ý kiến của em, khi chị trở về em lại cáu kỉnh với chị! Các em lại không ngó ngàng gì đến chị! Chị không sao chịu đựng nổi thái độ lạnh lùng của các em. Chị rất đau lòng khi nghe em nói, chị coi trọng anh ấy hơn các em! – Nàng nói giọng dứt khoát – Chị nói cho em biết, chị chỉ muốn gặp anh ấy lần này nữa! Chị có nhiều chuyện muốn nói thẳng cho anh ấy biết. Gặp xong lần này, chị sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa. Chị sẽ dứt khoát với anh ấy.

Vũ Quyên đau khổ nhìn chị hai:

- Chị không thể dứt khoát với anh ấy được đâu. Gặp anh ấy là chị xiêu lòng ngay!

- Không! Bây giờ chị hiểu rõ lắm rồi, nếu cứ bám lấy anh ấy, chị sẽ không có tương lai! Chị biết rõ điều này lắm!

Vũ Quyên thở dài:

- Tùy chị! Trên đời này có nhiều người không phân biệt được bạn và thù, em cũng bị chị và anh ấy làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi. Thôi thì... ai nhận bạn thì nhận, ai báo thù cứ việc báo thù. Em không biết nên thế nào cả!

Nghe Vũ Quyên nói vậy, Vũ Phượng vui mừng như vừa được em gái ban cho chút đỉnh ân huệ:

- Vậy thì... chị đi một lát rồi trở về ngay.

Vũ Quyên gật đầu. Vũ Phượng kéo Vân Phi đi ra ngoài,

còn quay đầu lại nói vọng vào:
- Chị đi đây!
Vân Phi và Vũ Phượng lại đến Khe Ngọc Đới ở phiá tây ngoại ô Đồng Thành. Chàng và nàng đứng dưới một gốc cây cổ thụ chăm chú nhìn nhau thật lâu. Đôi mắt nóng bỏng của Vân Phi nhìn Vũ Phượng không chớp. Một lúc sau, không sao kìm hãm được lòng mình, chàng ôm chặt người yêu vào lòng.
- Chưa bao giờ anh phải sống những ngày đau buồn khổ sở như mấy ngày vừa qua! Quả thật là anh nhớ em vô cùng... nhớ em vô cùng!
Vũ Phượng mềm nhũn trong hơi thở nóng bỏng của Vân Phi. Một lúc sau nàng mới choàng tỉnh và lách ra khỏi người chàng.
- Vết thương của anh như thế nào rồi? Nghe A Siêu nói vết thương của anh lại chảy máu, em sợ hết hồn hết viá! Bây giờ anh lại đi đến đây, liệu có ảnh hưởng đến vết thương hay không? Mấy ông y sỹ nói với anh thế nào?
- Nếu nói với em anh khỏi hẳn rồi là anh đã lường gạt em! Thực ra thì vết thương của anh vẫn còn đau, mỗi khi nghĩ đến em, nó lại càng đau hơn nữa! Anh lúc nào cũng nghĩ đến em, nên lúc nào cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.
Lúc đầu Vũ Phượng còn chăm chú nghe, nhưng đến đoạn

cuối thì nét mặt nàng sa sầm xuống:
- Chúng mình không mấy khi được gặp nhau, mà anh còn nói mỉa!
Vân Phi thay đổi sắc mặt, chân thành nói:
- Sự thật là như vậy, anh không nói mỉa chút nào!
Vũ Phượng tê tái trong lòng. Nàng nức nở:
- Con người anh khi thật khi giả, nên em không sao phán đoán được những lời anh nói, câu nào thật, câu nào giả! Nhiều khi em tự nghĩ, không hiểu mình có nên tin những lời anh ấy nói hay không?
Vân Phi xúc động cầm lấy hai bàn tay của Vũ Phượng:
- Những ngày vừa qua, khi nằm trên gường bệnh, anh đã nghĩ đến rất nhiều chuyện. Anh rất hối hận khi mới gặp nhau đã không nói cho em biết rõ thân thế của anh và không nên lường gạt em! Có điều, quả thật lúc đó anh không dám đánh thử canh bạc này! Anh rất sợ em căm giận rồi đâm chém anh, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát được một mũi dao của em!
Vũ Phượng lặng thinh. Nàng chăm chú nhìn Vân Phi với đôi mắt đẫm lệ. Vân Phi khẽ hỏi:
- Em đã tha thứ cho anh chưa?
Vũ Phượng lòng đau như cắt, im lặng không nói năng gì.
Vân Phi kéo tay nàng đưa lên ngực, xúc động nói:

- Em viết cho anh hai mươi chữ, anh đọc vài chục ngàn lần. Anh đã hiểu thấu nỗi lòng của em. Vũ Phượng, hãy kết hôn với anh đi. Chúng ta làm đám cưới!

Vũ Phượng hồn siêu phách lạc:

- Anh nói gì? Làm sao em có thể lấy anh được? Chúng ta không thể kết hôn với nhau được!

- Tại sao lại không được?

Nàng dương to mắt nhìn chàng, vẻ mặt vô cùng đau khổ:

- Tại sao không thể được à? Tại vì anh họ Triển! Anh là cậu hai nhà họ Triển, là người nối dõi tông đường nhà họ Triển! Còn em thì không thể bước vào cổng nhà họ Triển, không thể kêu cha anh là cha, gọi mẹ anh là mẹ, coi nhà họ Triển là nhà mình. Chính vì anh đã biết rõ điều đó nên lúc đầu mới không dám nhận mình họ Triển! Tại sao hôm nay lại ngỏ lời cầu hôn với em?

Vân Phi đau khổ nhìn Vũ Phượng, khẩn khoản nói:

- Nếu chúng ta xây dựng một tổ ấm ở bên ngoài, thì em không phải bước vào khuôn viên nhà họ Triển. Chúng ta thuê một căn nhà, đón các em về ở chung, như vậy có được không?

- Như vậy anh không phải là họ Triển, em không phải là con dâu nhà họ Triển à? Lúc đó anh có dứt khoát được với cha mẹ và thằng em chết tiệt của mình hay không?

Không được, rõ ràng là không thể được!

- Anh biết, em ghét cay ghét đắng họ Triển nhà anh! Khi chúng ta mới biết nhau, anh họ Tô, em muốn anh mãi mãi là họ Tô!

- Tiếc thay anh không phải họ Tô!

Vân Phi hốt hoảng, nghiêm nghị nói:

- Vũ Phượng! Em đã từng cắp sách đến trường, em cũng biết người Trung Quốc chúng ta không bao giờ vong bản, không thể quên cha mẹ được. Em không bao giờ thương yêu một người đàn ông không nhận người sinh ra mình là cha mẹ. Nếu anh không nhận cha mẹ mình, liệu có đáng cho em tin cậy không?

- Chúng ta không nên nói đến tin cậy hay không tin cậy, bởi vì nó còn cách xa chúng ta lắm. Nói thật cho anh biết, hôm nay em gặp anh để bàn đến chuyện chia tay!

Vân Phi hốt hoảng:

- Cái gì? Chia tay à?

- Đúng thế! Đây là lần gặp nhau cuối cùng. Em nói cho anh biết, không phải vì căm giận anh mà em chia tay anh. Bây giờ em không muốn giận hờn gì ai nữa! Em chỉ cảm thấy vô tích sự mà thôi. Bởi vì, thân thế của anh như vậy, em không thể bàn chuyện tương lai với anh được, đành phải chia tay với anh mà thôi...

Vân Phi hốt hoảng cắt đứt lời nàng:

- Không... không! Em nói như vậy là không đúng! Đường đời không thể nói không đi được thì dừng lại! Giữa anh và em không thể nói đến hai tiếng “chia tay”. Chúng ta đã gặp nhau, lại yêu nhau tha thiết, làm sao có thể chia tay được. Anh không muốn chia tay với em, anh muốn cùng em tiếp tục đi về phiá trước.

Vũ Phượng buồn khổ, nước mắt lưng tròng:

- Còn đường nào nữa mà đi? Trong những ngày anh bị thương, em đã suy đi nghĩ lại muôn ngàn lần. Nếu anh là người nhà họ Triển, thì chúng ta không còn duyên phận nữa rồi. – Nàng chăm chú nhìn chàng với ánh mắt chứa chan hận thù, nói với chàng những lời vô cùng chua xót – Anh hãy buông em ra, đừng đến kiếm em nữa! Mỗi lần anh đến kiếm, em không thể kiên cường được nữa, khiến cho em đau khổ vô cùng. Anh có biết không? Quả thật là em vô cùng đau khổ... mất ăn mất ngủ, tuy vậy, ban ngày vẫn phải làm việc nhà, buổi tối còn phải gượng cười lên sân khấu...

Vân Phi cũng đau khổ vô cùng. Chàng không cầm lòng được, bèn ôm chặt lấy nàng:

- Anh đúng là một kẻ xấu xa, bỗng dưng lại làm cho em đau khổ như vậy... Nhưng anh tha thiết mong em đừng

bao giờ tùy tiện nói đến hai tiếng “chia tay”!
Vũ Phượng vùng vẫy thoát ra khỏi người Vân Phi, nước mắt đầm đìa:
- Chỉ có mỗi con đường duy nhất là... chia tay!
Chàng lao tới gần nàng, hốt hoảng nói:
- Đó không phải là con đường duy nhất! Anh còn có đề nghị thứ ba, anh nói ra, em không được trả lời “không” với anh.
Nàng lặng thinh nhìn chàng.
- Chúng mình đi đến phương nam. Trước ngày quen biết em, anh đã đến đó sống bốn năm. Chúng ta làm báo, viết văn, sống những ngày tự do thoải mái. Đến đó chúng ta sẽ quên hết mọi chuyện ở Đồng Thành! Tuy cuộc sống có thể vất vả hơn, nhưng không vướng mắc vào những chuyện phiền muộn. Em thấy thế nào?
Đôi mắt Vũ Phượng lóe lên một tia sáng đầy hy vọng.
Nàng suy nghĩ một lúc, bỗng tia sáng đó bị dập tắt ngay.
- Có thể mang theo nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đi theo không?
- Được! Chúng ta sẽ sống cực hơn một chút mà thôi!
- - Vậy... Vũ Quyên thì sao?
- Nếu cô đó bằng lòng, chúng ta sẽ mang theo luôn!
Vũ Phượng xúc động nói to:

- Anh còn không biết hay sao? Không bao giờ Vũ Quyên chịu đi theo chúng ta. Nó hận em, oán em, chỉ vì em thương yêu cậu hai nhà họ Triển! Bây giờ lại bảo nó từ bỏ nơi chôn rau cắt rốn, từ bỏ nơi chôn cất ba má em, theo anh lưu lạc đó đây... làm sao nó bằng lòng? Nếu em nói với nó những lời như vậy, chắc chắn nó hận em vô cùng!
- Em không thể xa rời Vũ Quyên được à?
Vũ Phượng nghe người yêu hỏi vậy hết sức kinh hoàng, vội vàng ngẩng đầu lên, gào to:
- Em không thể xa rời Vũ Quyên được! Rõ ràng là em không thể bỏ Vũ Quyên được! Năm chị em chúng em không khác gì năm ngón tay trên một bàn tay! Anh thử nói nghe, năm ngón tay có muốn xa rời nhau không? Anh cứ tưởng anh chị em nhà người ta lúc nào cũng thù hằn, đấu đá, lăm le sát hại nhau như anh em nhà anh à?
- Em đừng nổi giận!
- Anh không hiểu em, làm sao không nổi giận được?
- Thế này không được... thế kia cũng không được, rốt cục em muốn anh thế nào?
Nàng cúi đầu, tan nát ruột gan:
- Bởi vậy em mới nói, chỉ còn có một con đường!
- Em quan tâm đến thân thế của anh hơn là con người anh à?

- Đúng như vậy!
- Em muốn anh cắt đứt tình cảm với nhà họ Triển à?
- Em không dám. Em không bắt buộc anh phải làm như vậy. Em chỉ muốn chúng ta chia tay mà thôi.
- Cha anh từng nói một câu, bất luận anh lẫn tránh như thế nào, trong người anh vẫn chứa những giọt máu của nhà họ Triển.
- Cha anh nói rất đúng. Bởi vậy, chúng ta chỉ có thể đến đây thì chia tay!
- Không thể đến đây thì chấm dứt! Anh biết là mặc dầu ngoài miệng em nói như vậy, nhưng trong lòng em lại nghĩ khác, em không muốn chia tay với anh! Em và anh đều hiểu rõ rằng, chúng ta không thể xa rời nhau được!
- Miễn là anh không đến kiếm em...
- Em muốn anh không đến kiếm em nữa à? Vậy thì hãy cho anh một lát dao là xong!
Vũ Phượng dẫm chân, nước mắt trào ra như mưa:
- Anh ăn hiếp em!
- Làm sao anh ăn hiếp em được?
- Anh lúc thì Tô Mộ Bạch, lúc lại Triển Vân Phi, làm cho đầu óc của em bị phân liệt, Vũ quyên không tha thứ cho em, khiến cho cuộc sống của em cứ rối loạn lên, bản thân em không biết xử lý như thế nào, giờ đây anh lại nói thế

này thế nọ ép buộc em... Anh còn muốn em thế nào nữa? Anh có biết giờ đây em đang sống trong tình trạng không có lối thoát hay không?

Vân Phi ôm chặt người yêu, ép đầu nàng xuống vai mình, rồi ghé vào tai nàng thầm thì:

- Xin lỗi! Xin Lỗi! Chỉ vì quá thương em nên mới như vậy! Xin lỗi, qủa thực là anh vô cùng quan tâm đến em! Anh không thể xa em được! Xin lỗi, thật là xin lỗi! Giá như cha mẹ không sinh ra anh, thì em chỉ có hận thù và không vướng gì đến chuyện yêu đương nữa!

Vũ Phượng gục đầu xuống vai Vân Phi. Nghe những lời chàng vừa nói, nàng xiêu lòng, đầu óc mơ màng, không biết nên xử trí ra sao đây.

oOo

Vũ Phượng ruột gan rối như tơ vò, muốn chia tay với Vân Phi, nhưng không sao chia tay được. Vũ Quyên cũng đau khổ không kém gì chị hai.

Chiều hôm đó, Vân Tường đến gặp Vũ Quyên đúng như lời nàng hẹn.

Trước một ngôi miếu, khách thập phương qua lại tấp nập, cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Vân Tường cưỡi một con ngựa từ từ đi đến. Khi nhảy xuống mặt đất, hắn buộc ngựa vô một thân cây, rảo bước

đi đến trước miếu, đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Vũ Quyên đâu cả. Hắn bước vô trong miếu, thấy có nhiều người đến thắp nhang, nhưng vẫn không nhìn thấy Vũ Quyên, bèn thầm nghĩ: “Thì ra con này dám trêu ghẹo mình, để cho ta về trượt. Mình đã bảo con nhỏ làm gì to gan, dám hẹn mình ra đây!”

Giữa lúc hắn đang định bỏ cuộc, bỗng có một bóng người từ sau thân cây nhảy vọt ra, chặn ngay trước mặt hắn. Vân Tường dương to mắt nhìn kỷ, Vũ Quyên mặc bộ quần áo màu đỏ, chân đi giày màu đen, đầu cũng đội cái mũ màu đỏ, đang đảo đôi mắt sáng quắc nhìn bốn xung quanh, trông thật là oai vệ, khiến cho nhiều người chăm chú nhìn.

Bỗng nàng cất tiếng cười dòn dã:

- Quả thật anh ba Triển là người không đơn giản! Không ngờ anh lại dám đến đây một mình. Anh không sợ tôi mai phục ở đây rồi cho về chầu âm phủ à? Xứng đáng được thiên hạ tặng cho cái biệt hiệu “Cú Đêm Họ Triển”!

Vân Tường không nhịn được cười:

- Ha ha, cô này ăn nói thật là ngông cuồng! Làm như cô là một nữ quái ba đầu sáu tay. Không lẽ gặp cô tôi vãi đái ra đũng quần hay sao? Cô dám hẹn tôi, tất nhiên tôi cũng dám đến chứ!

- Anh còn cưỡi ngựa đến đây, thật là hay tuyệt! Ở đây đông người quá, chúng ta đi đến chỗ vắng vẻ có được không?

- Cô dám cưỡi chung ngựa với tôi không?

Vũ Quyên tươi cười nói:

- Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh! Đó là niềm vinh dự của tôi.

Vân Tường cũng cười nói:

- Cô này ăn nói thật là ngọt ngào, khiến cho tôi ngửi thấy mùi vị "miệng ngọt ngào, bụng bồ dao găm" của cô rồi đó.

Vũ Quyên nói khích:

- Anh sợ à?

Vân Tường cũng không kém:

- Sợ... sợ... sợ quá chứ lị!

Hai người đi đến chỗ buộc ngựa. Vân Tường cởi sợi giây, nhảy lên lưng ngựa, rồi đưa tay kéo Vũ Quyên lên ngồi ở phiá sau. Con ngựa cất vó bước về phiá ngoaiï ô.

Bờ khe Ngọc Đới không một bóng người, bốn bề tịch mịch. Vân Tường dừng ngựa, ghé miệng vào tai Vũ Quyên hỏi:

- Nơi này đã là "cánh đồng vắng vẻ" chưa?

- Tạm được! Chúng ta xuống ngựa!

Vân Tường và Vũ Quyên xuống ngựa, cùng bước tới bãi

cỏ bên bờ khe Ngọc Đới.
Vũ Quyên ngồi xuống, hay tay ôm chặt đầu gối, chăm chú nhìn về phiá xa xôi.
Vân Tường ngồi xuống bên cạnh, nhìn nàng với vẻ thú vị và thầm nghĩ, không hiểu cô ả đang định dở trò gì đây.
Vũ Quyên chỉ ngồi yên và chăm chú nhìn về phiá xa xôi, mãi không thấy động tĩnh gì.
Vân Tường cảm thấy kỳ lạ, chăm chú nhìn Vũ Quyên. Bỗng hắn nhìn thấy hai giòng nước mắt đang từ từ chảy trên gò má nàng, thì kinh ngạc vô cùng. Hắn tưởng nàng là một cô gái kiên cường, không ngờ lại đáng thương hại vô cùng. Nàng nhìn chân trời xa xôi, khóc sùi sụt, nước mắt chảy xuống từng giọt:
- Ở đây đẹp lắm phải không? Khe Ngọc Đới bao bọc xung quanh Đồng Thành, chảy qua nhà tôi. Nó chứng kiến sự ra đời của tôi, nhìn tôi trưởng thành, chứng kiến sự sinh tồn và chết chóc của những người trong gia đình tôi, nhìn thấy cảnh gia đình tôi tan cửa nát nhà... – Nàng ngừng một lát thở dài – Ngồi đây anh có thể nghe tiếng gió thổi ù ù, tiếng nước chảy róc rách, tiếng cành cây thổi xì xào, hình như còn có thể nghe được cả tiếng mây di động. Hồi tôi còn nhỏ, ba tôi thường ngồi với tôi ở ngoài cánh đồng hoang vắng như thế này, luyện cho tôi nghe được những âm

thanh ở trong vũ trụ. Ba tôi nói, đó là bài ca hay nhất trên đời này.

Vân Tường ngạc nhiên vô cùng. Đối với hắn, những giọt nước mắt của Vũ Quyên, những lời nàng vừa kể vô cùng kỳ lạ và xúc động.

Vũ Quyên ngẩng đầu nhìn Vân Tường, nhẹ nhàng nói:

- Lâu lắm rồi, tôi chưa đi ra ngoại ô, nghe những âm thanh của thiên nhiên! Sau khi Ký Ngạo Sơn Trang bị thiêu cháy, tất cả những tình thơ ý họa trong gia đình tôi cũng bị thiêu sạch!

Nghe những lời Vũ Quyên nói, Vân Tường vô cùng xúc động và có vẻ hối hận.

- Thật ra thì sau khi xảy ra chuyện đó, tôi cũng ân hận vô cùng.

Nàng làm ra vẻ đồng tình với hắn, gật đầu và lấy tay lau những giọt nước mắt trên mặt, rồi nức nở nói:

- Không ngờ anh lại giết chết người cha hiền lành và tốt bụng của tôi!

- Cô dồn món nợ này lên đầu tôi phải không?

Vũ Quyên gật đầu. Ánh mắt nàng ai oán, sắc mặt nàng trông thật là thê lương.

Thấy sắc mặt của Vũ Quyên như vậy, Vân Tường hỏi giọng hết sức dịu dàng:

- Cô để tôi trả dần món nợ này có được không?
- Tôi nghĩ, nếu anh không phải là kẻ đã giết chết ba tôi, có thể tôi đã thương anh rồi. Anh là người oai phong lẫm liệt, có chí khí, lại độc ác... rất hợp với ý muốn của tôi.
Vân Tường mỉm cười:
- Vậy thì cô hãy quên tôi là kẻ thù đã giết chết cha cô!
Vũ Phượng cười ra nước mắt:
- Anh nghĩ như vậy có được không nào?
- Tôi cho là có thể được.
Vũ Quyên xích lại gần người Vân Tường, hắn ôm choàng lấy người nàng. Nàng tiện thể ngả vào lòng Vân Tường, nước mắt tràn trề chăm chú nhìn hắn. Vân Tường cũng nhìn chằm chằm vào mắt nàng, lòng say mê một cách rối loạn. Bỗng hắn cúi đầu xuống đặt nụ hôn lên môi nàng. Thật là dịp may hiếm có. Tim Vũ Quyên đập mạnh. Nàng vừa run vừa lòn tay vào giày lấy con dao găm dấu kín ở trong đó. Khi tay nàng vừa cầm cái cán con, đang định rút ra, bỗng Vân Tường đưa lẹ bàn tay xuống, túm chặt cổ tay của nàng. Vũ Quyên hết sức kinh hoàng. Trong khi nàng chưa kịp có phản ứng gì, hắn đã kéo mạnh tay nàng lên, nàng đành phải buông cái cán con dao găm. Hắn một tay túm chặt tay nàng, tay khác lòn xuống lấy con dao găm ở trong giày ra.

Vân Tường nhìn nàng chằm chằm, cất tiếng cười to:
- Cô em quá ngây thơ! Có phải cô em chờ cho thằng Tường này mê mẩn tâm thần rồi đâm cho nó một lát dao phải không? Cô em tưởng thằng Tường này ngây ngô đến nỗi dễ bị gạt như vậy hay sao? Cô em tưởng là sức lực yếu hèn như cô em cũng thanh toán được thằng Tường này hay sao? Tại sao không chờ đến lúc chúng mình ngây ngất rồi hành động?
Vũ Quyên nhìn con dao găm lọt vào tay hắn, cảm thấy mất đi một cơ hội hiếm có, vừa tức, vừa giận vừa buồn. Tuy vậy, chỉ trong chốc lát, nàng đã kìm hãm được sự kích động trong lòng, vui vẻ nói như không có chuyện gì xảy ra:
- Tôi không ngờ anh lại phát giác ra được!
- Khi cô vừa leo lên ngựa, tôi đã nhìn thấy con dao đó rồi!
Hắn nhìn con dao găm. Ánh mặt trời chiếu xuống, con dao sáng lấp lánh tỏa ánh hào quang. Lưỡi dao vô cùng sắc bén, đúng là một loại vũ khí vô cùng lợi hại. Bỗng hắn dí mũi dao vào mặt Vũ Quyên:
- Cô không sợ tôi vạch một đường, khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ đi đời hay sao?
Vũ Quyên nhìn Vân Tường với đôi mắt long lanh. Nàng không chút sợ hãi, vẫn lơ đãng nói:
- Tôi biết là không bao giờ anh làm như vậy!

- Tại Sao?
- Làm như vậy sẽ không có tuồng hay để xem nữa! Chả phải chúng ta còn diễn những màn tuồng kế tiếp nữa hay sao? Vã lại, nếu anh vạch mặt tôi, anh cũng không phải là kẻ cao tay, mà còn ấu trĩ hơn tôi!

Vân Tường không nhịn được, cười to:

- Tôi khuyên cô sau này đừng nhìn tôi với thái độ tự tin như vậy nữa. Tôi là đứa thiên biến vạn hóa, không bao giờ bị cô gạt đâu! Hôm nay cô thật là may, Vân Tường này chỉ muốn ghẹo cô chút xíu thôi, tạm thời để cho khuôn mặt xinh xắn này nguyên vẹn.

Hắn vừa nói vừa quăng con dao xuống dòng nước.

- Bây giờ hai chúng ta không còn nghi ngờ gì nhau nữa, có thể chơi đùa một lúc được không?
- Được lắm chứ!

Nàng lẵng lơ nhìn hắn.

Vân Tường lại cúi đầu xuống định hôn nàng. Vũ Quyên xô hắn ra, rồi đứng phắt dậy. Hắn duỗi tay định kéo nàng lại, ai ngờ động tác của nàng vô cùng mau lẹ, hắn vồ trượt ra ngoài.

Nàng quay người vừa chạy vừa cười khanh khách, vừa nói to:

- Hãy đuổi theo tôi... đuổi theo tôi!

Vân Tường đuổi theo, ai ngờ nàng chạy rất lẹ, đất đai lại gồ ghề, cỏ mọc lung tung, hắn vừa chạy vừa thở hổn hển. Vũ Quyên thì vừa chạy, vừa cười, vừa nói to:

- Tôi sinh ra và lớn lên ở vùng thôn dã, từ nhỏ đã chạy nhảy lung tung ở những nơi như thế này. Ba tôi muốn rèn luyện tôi thành một đứa con trai, nên cứ cho tôi chạy nhảy ở ngoài đồng ruộng. Bởi vậy tôi chạy lẹ vô cùng. Anh hãy đuổi theo tôi đi, tôi dám chắc, anh không làm sao đuổi kịp tôi...

- Cô xem tôi đuổi kịp cô không nào?

Thế là một người chạy, một người đuổi theo đằng sau. Vũ Quyên cắm đầu cắm cổ chạy đến nơi buộc ngựa, bỗng nàng nhảy một cái, ngồi lên lưng ngựa.Nàng giật mạnh giây cương, con ngựa lập tức phi nước đại. Vũ Quyên ngồi trên lưng ngựa, vừa cười vừa quay đầu lại gào to:

- Tôi đi trước! Đến Đãi Nguyện Lâu mà giắt ngựa về!

Nói xong, nàng thúc ngựa chạy lẹ về phiá trước.

Vân Tường không thể ngờ Vũ Quyên còn có chiêu đó. Hắn nhìn màu đỏ đằng sau lưng nàng hoa cả mắt, vừa hưng phấn, vừa bực tức, vừa tiếc rẽ, hết giậm chân lại nghiến răng, rồi bực bội nói:

- Làm sao lại để cho nó thoát được? Chờ đó mà coi, nếu cô nàng không lọt vào tay ta, ta không phải là Vân Tường!

oOo

Vũ Quyên về đến nhà đã nhìn thấy Vũ Phượng. Khi bước vào nhà, Vũ Quyên ướt đẫm mồ hôi, mặt đỏ nhừ. Nàng chạy đến cạnh cái bàn, rót một ly nước, ngửa đầu uống ừng ực.

Vũ Phượng nhìn em gái với vẻ kinh hoàng:

- Đi đâu về mà ăn mặc đẹp như thế? Bộ quần áo này em lấy đâu ra vậy?

- Bộ đồ cũ chị Hoa cho, em chữa lại!

Vũ Phượng nhìn em gái từ đầu xuống chân, càng nhìn càng nghi ngờ:

- Em đi đâu về đó?

- Ra ngoài cánh đồng!

- Ra ngoài cánh đồng? Một mình em ra đó à? – Bỗng nàng hiểu rõ, bèn bước đến túm lấy Vũ Quyên, hỏi khẽ - Không lẽ... em đi với tên “Cú Đêm Họ Triển” à? Tối hôm qua em ấp a ấp úng, có phải em đã hẹn hò gì với hắn không? Chỉ có em và hắn gặp nhau à?

Vũ Quyên không muốn dấu chị hai bèn nói thật:

- Dạ!

Vũ Phượng trợn tròn mắt, giơ tay rờ vào lưng Vũ Quyên, không thấy vật gì ở đó, bèn hỏi:

- Con dao găm của em ở đâu? Hãy nói cho chị biết đã xảy

ra chuyện gì rồi!

Vũ Quyên hất tay chị gái ra khỏi người mình:

- Chị đừng có thần hồn nát thần tính, không xảy ra chuyện gì cả!

- Vậy thì con dao găm của em ở đâu rồi.

- Tên “Cú Đêm Họ Triển” nhìn thấy, hắn quăng xuống khe rồi!

Vũ Phượng thở phào, nhưng vẫn kinh hoàng nhìn em gái:

- Như vậy là em đơn thương độc mã đi gặp tên “Cú Đêm Họ Triển”. Em làm cho chị hết hồn! Tại sao em lại mạo hiểm như vậy? Tại sao em lỗ mãng như vậy? Hãy nói cho chị nghe, câu chuyện đã xảy ra như thế nào!

Vũ Quyên cúi đầu suy nghĩ một lúc, bỗng chuyển sang câu chuyện khác. Nàng hỏi lại chị gái:

- Hôm nay chị với anh Tô Mộ Bạch chuyện trò như thế nào? Đã cắt đứt tình cảm được chưa?

Vũ phượng vô cùng thiểu não:

- Chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó có được không?

Vũ Quyên nhìn chị chằm chằm:

- Anh ta nói sao? Bằng lòng cắt đứt rồi à?

- Tất nhiên là anh ấy không bằng lòng, lại còn nói ngược nói xuôi, lúc nào cũng cầu xin chị kết hôn cùng anh ấy. Lại còn bày cho chị biện pháp này, biện pháp nọ để tiến tới

hôn nhân.

Vũ Quyên chăm chú nhìn chị gái một lúc, bỗng xúc động cầm lấy tay chị, nói giọng khản đặc:

- Chị hai! Hãy kết hôn cùng anh ta đi!

Vũ Phượng không tin vào đôi tai của mình, kinh hoàng hỏi lại:

- Em nói cái gì?

Vũ Quyên thân mật nhìn chị hai với ánh mắt cuồng nhiệt:

- Em nghĩ ra cách báo thù rồi! Chị Hoa nói rất đúng, nếu chỉ trông vào mấy môn võ biểu diễn trên sân khấu và đôi chân yếu đuối này, không sao báo thù được! Tên "Cú Đêm Họ Triển" không phải là một địch thủ tầm thường, hắn đã chuẩn bị để đối phó với em, hôm nay em không làm gì được, suýt nữa còn bị trả đũa. Em biết bản thân em không làm được công chuyện gì! – Nàng lắc người Vũ Phượng – Nhưng chị có thể làm được!

Vũ Phượng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao chị lại làm được?

- Chị nhận lời kết hôn cùng anh ta. Sau khi lọt vào nhà họ Triển, chị sẽ có cách ngay! Chị tìm hiểu xem tên "Cú Đêm Họ Triển" ở chỗ nào, nửa đêm chị châm một mồi lửa, đốt cho nó chết cháy. Dù nó không chết, thì cũng đốt cháy nhà cửa của chúng nó. Chị dò xem chúng cất giấu vàng bạc

châu báu ở những đâu, châm lửa đốt cháy, cho chúng biết cuộc sống của những kẻ nghèo khổ như thế nào. Nếu chị không dám đốt nhà, có thể bỏ thuốc độc giết chết chúng nó...

Vũ Phượng càng nghe càng kinh hoàng, đau khổ nói to:

- Vũ Quyên! Em có biết là em đang nói gì hay không?

- Em biết! Em đang bày cho chị cách báo thù! Đáng tiếc người mà tên Triển Vân Phi thương yêu lại không phải là em. Nếu là em, em sẽ lợi dụng dịp may hiếm có này! Anh ta đã cầu hôn với chị, thì chị tương kế tựu kế vậy!

Vũ Phượng đứng thẳng người, lùi về phía sau mấy bước:

- Không! Em không bày cho chị báo thù, em chỉ dạy cho chị làm thế nào để phạm pháp, làm thế nào để trở thành một người xấu. Chị không muốn... chị không muốn làm một người như vậy! Chúng ta căm ghét tên "Cú Đêm Họ Triển" vì hắn dùng bạo lực. Bây giờ em cũng muốn chị cùng một duộc với hắn hay sao?

Vũ Quyên nói một cách thiểu não:

- Ba đã chết thê thảm như vậy, đầu óc chị vẫn còn ấp ủ thứ đạo đức cổ lỗ xỉ đó à? Chị dể mặc cho đứa đã gây ra biết bao tội ác tiếp tục hại người khác, để cho thế lực nhà họ Triển ngày càng bành trướng, như vậy là làm việc thiện à? Không lẽ chị không biết, trừ khử được tên "Cú Đêm Họ

Triển” là trừ khử được một hung thủ giết người, trừ hại cho xã hội à?

- Chị tự nhận mình là kẻ yếu hèn, là đồ vô dụng, không có khả năng và không thích làm những chuyện to tát như “trừ hại cho xã hội”! Vũ Quyên, em cười chị hay giận chị cũng được. Chị chỉ muốn sống cuộc đời bình thường, mấy chị em vui vầy bên nhau là đủ rồi! Chị không có dũng khí làm những chuyện em vừa nói!

Vũ Quyên nhìn chị như van xin:

- Em không cười chị, cũng không giận chị! Em chỉ van xin chị, chỉ có chị mới có cơ hội vào gia đình đó mà không để lại một dấu vết nào! Nếu kế hoạch đó trót lọt, chị có thể làm cho cả nhà chúng thê thảm vô cùng...

Vũ Phượng gào thét mãnh liệt:

- Không được! Không được! Em muốn lợi dụng tình thương của anh Tô Mộ Bạch đối với chị, bảo chị đi làm những chuyện tổn thương đến anh ấy, chị không thể làm được! Dứt khoát chị làm không nổi! Ý nghĩ đó của em thật là đáng sợ và quá tàn nhẫn. Vũ Quyên... làm sao em lại nghĩ ra những điều đó?

Vũ Quyên lắc đầu với vẻ tuyệt vọng rồi bỏ đi nơi khác:

- Làm sao em nghĩ ra được à? Bởi vì em đáng sợ, em tàn nhẫn! Hôm nay em đến khe Ngọc Đới, nước khe vẫn trong

suốt như xưa, soi sáng hình tên “Cú Đêm Họ Triển”, nhưng không thấy hình bóng ba đâu cả!

Nói xong nàng đi đến cạnh cái gường gieo người nằm xuống, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Vũ Phượng bước tới, cúi đầu nhìn, đau khổ nói:

- Em xem, hận thù không những giày vò chúng ta, mà còn làm cho chị em chúng ta xa rời nhau.

Vũ Quyên mắt thao láo, nói vẻ hùng hồn:

- Không phải hận thù khiến cho chị em chúng mình xa rời nhau, mà là hai tên khốn kiếp đó, một đứa là anh, một đứa là em. Chúng đã xuất hiện ra trước mắt chúng ta với hai vẻ khác nhau, mang đến cho chúng ta những đau khổ vô cùng to lớn! Tình thương của chị, lòng căm thù của em, tất cả đều đau khổ. Tên “Cú Đêm Họ Triển” nói rất đúng: Anh hay em cũng không khác gì nhau.

Nghe Vũ Quyên nói vậy, Vũ Phượng hết sức kinh hoàng, mặt buồn rầu, lòng đau đớn, im lặng nhìn vào cỏi mông lung.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 14

Mục đích ông Vọng đến để coi mặt Vũ Phượng. Từ ngày biết Vân Phi yêu cô gái này đến nỗi phải tự đâm vào người mình, ông cũng muốn đi coi xem cô ta có những đặc điểm gì mà hấp dẫn như vậy. Trong thâm tâm, ông vô cùng kinh ngạc trước tình cảm sâu sắc của Vân Phi đối với nàng. Nếu quả thật cô gái đó tốt như Vân Phi nói, may ra có thể làm cho ông xiêu lòng. Bởi vậy, ông đến Đãi Nguyệt Lâu với tâm trạng nửa tin nửa ngờ. Cùng đi với ông có ông Tổng quản họ Kỷ, nhưng ông không ngờ Vân Phi cùng A Siêu, Vân Tường và Thiên Ngưu cũng đều có mặt ở đó. Không hiểu Đãi Nguyệt Lâu này có cái gì hấp dẫn mà lôi cuốn cả hai đứa con ông? Ông cảm thấy nao nao trong lòng.

Ông Vọng đến được một lúc, ba cha con mới ngồi dồn vào cái bàn kê giữa thính đường. Ông luôn luôn đưa mắt nhìn

xung quanh, và rất ngạc nhiên khi thấy khách khứa ra vào tấp nập, cảnh tượng sầm uất. Hai người con ngồi cạnh ông, Vân Phi bồn chồn trong bụng, Vân Tường thì trâng tráo. Ông Kỷ, Thiên Ngưu và A Siêu đều im lặng.

Hai cô hầu bàn Trân Châu và Nguyệt Nga, người rót rượu kẻ dọn thức ăn. Chị Hoa đứng bên cạch niềm nở mời mọc:

- Khó khăn lắm mới được ông chủ Triển chiếu cố! Tuy đầu bếp đã cố gắng hết sức, nhưng thức ăn của nhà hàng chúng tôi toàn là loại bình thường, không có món nào ngon, mong ông chủ Triển châm chước cho.

Ông Vọng liếc mắt nhìn quanh, lơ đãng nói giọng khách sáo:

- Nhà hàng vô cùng sầm uất, thực khách ra vào tấp nập, chắc là phát tài lắm.

- Cảm ơn... Nhờ hồng phúc của ông chủ mới được như vậy!

- Chị cứ mặc chúng tôi, không cần phải tiếp đãi đâu!

- Vậy xin phép ông chủ , ôi đi lo việc khác, cần gì xin ông chủ cứ dạy bảo. Nguyệt Nga, Trân Châu đâu! Hai em ở đây hầu quý khách.

Chị Hoa đi sang bàn ông Trịnh, ghé tai ông nói nhỏ mấy câu.

Vân Phi đăm chiêu và tư lự. Chàng hết nhìn lên sân khấu

lại quay sang nhìn ông Vọng, hồi hộp và lo lắng. Vân Tường vênh váo, huênh hoang nói với cha:
- Thưa cha! Lẽ ra cha phải đến đây từ lâu! Hiện nay, khắp Đồng Thành ai cũng biết đến tiếng hai chị em cô đào hát này, không những thế, còn có bao nhiêu người quỳ dưới hồng quần... - Hắn liếc mắt nhìn Vân Phi nói bóng nói gió - Lại còn có nhiều người chỉ vì hai chị em nàng mà đâm chém lẫn nhau! Chỉ có cha đích thân đến đây, mới có thể tận mắt thấy được chị em nàng tại sao lại thu hút được mọi người như vậy!
Nghe Vân Tường nói với cha những lời đó, Vân Phi chỉ cau mày, im lặng không nói gì.
Phường bát âm bắt đầu dạo đàn, tiếng nhạc vang lên. Thực khách bắt đầu vỗ tay, cảnh tượng thật là vui vẻ.
Ông Vọng định thần, chăm chú nhìn lên sân khấu. Vân Phi, Vân Tường, ông Kỷ, A Siêu và Thiên Ngưu cũng chăm chú nhìn lên.
Trên sân khấu, Vũ Quyên trong vai mục đồng khôi ngôi tuấn tú, vừa bước ra đã được khán giả vỗ tay nhiệt liệt.
Vân Tường vội nói khẽ, giới thiệu cho cha biết:
- Đó là cô em, tên gọi Tiêu Vũ Phượng!
Vũ Quyên nhìn về phiá bàn ông Vọng, cất cao lời ca du dương với thái độ rất thản nhiên:

“Ra cửa nhìn thấy hoa,
l a i a i i a...
Thấy gái đẹp như hoa
l a i a i i a...
Đầu nàng cài bông hoa,
Mình mặc áo gấm hoa,
Người gầy như dương liễu,
Kim cài đầu óng a,
Lòng nghĩ đến cô ta,
Miệng nhắc tên cô ta,
Rồi mắc bệnh tương tư,
Người cứ thế xanh hư,
l a i a i i a...
l a i a i i a...”

Vũ phượng trong vai một thiếu nữ diễm kiều, vừa bước ra sân khấu tiếng vỗ tay lại ầm vang như sấm dậy. Ánh mắt nàng nhìn xuống phiá giữa rồi lướt khắp thính đường. Tiếng vỗ tay lại ầm vang. Nàng một tay tì vào eo lưng, một tay phe phẩy chiếc khăn tay, chân bước nhẹ nhàng, cất tiếng hát:

“Tháng Ba...
Hoa đào hồng,
Hoa hạnh trắng,

Hoa cúc vàng,
Hoa thược dược
Hoa mẫu đơn
Cùng đua nhau nơ?
l a i a i i a...
Ra ngoài cánh đồng,
Thấy một mục đồng,
Đầu đội nón lá,
Người khoác áo tơi,
Nằm trên lưng bò,
Miệng thổi sáo ngọc,
Ca ngợi bông hồng,
l a i a i i a!
l a i a i i a!”

Chị em Vũ Phượng người hát kẻ múa, nhịp nhàng theo tiếng nhạc của phường bát âm, trông thật là điêu luyện. Khán thính giả có mặt hôm đó ai cũng trầm trồ khen ngợi, ngay cả ông Vọng cũng ngồi im lặng thưởng thức lời ca điệu múa của hai nàng.

Vân Phi ngồi thẳng người, chăm chú nhìn Vũ Phượng. Nàng cũng nhìn xuống đáp lại cái nhìn ngây ngất của người yêu. Vân Tường thấy hai anh chị nhìn nhau hết sức tình tứ, bèn mỉm cười nói với ông Vọng:

- Cha đã thấy chưa? Cô gái vừa liếc mắt đưa tình với anh hai đó, chính là cô Tiêu Vũ Phượng đã khiến anh hai mê mẩn tâm thần!

Ông Vọng cau mày, im lặng không nói năng gì.

Mỗi khi hai nàng ở trên sân khấu hát xong một đoạn, khán giả phía dưới lại nhao nhao khen hay và vỗ tay như sấm dậy, cảnh tượng thật là ồn ào náo nhiệt.

Ông Vọng nói:

- Tuyệt lắm! Ở Bắc Bình cũng không kiếm ra được ả đào có giọng hát hay và hoá trang đẹp như thế này! Các cô đó đến Bắc Bình phát triển tài năng có khi còn hay hơn là phải chôn vùi ở cái thị trấn nhỏ bé này!

Nghe cha nói vậy, Vân Phi hiểu được ý nghĩa thâm thúy của câu nói đó, mặt chàng xanh như tàu lá:

- Cha không phải lo cho các cô ấy. Dù sao cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Thế nào cũng có ngày các cô đó bỏ nghề xướng ca này!

Vân Tường tiếp lời:

- Tất nhiên phải bỏ rồi. Đã làm con dâu nhà họ Triển, đâu có thể tự do đi hát được nữa? Làm sao còn có thể tiếp xúc, hầu rượu, dâng trà hết người này sang người khác.

Ông Vọng bỗng dưng cau có. Ông nghĩ, Vũ Phượng tuy xinh đẹp, nhưng suốt ngày cứ xướng ca thế này, lại tiếp

xúc với nhiều hạng người, chắc tình cảm cũng lăng nhăng lắm.

Vân Phi bực bội nhìn em trai. Vân Tường cũng trợn mắt nhìn lại, rồi quay nhìn lên sân khấu với thái độ vênh váo.

Trên sân khấu, chị em Vũ Phượng bỗng thay đổi nội dung bài hát, chuyển sang một điệu khác.

Vũ Quyên hát:

“Hoa trên trời ai trồng?

Sông Hoàng Hà ai đào?

Ai thủ Tam Quan khẩu?

Ai xuất gia không về?

Hi a hi...

Ai xuất gia không về?

Hi a hi...”

Vũ Phượng đáp:

“Bà Vương Mẫu trồng hoa,

Long Vương đào Hoàng Hà,

Lục Lang thủ Quan khẩu,

Tương Tử xuất gia không về,

Hi a hi...

Tương Tử xuất gia không về,

Hi a hi...”

Vũ Quyên hát;

“Cầu Triệu Châu ai sửa?
Hàng rào ngọc ai làm?
Ai cưỡi lừa trên cầu?
Ai đẩy xe trên đường?
Hi a hi..
Ai đẩy xe trên đường?
Hi a hi..”
Vũ Phượng đáp:
“Cầu Triệu Dương Lỗ Ban sửa,
Hàng rào ngọc thánh nhân xây,
Trương Quả cưỡi lừa trên cầu,
Sài Vương đẩy xe trên đường,
Hi a hi..
Sài Vương đẩy xe trên đường,
Hi a hi..”
Hai nàng hát đối đáp nghe thật du dương, đầy tình cảm, tiếng vỗ tay lại ầm vang khắp thính đường. Ông Vọng thấy hai nàng ca hay múa đẹp như vậy cũng thích thú vô cùng. Chị em Vũ Phượng vừa hát, vừa nhìn về phiá bàn ông Vọng. Bỗng Vũ Phượng nhìn thẳng vào ông Vọng, hát tiếp:
“Ai hống hách nhất Đồng Thành?
Ai đốt cháy Sơn Trang Khê Khẩu?

Ai nửa đêm tàn phá xóm làng?
Ai bắt nạt kẻ yếu như lang sói?
Hi a hi...
Ai bắt nạt kẻ yếu như lang sói?
Hi a hi...”
Nghe khúc hát đó, những người ngồi cùng bàn với ông Vọng mặt tái mét. Ông Vọng nghe hát như vậy cũng hết sức tức giận, chăm chú nhìn chị em Vũ Phượng.
Vân Phi cũng tái mặt. Chàng hốt hoảng nhìn Vũ Phượng, nhưng nàng không chú ý đến chàng, chỉ chú ý vào lời ca tiếng hát và chăm chú nhìn ông Vọng.
Vân Tường cũng tức giận đỏ mặt tía tai. A Siêu, ông Kỷ và Thiên Ngưu không những ngạc nhiên mà còn hoảng sợ vô cùng.
Chị Hoa kinh hoàng, đảo mắt nhìn ông chủ Trịnh, nhưng ông chỉ lắc đầu, như muốn nói với chị là muộn rồi, không còn cách nào khác.
Vũ Phượng ca xong câu hỏi, Vũ Quyên hát câu trả lời. Nàng cố tình đảo mắt nhìn những người ngồi cùng bàn với ông Vọng, cuối cùng chuyển ánh mắt sáng quắc hết nhìn ông Vọng, lại nhìn Vân Tường, ông Kỷ và Thiên Ngưu, sau đó ráng sức hát rành rọt những câu sau:
“Họ Triển hống hách nhất Đồng Thành,

Đốt cháy Ký Ngạo Sơn Trang,
“Cú Đêm Họ Triển” phá tan xóm làng,
Vân Tường bắt nạt kẻ yếu, như lang sói,,
Hi i hi...
Vân Tường bắt nạt kẻ yếu, như lang sói,
Hi i hi...”
Nàng vừa hát vừa đưa tay trỏ thẳng xuống Vân Tường. Khán giả xưa nay chưa bao giờ được xem vở tuồng nào hay như vậy. Những người bấy lâu nay bị nhà họ Triển bắt nạt, không những kinh ngạc mà còn mở cờ trong bụng, lập tức vỗ tay như sấm dậy, la hét om xòm. Ngoài mấy người ngồi cùng bàn với ông Vọng, hầu hết khán giả đều đứng dậy, vỗ tay rầm rộ khen ngợi hai nàng. Khi tình cảm mọi người trỗi dậy, cả thính đường như điên như cuồng.
Vân Tường nổi giận, đứng dậy đập bàn, quát tháo ầm ỹ:
- Quân khốn nạn coi trời bằng vung! Muốn ông phá sạch nhà hàng mới hả lòng hả dạ à?
Ông Kỷ và Thiên Ngưu thấy thái độ của hắn như vậy hoảng quá, mỗi người một bên kéo hắn ngồi xuống. Ông Kỷ nói:
- Có mặt ông chủ ở đây, không nên gây lộn! Để cho ông tiêu khiển một lúc!
Mặt ông Vọng xanh như tàu lá. Sống ngần này tuổi đầu,

chưa bao giờ ông bị bêu riếu như thế này. Không chịu nổi nữa, ông vén tay áo đứng dậy, nói to:

- Ông Kỷ, trả tiền đi về!

Lúc đó, chị em Vũ Phượng cũng hát xong, cúi đầu chào khán giả rồi đi vô phiá sau sân khấu.

Chị Hoa vội vàng tươi cười hớn hở đi đến chỗ ông Vọng:

- Hai chị em không biết trời cao đất rộng, xin ông chủ Triển đừng chấp các cô đó! Lát nữa tôi nói các cô đó xuống xin lỗi ông chủ!

Ông Vọng trả lời lát gừng:

- Không cần thiết! Chúng tôi đi về!

Ông Kỷ quăng một xấp bạc xuống bàn. Vân Tường, Thiên Ngưu, Vân Phi và A Siêu cũng đứng dậy theo. Ông Vọng đứng ở phía trước, quay bước đầu tiên. Vân Tường, ông Kỷ, Thiên Ngưu vội bước theo sau.

Vân Phi bước lẹ tới trước ông Vọng, lễ phép nói:

- Thưa cha! Cha đi về trước, lát nữa con sẽ về!

Ông Vọng giận lắm, bực tức nhìn Vân Phi, im lặng không nói năng gì, chỉ vội rảo bước đi về phiá trước. Từ bàn đằng xa, ông chủ Trịnh vẫy tay chào, ông Vọng cũng vẫy tay chào lại.

Sau khi ông chủ đi rồi, A Siêu mới nói với Vân Phi:

- Bây giờ mà cậu còn dám ở lại đây, không sợ hậu quả à?

- Có phải một mình ta không sợ hậu quả đâu!
Vân Phi lòng đau khổ, mặt nóng bừng. Nếu nói trước đây Vũ Phượng đâm chàng một nhát dao ở đống gạch vụn tại Ký Ngạo Sơn Trang, thì giờ phút này nàng đã đâm chàng bốn năm nhát. Quả thật là chàng đã bị chị em nàng đánh bại.
Chị em Vũ Phượng còn lòng dạ nào nghĩ đến hậu quả. Có thể bêu riếu ông Vọng và tên "Cú Đêm Họ Triển" trước mặt công chúng, hai nàng hả lòng hả dạ lắm rồi. Vô đến phòng hoá trang, Vũ Quyên xúc động nắm tay chị, vừa lắc vừa nói to:
- Chị đã thấy chưa Ngay cả tên "Cú Đêm Họ Triển" cũng tái mét! Vậy là chị em mình đã cho hắn một trận nên thân!
- Đâu phải chỉ có mỗi mình hắn tái mét, những người ngồi ở đó đều như thế cả!
- Thật là hả hê! Lần này bị chị em mình bêu riếu, chắc chắn là Triển Tổ Vọng tức giận mấy ngày! Em dám chắc đêm nay ông ta không sao chợp mắt được!
Vũ Quyên vui mừng sung sướng. Kể từ ngày Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy, lần đầu tiên nàng cảm thấy vui mừng và sung sướng.
Ngoài cửa có tiếng nói vọng vào:
- Hai chị em đắc ý lắm phải không?

Vũ Phượng và Vũ Quyên quay lại nhìn, chị Hoa giận dữ bước vô:

- Hai em muốn phá sân khấu của chị à? Tại sao lại xuất nhiều chiêu như vậy, thật là biến hoá vô cùng! Tại sao hai em dám hát những câu tầm bậy tầm bạ đó trước mặt ông Vọng.

Vũ Quyên thẳng người lên:

- Em không tạt rượu, không quăng chén bát, không khua tay múa chân! Họ đến nghe hát, chúng em hát cho họ nghe! Như vậy cũng không được hay sao?

- Em nghĩ xem làm như vậy có được không? Em trỏ vào mặt nhà sư chửi là thằng trọc, như vậy có được không?

- Em không trỏ tay vào nhà sư chửi thằng trọc! Em trỏ tay vào tên cướp trọc đầu mà chửi thằng đầu trọc. Từ đầu chí cuối em nêu rõ tên họ và hát toàn chuyện thực, không vu oan giá họa điều nào.

Chị Hoa trợn tròn mắt, kinh ngạc:

- Còn ghê gớm hơn những lời chị nói, có đúng vậy không?

- Thực ra thì... nhà sư là nhà sư, không có gì đáng chửi cả! Chỉ có những tên cướp trọc đầu mới đáng bị chửi. Lần sau bọn chúng nó còn đến là em còn hát. Hát ra tận đầu đường cuối ngõ, dạy cho mọi người biết hát, xem cái mặt chúng nó chui vào đâu?

Chị Hoa trợn mắt nhìn Vũ Quyên, nửa khóc nửa cười:
- Em còn muốn hát nữa à? Em tưởng ông Vọng nghe em hát chửi ông ta như vậy, thì vui vẻ lắm, lần sau lại đến nghe em hát hay sao? Các em làm chị tức chết đi được! Lần đầu tiên ông ta đến Đãi Nguyệt Lâu, không ngờ lại bị các em trát tro vào mặt! Trong hai chị em, em nào đã nghĩ ra cái trò này?
- Tất nhiên là Vũ Quyên. Em chỉ hùa theo mà thôi!
Có tiếng gõ cửa, chị Hoa và chị em Vũ Phượng cùng quay đầu lại, thấy Vân Phi mặt xanh như tàu lá, rầu rĩ đứng ở phía ngoài. A Siêu đứng sau cậu chủ. Ánh mắt chàng chiếu thẳng vào mặt Vũ Phượng:
- Chúng tôi có thể vô được không?
Nhìn thấy Vân Phi, Vũ Phượng xôn xao trong lòng, tinh thần căng thẳng.
Chị Hoa như gặp được cứu tinh, vội vàng lôi chàng vô phòng hoá trang.
- Vô đây, vô đây! Tô công tử nói chuyện với hai cô, rồi về thưa với ông chủ Triển đừng giận hai cô đó! Cậu cũng biết tính tình của hai cô rồi, lúc nào cũng như vậy! Hận thù ghi nhớ suốt đời, ai bảo nhà họ Triển cậu có tội với gia đình người ta.
Chị Hoa nói xong, đưa mắt nháy Vũ Phượng như muốn

bảo nàng hãy làm lành với chàng, rồi quay bước đi ra.
Vũ Quyên thấy sắc mặt Vân Phi dữ tợn, Vũ Phượng thì khúm núm, bèn hùng hổ:
- Chúng tôi ca hát, thích thế nào hát thế đó! Ai không thích nghe cũng không ép buộc!
Vân Phi bước đến bên Vũ Phượng, xúc động ôm lấy hai vai nàng:
- Vũ Phượng! Vũ Quyên muốn hát gì anh cũng không trách, có điều, tại sao em cũng a dua theo Em muốn bêu riếu Vân Tường như thế nào anh cũng mặc. Nhưng nhân vật chính tối nay không phải là hắn, mà là cha anh! Em nên biết rõ là tối nay cha anh đến đây với mục đích xem mặt em! Không những em không giúp anh mà còn làm những chuyện tày trời, khiến cho cha anh mất mặt! Người bị kích động tối nay không phải là Vân Tường, mà chính là anh! Em có hiểu rõ điều đó không?
Vũ Phượng co người, cố vùng vẫy thoát ra khỏi hai bàn tay Vân Phi.
- Em đã nói là em không có duyên phận với nhà họ Triển rồi cơ mà!
Vân Phi nhức nhối trong lòng, không sao diễn tả được là chàng đã thất vọng như thế nào:
- Em hoàn toàn không nghĩ gì đến anh cả! Em không

muốn nghĩ đến anh có phải không?
Vũ Phượng tái mặt nhưng vẫn nói giọng cứng rắn:
- Em không còn phải suy nghĩ gì nữa! Khi anh ở trong nhà họ Triển, ngồi cùng bàn với họ, cha con hân hoan vui vẻ với nhau, khi anh ngồi cùng Triển Vân Tường, anh anh em em với nhau, anh là kẻ thù của em!
Vân Phi nhắm mắt, thở dài thườn thượt:
- Bây giờ anh mới thấm thía câu nói "trước sau đều có kẻ thù" là như thế nào!
Vũ Phượng trả lời lạnh nhạt:
- Từ lâu em đã nói với anh thế nào là hận thù và thương yêu xen lẫn vào nhau! Thật ra thì đối với cha anh, chuyện xảy ra tối nay không phải là dở. Lý do vì cha anh không hiểu gì những chuyện xảy ra ở bên ngoài, mới có một Vân Tường ngông cuồng như vậy. Hằng ngày cha anh được bao nhiêu người vây quanh ca tụng công đức, nên không thấy được chuyện gì đã xảy ra ở ngoài xã hội, em và Vũ Quyên muốn nhân cơ hội này cho cha anh biết được những lời oán trách của dân lành, khi về nhà cha anh tỉnh ngộ ra, mới xứng đáng là Triển Tổ Vọng tiếng tăm lừng lẫy ở Đồng Thành! Bằng không, cha anh cũng chỉ là... chỉ là..
Vũ Phượng chưa nghĩ ra được từ ngữ nào thích hợp, Vũ Quyên đứng cạnh tiếp lời:

- Chỉ là tên “Cú Đêm Họ Triển... Già” mà thôi.
Vân Phi ngẩng đầu, nhìn Vũ Quyên với ánh mắt kinh hoàng:
- Có phải cô muốn cắt đứt tình cảm của tôi với Vũ Phượng hay không? Quả thật cô không chút đồng tình nào với chúng tôi hay sao?
Vũ Quyên không nhịn được nữa, gào lên:
- Tôi đồng tình, tất nhiên là tôi đồng tình! Người mà tôi đồng tình là chị hai đang bị các anh lường gạt, là anh Tô Mộ Bạch đang sống dở chết dở. Tôi không đồng tình với tên Triển Vân Phi.
Vân Phi đau khổ quay nhìn Vũ Phượng:
- Vũ Phượng! Em dứt khoát không muốn bước vô cửa nhà anh phải không?
Vũ Phượng không nhìn chàng, ngoảnh đầu sang nơi khác:
- Phải! Tôi hát theo Vũ Quyên để giập tắt những ý nghĩ trong đầu anh! Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, anh vẫn không chịu nghe lời tôi.
Vân Phi nhìn nàng chằm chằm, hơi thở dồn dập:
- Em thật là tàn nhẫn! Thậm chí em không hề nghĩ đến cái hậu quả mà anh phải đương đầu nay mai! Em biết rõ trong nhà họ Triển, anh cũng là kẻ bị vùi giập. Sắp tới về nhà, thế nào anh cũng bị nguyền rủa, bị chỉ trích vô cùng

nghiêm khắc, vậy mà em không truyền cho anh một chút sức lực nào, không hề ủng hộ anh, mặc cho anh vì em mà phấn đấu hay liều mạng một cách đơn độc! Còn em, em vẫn coi anh là kẻ thù! Trong khi đó anh lại đứng về phía kẻ thù đương đầu với cả gia đình. Em không hề coi anh ra cái gì cả!

Vũ Phượng cúi đầu lặng thinh.

Vân Phi chán nản lắc đầu:

- Thương yêu một người như vậy, quả là đau khổ vô cùng! Hay là... chúng ta chia tay!

Vũ Phượng kinh hoàng ngẩng lên:

- Anh nói cái gì?

Vân Phi tức giận, nói giọng vô cùng tuyệt vọng:

- Tôi nói, hay là chúng ta “chia tay”!

Nói xong, chàng quay đầu đi thẳng, không đoái hoài gì đến Vũ Phượng. A Siêu cũng vội bước theo cậu chủ.

Vũ Phượng bị kích thích quá mạnh, theo bản năng đuổi theo hai bước. Nàng muốn gọi, nhưng không sao gọi được, đành dừng bước rồi gieo người xuống cái ghế ở bên cạnh, đau khổ đưa hai bàn tay ôm lấy mặt.

Vũ Quyên bước tới, lặng lẽ ôm đầu chị ép vô ngực mình.

Vân Phi về nhà với tâm trạng vô cùng chán nản và đau buồn. Chàng nói đúng, chàng đang ở trong tình trạng

“trước sau đều có kẻ thù”, bởi vì một trận bão tố đang chờ chàng ở nhà. Cả nhà họ Triển đang tập trung ở phòng khách, ánh mắt vô cùng giận dữ của ông Vọng chăm chú nhìn Vân Phi như nhìn một quái vật. Thấy chàng về, ông troœ thẳng vô mặt quát tháo:

- Cha không muốn nghe bất cứ một lý do gì nữa! Hãy chia tay với cô ta đi! Lập tức cắt đứt tình cảm với cô ta! Trừ khi cha tắt thở rồi con mới đưa được người con gái đó về nhà!

Vân Tường mở cờ trong bụng. Tuy hắn bị hai cô gái đó bêu riếu trước mặt nhiều người, nhưng người bị các cô làm cho đau khổ nhất lại là Vân Phi Đó là điều khiến hắn vui mừng ngoài sức tưởng tượng. Bà Nhàn hốt hoảng, chăm chú nhìn Vân Phi, nháy mắt ra hiệu, rất tiếc là chàng không để ý đến.

Vân Phi nhìn cha, không những không xin lỗi, còn nói giọng cứng rắn:

- Cha nghe hai cô đó hát xong, ngoài giận dữ ra, không một chút phản tỉnh nào hay sao

- Phản tỉnh? Thế nào gọi là phản tỉnh? Tao phải phản tỉnh cái gì?

- Cứ cho là con dùng sai từ ngữ, không phải là phản tỉnh, nhưng ít nhất cha cũng phải suy nghĩ xem, tại sao chị em cô đó thấy cha đến, bất chấp mọi nguy hiểm, đổi ngay lời

ca, hát ngay trước mặt cho cha nghe! Cha đã nghe rõ những lời hai cô đó hát chưa. Nếu họ không có mối thâm thù khiến cho người mất nhà tan, tại sao họ dám hát như vậy

Vân Tường nổi giận bước lên một bước:

- Tôi biết, tôi biết anh lại muốn trút hết mọi tội lỗi lên đầu tôi! Tôi đã nói hàng trăm lần rằng tôi không dính gì đến vụ cháy đó, bây giờ tôi không muốn nói nữa! Thưa cha, bây giờ thì câu chuyện rõ ràng lắm rồi. Đúng là hai chị em cô ta muốn ăn vạ nhà mình. Bọn họ nghèo khổ, chúng ta giàu sang, họ muốn điều gì ai mà không biết! Cô chị muốn vào làm mợ hai nhà họ Triển, cô em muốn kiếm chác một số tiền!

Ông Tổng quản họ Kỷ nói tiếp:

- Đúng đúng đúng! Tôi cũng có nhận xét như Vân Tường! Hai chị em cô ta quỷ quyệt lắm! Ông chủ xem khi hai cô ấy hát, cái miệng thì ca, đôi mắt thì liếc đi liếc lại khắp mọi nơi, trông thật là lão luyện! Tôi cũng nghe nói tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu trên danh nghĩa chị Hoa làm chủ, nhưng chính là của ông Trịnh! Rõ ràng hai chị em cô này có đôi chút tòm tem với ông ta rồi...

Vân Phi ngắt lời ông Kỷ:

- Chú Kỷ, chú ăn nói bừa bãi như vậy, không sợ khi xuống

địa ngục bị cắt lưỡi à?
Ông Kỷ giật mình, Thiên Ngưu lập tức đỡ lời:
- Không thể nói tầm bậy tầm bạ được! Khách khứa ở Đãi Nguyệt Lâu đều biết hết chuyện này, nên tin đồn đã loan khắp mọi nơi! Đúng là ông Trịnh có tình ý với hai chị em cô ta, nhưng lại bị chị Hoa cản mũi, không thì họ ghê gớm lắm rồi. Rõ ràng là tối nay các cô đó hát bài "Chăn Bò", lại không phải nhân tài, làm sao có thể thay đổi lời hát lẹ như vậy được? Đúng là các cô đó đoán trước thế nào cũng có lúc nhà họ Triển đến nghe hát đông đủ như tối hôm nay, nên đã đặt ra lời ca và luyện tập trước rồi!
Ông Kỷ bước đến cạnh Vân Phi thân mật vỗ vai chàng:
- Cậu hai hãy bình tĩnh một chút! Cậu nên nhớ cậu là một con dê mập. Tại thị trấn Đồng Thành này có nhiều cô gái xinh đẹp, ngoan ngoãn, con nhà giàu, muốn kết duyên cầm sắt với cậu, bởi vậy hai ả đào này mới nghĩ đủ cách để lôi kéo cậu Cậu đừng bị người ta gạt!
Vân Phi bị người này châm, người khác chọc, giận muốn nổ tung người. Chàng chưa kịp nói gì, ông Vọng nghe mọi người nói vậy, mỗi lúc một nổi quạu, giận quá quát to:
- Đúng! Ông Kỷ, Vân Tường và Thiên Ngưu đều nói rất đúng! Hai chị em cô gái này đáng sợ. Người Trung Quốc thường dùng câu "người đàn bà độc ác nhất thiên hạ" để

ám chỉ loại con gái này. Các cô này thuộc loại gái xinh đẹp, có tài năng, biết ca hát lại càng đáng sợ hơn. Vân Phi! Xưa nay cha cho con là người thông minh, đầu óc sáng suốt, tại sao lại bị loại đàn bà con gái này lường gạt? Khi chưa nhìn thấy, cha không thể tin được, hôm nay chính mắt cha trông thấy, dù nói bọn chúng là yêu tinh đội lốt gái đẹp cũng không ngoa chút nào!

Vân Phi vô cùng tức giận và đau khổ:

- Đúng! Nhà họ Triển không có gì sai cả! Chị em họ độc ác, đáng sợ! Nhà họ Triển không gây ra chuyện gì đối với gia đình hai cô đó, không hề bắt nạt họ, chính họ muốn bêu riếu nhà họ Triển, muốn lường gạt nhà họ Triển! - Giận quá chàng cười gằn - Ha ha, bây giờ tôi mới hiểu, tại sao tôi dùng mọi cách thuyết phục vẫn không sao thuyết phục được Vũ Phượng kết hôn cùng tôi. Bởi vì bộ mặt chân thật và đạo đức của nhà họ Triển như vậy, người ta đã biết rõ từ lâu, còn tôi thì cứ hồ đồ. Vũ Phượng nói đúng, nếu tôi là họ Triển, tôi không đủ tư cách cầu hôn với nàng.

Bà Huệ thấy cảnh tượng như vậy, vui sướng vô cùng, không thể nhịn được nữa, bèn nói chen vào:

- Ối chao ơi! Cậu hai này, cậu cũng không nên hạ mình như vậy. Cha cậu tức giận lắm rồi, cậu lại còn chọc ông ấy

nữa à? Nếu thích cô gái xướng ca vô loài đó, thì bỏ ra ít tiền mua về làm nàng hầu cũng được...

Ông Vọng quát to cắt đứt lời bà Huệ:

- Nàng hầu cũng không được! Nó ngạo mạn, lại soạn bài hát bêu riếu ta, mà còn cho bước chân vào nhà này à? Muốn cho thiên hạ đại loạn, sóng gió nổi lên à? Không được! Không được... ta không bằng lòng!

Vân Phi thấy mình đã gây ra nông nỗi này thì chỉ cười to:

- Ha ha! Ha ha!...

Bà Nhàn hoảng quá, vội túm lấy Vân Phi mà lắc:

- Con cười cái gì? Phải ăn nói đàng hoàng với cha con! Có điều gì muốn nói nữa thì nói ra, để cho cha con hiểu...

- Thưa mẹ! Làm sao con có thể nói cho cha hiểu được! Cha và con sống trong hai thế giới khác nhau! Đầu óc của cha lú lẫn. Cha chỉ tin vào những chuyện cha hy vọng, không muốn tin vào sự thật!

Ông Vọng nổi giận quát:

- Những cái mắt tao nhìn thấy không phải là sự thật à? Tai tao nghe thấy không phải là sự thật à? Mày mới là kẻ lú lẫn, trúng “mỹ nhân kế” rồi mà còn chưa biết! Suốt ngày đến Đãi Nguyệt Lâu "báo hiếu", liều sống liều chết bảo vệ một người con gái, mang thương tích trở về nhà, đúng là mày đã bôi tro trét trấu vào mặt Triển Tổ Vọng này!

Vân Phi tái mặt, chăm chú nhìn cha với ánh mắt vô cùng đau khổ:

- Thưa cha! Đó là kết luận của cha phải không?

Ông Vọng giật mình, tự cảm thấy những lời mình vừa nói quá nặng, bèn thở dài, nói giọng nhẹ nhàng hơn:

- Vân Phi! Con nên hiểu là cha hy vọng vào con rất nhiều. Con có biết khi thấy con trở về, cha đã sung sướng như thế nào không? Lúc nào cũng nghĩ chuyến này sẽ giao toàn bộ sự nghiệp nhà họ Triển cho con và Vân Tường trông coi rồi mở mang cho ngày càng to lớn hơn nữa. Ngay cả Vân Tường cũng ganh tỵ trước lòng thương yêu và tín nhiệm của cha đối với con. Chính con cũng hiểu rõ điều đó.

Vân Phi lộ rõ vẻ đau khổ:

- Thưa cha! Con biết rõ điều đó!

- Như vậy là con hiểu rồi. Cũng vì tương lai và hạnh phúc của con mà hôm nay cha không chấp nhận cô gái họ Tiêu, chứ không phải muốn chống lại con đâu. Cha có thể không băn khoăn gì đến dòng dõi cô ta, nhưng những điều như phẩm chất có tốt đẹp hay không, có lương thiện hay không, có lễ phép hiền lành hay không, có tôn kính bề trên hay không... là những yêu cầu căn bản khi đi kén dâu phải chú ý!

- Con không biết làm thế nào thưa cho cha hiểu rõ phẩm chất của Vũ Phượng, bởi vì chưa gì cha đã ghép tội người ta rồi. Con biết rằng, bây giờ cha vô cùng thất vọng đối với con! Thực ra con cũng vô cùng thất vọng đối với gia đình này! Con nghĩ, bây giờ chúng ta không nên bàn đến chuyện Vũ Phượng nữa, đó là chuyện riêng của con, không phải là chuyện của gia đình, con sẽ tự xử trí.
- Chuyện của con tức là chuyện của gia đình họ Triển!
- Chưa chắc đã là như vậy! - Vân Phi chân thành nhìn ông Vọng với ánh mắt sắc bén - Thưa cha, đến lúc cha nên trầm tĩnh, cha thử nghĩ lại xem, nếu người ta coi con là một con dê mập, muốn lọt vào nhà chúng ta, muốn làm mợ hai nhà họ Triển, tại sao tối nay nhìn thấy cha, lại không tỏ thái độ xun xoe cho cha vui lòng? Nếu hai cô đó ghê gớm như mọi người, muốn gọi cha là cha chồng, tại sao lại không khúm núm mà dùng lời ca tiếng hát để bêu riếu nhà họ Trịnh. Tại sao
Nghe Vân Phi hỏi vặn lại, ông Vọng im lặng không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn chàng.
Vân Tường thấy ông Vọng có vẻ nao núng, vội nói chen vô:
- Đó chính là cái lợi hại của các cô đó! Như vậy gọi là... gọi là...

- Thả mồi bắt bóng! Lùi một bước tiến hai bước!
Ông Kỷ tiếp lời. Vân Tường cũng vội phụ họa theo:
- Đúng! Đúng, đúng! Đó tức là thả mồi bắt bóng, lùi một bước tiến hai bước! Quả thật là lợi hại!
Thiên Ngưu cũng hùa vô:
- Hơn nữa, đây là một nước cờ hiểm, không bao giờ họ chịu thua, bao giờ đạt được mục đích mới thôi!
Vân Phi thấy Vân Tường và cha con ông Kỷ người tung kẻ hứng, không muốn tranh cãi nữa, bèn đau khổ nói với ông Vọng:
- Thưa cha, mong cha nghĩ lại! Hôm nay con chỉ nói đến đây thôi!
Chàng quay người đi ra khỏi phòng khách.
oOo
Từ hôm đó trở đi, suốt mấy ngày liền, Vân Phi lúc nào cũng bực tức và tuyệt vọng. Ở nhà, chàng là "nghịch tử", sang nhà Vũ Phượng, chàng là "kẻ thù". Con người chàng trở nên thảm hại và thiểu não vô cùng, không cách nào đối diện được với cha và Vân Tường, cũng không muốn đi gặp Vũ Phượng.
Buổi sáng nào chàng cũng đi ra khỏi nhà. Trước kia, mỗi lần bước ra khỏi cửa là chàng đi đến nhà Vũ Phượng, bây giờ ra khỏi nhà chàng không biết đi đâu, đành phải đi thu

nợ và chỉnh đốn lại cái tiền trang ông Vọng giao cho chàng quản lý. Không sờ mó vào tiền trang còn được, nay sờ mó vào lại thêm nhiều điều phiền muộn hơn.

Sáng hôm đó, giữa lúc Vân Phi và A Siêu đang đi ngoài đường phố, bỗng gã gia nhân nhìn cậu chủ:

- Cậu hai ạ! Tôi nghĩ là chúng ta nên đi mua một ít bánh kẹo mang đến nhà Tiêu cô nương trước khi cu Năm đi học. Gặp nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út chuyện trò vui vẻ, cái cô Vũ Phượng đó không thể đanh đá với mình đâu. Như vậy có thể giải quyết ổn thỏa chuyện tối hôm nọ cậu nổi giận với người ta

Vân Phi bực bội:

- Ngươi cho là tối hôm đó ta không nên nổi nóng với Vũ Phượng phải không?

- Tôi không biết cậu đã nổi nóng với Tiêu cô nương như thế nào, nhưng muốn làm gì cũng phải có lý do. Tối hôm đó người ta chỉ hát bêu riếu cậu ba, không hề đả động gì đến cậu. Ai bảo cậu ngồi cùng bàn với cậu ba, làm ra vẻ như người trong một nhà. Cậu nổi giận như vậy, có khác gì cậu nói cậu với cậu ba là anh em ruột thịt, gắn bó với nhau như tay với chân!

Vân Phi rối loạn tâm thần, vội xua tay:

- Ngươi không biết gì cả! Ngươi chưa từng trải qua thứ

tình cảm đó, nên không thể hiểu nổi. Nếu trong lòng nàng có ta, thì nàng phải đặt ta lên hàng đầu, phải nghĩ đến ấn tượng của cha ta đối với nàng, phải nghĩ đến cảm giác của ta, đằng này nàng không thèm để tâm đến chuyện gì cả. Nếu chỉ có một mình ta để tâm, không phải là quá mệt mỏi hay sao?

- Đúng là tôi không hiểu biết gì cả! Cậu muốn chia tay với Tiêu cô nương thật à? Nếu đã muốn chia tay, tại sao lúc về nhà lại còn gây lộn với ông chủ về chuyện đó?

Vân Phi càng sốt ruột:

- Cho nên ta mới nói là ngươi không hiểu gì! Chuyện tình cảm thường không dễ gì cắt đứt, mà muốn ôm vào cũng khó khăn vô cùng!

- Cậu đừng nói chữ với tôi, nếu mang chữ nghĩa ra nói thì tôi mù tịt! Thôi được, bây giờ chúng ta đi đâu. Có mua bánh kẹo hay không? Có đến nhà Tiêu cô nương hay không?

- Mua bánh kẹo làm gì? Dù có mang đến cho nàng trăm ngàn cây vàng, nàng cũng không xúc động, vẫn coi ta là kẻ thù! Tất nhiên là ta không muốn đến nhà nàng rồi.

A Siêu chăm chú nhìn cậu chủ:

- Không đi à? Vậy thì... tại sao chúng ta cứ đi về phiá nhà Tiêu cô nương?

Vân Phi đứng lại, đảo mắt nhìn xung quanh, rút quyển sổ nợ ra xem, rồi nói giọng bâng quơ:

- Chúng ta đến đường Hổ Đầu để thu nợ. Hôm nay có ba nhà đến kỳ hạn trả nợ, trước hết chúng ta đi đến nhà bác Hạ xem!

Nói xong chàng rảo bước. A Siêu cũng bước theo. Vân Phi than thở:

- Công việc ở đường Hổ Đầu này thật là rắc rối! Toàn là những món nợ khó thu về, không biết nên làm thế nào! Hôm nay phải đi cả ngày xem kết quả ra sao?

A Siêu đưa hai tay lên ôm đầu, làm ra vẻ nhức nhối lắm.

- Cậu định đi làm việc à?... Vậy trong túi cậu có mang theo đủ tiền không?

- Ta đi thu nợ, không phải đi cho vay, mang theo tiền làm gì?

- Cậu đi thu nợ mười lần, tám lần không thu nổi! Cậu thử nghĩ lại ngày hôm qua, mang theo bao nhiêu tiền đều tiêu sạch. Hết cho nhà họ Giang tiền đi khám bệnh cho con, mua gạo cho cụ Vương nuôi sống tám miệng ăn, lại giúp tiền nhà họ La chuộc con gái về. Thảm hại nhất là khi đến nhà họ Chu, gặp lúc gia đình họ có đám tang, có bao nhiêu tiền cậu móc cả ra đưa cho họ lo hậu sự! Thu tiền kiểu đó, tôi lo sợ vô cùng!

- Chỉ là chuyện tình cờ mà thôi, ngươi đừng kêu ầm lên nữa. Cũng có những lần ta thu về rất suôn sẻ! Như món nợ Ở nhà họ Cố...

- Đó là vì cậu bớt cho họ một nửa tiền lời, lại xoá bỏ số lẻ! Tôi cho là những món nợ Ở đường Hổ Đầu này khó thu về lắm, cậu trả lại cho ông tổng quản đi! Ông ta cố tình giao khu vực nhà nghèo cho cậu, như vậy không phải là người tốt bụng đâu!

- Sao lại trả về cho ông ta được? Nếu trả thế nào bọn họ cũng cười cho ta một mẻ. Huống hồ, nếu ở trong tay ta, những người mắc nợ Ở đường Hổ Đầu còn có con đường sống, nếu lọt vào tay Vân Tường và chú Kỷ, không biết sẽ xảy ra biết bao thảm cảnh như nhà họ Tiêu!

- Chúng ta đi đến nhà họ Hạ à?

- Ừ!

- Sao cậu vẫn đi về phiá nhà Tiêu cô nương?

Vân Phi quay mạnh người, cắm cúi bước về phiá trước:

- Đúng là ngựa quen đường cũ!

A Siêu thở dài, uể oải đi theo cậu chủ.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 15

Không thấy Vân Phi đến, Vũ Phượng hối hận và thương nhớ vô cùng.

Ngày tháng trôi qua, mặt trời mọc, mặt trời lại lặn, trăng mọc, trăng lại tàn. Mỗi khi trời bừng sáng, hễ thức giấc nàng nghĩ ngay đến chàng. Một cơn gió thoáng qua, nàng giật mình nghĩ rằng chàng đã đến. Mỗi khi có người đi qua nhà, nàng ló đầu ra coi - có lẽ anh ấy đến! Suốt ngày, hễ có tiếng động, nàng nôn nao xao xuyến trong lòng. Lúc nào nàng cũng nghĩ anh ấy đến, có lẽ anh ấy đến! Buổi tối, mỗi khi đến Đãi Nguyệt Lâu, nàng không quên ngó vào chỗ chàng ngồi, thầm nghĩ: “Hôm nay anh ấy có đến không nhỉ?” Ngay cả lúc ca hát, nàng cũng thường nhìn ra ngoài cửa. Mỗi khi có khách đến, lòng nàng hồi hộp, bâng khuâng, đoán thầm chàng đã đến! Có phải anh ấy không nhĩ? Không phải... không phải! Nàng thất vọng lần này

lượt khác, chẳng bao lâu thì cảm thấy tuyệt vọng. Không... Không bao giờ anh ấy đến nữa! Thế là nàng cố không suy nghĩ đến chàng, cố xua đuổi tình yêu của nàng đối với chàng! Buồn thay, dù ban ngày không nghĩ đến chàng, nhưng đêm đến nàng vẫn không sao quên được, bởi vì đêm khuya dài dằng dặc, nàng trằn trọc không sao chợp mắt. Ngày tháng cứ thế đến trong chờ đợi, trôi qua trong tuyệt vọng, trái tim nàng tan ra từng mảnh nhỏ. Nàng lại nghĩ đến chàng, nghĩ đến chàng một cách điên cuồng, đến nỗi hồn siêu phách lạc!

Vân Phi không hiểu thấu tâm trạng của Vũ Phượng. Ngày tháng trôi qua, ban ngày hay đêm tối, lúc nào chàng cũng tự ray rứt, giày vò mình. Tuy ngoài mặt chàng không cho phép mình nghĩ đến nàng, không được đi thăm nàng, không được đi qua nhà nàng, không được đến Đãi Nguyệt Lâu, không được thế này, không được thế nọ, nhưng trong lòng lại khát vọng vô cùng, khiến cho chàng ngày càng thiểu não.

Sáng hôm đó, Vân Phi và A Siêu lại đi lo việc.

Nhìn Vân Phi, A Siêu thấy hình dáng cậu chủ tiều tụy, tinh thần sa sút, trong lòng thương xót vô cùng, bèn nói:

- Cậu đi mấy ngày liền, không thu nổi một đồng, lại xài hết khá nhiều tiền của Tiền trang, tôi ngán đi trên đường phố

Hổ Đầu này lắm rồi, hôm nay chúng ta đi sang đường khác được không?

Vân Phi sốt ruột:

- Muốn đi đường nào?

A Siêu buột miệng:

- Con đường “ngựa theo đường cũ” đó mà!

Vân Phi ngơ ngác, im lặng không nói gì. A Siêu lại nhìn cậu chủ nói:

- Cậu không đi thì tôi đi! Tôi nhớ bọn nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út lắm! Cả cái cô Quyên đanh đá đó, lâu nay không gây lộn với cô ấy, tôi cũng thấy... buồn và nhớ. Vả lại không biết sức khỏe của Tiêu cô nương như thế nào? Mập hay ốm? Cô ấy người mảnh khảnh, lại bị giày vò chửi bới như vậy, không hiểu có chịu đựng nổi không?

Vân Phi rùng mình:

- Ta có giày vò, chửi bới nàng đâu!

- Tôi không biết cậu có chửi hay không, nhưng lại cứ nghĩ là cậu đã chửi cô ấy!

Vân Phi lặng thinh. Chàng ngẩng nhìn trời, thở dài thườn thượt:

- Thôi đi!

- Đi đâu?

Vân Phi trợn mắt nhìn A Siêu, bực bội:

- Tất nhiên là con đường “ngựa quen đường cũ”!
A Siêu vui sướng, rảo bước đi nhanh hơn cậu chủ.
Vân Phi và A Siêu đến trước nhà Vũ Phượng, cổng gian nhà bốn mặt tiền chụm vào nhau mở rộng, nàng đang bưng rổ quần áo đến cái giếng ở bên ngoài giặt giũ. Vũ Phượng ngẩng đầu, bỗng nhìn thấy Vân Phi và A Siêu từ phía trước đi đến. Tim nàng đập thình thịch, mắt chớp liền liền. Nàng sợ nhìn lầm người, mặt tái mét, xanh như tàu lá. Có phải anh ấy không? Có thật đó là chàng không? Nàng nhìn... nhìn kỹ. Sợ bóng chàng mất hút, ánh mắt nàng không dám rời khỏi người chàng.
Vân Phi xúc động vô cùng. Nhìn khuôn mặt lợt lạt, dáng người tiều tụy và ánh mắt khát vọng của nàng, chàng lại càng xúc động hơn nữa. Chàng mấp máy đôi môi, như muốn nói với nàng rất nhiều, nhưng không sao thốt ra được, cuối cùng chỉ dịu dàng hỏi một câu:
- Em đi giặt đó à?
Nước mắt Vũ Phượng lưng tròng. Đúng... đúng anh ấy đã đến...
A Siêu thấy thái độ của cậu chủ và Tiêu cô nương như vậy, vội nói:
- Cậu đưa Tiêu cô nương đi giặt đồ, tôi đi kiếm nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út. Lần trước hứa làm cho tụi nó con diều

giấy, đến bây giờ vẫn chưa xong!
Nói xong hắn đi lẹ vào sân.
Vũ Phượng cố trấn tĩnh. Nỗi uất ức trong lòng nàng bỗng dưng cuồn cuộn như sóng dậy. Nàng ôm rổ quần áo sát người, cặm cụi bước về phía trước. Vân Phi theo sát nàng. Cả hai không nói với nhau một lời nào. Đi được một đoạn, Vũ Phượng mới nức nở:
- Anh còn đến đây làm gì nữa? Không phải đã nói “chia tay” với em rồi hay sao?
Vừa nói dứt lời, nàng đã cảm thấy hối hận. "Mình mong mãi anh ấy mới đến, không lẽ lại làm cho anh ấy giận rồi bỏ đi hay sao?" Tuy vậy nàng vẫn cố kiềm chế.
Vân Phi nhìn Vũ Phượng chằm chằm. Qua những giọt nước mắt của nàng, chàng biết nàng muốn nói rất nhiều nhưng không sao nói ra được. Chàng gượng cười:
- Chia tay? Làm sao chia tay được? Đêm qua vết thương trên người anh lại nhức nhối suốt đêm, không khác gì có một mũi dao đâm vô không rút ra nổi, khiến anh không sao chợp mắt được!
Vũ Phượng hốt hoảng, mọi bực tức trong người bỗng tiêu tan hết:
- Vậy... Anh có mời y sĩ đến khám không?
Vân Phi nhìn nàng:

- Không phải bây giờ anh đang đi gặp y sĩ à?
Nàng mở to mắt nhìn chàng, không biết nên giận hờn hay vui sướng. Vân Phi thở dài. Ngưng một lúc, chàng nói với thái độ hết sức chân thành và thẳng thắn:
- Không giấu gì em, mấy bữa nay anh cảm thấy ngày tháng trôi qua chậm chạp quá, mỗi ngày như một năm, buồn bã vô cùng! Đêm hôm đó về nhà, anh lại gây lộn với cả nhà một trận, khiến cho vết thương nhức nhối, đau đầu, đao bao tử, đau khắp người! Nhưng khổ nhất là đau lòng, bởi vì anh đã nói với em một câu không được phép nói ra bất cứ lúc nào, đó là hai tiếng “chia tay”.
Nước mắt Vũ Phượng lập tức trào ra, nhỏ xuống vạt áo trước ngực lấp lánh như những hạt trân châu. Hai người đến cạnh bờ giếng. Nàng đổ quần áo dơ vào chậu giặt, chàng vội vàng đến giếng cầm tay quay kéo sợi dây thả cái thùng múc nước xuống giếng. Thấy chàng múc nước, nàng vội bỏ quần áo ở đó, chạy đến cầm sợi dây:
- Anh không được dùng sức, kẻo vết thương lại sưng lên! Anh hãy ngồi sang một bên cho em!
- Không can chi! Vận động chút xíu, có lợi chứ không có hại gì đâu! Em cứ để anh kéo...
- Không được, không được! - Nàng cố đẩy chàng ra - Để em, để em kéo cho!

- Em chân yếu tay mềm, thùng nước nặng như thế, để anh kéo chọ.. anh kéo cho.

Vân Phi và Vũ Phượng giành nhau sợi dây và tay quay, thùng nước vừa kéo lên trào ra ngoài, dội khắp người chàng và nàng.

- Anh coi kìa! Giúp được một chút lại hỏng hết chuyện. Anh có ngồi yên cho em không nào.

Nàng vừa nói vừa lấy khăn tay ra lau áo cho chàng. Vân Phi cầm tay Vũ Phượng, chăm chú nhìn nàng:

- Những ngày vừa qua, em đã sống như thế nào? Còn giận anh nữa không?

Cặp mắt vừa khô ngấn lệ của nàng lại tuôn trào nước mắt. Nàng cầm thùng nước vừa kéo lên đổ vào chậu, cặm cụi giặt quần áo. Thỉnh thoảng từng giọt nước mắt nhỏ xuống chậu giặt. Vân Phi bước tới ngồi cạnh Vũ Phượng, lòng rối loạn vô cùng.

- Em có thể chửi anh, giận anh, nhưng đừng khóc có được không? Có điều gì cứ nói với anh.

Vũ Phượng đưa tay quệt nước mắt, mặt dính đầy bọt xà bông và nước mắt, trông thật khó coi. Chàng đưa khăn tay cho nàng, nàng không chịu cầm, cũng không ngẩng đầu, chỉ nói:

- Anh ác lắm, mãi không đến kiếm em.

Câu nói đó của Vũ Phượng khiến Vân Phi đau từng khúc ruột, chàng hối hận:

- Không riêng gì em giận, mà anh cũng giận. Em cứ coi anh là kẻ thù, anh không sao chịu nổi! Có điều... sau năm ngày biền biệt, anh đã đến đây rồi!

Nàng đưa tay vuốt mặt, nước mắt vẫn tuôn trào.

- Năm ngày! Anh có biết năm ngày đó lâu như thế nào không? Em không thể đi kiếm anh, chỉ biết chờ đợi, mà cũng không biết chờ đợi đến ngày nào? Thời gian thật là dài... dài lắm...

Vân Phi trợn tròn mắt, nhìn nàng không chớp. Chàng hết sức bâng khuâng, thở dài rồi hỏi:

- Em chờ anh à?

- Suốt ngày em không dám đi đâu, chỉ sợ anh đến rồi không gặp! Mỗi lần đến Đãi Nguyệt Lâu, việc trước tiên là em chú ý xem anh có đến hay không? Anh... thật là tàn nhẫn. Đã thế còn đến kiếm em làm gì?

- Em tha lỗi cho anh. Nếu anh biết em đang chờ anh, thì anh đã lao đến như một mũi tên rồi. Chỉ vì anh chưa thật sự tin em, lúc nào cũng nghĩ mình đang đóng tuồng một mình. Anh cho là em giận anh nhiều hơn thương anh. Em có biết đâu, ở trong gia đình, anh thường vì em mà gây lộn với cả nhà đến đỏ mặt tía tai, đến đây em lại làm cho anh

mất mặt, làm sao anh chịu được! Quả thật là anh không nên nói với em những lời đó, xin lỗi em!

Vũ Phượng mở to mắt nhìn chàng, nước mắt đầm đìa.

Vân Phi thấy người yêu như vậy, tan nát ruột gan, bèn năn nỉ:

- Đừng khóc nữa... em đừng khóc nữa có được không?

Chàng càng nói, nàng càng đau khổ. Một lúc lâu, cơn đau như đã vơi dần, Vũ Phượng mới thổn thức:

- Mấy bữa nay em thao thức suốt đêm, lúc nào cũng nghĩ đến câu anh nói. Em không trách anh nói hai tiếng "chia tay" một cách quá dễ dàng, bởi vì em đã nói những tiếng đó không biết bao nhiêu lần rồi, lần này mới nghe anh nói. Chỉ vì lúc đó anh nói xong thì đi thẳng, em đuổi theo hai bước, anh không thèm quay đầu lại. Em cứ nghĩ là không bao giờ anh trở lại với em nữa! Tình cảm giữa hai chúng ta thế là hết! Sau đó, năm ngày liền không thấy anh đến. Em càng đợi chờ càng thất vọng, bởi vậy hôm nay gặp lại anh, em sung sướng đến nỗi không dám tin đây là sự thật, mới khóc là vậy.

Những lời Vũ Phượng vừa nói khiến Vân Phi cảm động vô cùng, chàng đưa hai tay nâng mặt nàng lên, rồi chăm chú nhìn:

- Thật à? Em nghĩ là anh không đến kiếm em nữa à?

Nàng gật đầu với dáng điệu vô cùng đáng thương, nước mắt tuôn trào, giọng nàng thê thảm:

- Có thế em mới biết, những khi em nói với anh: Chúng ta "đến đây là chấm dứt", chúng ta "chia tay", chúng ta "cắt đứt", quả là tàn nhẫn vô cùng!

Vân Phi buông hai bàn tay ra khỏi mặt Vũ Phượng, nắm lấy hai tay nàng, đặt đôi môi nóng bỏng lên bàn tay nàng, khiến cho nàng bàng hoàng.

- Em lại khóc rồi!

Bỗng Vân Phi buông tay nàng chạy đến đứng dưới một gốc cây ở gần đó, Vũ Phượng cũng bỏ mặc chậu quần áo, đuổi theo. Chàng kéo nàng đến trước mặt mình, ôm lấy nàng và chăm chú nhìn nàng với đôi mắt đẫm lệ nhưng rất trong sáng.

- Tám năm nay anh chưa hề nhỏ một giọt nước mắt, cứ tưởng là đã khô cạn rồi!... Những lời em vừa nói vô cùng quan trọng đối với anh! Nghe em nói như vậy, dù anh có phải lên núi dao hay xuống vạc dầu cũng xứng đáng vô cùng. Quả thật là anh đã không yêu lầm em, không ân hận đã hết lòng vì em.

Vũ Phượng say đắm nhìn chàng. Nàng ăn năn hối hận về việc làm của mình, bèn giải thích:

- Tối hôm đó tại em không suy nghĩ chu đáo, mới bỗng

dưng thay đổi lời hát. Lúc đó chị Hoa nói ba cha con anh đến, em và Vũ Quyên hoảng sợ vô cùng...

Vân Phi nhẹ nhàng ngắt lời nàng:

- Em không phải giải thích nữa! Anh hiểu, anh hiểu lắm. Có điều, chúng ta nên giao ước với nhau, sau này bất luận gặp phải khó khăn ghê gớm như thế nào, gặp phải trở lực lớn lao như thế nào, thậm chí chúng ta cãi nhau, giận hờn nhau, cũng không được nói đến hai tiếng “chia tay”, em có bằng lòng không?

- Nhưng mà cũng có lúc đầu óc em rối loạn vô cùng! Mối thù của chúng em đối với nhà họ Triển quá sâu sắc, em không sao quên được! Thân thế của anh đối với mỗi đứa chúng em là một điều rắc rối. Ngay cả nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út mỗi lần nhắc đến anh đều nói: “Anh Mộ Bạch... không... không phải, tên khốn nạn họ Triển!” Mỗi lần em và Vũ Quyên nhắc đến anh, em thì nói “Anh Mộ Bạch thế này thế nọ”, nó lập tức nói lại ngay “Không phải Tô Mộ Bạch! Đó là Triển Vân Phi”. Đêm hôm đó anh nổi giận, quay người bỏ đi, em đuổi theo định gọi anh, nhưng lại không biết nên gọi như thế nào...

Chàng đăm đăm nhìn nàng:

- Đêm đó em định gọi anh lại à?

Nàng gật đầu lia lịa:

- Có điều, em không thể gọi anh là Vân Phi được! Bởi vì em không sao gọi được cái tên đó.

Vân Phi vô cùng cảm động. Chàng chân thành, xúc động nói:

- Gọi anh là Tô Mộ Bạch cũng được! Nghe em nói như vậy, anh có thể từ bỏ tất cả! Anh là Tô Mộ Bạch của em, mãi mãi là Tô Mộ Bạch. Sau này muốn gọi anh, cứ gọi thật to để anh nghe rõ, bởi vì tiếng gọi của em vô cùng quan trọng đối với anh! Nếu đêm đó em gọi anh lại thì mấy hôm nay anh không phải đau khổ và tự dằn vặt mình như thế này. Lúc nào anh cũng nghĩ, không biết có nên đến kiếm em hay không? - Chàng cúi đầu nhìn nàng, hỏi khẽ - Em có nhớ anh không?

Nàng lại nước mắt lưng tròng:

- Anh còn phải hỏi!

- Anh muốn nghe em nói cơ! Em có nhớ anh không?

- Không nhớ, không nhớ, không nhớ, không nhớ... - Càng nói giọng nàng càng nhỏ - Nhớ, nhớ lắm, em nhớ lắm!

Không kìm nổi xúc động, Vân phi cúi xuống hôn nàng tha thiết. Bỗng Vũ Phượng đẩy Vân Phi ra rồi thở dài:

- Em và anh cứ quyến luyến nhau thế này, không sao chia tay được, thế nào Vũ Quyên cũng hận em lắm. Nhưng đành mặc nó thôi!

Bất chấp mọi vật xung quanh, nàng ngả vào lòng chàng. Từng làn mây trắng lơ lửng trên nền trời, những chiếc lá vàng bay lả tả. Trong khung cảnh thiên nhiên đẹp đẽ đó, Vân Phi và Vũ Phượng tựa sát vào nhau, không còn muốn xa nhau nữa.

Giữa lúc Vân Phi và Vũ Phượng bịn rịn bên nhau, A Siêu vui vẻ cùng nhỏ Tư và nhỏ Út ngồi ở ngoài sân làm diều giấy. A Siêu cặm cụi làm, hai đứa nhỏ ngồi cạnh, đứa đưa giây, đứa đưa kéo, trông vẻ bận rộn và thích thú vô cùng. Làm xong, A Siêu bỏ con diều xuống mặt đất, đứng dậy nói:

- Thế là xong!

Nhỏ Út xưa nay vẫn hết lòng kính phục A Siêu, khen ngợi:

- Anh Siêu thật là giỏi, cái gì cũng biết làm!

Nhỏ Tư hỏi:

- Làm xong diều rồi, khi nào anh đưa tụi em đi thả?

- Chờ khi nào cu Năm được nghỉ học. Mồng Một có được không? Hôm đó tất cả chúng ta lại đi chơi ở ngoại ô như dạo trước. Nhỏ Tư, anh sẽ mang theo hai con ngựa đến, các em còn muốn cưỡi nữa không?

Nhỏ Út sướng quá reo to:

- Em muốn cưỡi ngựa, em muốn cưỡi ngựa! Ngày mai chúng ta đi có được không?

- Không được! Thế nào cũng phải chờ cu Năm.
- Đúng! Bằng không nó sẽ không chú ý đến học tập. Đến kỳ thi mà làm bài không được, đối với nó không hề gì, nhưng chị hai sẽ khóc, chị ba sẽ quát tháo ầm lên...
Vũ Quyên từ phòng bên cạnh bước ra:
- Nhỏ Tư! Em vừa nói vụng gì chị đó?
Nhỏ Tư vừa nhìn A Siêu vừa lè lưỡi:
- Đâu có!
Vũ Quyên nhìn A Siêu và hai đứa em gái:
- A Siêu! Đừng có tự động vạch ra kế hoạch này kế hoạch nọ Ở đây. Anh hứa hẹn như vậy, tụi nhỏ cứ bấm đốt ngón tay nhẩm tính ngày giờ. Mọi việc còn rối ren như vậy, ông chủ nhà anh đang muốn tống cổ chị em chúng tôi ra khỏi Đồng Thành! Tôi nghĩ, anh và cậu hai nhà anh nên lánh xa chúng tôi thì tốt hơn, khỏi mang vạ vào người.
A Siêu rầu rĩ nhìn Vũ Quyên:
- Cô nói như vậy là muốn phân chia ranh giới với chúng tôi phải không? Hay là lo cho chúng tôi bị tai bay vạ gió?
Nghe A Siêu hỏi vậy, Vũ Quyên ngơ ngác. A Siêu chăm chú nhìn nàng, nói sang chuyện khác với giọng hết sức chân thành:
- Cô Vũ Quyên! Tôi biết tôi chỉ là kẻ gia nhân của cậu hai, nói năng không ăn nhằm gì, nhưng quả là tôi không chịu

nổi, đành phải nói với cô là người tài cao hiểu rộng điều này, xin cô hãy cho hai chúng tôi một lối thoát!
Vũ Quyên đột nhiên thay đổi sắc mặt:
- Anh đang nói gì vậy? Anh tưởng tôi là kẻ ngăn cản tình duyên của họ à? Anh coi tôi là người như thế nào? Là tên đao phủ cắt đứt tình cảm của hai anh chị đó à? Anh thật là quá quắt!
- Xin cô đừng giận, đừng có giận. Nhược điểm lớn nhất của cô là hơi một tí thì nổi giận. Tôi biết nhà họ Triển là kẻ ngăn cách họ, nhưng sự phản đối mãnh liệt của cô cũng khiến cho Tiêu cô nương không thể cưỡng lại được!
Vũ Quyên ngơ ngác, chăm chú nhìn A Siêu. Hắn lại tiếp tục nói với giọng hết sức chân thành:
- Cô không biết được tình cảm của cậu hai đối với Tiêu cô nương sâu sắc như thế nào đâu! Cậu hai là người rất coi trọng tình cảm! Ngày mợ hai qua đời, bảy tám ngày đêm cậu ấy không ăn không ngủ, gần như muốn chết theo mợ hai. Tám năm nay, cậu ấy không để ý đến một thiếu nữ nào, ngay cả cô Thiên Hồng hết lòng thương yêu, cậu ấy cũng lờ đi. Từ ngày gặp chị hai của cô, cậu ấy mới hồi tỉnh lại! Cậu ấy thật sự thương yêu Tiêu cô nương, một lòng một dạ thương yêu cô ấy! Dù cậu ấy là cậu hai nhà họ Triển, cậu ấy cũng có thể từ bỏ tất cả để mang lại hạnh

phúc cho Tiêu cô nương! Tại sao cô còn chia rẽ hai người?

Vũ Quyên cảm động lắm. Nàng chăm chú nhìn A Siêu, trong lòng khâm phục vô cùng. Suy nghĩ một lúc nàng mới nói:

- Anh Siêu, anh rất khâm phục cậu hai của anh phải không?

- Tôi là một đứa trẻ côi cút, năm lên mười ông chú bán cho nhà họ Triển, ông chủ cho tôi theo hầu cậu hai. Từ đó, cậu hai ăn cái gì, tôi được ăn cái đó, cậu chơi trò gì, tôi chơi trò đó, cậu học sách gì, tôi học sách đó. Ông chủ mời sư phụ về dạy võ cho cậu hai, cậu ấy học không vô, nhưng thấy tôi thích, cứ để cho tôi học... Cậu hai là người kỳ lạ, có nhân cách cao thượng. Đúng vậy, tôi nói không sai tí nào.

Nghe xong, Vũ Quyên hết sức xúc động. Nàng chăm chú nhìn A Siêu một lúc:

- Tôi thấy anh cũng là con người kỳ lạ, có nhân cách cao quý! Anh có biết tôi đã nghĩ về anh như vậy hay không?

Nghe Vũ Quyên nói vậy, mắt A Siêu sáng lên, mặt đỏ bừng:

- Đâu có, đâu có! Cô đừng diễu tôi!

Vũ Quyên nói giọng hết sức chân thành:

- Tôi không bao giờ diễu anh, tôi nói thật đó mà! - Nghĩ một lát nàng lại dịu dàng - Thôi được, chuyện của chị hai, tôi nghe lời anh, không can thiệp vô nữa. Anh vô đây ngồi uống ly nước, kể những câu chuyện về các anh cho tôi nghe, chẳng hạn chuyện cô Thiên Hồng, chuyện thời thơ ấu của anh... Tôi cảm thấy những chuyện đó hay lắm.

A Siêu mừng rở, mỉm cười, theo Vũ Quyên vô nhà.

Một sự chuyển biến vô cùng kỳ diệu!

Khi Vũ Phượng giặt xong quần áo trở về, nàng thấy không khí trong nhà vui vẻ lạ thường. Vũ Quyên và A Siêu ngồi trong nhà cười nói vui vẻ, nhỏ Tư và nhỏ Út chạy xung quanh hỏi hết câu này sang câu khác. Trên bàn, ngoài nước trà, còn có bánh kẹo, mọi người ăn uống cười nói vui vẻ, trông thật ấm cúng. Vũ Phượng và Vân Phi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau như thầm hỏi: “Tại sao lại có thể như thế này? Làm sao có thể kiềm chế được tính tình ương ngạnh của Vũ Quyên?”

Vũ Quyên thấy chị hai và Vân Phi đi vô, muốn phân trần đôi lời, bèn nói:

- Anh Siêu nói với em đừng cản trở anh chị, tụi nhỏ đứa nào cũng bám sát anh ấy, một mình em đối chọi với mọi người không lại, và cũng không muốn xen vô chuyện của anh chị, thôi thì... ai muốn thương thì thương, ai muốn hận

thì hận, tùy theo ý thích của mỗi người!
Vân Phi và Vũ Phượng hết sức bất ngờ. Nàng tươi tỉnh như vừa nhận được ân huệ lớn. Chàng cũng hết sức vui mừng, tươi cười hớn hở.
Giữa lúc mọi người đang vui vẻ thì chị Hoa mặt mày ủ rũ bước vộ Thì ra, sáng hôm đó, một toán cảnh sát khí thế hùng hổ đi đến, dán một tờ cáo thị trên bức tường phiá trước cửa nhà hàng Đãi Nguyệt Lâu. Khách qua đường tụm năm tụm ba đứng lại coi. Thầy đội Hoàng cầm cái que gõ vào cửa gọi to:
- Chị Kim Ngân Hoa có nhà không? Hãy ra ngay, có chuyện cần nói!
Chị Hoa cùng chú Phạm, Trân Châu và Nguyệt Nga chạy ra. Thầy đội cầm cái que trỏ vô tờ cáo thị:
- Chị hãy xem kỹ! Từ tối nay trở đi, hai ả đào hát ở đây không được hát nữa!
Chị Hoa hốt hoảng:
- Không được hát nữa! Thế là thế nào?
- Họ bị "niêm phong miệng" rồi, chị không thấy tờ cáo thị này viết rất rõ à? Hãy xem đi!
Chị Hoa vội đọc tờ cáo thị:
"Xét thấy hai ả đào hát ở Đãi Nguyệt Lâu tên gọi Tiêu Vũ Phượng và Tiêu Vũ Quyên, hát hò lung tung, phỉ báng

người đứng đắn, vi phạm tác phong và đạo đức của người dân lương thiện. Bởi vậy, từ hôm nay trở đi, cả hai đều bị "niêm phong miệng", không được lên sân khấu hát nữa!"
Đọc xong, chị Hoa hốt hoảng, quay sang nhìn thầy đội:
- Thưa thầy đội! Chắc chắn là có sự hiểu lầm rồi! Từ ngày ông Bàn Cổ khai thiên lập đia. đến nay, chưa nghe nói "niêm phong miệng" bao giờ. Bây giờ các ông "niêm phong miệng" hai cô đó, thì các cô lấy gì mà sinh sống?
- Chị nói với tôi cũng vô ích, tôi chỉ thừa hành lệnh của cấp trên mà thôi! Ai bảo hai cô đó hỗn láo với những người tai to mặt lớn? Dù sao tôi cũng mong chị đừng gây phiền phức cho tôi. Bây giờ chỉ mới "niêm phong miệng" thôi, nếu hai cô đó không nghe lời, sẽ bị bắt ngay. Cả Đãi Nguyệt Lâu của chị cũng liệu hồn, đừng gây chuyện gì rắc rối, bằng không cũng sẽ bị đóng cửa cho mà coi!
- Các cô đó bị "niêm phong miệng" trong bao lâu?
- Cấp trên không nói bao nhiêu lâu, hình như là niêm phong lâu dài!
- Thầy đội ơi, còn có cách gì khác nữa không? Xin thầy châm chước chỏ Hai cô đó nghèo khổ, lại phải nuôi một đàn em dại, như vậy có khác gì không cho người ta kiếm sống! Vả lại, tờ cáo thị này dán trước cửa tiệm của tôi, làm sao chúng tôi làm ăn được? Thầy có thể gỡ nó đi hay

không?
- Chị Hoa này! Chị là người sành sõi, chị nghĩ coi tôi có thể gỡ ra được không? - Thầy đội ngẩng đầu nhìn lên trời - Mình đắc tội với ai cũng phải biết làm gì chứ!
Thế là chị Hoa đâm bổ vô căn phòng của chị em Vũ Phượng. Sau khi nghe chị Hoa kể, người nào cũng tái mặt.
Vũ Quyên lập tức giậm chân, gào thét ầm ỹ:
- Đâu có được! Họ có quyền gì cấm tôi hát? Trên mặt tôi có cái miệng, làm sao "niêm phong" được? Thế giới gì thế này? Tôi nổi hứng lên hát mấy câu mà cũng đòi "niêm phong miệng". Tôi cứ nói nhà họ Triển là kẻ khốn nạn thì làm gì nào?
Vừa nói nàng vừa quay người sang phía Vân Phi
- Nhà họ Triển các anh thật là ghê gớm, tìm đủ mọi cách dồn chị em tôi đến đường cùng mới hả lòng hả dạ hay sao?
Vân Phi cảm thấy bất ngờ. Chàng hốt hoảng nói:
- Vũ Quyên! Cô không nên hung dữ với tôi. Tôi hoàn toàn không biết gì chuyện này! Cô tức giận, nhưng tôi lại càng uất ức hơn cô! Thật là không ra gì cả! Chuyện này xảy ra, ngoài việc chứng tỏ nhà họ Triển không có đạo đức, ỷ thế bắt nạt người khác, trên đời này không còn một chút đạo

lý nào nữa! Hai cô đừng hốt hoảng, tôi sẽ về nhà nói cho cha tôi biết chuyện này!

Chị Hoa vội vàng nói với Vân Phi:

- Phiền cậu hai nói với ông chủ mấy câu. Cậu hai qua lại đây bao nhiêu lần, chắc biết rõ hai cô trẻ người non dạ, chỉ bô bô ngoài miệng, nói năng diễu cợt, nhưng tâm địa không có gì! Làm gì mà nghiêm trọng như vậy? Chúng ta ở cái thị trấn Đồng Thành này còn gặp nhau luôn.

A Siêu vội nói:

- Chị cứ yên tâm! Cậu hai chúng tôi sẽ coi chuyện này là chuyện của cậu để tìm cách giải quyết! Chúng tôi về thưa với ông chủ, biết đâu tờ cáo thị đó tối nay không còn nữa cũng nên!

Nỗi sung sướng trong lòng Vũ Phượng sáng nay bỗng dưng tiêu tan hết. Nàng giận dữ nhìn Vân Phi:

- Nhờ nói với cha anh, hôm nay niêm phong miệng chúng tôi, sẽ có ngàn vạn cái miệng khác thay thế miệng chúng tôi! Ông ta có thể bắt nạt kẻ cùng đường tận số như chúng tôi, làm sao đối phó được với bao nhiêu cái miệng đó?

Vũ Quyên cũng tức giận hùa vô:

- Nói cho cha anh biết, hôm nay không cho chúng tôi hát ở Đãi Nguyệt Lâu, chúng tôi sẽ hát khắp hang cùng ngõ hẻm ở cái thị trấn Đồng Thành này. Năm chị em chúng tôi sẽ đi

hát rong cho mọi người biết những chuyện xấu xa của nhà họ Triển!
A Siêu vội kéo Vũ Quyên ra:
- Những lời đó cô nói với chúng tôi thì được, nhưng sau này đừng nói nữa! Bằng không, sẽ xảy ra những chuyện nghiêm trọng hơn chuyện “niêm phong miệng”!
Vũ Phượng hốt hoảng rùng mình, mặt mày tái mét. Nhỏ Tư và nhỏ Út cũng sợ hết hồn, cứ bám sát chị hai.
Vân Phi đưa mắt nhìn mọi người, trong lòng đau khổ vô cùng. Khó khăn lắm mới làm cho Vũ Phượng tươi cười, nối lại tình cảm hai người đã có trước đây, khó khăn lắm mới khiến cho Vũ Quyên dịu dàng, giữa lúc tình cảm mới đâm chồi nảy lộc, gia đình mình lại gây ra chuyện rắc rối này. Chàng vội nói giọng khẩn thiết:
- Bây giờ tôi về nhà, mọi người chờ tin tức của tôi! Bất luận thế nào cũng không nên để xảy ra chuyện gì!
Vũ Quyên bực tức tiếp lời:
- Còn gây ra được chuyện gì nữa? Chúng tôi không ăn nói bừa bãi mà còn bị người ta “niêm phong miệng” nữa là!
Chị Hoa vội vàng đẩy Vân Phi:
- Cậu hai đi lẹ lên! Nhân tiện nói với ông nhà, ông chủ Trịnh gửi lời hỏi thăm!
Vân Phi hiểu được ngụ ý của câu chị Hoa vừa nói, vội nhìn

mọi người một lượt, cùng A Siêu quay bước.

oOo

Về đến nhà, Vân Phi đi thẳng vô thư phòng của cha. Vừa bước vô cửa, chàng đã thấy ông Vọng, Vân Tường, ông Tổng quản họ Kỷ và Thiên Ngưu đang ngồi tính toán sổ sách. Chàng liếc nhìn thì thấy họ đang tính sổ nợ của Tiền trang ở phố Hổ Đầu. Chàng không còn đầu óc nào nghe ông Kỷ nói gì, cũng không thèm giải thích những chuyện liên quan đến sổ sách của Tiền trang, chỉ hậm hực nhìn ông Kỷ:

- Chú Kỷ, chú định giở trò gì đó? Chú còn muốn hại thêm bao nhiêu người nữa?

Ông Kỷ cau mặt:

- Cậu nói gì vậy?

Ông Vọng nổi giận, đảo mắt nhìn Vân Phi, ném cuốn sổ xuống bàn, đứng dậy quát to:

- Vân Phi! Ngay cả chút lễ phép tối thiểu mày cũng không có à? Chú Kỷ là bề trên của mày, không được hỗn láo!

- Con hỗn láo gì? Vâng... con là đứa hỗn láo! Thưa cha, cha là người nhân từ, độ lượng, có phong cách, có giáo dục, lại là nhân vật nổi tiếng khắp Đồng Thành, nhưng không ngờ hôm nay lại dùng thế lực của quan quyền ăn hiếp hai cô gái yếu đuối, không chút nương tay. Người ta

bị nhà mình dồn đến cùng đường, phải đi bán lời ca tiếng hát để kiếm sống, bây giờ cha "niêm phong miệng" họ lại, như vậy là cắt đứt con đường kiếm sống của họ! Cha có biết hai cô đó còn phải kiếm tiền nuôi mấy đứa nhỏ không?
Ông Vọng vừa giận vừa thất vọng:
- Thấy mày hối hả chạy vào, tao tưởng xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm, hay Tiền trang có chuyện gì cần phải bàn bạc, không ngờ lại là chuyện hai con ả đào đó! Trong đầu óc của mày, ngoài sắc đẹp đàn bà ra, còn có gì khác nữa hay không? Mỗi ngày ngoài thì giờ đi nghe hát ra, mày có còn dành thì giờ cho công việc và sự nghiệp nữa không? Sổ sách ở Tiền trang phố Hổ Đầu lộn xộn vô cùng, lại còn đi lo công việc ở Đãi Nguyệt Lâu!
Vân Phi quay lại nhìn ông Kỷ:
- Tôi hiểu rồi! Gia đình họ Triển nhỏ bé nhưng không khác gì một triều đình hủ bại, mưu ma chước quỷ gì cũng có! - Chàng lại nhìn ông Vọng - Bữa khác con sẽ giải thích cho mọi người biết rõ công ăn việc làm ở phố Hổ Đầu, bây giờ chỉ mong cha giải quyết chuyện của mấy chị em nhà họ Tiêu mà thôi!
Vân Tường hớn hở nói:
- Thưa cha, hãy khoan nói chuyện làm ăn với anh ấy. Bây giờ đầu óc anh ấy chỉ biết có hai ả đào kia, còn tâm trạng

nào nghĩ đến sự nghiệp nhà họ Triển nữa!
Vân Phi giận dữ nhìn Vân Tường. Chàng không còn bụng dạ nào tranh cãi với hắn nữa, bèn tiến lên một bước, nhìn ông Vọng chằm chằm, nói với giọng đau khổ:
- Thưa cha! Tối hôm đó chúng ta đã nói rất nhiều. Con cứ tưởng, ít ra thì cha cũng suy nghĩ lại tại sao hai cô gái nhà họ Tiêu lại hát mấy câu đó? Nếu cha không chịu suy nghĩ thì thôi, tạm gác chuyện đó sang một bên! Đằng này cha lại đi báo cảnh sát, để họ dán cáo thị cấm hai cô đó hát. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ gì về gia đình chúng tả Nhất định họ sẽ bàn luận nhà họ Triển chúng ta là bọn ác ôn ở Đồng Thành, câu kết với quan lại, muốn làm việc gì thì làm, như vậy có lợi cho chúng ta hay không?
Nghe Vân Phi nói vậy, Thiên Ngưu xen vô:
- Anh Vân Phi đừng nói vậy! Hai cô gái họ Tiêu đó, tối nào cũng hát vài ba suất, suất nào cũng ca bài đó, thế cũng đủ làm cho nhà họ Triển mất mặt rồi. Như vậy là tốt cho nhà họ Triển hay sao?
Ông Vọng gật đầu, giận dữ nhìn Vân Phi:
- Thiên Ngưu nói rất đúng. Ngày nào chúng nó cũng ở đó phao đồn tin nhảm, phỉ báng danh dự gia đình chúng tạ Nếu bỏ qua, ai cũng ăn hiếp chúng ta được!
- Thưa chạ..

Ông Vọng quát to:
- Mày không được nói chuyện hai con ả đào đó với tao nữa! Cứ nghe nhắc đến chúng nó là tao bực rồi. Chưa cho chúng nó ngồi tù là nhân từ lắm rồi đó. Mày đừng bị chúng nó mê hoặc, không phân biệt được phải trái. Tao nói cho mà biết, nếu còn đi lại với chúng, tao không nhận mày là con nữa!
Ông Vọng quát tháo khiến bà Nhàn và vú Tề đều kinh hoàng, vội vàng chạy đến thư phòng. Nghe câu nói tuyệt tình tuyệt nghĩa của ông Vọng, bà Nhàn hoảng hồn, toát mồ hôi hột, vội xông vào túm lấy áo ông Vọng:
- Ông hãy ăn nói tử tế với con! Đừng nói những lời nặng nề như vậy! Ông cũng biết con...
Ông Vọng quát vợ:
- Chỉ vì bà quá cưng, nó mới hư hỏng như vậy! Đừng có bao che cho nó nữa! Con cái thế này, thà đừng có còn hơn! Nếu bà không sinh nó ra, tôi đã không phải chịu nhiều nỗi bực tức trong lòng!
Vân Phi kinh hoàng và kích động. Chàng mở to mắt nhìn ông Vọng. Thế là những điều uất ức chứa chất trong lòng bấy lâu nay, lập tức được tuôn ra ào ào:
- Cha nói thà không sinh ra con còn tốt hơn à? Cha tưởng con sung sướng khi được làm con của cha à? Con không

biết phân biệt phải trái, hay cha không biết đúng hay sai. Cha đừng coi nhà họ Triển là cao sang. Trong con mắt của con, nó không khác gì một cái nhà thương trị bệnh truyền nhiễm có rất nhiều vi trùng! Cha tưởng con tự hào khi được mang họ Triển hay sao? Đó là nỗi đau khổ con không sao chịu đựng nổi! Chính vì cái đó con phải trả một giá rất đắt. Cha biết không... biết không?

Ông Vọng tức giận, đầu óc choáng váng:

- Đồ mất dạy, mày nói gì lạ vậy? Chính mày đã bị ma qủy ám ảnh mới mạt sát nhà họ Triển như vậy! Từ ngày mày về nhà đến nay, tao vô cùng quý trọng, nhưng mày cứ làm cho tao thất vọng hoài! Bây giờ thì tao nhìn rõ mày lắm rồi! Đúng như lời thằng Tường nói, mày chỉ là một tên ngụy công tử, giả thanh cao. Mày đam mê, mày trụy lạc, mày vô trách nhiệm, không có lương tâm. Tao cảm thấy nhục nhã vì có đứa con như mày!

Bà Huệ và Thiên Hồng cũng kinh hoàng. Bọn gia nhân và a hoàn vây kín trước cửa.

Vân Phi đau khổ nhìn ông Vọng. Chàng giận quá khiến vết thương nhức nhối, sắc mặt trắng bệch.

- Thưa cha! Hôm nay cha đã nói với con những lời như vậy, con xin giải quyết đến cùng. Bây giờ con không còn câu nệ mình họ gì, tên gì nữa! Con sẽ dọn đồ ra khỏi nhà

này ngay! Lần trước con đi bốn năm, lần này, con sẽ không trở về nữa! Từ nay về sau, cha chỉ có một đứa con, cha hãy trân trọng nó. Bởi vì con không còn là họ Triển nữa!

Bà Huệ hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, trong lòng sung sướng vô cùng, nhưng vẫn the thé:

- Chao ôi, anh hai nói như thật! Anh hai mà bỏ được tài sản ở cái nhà này à? Bỏ được đám đất bên Khê Khẩu à? Bỏ được sáu Tiền trang trong thị trấn này à?

Bà Nhàn túm chặt vạt áo trước ngực, thở không ra hơi, rên rỉ:

- Vân Phi! Con bỏ mẹ Ở đây à? Con dám đi một lần nữa à?

Vân Phi nhìn mẹ hiền, đau khổ nói:

- Mẹ! Con xin lỗi! Nhà này không bằng lòng chứa chấp con, mà con cũng không thể chịu đựng được nữa! - Chàng quay sang ông Vọng - Con sẽ về tính toán sổ sách của Tiền trang ở phố Hổ Đầu. Con nhất định sẽ lấy đám đất bên Khê Khẩu, không bao giờ chịu trao ra đâu, tùy ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Hiện nay bằng khoán đất ở trong tay con rồi. Nhà họ Triển nợ người ta một mạng người, sớm muộn con sẽ tìm cách trả lại cho họ một Ký Ngạo Sơn Trang! Con xin đi đây!

Vân Phi nói xong, lập tức quay bước đi ngay Bà Nhàn vội đuổi theo, gào la thảm thiết:

- Vân Phi! Con còn có mẹ chứ không phải chỉ có cha đâu! Vân Phị.. hãy nghe lời mẹ, chờ mẹ một lát...

Bà đuổi theo, bỗng cảm thấy nghẹn thở, hai mắt tối sầm. Bà giơ tay chống vào cái bàn ở bên cạnh, xô ngã cái tràng kỷ, kéo theo những tiếng kêu leng keng của những ly tách rớt xuống đất, rồi bà cũng ngã theo.

Vú Tề và Thiên Hồng từ hai hướng khác nhau chạy tới, quỳ xuống cạnh bà Nhàn. Vú Tề kinh hoàng gọi to:

- Bà chủ! Bà hãy tỉnh dậy!

Thiên Hồng cũng hoảng hốt kêu lên:

- Mẹ lớn! Mẹ hãy tỉnh dậy!

Vân Phi quay lại thấy mẹ hiền ngã xuống đất, chàng sợ hết hồn, gào thét thê thảm:

- Mẹ! Mẹ.. m... ẹ!...

Bà Nhàn lâm bệnh. Ông Vọng sai người đi mời thầy lang tới chẩn mạch cho bà. Sau khi chẩn mạch, thầy lang thận trọng nói với ông Vọng và Vân Phi:

- Bệnh tình của bà chủ vốn đã trầm trọng, bấy lâu nay trụ được là nhờ đầu óc thoải mái. Những người mắc chứng bệnh này mà bị kích thích quá độ, hay tinh thần xúc động thì vô cùng nguy hiểm, cho nên đầu óc lúc nào cũng phải

thoải mái, yên tĩnh nghỉ ngơi, mới bảo đảm sức khỏe! Bây giờ tôi kê toa thuốc bổ khí hoạt huyết, còn muốn cho bà chủ khoẻ mạnh, phải làm sao cho đầu óc bà thảnh thơi, không phải suy nghĩ gì quá đáng mới được!

Vân Phi vội hỏi:

- Thưa thầy! Xin thầy cho biết mẹ tôi có nguy hiểm đến tánh mạng không?

- Những người mắc chứng bệnh này, thường phải vật lộn với tử thần từng ngày từng giờ, được ngày nào hay ngày đó. Gần đây bà khỏe hơn năm ngoái nhiều, chỉ sợ đột nhiên sẽ gục xuống. Người nhà cần phải luôn quây quần bên bà nhiều hơn nữa!

Vân Phi bàng hoàng. Ông Vọng bải hoải tinh thần. Cha con lặng lẽ nhìn nhau với ánh mắt đầy ân hận.

Mãi chiều tối hôm đó bà Nhàn mới tỉnh dậy. Khi tỉnh, bà lập tức gào lên kinh hoàng:

- Vân Phi! Vân Phi!

Vân Phi ngồi bên gường, nhìn mẹ với ánh mắt vừa lo sợ vừa hối hận. Mẹ chàng ngã bệnh, chàng không có thì giờ và sức lực lo chuyện của chị em Vũ Phượng. Nghe mẹ hiền gọi, chàng cúi đầu nhìn mẹ:

- Mẹ! Con đây! Con chưa đi đâu cả!

Bà Nhàn thở phào, tự trấn tĩnh, mỉm cười nhìn con trai:

- Mẹ không có chuyện gì đâu, con đừng lọ Vừa rồi hốt hoảng quá, thở không được, nên mới bị vậy thôi. Nghỉ ngơi ít lâu sẽ khoẻ ngay!

Vân Phi đau khổ vô cùng, nhưng không dám để mẹ nhìn thấy. Nghe mẹ nói, chàng gật đầu, giọng đau khổ:

- Cũng tại con không phải, mới làm cho mẹ hốt hoảng. Quả thật con là đứa bất hiếu.

Bà Nhàn đưa tay ra cầm lấy bàn tay con trai, giọng khẩn thiết:

- Con đừng giận cha nữa! Cha con chỉ nói ngoài miệng, trong bụng không có gì. Ông ấy tính tình nóng nảy, hễ bực tức chuyện gì là nói những lời khiến người khác đau khổ. Con cũng có lúc như vậy. Bởi vậy, mỗi lần cha con xung đột thì không sao kìm hãm lại được! Nhưng... quả thật cha con là người rất nhiệt tình, rất lương thiện, chỉ không khéo biểu lộ ra mà thôi...

Giữa lúc hai mẹ con đang chuyện trò với nhau, ông Vọng đến ngoài cửa, đang định bước vô phòng. Nghe vợ nói chuyện với con trai, bất giác ông dừng chân lại lắng nghe.

Vân Phi uể oải hỏi:

- Cha con như vậy à? Quả thật con chưa hề biết điều đó. Không lẽ mẹ chưa hề giận cha hay sao?

- Có một lần mẹ giận cha con vô cùng.

- Chỉ một lần thôi à? Khi nào?
- Đó là lần cách đây bốn năm, hai cha con cãi nhau, cha con chửi đến nỗi con bỏ nhà ra đi!
Vân Phi xúc động quá:
- Còn những chuyện khác thì sao? Con cứ nghĩ cha đối xử với mẹ không tốt. Cha thường ăn ở bên dì Huệ, rất lãnh đạm với mẹ. Con không hiểu nổi cuộc sống hôn nhân và tình cảm như vậy. Con cảm thấy cha không nhiệt tình như mẹ nói, nhiều khi con thấy cha vô cùng chuyên quyền và ác nghiệt.
- Không phải vậy đâu! Tình cảm trai gái thời cha mẹ không như các con bây giờ. Cha mẹ thầm kín, bảo thủ, bao nhiêu cảm giác đều giấu kín trong lòng. Từ ngày mẹ sinh ra con, người không được khoẻ mạnh, nên đã ép cha con cưới dì Huệ!
- Thật thế à? Con chưa hề biết chuyện đó! Tại sao mẹ lại phải làm như vậy? Tình cảm là của riêng mình cơ mà?
- Thời đại của mẹ, không kiếm vợ nhỏ cho chồng thì không phải là người vợ hiền.
- Tại sao mẹ lại muốn có cái tiếng là người vợ hiền?
- Không phải. Mẹ ... chỉ muốn cho cha con vui vẻ. Mẹ rất yêu cha con, vô cùng tôn trọng ông ấy! Không phải người ta vẫn nói “chồng là trời” à?

Ông Vọng đứng ngoài cửa nghe vợ nói vậy, vô cùng hồi hộp và hết sức cảm động. Vân Phi thở dài. Bà Nhàn lại nói như van xin:

- Vân Phi! Con không nên có thành kiến với cha con. Xưa nay cha con vẫn thương con hơn Vân Tường! Chỉ có con gạt ông ấy ra ngoài mà thôi.

- Con không gạt cha ra, chính cha gạt con ra khỏi gia đình.

- Con hãy vì mẹ mà làm lành với cha con! Con nên biết rằng, khi cha con nói những câu quyết liệt như vậy, cha con còn đau khổ hơn con nhiều, bởi vì con còn trẻ, trong cuộc sống còn có nhiều công việc chờ con, còn cha con nay đã già rồi, nhiều việc kham không nổi. Con mất đi một người cha không trầm trọng bằng ông ấy mất đi một đứa con! Trong lòng cha con, không bao giờ ông ấy muốn mất con cả.

Những lời bà Nhàn nói thấm sâu vào lòng ông Vọng. Bỗng đôi mắt ông đẫm lệ. Ông đưa tay lau nước mắt, bỏ ý định đến thăm vợ, lặng lẽ quay bước.

Sau một thời gian suy nghĩ, tối hôm đó, ông bước vô phòng Vân Phi, nhìn con trai với ánh mắt đau khổ và cố kiềm chế mọi bực dọc, rồi nói với chàng, vẻ thương tâm:

- Cha nói chuyện với thầy lang rất lâu. Ông ấy nói, nếu mẹ con qua khỏi năm nay, sức khoẻ sẽ khá hơn nhiều. Vân

Phi... chúng ta nên nghĩ đến mẹ con... cha con mình hãy xử hòa!

Vân Phi xúc động quá. Chàng ngẩng đầu chăm chú nhìn cha, thở dài. Ông Vọng lại nói tiếp với giọng hết sức dịu hiền:

- Cha biết hôm nay cha đã nói những lời khiến con tức giận, nhưng mà con cũng nói lại nhiều lời khiến cha không chịu nổi! Rất may, cha là cha, con là con. Làm con nên nhường nhịn cha có phải không? Thời cha làm con, ông nội con cũng rất chuyên quyền. Xưa nay cha chưa bao giờ dám nói "không" với ông nội. Thời đại bây giờ khác xưa lắm rồi, các con ầm ỹ với cha, cha cũng phải ráng chịu. Cũng có lúc không tránh khỏi va chạm.

Vân Phi cảm thấy đó là điều không bao giờ chàng nghĩ đến. Không ngờ cũng có lúc cha chàng dịu dàng như vậy. Bỗng chàng thấy xót xa trong lòng:

- Thưa cha, con xin lỗi! Hôm nay con quá lỗ mãng! Lẽ ra phải nói chuyện tử tế với cha mới phải!

- Cha hiểu cá tính của con hơn ai hết. Bốn năm về trước, cha chỉ nói mỗi câu: "Sinh ra của nợ", con đã lặng lẽ bỏ nhà ra đi. Lần này, trong lúc tâm trạng con không được thăng bằng, nhất định càng trầm trọng hơn. Cha nghĩ, cha thật là hồ đồ. Thật ra thì... thật ra thì... - Ông ấp úng -

Không có gì hơn đứa con của mình cả!
Vân Phi xúc động ngẩng đầu lên, ruột gan chàng nóng bừng bừng:
- Thưa cha! Cha có thể nói ra được những lời như vậy, dù hôm nay con có chuyện gì bực tức ghê gớm lắm, cũng phải xin nén xuống tận đáy lòng. Con hiểu hết những lời cha nói. Nhưng mà...
Ông Vọng như trút được gánh nặng, tiếp lời:
- Chuyện hai cô gái họ Tiêu, mấy hôm nữa cha sẽ đi rút đơn về. Có điều đã nói "niêm phong miệng" rồi, cũng phải chờ mấy hôm nữa, bằng không, cảnh sát người ta nói mình đùa giỡn với họ. Hai cô đó trở mặt cha mà chửi bới, có bị phạt mấy ngày cũng đáng.
- Cha vui lòng rút đơn về khiến con cảm kích vô cùng. Sớm muộn vài ba ngày có ăn nhằm gì đâu. Dù sao chúng ta cũng không nên có thái độ khắc nghiệt, dồn hai cô gái nghèo khổ đó vào đường cùng...
- Cha có thể làm đến đó và chỉ có thế mà thôi. Cha rút đơn kiện không có nghĩa là cha chấp nhận các cô đó! - Ông Vọng cau mày - Cha không muốn nghe chuyện ân oán giữa hai cô đó với nhà họ Triển, nếu họ nhắc mãi chuyện này, chúng ta đành phải coi họ là kẻ thù! Dù chúng ta có rộng lượng mấy đi nữa cũng không thể coi họ là bạn

được, càng không thể nói đến những quan hệ khác!

- Con cũng nghĩ là không thể yêu cầu cha điều gì khác hơn nữa!

- Còn một chuyện nữa, sau khi rút đơn, con phải bảo đảm với cha, hai cô đó không được hát hò gì về nhà họ Triển nữa!

- Con xin bảo đảm!

- Cứ vậy đi! - Ông nhìn con trai, giọng hết sức tình cảm - Nhớ dành nhiều thì giờ săn sóc mẹ con!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 16

Vũ Phượng không biết bà Nhàn ngã bệnh, Vân Phi suốt ngày hầu hạ mẹ, không sao đến với nàng được, càng không biết chàng đã giải quyết xong chuyện "niêm phong miệng", cứ ngồi chờ đợi hoài. Trước khi nàng nhận được tin của Vân Phi, ông Trịnh nghe nói hai chị em bị "niêm phong miệng", vội cùng chị Hoa đến thăm hai nàng.

Nhìn Vũ Quyên một lúc, ông Trịnh nói:

- Chuyện này xảy ra đã cho hai chị em cô một bài học. Cô Vũ Quyên làm việc gì cũng không nghĩ trước lường sau, bây giờ mới rắc rối thế này.

Vũ Quyên bực bội:

- Dù sao thì mối thù giữa tôi và tên "Cú Đêm Họ Triển" cũng sâu sắc vô cùng, thế nào cũng có ngày tôi thanh toán món nợ này!

- Em Quyên lại chứng nào tật ấy. Lần trước bị nó gạt rồi

mà vẫn không chừa! - Chị Hoa vừa nói vừa nhìn ông Trịnh
- Ông xem nên giải quyết như thế nào?
- Có khi tôi phải ra mặt chứ biết làm thế nào bây giờ!
Vũ Quyên hầm hầm, nhìn ông Trịnh, nói to:
- Họ Triển chúng nó bắt nạt hai đứa con gái chân yếu tay mềm, không nói làm gì, đằng này lại còn dám trêu chọc ông chủ Trịnh, quả thật chúng không coi ai ra gì. Thị trấn Đồng Thành này ai cũng biết ông đỡ đầu Đãi Nguyệt Lâu và giúp đỡ hai chị em chúng tôi, vậy mà cảnh sát còn dám đến dán cáo thị Ở nơi này, quả thật chúng coi thường ông chủ Trịnh quá. Đúng là chúng ăn hiếp mọi người một cách quá đáng!
Ông Trịnh nhìn Vũ Quyên mỉm cười:
- Cô Quyên định “mượn dao giết người” đó à?
Vũ Quyên làm ra vẻ ngớ ngẩn:
- Ông nói gì tôi không hiểu.
Ông Trịnh nhìn Vũ Quyên, gật đầu:
- Cô Quyên thật là thông minh! Thị trấn Đồng Thành này xưa nay vẫn phân chia “Triển Nam, Trịnh Bắc”. Chúng tôi sống yên ổn với nhau mấy chục năm rồi không xảy ra chuyện gì, nay không chừng vì chuyện của hai chị em cô mà hai bên sẽ bất hòa với nhau cũng nên!
Chị Hoa lo lắng lắc đầu:

- Chúng ta mở cao lâu tửu điếm phải dựa vào bạn bè, khách khứa mới sống nổi, tốt nhất là không nên gây chuyện xích mích! - Chị quay sang Vũ Phượng - Em thử đoán xem, cái anh chàng Triển Vân Phi đó có thuyết phục nổi ông già gỡ tờ cáo thị đó không?
- Em không biết! Em nghĩ thế nào anh ấy cũng tìm đủ mọi cách nói với cha anh ấy. Anh về nhà đã nửa ngày rồi, nếu có tin gì thế nào cũng báo cho chúng ta biết. Nếu anh không đến được thì cũng cho A Siêu đến. Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, em cũng không biết thế nào nữa!
Ông Trịnh nói:
- Nghe nói ông Vọng chỉ thương cậu ba, không hạp với cậu hai, nếu cậu ba nói với ông ta, may ra còn hy vọng.
Vũ Quyên nhấp nháy đôi mắt, chăm chú nhìn ông Trịnh:
- Thế lực "bên Bắc" không mạnh bằng "bên Nam" à? Có phải ông sợ mang tội với nhà họ Triển không?
Ông Trịnh thay đổi sắc mặt:
- Cô nói thế là sao?
- Tôi chỉ muốn hỏi, tại sao sở cảnh sát lại bị họ giật dây mà không nể nang gì ông cả?
- Ai nói với cô họ giật dây được sở cảnh sát?
- Nếu vậy... tại sao ông không sai người gỡ tờ cáo thị đó đi Nếu tờ cáo thị còn dán ở đó không phải làm cho ông mất

mặt à?
- Cô có hiểu luật pháp nhà nước không? Chỉ có sở cảnh sát mới có thể gỡ những tờ cáo thị do họ niêm yết, bằng không sẽ phạm tội. Nếu ai muốn làm gì thì làm, chắc chắn thị trấn Đồng Thành này sẽ loạn tọ - Ông đi lại hai vòng rồi dừng lại nhìn hai chị em Vũ Phượng - Được rồi! Các cô không phải lo chuyện này nữa! Bây giờ hai cô cứ nghỉ dăm ba ngày, ít lâu nữa tôi sẽ cho hai cô lên sân khấu, không những thế, tôi còn cho quảng cáo rùm beng để lấy lại thể diện cho hai cộ Như vậy có được không?
Vũ Quyên mừng lắm, tươi cười nhìn ông Trịnh:
- Tôi biết thế nào ông cũng có cách, bằng không, làm sao người ta lại gọi là “Trịnh Bắc”? - Nàng bước đến vỗ vai ông nũng nịu - Ông hãy cho họ biết tay, đừng để họ tưởng ông là kẻ dễ bị ăn hiếp. Không những thế, ông phải làm thế nào cho cảnh sát niêm phong hết tiền trang, tiệm lương thực, tiệm tạp hóa hay bất cứ cái gì của nhà họ Triển.
Ông Trịnh nhìn Vũ Quyên vừa bực bội vừa buồn cười, rồi đưa tay nhéo cằm nàng:
- Cái con quỷ tinh ranh này giỏi lắm! Lúc nào cũng muốn ta báo thù cho hai chị em phải không?
Vũ Quyên cười co người lại:

- Mối thù của chúng tôi báo được hay không là chuyện nhỏ, người ta coi thường ông chủ Trịnh mới là chuyện lớn! Nhà họ Triển huênh hoang ở phiá nam thị trấn Đồng Thành cũng đủ rồi, bây giờ lại muốn quấy phá Đãi Nguyệt Lâu ở phiá bắc, ông không quan tâm đến chuyện này hay sao? - Nàng nhìn thẳng vào ông Trịnh - Nếu tôi là ông, không bao giờ im hơi lặng tiếng như vậy!

Chị Hoa đập vào người Vũ Quyên:

- Nói vừa thôi! Lòng dạ em như thế nào ai cũng biết hết rồi! “Nam” và “Bắc” xung đột với nhau, có lợi gì cho em cơ chứ? Em tưởng ông chủ Trịnh nghe em nói khích như vậy, lập tức chạy đi liều mạng với người ta à? Đừng hòng!

Ông Trịnh nhấp nháy mắt, mỉm cười:

- Tuy vậy, những lời cô Quyên nói cũng đúng phần nào! - Ông lại nhìn Vũ Quyên nói bóng nói gió - Cô có hiểu ý nghĩa của câu nói: “Đường còn dài, hãy đi từ từ, đi lẹ quá có ngày vấp ngã” không? Bây giờ tôi còn có việc, không thể nói chuyện với các cô nữa! - Ra đến cửa, ông quay đầu lại nói - Sở cảnh sát chỉ cấm các cô ca hát, không cấm các cô đến Đãi Nguyệt Lâu! Cô Quyên, nếu không lên sân khấu thì đến coi tôi đánh bài vậy. Cô là phúc tinh của tôi đó mà!

- Dạ vâng! - Vũ Quyên nói oang oang.

Ông Trịnh và chị Hoa đi rồi, Vũ Phượng nhìn em gái lắc đầu. Vũ Quyên trợn tròn mắt:

- Chị muốn nói gì với em phải không?

- Cẩn thận, đừng đùa với lửa!

- Muộn quá rồi chị hai ạ! Từ ngày Ký Ngạo Sơn Trang bị thiêu cháy, ở đâu cũng là lửa, không đùa cũng không được! - Nàng nói giọng quả quyết - Chị coi, “Tô tướng công” của chị có ăn nhằm gì đâu, nếu không bám lấy ông Trịnh, chị em mình chỉ có uống nước khe Ngọc Đới mà sống!

Vũ Phượng im lặng. Đúng! Không hiểu “Tô tướng công” của nàng đang ở đâu, làm gì?

oOo

Vân Phi suốt ngày quanh quẩn bên bà Nhàn, không dám rời khỏi mẹ.

Cơn bệnh bất ngờ của bà đã chấm dứt cuộc tranh luận quyết liệt giữa ông Vọng và Vân Phị Có thể nói đó là cơ hội giúp hai cha con nhịn nhau một lần nữa, mặc dù không tránh khỏi tổn thương. Nhưng đối với Vân Tường, quả thật là cay đắng vô cùng. Cực nhọc lắm, hắn mới tìm cách đuổi được Vân Phi ra khỏi nhà, bây giờ hai cha con lại nhịn nhau, xem chừng bao công sức của hắn lại tan như bọt xà bông.

Thiên Ngưu cũng bực bội lắm. Hắn giận dữ nói:
- Chiêu khổ nhục kế của bà chủ thật là tuyệt. Cả buổi sáng nay, hết ông lang này đi, ông lang khác lại đến. Vân Phi nói đi vẫn không chịu đi. Ông chủ lại còn vô phòng nói với anh ta ở lại chăm sóc bà chủ. Không những thế, ông còn nói với cha tôi, chờ dăm ba bữa nữa sẽ lên sở cảnh sát rút đơn xin "niêm phong miệng" của hai cô gái họ Tiêu, cậu xem, qua chiêu đó của bà chủ, chắc chắn là Vân Phi "chết đi sống lại".
Thiên Hồng vừa pha trà vừa lắng nghe anh trai nói chuyện với chồng.
Vân Tường nghe Thiên Ngưu nói vậy nổi quạu:
- Tại sao lại như vậy? Thật là tức chết đi được, đúng là ông già quá nhu nhược! Đã mở miệng bảo hắn cút đi, lại còn giữ lại, thế là thế nào? Ông già đã làm cho bọn mình mừng hụt.
Rót đầy ly nước cho chồng, Thiên Hồng lại rót cho anh trai một lỵ Nghe hai anh em nói chuyện với nhau như vậy, bất giác nàng buột miệng nói rất dịu dàng:
- Mẹ lớn bệnh nặng chứ không phải là khổ nhục kế đâu! Anh Ngưu, từ nhỏ đến lớn chúng ta sống chung với nhau, tại sao bây giờ lại chia bè lập phái, đấu đá nhau kinh khủng như vậy? Tại sao mấy anh em không ngồi lại giải

quyết những chuyện xích mích? Anh hai cũng không phải là người khó gần gũi! Ai tốt với anh ấy một, anh ấy tốt lại mười...

Thiên Hồng chưa dứt lời, Vân Tường đã nhảy lên gào thét ầm ỹ:

- Anh nghe nó nói gì chưa? Trưa nay ở thư phòng, tao chưa hỏi tội mày đó. Nghe nói Vân Phi bỏ đi, đôi mắt đã thao láo nhìn về phiá hắn. Mẹ lớn vừa ngã xuống, mày là người chạy ra đỡ đầu tiên! Vậy thì mày có biết ai mới thật sự là mẹ chồng hay không? Bây giờ lại còn vung tay múa chân ca ngợi hắn là con người tử tế! Hắn tử tế thì tao với anh mày là đồ khốn nạn phải không?

Thiên Ngưu vội vàng đứng dậy can:

- Tại sao lại cãi nhau thế này? Thiên Hồng, em cũng không phải, những chuyện không đáng nói em cũng nói ra. Em cũng biết Vân Tường đang bực bội, ít mồm ít miệng không được à?

Nghe Thiên Ngưu nói vậy, Thiên Hồng hết sức ngạc nhiên, nàng nhìn anh trai:

- Anh Ngưu cũng trách em à? Các anh lúc nào cũng tìm cách hại Vân Phị Mẹ lớn hốt hoảng ngã bệnh, các anh vui lòng lắm hay sao? Anh Ngưu, anh có nhớ hồi chúng mình còn thơ ấu, mỗi khi cho anh Vân Phi và Vân Tường ăn

ngon, mặc quần áo đẹp, mẹ lớn không bao giờ quên anh em chúng mình! Chúng ta không trả được mối ân tình đó, lại còn đối xử với hai mẹ con họ như vậy, liệu có quá đáng hay không?

Vân Tường nhảy chồm lên:

- Thiên Ngưu! Anh có nghe nó nói những gì không? Cha và anh lúc nào cũng trách tôi đối xử với nó không tử tế, bây giờ thì anh nhìn thấy rồi đó! Trong lòng nó chỉ có cái thằng ngụy công tử đó. Từ sáng đến tối, chỉ nghĩ đến hắn, bênh vực hắn, làm sao tôi nhịn được.

Thiên Hồng đau khổ:

- Không phải như vậy! Hôm nay tôi không thể nhịn được mới nói, con người ta không nên ăn nói bừa bãi...

Vân Tường chồm đến túm lấy vai Thiên Hồng:

- Thế nào là ăn nói bừa bãi? Mày giải thích cho tao rõ! Tao bừa bãi cái gì, hãy nói cho tao nghe!

Thiên Hồng bị vặn ngược tay, đau quá, thở hổn hển, nhưng vẫn mạnh dạn nói:

- Cái đó anh hiểu rất rõ! Nếu anh ăn nói tử tế, phẩm chất đứng đắn, có tấm lòng rộng lượng, thì phải đối xử tử tế với những người xung quanh! Phải có tấm lòng nhân từ, anh mới làm gương cho con cái được.

Vân Tường ngơ ngác:

- Con cái gì?

Thiên Ngưu như hiểu được phần nào, bước tới nhìn Thiên hồng:

- Em có bầu rồi à? Thật không, thật không?

Thiên Hồng không biết đó là điều đáng vui hay đáng buồn, chỉ khẽ gật đầu:

- Có lẽ như vậy!

Thiên Ngưu vội vàng kéo tay Vân Tường ra khỏi em gái, hốt hoảng nói:

- Vân Tường! Lại còn không buông tay ra à?

Hắn buông tay, nhìn vợ chằm chằm:

- Có rồi à? Có bầu rồi à?

Thiên Hồng đau khổ gật đầu. Thiên Ngưu vội đỡ em gái ngồi xuống cái ghế bên cạnh, rồi ngẩng đầu nhìn Vân Tường. Một lúc sau hai người mới vui vẻ vỗ tay nhau.

Thiên Ngưu nói to:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Vân Tường sung sướng, ngẩng đầu nhìn lên trời gào to:

- Ông trời thương tôi! Ông trời thương tôi! Tôi phải đi nói cho ông bà già biết...

Thiên Hồng vội túm lấy áo chồng:

- Chờ ngày mai đi nhờ ông lang coi kỹ rồi nói có được không? Bây giờ vẫn chưa chắc chắn.

- Còn chờ gì nữa! Em nói có là có rồi.

Hắn bước vội ra khỏi phòng, băng qua vườn hoa, vừa đi vừa la lớn:

- Thiên Hồng có bầu, cha mẹ sắp được làm ông bà nội rồi! Chú Kỷ ơi, sắp được làm ông ngoại rồi! Ha ha... Thiên Hồng có bầu... cha mẹ Ơi, hãy đến đây lẹ lên! Có tin vui đây nè.

Nghe Vân Tường kêu la như vậy, ông Vọng, bà Huệ, ông Kỷ và đám gia nhân cũng như a hoàn đều xôn xao, chạy đến vây quanh hắn:

Ông Vọng vui vẻ hỏi:

- Con nói gì? Có thật Thiên Hồng có tin mừng rồi không?

- Thật... thật...

Bà Huệ tươi cười hớn hở liên tục gọi người làm:

- Cẩm Tú đâu... đi mời ông lang Chu về coi cho mợ ba lẹ lên! Con Liên vô nói với nhà bếp thịt con gà mái ghẹ tần ngay Chị Trương vào kho lấy loại đương quy và nhân sâm thượng hạng mang đến đây cho tôi!

Đám gia nhân và a hoàn tíu tít ngược xuôi.

Ông Kỷ hết sức kinh ngạc và vui mừng, vội kéo Thiên Ngưu ra hỏi với giọng lo lắng:

- Có đúng con Hồng có bầu không? Đừng để mọi người mừng hụt!

- Chính em Hồng nói với con và Vân Tường như vậy, chắc là đúng rồi! Nếu không đúng trăm phần trăm không bao giờ em nói ra đâu. Tính nó như vậy đó mà.

Ông Vọng nghe Thiên Ngưu nói với ông Kỷ như vậy, lại càng vui sướng hơn, bèn thân mật kéo tay ông Kỷ, nói:

- Anh xui, quả thật là một tin vui mừng hết sẩy! Năm nay tôi năm lăm tuổi, mái tóc đã bạc trắng, mới được bồng đứa cháu nội! Thằng Phi đến nay vẫn chưa tục duyên, may mà thằng Tường kết hôn cùng Thiên Hồng...Anh xui này, chúng ta phải mở tiệc ăn mừng, mở tiệc ăn mừng...

Vân Tường vui sướng vô cùng, lòng dạ hả hệ Hắn tươi cười nói với ông Vọng:

- Thưa cha, cha muốn bồng cháu nội có khó gì đâu, mỗi năm chúng con đẻ cho cha một đứa. Không phải trông mong vào anh Phi nữa, trông vào con đây cũng đủ rồi.

Bà Huệ cười tít mắt, hở cả hai hàm răng:

- Phải... phải... sang năm đẻ một đứa, năm sau nữa lại đẻ thêm đứa khác!

Ông Vọng vui sướng, tươi cười hớn hở:

- Dù sao thì nhà ta cũng có tin vui, khiến cho tôi xua tan được bao nhiêu điều phiền muộn!

Vân Tường lại càng huênh hoang:

- Thưa cha... Có con, cha không phải buồn phiền gì nữa!

Con hứa sẽ làm cho nhà ta tiếng tăm lừng lẫy, truyền từ đời này sang đời khác!

Khuôn viên nhà họ Triển lại tưng bừng, ồn ào và náo nhiệt. Bọn gia nhân và a hoàn cũng đến chúc mừng ông bà chủ.

Vân Phi nghe tiếng ồn ào vội đứng ở cửa sổ phòng bà Nhàn nhìncảnh tượng rộn rịp bên ngoài. Vú Tề đỡ bà Nhàn đến trước cửa sổ nhìn ra.

Khi quay đầu lại nhìn thấy mẹ đứng ở cửa sổ, Vân Phi hốt hoảng nói:

- Tại sao mẹ lại dậy?

Bà Nhàn uể oải hé nụ cười:

- Mẹ bớt nhiều rồi, con không phải lo cho mẹ nữa! - Bà nhìn con trai với ánh mắt tràn trề hy vọng - Mẹ mong con... cũng cho mẹ bồng cháu. Mẹ chỉ sơ.... không được nhìn thấy nó!

Vân Phi bàng hoàng. Chàng nghĩ thầm: Mẹ không còn sống được bao lâu nữa, mình và Vũ Phượng lại chưa ra gì, đứa cháu nội mẹ muốn bồng còn ở đâu đâu. Thật đáng thương cho mẹ, đáng thương cho giấc mơ tuy bé nhỏ nhưng lại không thể thực hiện được! Một nỗi buồn man mác tràn ngập lòng chàng.

Sang ngày thứ ba, bệnh tình bà Nhàn thuyên giảm, Vân Phi mới có thì giờ đi thăm Vũ Phượng.

Thấy chàng đến, Vũ Phượng vừa mừng vừa lo.

- Sáng sớm thế này anh đến đây làm gì? Tối qua A Siêu đến đây nói cho em biết tình hình ở bên nhà. Không dễ gì cha anh bằng lòng rút đơn kiện. Chúng em nghỉ thêm dăm ba bữa cũng không hề chị Chị Hoa đã hứa với chúng em là không trừ lương trong mấy ngày nghỉ. Mẹ bệnh, tại sao anh không ở nhà chăm nom, lại còn đến đây làm gì? Có phải bà bệnh nặng lắm không?

- Không đến đây thăm em, lòng dạ anh cứ bồn chồn. Mẹ anh cần nghỉ ngơi, đầu óc cần thảnh thơi, nếu anh ngồi mãi bên cạnh, có khi bà không được thoải mái. Vú Tề nói mặt anh âu sầu ủ rủ, sẽ làm cho mẹ bệnh thêm, nên đã đuổi anh đến đây.

Vũ Phượng lo lắng hỏi:

- Mẹ anh bệnh gì?

- Tây y nói trong bao tử có bướu ác tính. Đông y nói trong bụng có cục thịt thừa. Dù là gì đi nữa thì cũng có bệnh trong người.

- Có cách nào chữa được không?

Vân Phi lặng lẽ lắc đầu.

Cu Năm đeo cặp sách đứng ở góc sân chuyện trò với A Siêu được một lúc thì đi học, A Siêu đuổi theo nói to:

- Em đừng có nhịn chúng, nếu cứ nhịn hoài sẽ thành thói

quen, người khác sẽ cho em là đồ nhát gan! Cứ đánh mạnh, không hề gì đâu.

Vũ Quyên từ trong nhà chạy ra:

- A Siêu, tại sao anh cứ dạy nó đi đánh lộn với đứa khác? Chúng tôi cho nó đi học, không phải đi gây lộn!

A Siêu bực bội nói:

- Nhưng bạn học cứ ăn hiếp nó, không đánh không được!

Vũ Quyên kinh hoàng, túm lấy người cu Năm:

- Bạn học ăn hiếp em à? Chúng ăn hiếp em như thế nào?

Cu Năm vừa cựa quậy vừa che giấu:

- Đâu có... đâu có!

Vũ Phượng cũng hỏi:

- Ăn hiếp ra làm sao? Đứa nào ăn hiếp em? Có người đánh chửi em à?

- Không... không... em nói không có là không có!

Vũ Quyên trợn tròn mắt nhìn cu Năm:

- Em thật kỳ quặc, có chuyện gì cũng nói với A Siêu, không nói với hai chị!

- Vì anh Siêu là đàn ông, hai chị đều là đàn bà!

Vũ Quyên gào to:

- Đúng là có kẻ ăn hiếp em! Em đừng làm cho các chị lo lắng, hãy nói đi!

Vân Phi hỏi A Siêu:

- Chuyện gì đó?

A Siêu nhìn cu Năm, không nói năng gì. Cu Năm biết không thể giấu được nữa, bèn giậm chân:

- Mấy đứa học cùng lớp cứ nói... cứ nói...

Vũ Quyên hỏi:

- Chúng nói gì?

- Nói xấu hai chị! Chúng nói mấy cô gái đi hát đều là người không đứng đắn...

Vũ Quyên nổi giận, kéo cu Năm đi:

- Đứa nào nói? Chị đi với em đến trường hỏi chúng nó xem.

A Siêu cản lại:

- Tôi đi còn được việc hơn cô!

- Anh lấy tư cách gì mà đi?

- Tôi là “đại ca” của cu Năm, là bạn bè của các cô

Cu Năm hốt hoảng gào to:

- Không cần ai đi cả. Em có thể đối phó được với chúng nó. Anh Siêu đã dạy cho em mấy chiêu rồi. Nếu đánh lộn, em sẽ đánh cho chúng nhừ tử. Nếu anh Siêu hay chị ba đi cùng, chúng nó sẽ cười em.

Vân Phi gật đầu:

- Cu Năm nói đúng! Nhà trường như một xã hội nhỏ bé, có mặt tốt cũng có mặt xấu. Bất luận tốt hay xấu, đều phải do

cu Năm đương đầu với nó.
Cu Năm ưỡn ngực, kéo sợi dây đeo cái cặp sách, trông như sắp ra trận:
- Em đi đây!
Vũ Phượng và Vũ Quyên bồn chồn lo lắng, hốt hoảng chạy ra cửa. Vũ Phượng hỏi:
- Thầy cô giáo cũng mặc kệ à?
- Thưa với thầy cô giáo là đồ hèn... em không phải là hạng người đó.
Nó xong hắn ưởn ngực hùng hổ bước về phiá trước.
Chờ cu Năm đi xa rồi, A Siêu mới nói với hai chị em:
- Để tôi đi theo nó, hai cô cứ yên tâm! Tôi sẽ theo ở phía sau, nếu nó đối chọi được thì thôi, bằng không, tôi không để cho nó bị ăn hiếp đâu.
Nói xong hắn đi theo cu Năm. Vũ Quyên bực bội bước vô nhà. Vân Phi nhìn Vũ Phượng đang cúi đầu, mặt mày ủ rũ, vội vàng an ủi:
- Không nên vì dăm ba chuyện vặt đó mà hoang mang lo lắng. Mặc cho người ta muốn nói gì, phẩm chất và đạo đức của mình cao thượng là được rồi!
Vũ Phượng vẫn cúi đầu, nói khẽ:
- Cuộc sống thật là tàn nhẫn! Nhiều người đã có ấn tượng xấu về chúng em như bạn học của cu Năm!

Vân Phi bàng hoàng. Chàng biết những điều nàng nói hết sức chân thật, đành phải lặng thinh.

Chẳng bao lâu, A Siêu trở về, xua tan nỗi buồn phiền của Vũ Phượng. Vừa bước vô cửa, hắn đã tươi cười hớn hở, khua tay múa chân, khoe khoang:

- Cu Năm thật oai hùng. Một cú đấm, một cái đạp và cú húc đầu của nó đã đánh gục ba đứa bạn cùng lớp. Đứa nào cũng sưng mặt, kêu la ầm ỹ. Tất nhiên nó cũng bị đánh, nhưng không để cho ba đứa đó giành phần thắng! Nó đánh giỏi lắm! Xứng đáng là đệ tử giỏi của tôi. Đúng là không uổng công dạy nó trong mấy tháng qua. Sau này nó sẽ là nhân tài võ công!

Vân Phi, Vũ Phượng, Vũ Quyên, nhỏ Tư và nhỏ Út chăm chú nghe những lời A Siêu nói. Nhỏ Út khâm phục nói:

- Oà... anh Năm thật là ghê gớm!

Vũ Quyên tỏ vẻ hoài nghi:

- Anh có khoa trương chút nào không? Một mình nó sao đánh nổi ba đứa?

- Tôi theo sau mà để nó thua à? Nếu nó đánh không lại, nhất định tôi xông ra hộ một tay ngay.

Vũ Phượng hốt hoảng:

- Nếu nó gây thù oán với bạn bè, sau này sẽ như thế nào? Ngày nào cũng đánh nhau à?

A Siêu ca ngợi cu Năm:

- Tiêu cô nương không phải lo. Nó là đứa giỏi ứng phó trong mọi tình huống! Khi chúng nó đánh nhau xong, một thầy giáo bước ra hỏi tại sao lại đánh nhau, cu Năm nhận hết mọi tội lỗi về mình. Nó không nói bị bạn học ăn hiếp, mà nói cả bọn cùng luyện võ với nhau. Thật là dũng cảm, tình nghĩa và lanh trí khôn. Từ đó mấy đứa bị cu Năm thu phục. Tôi chắc sau này không đứa nào ăn hiếp nó nữa!

Vũ Quyên nói:

- Chắc anh cũng phục nó rồi mới thao thao bất tuyệt như vậy?

A Siêu dương dương tự đắc, vui vẻ nói:

- Cu Năm chỉ mới mười tuổi đã khiến tôi khâm phục vô cùng!

Nghe A Siêu nói vậy, Vũ Quyên xúc động trong lòng:

- Hình như anh và cu Năm có duyên phận với nhau. Tôi giao cho anh đó, hãy chăm sóc nó cẩn thận!

A Siêu nhìn Vũ Quyên cười hì hì:

- Như vậy là mọi hiềm khích giữa cô và chúng tôi đều xóa tan hết?

- Tôi không thể căm giận người săn sóc em trai của tôi!

Vân Phi lập tức tiếp lời với thái độ hết sức chân thành:

- Vậy thì cô còn giận người yêu chị cô tha thiết nữa

không?
Vũ Quyên bàng hoàng. Nàng ngẩng đầu nhìn Vân Phi và chị gái:
- Em không đấu nổi với anh chị nên đã đầu hàng từ lâu rồi.
- Nàng chăm chú nhìn Vân Phi nói - Em chỉ bằng lòng anh Tô Mộ Bạch chứ không bằng lòng tên Triển Vân Phi đâu! Nếu có một ngày, anh cư xử không tốt với chị Vũ Phượng, em sẽ đâm cho anh một mũi dao. Người em khỏe mạnh, mũi dao đó không như mũi dao gãi ngứa của chị Vũ Phượng đâu! Còn làm sao để anh chỉ là Tô Mộ Bạch, không phải Triển Vân Phi , đó là chuyện riêng của anh!
Vân Phi buồn rầu nhìn Vũ Phượng, nàng chỉ mỉm cười:
- Hôm qua em vừa học được một câu nói rất hay: “Đường còn dài, phải đi từ từ, đi vội sẽ vấp ngã!”
Nghe người yêu nói vậy Vân Phi cảm thấy bàng hoàng, trầm ngâm suy nghĩ.
Vũ Quyên nghe chị hai nói vậy cũng nôn nao trong lòng, cúi đầu tư lự.
Tối hôm đó, Vân Tường cùng Thiên Ngưu dẫn theo vài đứa tùy tòng đến trước cửa tiệm cao lâu Đãi Nguyệt Lâu, quát tháo ầm ỹ:
- Kim Ngân Hoạ.. Vũ Quyên... Vũ Phượng! Ta đến để giải cứu các người đây. Từ nay lệnh “niêm phong miệng” được

hủy bỏ. Các người không ra mà tạ Ơn hay sao. May mà ta cầu xin ông già chọ..

Vân Tường vừa quát tháo vừa ngước mắt nhìn lên tường. Khi không thấy tờ cáo thị dán trước cửa, thì bàng hoàng ngơ ngác. Hắn lắng tai, bỗng nghe tiếng hát của chị em Vũ Phượng từ bên trong vọng ra, lại càng kinh ngạc hơn nữa, bèn đảo mắt nhìn Thiên Ngưu:

- Kẻ nào dám gỡ tờ cáo thị này thật là to gan? Ai cho phép chị em chúng nó tiếp tục hát? Chú Kỷ nói tối nay mới tuyên bố bỏ lệnh cấm cơ mà?

Thiên Ngưu cũng rất ngạc nhiên, vò đầu vò cổ:

- Hừ! Tôi cũng không hiểu chuyện này ra làm sao nữa! Có thể vì không có hai đứa chúng nó hát, Đãi Nguyệt Lâu vắng khách, chị Hoa hoảng quá, bất chấp cả lệnh của cảnh sát, cứ cho chúng ra hát bừa!

- Thật là vô lý! Sao lại có thể như vậy được? Muốn gỡ cáo thị của cảnh sát lúc nào cũng được hay sao? Bọn này to gan thật!

Hắn quay mặt vào cửa gào to

- Kim Ngân Hoa... hãy ra đây ta bảo...

Thấy Vân Tường kêu la ầm ỹ, một người làm công vội chạy vào trong báo.

Chị Hoa hối hả đi ra, theo sau là ông Trịnh. Nhìn thấy Vân

Tường, chị tươi cười hớn hở nói:
- Chào cậu ba Triển! Tôi cứ tưởng Đãi Nguyệt Lâu đắc tội với cậu, cậu sẽ không đến đây nữa! Nay cậu lại đến thì thật là hay quá. Chúng ta hãy bỏ qua những chuyện không vui vẻ trước đây. Hai cô đó cũng nếm đủ mùi cay đắng rồi, không còn dám xúc phạm nữa đâu! Mời... mời... mời cậu vào trong thính phòng.
Vân Tường hỏi giọng oai vệ:
- Chị Hoa, kẻ nào dám gỡ tờ cáo thị Ở trước cửa?
Chị Hoa chưa kịp trả lời, ông Trịnh đã nghiêm nghị nói:
- Ba hôm trước, ông Lý, Giám đốc sở cảnh sát, đã gỡ cái cáo thị đó đi rồi. Tại sao cậu ba Triển vẫn chưa biết chuyện này?
Vân Tường ngơ ngác, trợn mắt nhìn ông Trịnh, có vẻ không tin:
- Chính tay Giám đốc Lý gỡ à?
Chị Hoa cười hì hì:
- Vâng! Tối qua Đãi Nguyệt Lâu còn ồn ào nhộn nhịp lắm, ông Giám đốc Lý và quan huyện Tôn đều đến nghe hai cô đó hát. Thầy Đội Hoàng và Cục trưởng Lư cũng có mặt. Hầu như họ bao hết Đãi Nguyệt Lâu này. Rất tiếc ông chủ Triển và các cậu không đến tham dự cho vui!
Vân Tường càng đực người ra. Hắn quay đầu lại nhìn

Thiên Ngưu. Thiên Ngưu suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói với ông Trịnh:

- Ồ, thì ra vậy! Ông chủ Trịnh thật là oai, xứng đáng là "Trịnh Bắc"!

- Ha ha! Cậu nói nghe hay quá!

Thấy sắc mặt Vân Tường lúc này thật khó coi, chị Hoa vội lên tiếng mời:

- Mời quý vị vô trong nhà ngồi còn hơn đứng ngoài cửa nói chuyện.

Ông chủ Trịnh nói với Vân Tường:

- Cô Phượng và cô Quyên vừa trình diễn xong, tôi thì đang đánh bài với ông chủ Cao, cậu có muốn vô chơi với chúng tôi không? Còn chuyện hai cô đắc tội với nhà cậu, cũng đã bị phạt rồi, nên tha thứ cho họ, cậu thấy có đúng không?

Chị Hoa vui vẻ cười nói:

- Đúng! Đúng! May các vị đều là đàn ông, không thèm đếm xỉa gì hai cô đó. Những chuyện lặt vặt như vậy để ý làm gì!

Ông chủ Trịnh nói:

- Canh bạc tối nay to lắm!

Thiên Ngưu ngầm kéo vạt áo của Vân Tường nói khẽ:

- Tối nay chúng ta không mang theo tiền!

Vân Tường cười to:

- Không mang theo tiền có hề gì, miễn có tiền mang về là

được rồi!
Chị Hoa nói khích:
- Cậu ba ơi, ông chủ Trịnh đang hên lắm, cậu đừng có đánh với ông ấy! Ông chủ Cao đã thua toát mồ hôi hột rồi.
Nghe chị Hoa nói vậy, Vân Tường chỉ cắm cúi đi vô tiệm cao lâu. Trong sảnh đường của Đãi Nguyệt Lâu vẫn ồn ào tấp nập như xưa. Họ vừa ngồi xuống, Trân Châu, Nguyệt Nga và chú Phạm vội bưng trà và rượu lên tiếp đãi.
Chị Hoa đi vô phiá sau sân khấu gọi chị em Vũ Phượng. Hai nàng thay quần áo, suy nghĩ một lúc, vui vẻ đến chỗ Vân Tường ngồi.
Ông Trịnh vừa xoa bài vừa hỏi Vân Tường:
- Chúng ta chơi “Đại bài cẩu” hay “Tiểu bài cẩu”?
- “Tiểu bài cẩu” cũng được rồi, vừa đơn giản vừa mau lẹ. “Đại bài cẩu” rườm rà phức tạp lắm.
- Hay lắm! Tôi cũng thích chơi loại bài đơn giản. Chúng ta chỉ đánh tay đôi, hay gọi thêm người?
Ông chủ Cao nói xen vô:
- Mọi người cùng đánh cho vui!
Ông chủ Hứa cũng hùa vô:
- Đúng đó! Có thế mới khoái!
Ông Trịnh lại hỏi Vân Tường:
- Cậu ba làm cái hay tôi làm cái?

Vân Tường tươi cười hớn hở:
- Tôi làm cái! Xin quý vị cứ đánh, càng to càng tốt!
- Cậu muốn làm cái thì tôi làm con vậy! Cô Quyên hãy đi lấy đồng xèng!
Ông Trịnh vừa nói vừa đẩy cỗ bài sang cho Vân Tường.
Vũ Quyên cầm cái hộp đựng đồng xèng đi đổi cho mọi người. Khi đến trước mặt Vân Tường, nàng cười khúc khích:
- Cậu ba Triển cần bao nhiêu đồng xèng?
Vân Tường ngước mặt lên nhìn nàng:
- Ủa! Hôm nay lại gọi tôi là cậu ba à? Sao mà lễ độ vậy? Tối nay có định soạn bài hát để chửi chúng tôi không đó?
Vũ Quyên cười nũng nịu:
- Bị cậu ba cho một trận sợ hết hồn, lần sau không dám nữa! Người rộng lượng như cậu ba không chấp bọn tiểu nhân này là may lắm rồi!
- Cô xin lỗi thật hay nói diễu đó? - Vân Tường liếc nhìn nàng - Tôi nghĩ cô chưa sợ hết hồn đâu. Đã có ông chủ Trịnh đây đỡ đầu, việc gì mà phải sợ. Có đúng vậy không?
- Không! Không! Quả thật cậu là người đáng sợ vô cùng. Dù được ông chủ Trịnh đỡ đầu, cậu vẫn là người "độc ác" nhất. Xin lỗi, tôi nói lầm, cậu vẫn là người "đáng sợ" nhất. Này cậu ba, các vị đang chờ cậu đó. Cậu cần hai trăm hay

năm trăm đồng xèng?

Thiên Ngưu hốt hoảng nói khẽ:

- Vân Tường! Đừng đánh to như vậy!

Vân Tường không chịu lép vế, nói to:

- Một ngàn đồng xèng!

Ông chủ Trịnh mỉm cười, không nói năng gì.

Mọi người vui vẻ đặt đồng xèng ở trước mặt. Cuộc thử vận đỏ đen bắt đầu, cảnh tượng thật là ồn ào náo nhiệt.

Ván đầu Vân Tường vơ sạch những đồng xèng đặt trên bàn về trước mặt mình, rồi hé nụ cười đắc chí. Ván thứ hai vẫn được, hắn cười tít mắt lại. Khi ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Phượng, hắn thú vị vô cùng:

- Cô Phượng! Hãy đến ngồi cạnh tôi, nếu được tôi chia cho một phần.

Vũ Phượng cau có. Chị Hoa liếc mắt một cái, nàng đành phải đến ngồi cạnh, hắn nói khẽ với nàng:

- Xin nói thật, xưa nay tôi vẫn cảm thấy cô là người khó hiểu. Có thật cô thương anh hai tôi hay chỉ đùa giỡn chút chơi?

Vũ Phượng cũng nói khẽ:

- Tôi mới là người không hiểu được anh! Có phải khi còn nhỏ anh đã uống rất nhiều mực đen phải không?

Vân Tường nghe không hiểu:

- Ủa! Cô cho tôi là người học rộng tài cao à?
- Tôi cảm thấy lòng dạ ruột gan của anh đen sì!
Vân Tường khó chịu:
- Lại chửi nữa rồi! Ca hát chửi, nói chuyện chửi, chửi bóng chửi gió, thật là ghê gớm... thật là ghê gớm.
Trong khi vừa cười vừa nói chuyện với Vũ Phượng, Vân Tường lại được thêm một ván nữa, hắn vui sướng vô cùng, bèn cười rống lên và nói với con bạc:
- Mời quý vị đặt thêm, đặt thật nhiều vào, đừng có khách khí!
Ông Trịnh đặt một món to, ông Cao và ông Hứa cũng đặt theo.
Vân Tường lại hốt bạc, hắn sung sướng vô cùng. Khi chia bài hay vơ đồng xèng, mặt hắn lúc nào cũng vênh váo. Cả ba con bạc đều xui xẻo. Ông Cao thở dài, ông Hứa cáu kỉnh, ông Trịnh ngồi im. Vân Tường tươi cười hớn hở, mở cờ trong bụng:
- Tối nay nhà cái hốt bạc to! Tại sao chị Hoa, Vũ Phượng, Vũ Quyên, Thiên Ngưu, lại không đánh ké vào? Có cơ hội kiếm tiền mà cũng bỏ qua, thật là uổng!
Vân Tường rút con bài thứ nhất được bốn điểm, khi rút con thứ hai ông Cao và ông Hứa đều kêu to:
- Sáu... sáu điểm này!

Vân Tường vui vẻ gào to:

- Cái... ghế này! Cái... ghế này...

Hắn lấy tay miết con bài, vừa được một nửa, lộ ra hai chấm đỏ. Nhìn con bài, có thể đoán là cái ghế, cũng có thể đoán là sáu điểm. Nếu là cái ghế, nhà cái sẽ vơ hết đồng xèng con bạc đặt ở trước mặt, nếu là sáu điểm, hai con cộng lại thành mười điểm, gọi là “mười thối”, thế là nhà cái thuạ Mọi người hồi hộp vô cùng. Cặp mắt của Thiên Ngưu dán chặt vào con bài của Vân Tường, hắn gào thét ầm ỹ. Hắn miết thêm một tí nửa, quả thật con bài đó sáu điểm, đúng là “mười thối”, hắn phải đền tiền cho con bạc. Người đánh và những người chầu rìa ở xung quanh reo hò ầm lên, Vân Tường thì chửi bới:

- ĐM! Sao lại như vậy được! Ai cầu cho tôi con “mười thối” này. Coi chừng, tôi có xui cũng chỉ một lần thôi! Mời các vị lại đánh tiếp, đánh thật to vào.

Từ ván bài đó trở đi, Vân Tường cứ thế thua hoài. Những đồng xèng trên bàn cứ đẩy qua đẩy lại, nhưng chỉ đến trước mặt con bạc mà thôi. Ông Trịnh chăm chú đánh bài, chị Hoa tươi cười vui vẻ xem họ sát phạt nhau. Vũ Quyên lúc nào cũng cầu cho ông Trịnh thắng, Vũ Phượng ngồi yên không nói năng gì. Thiên Ngưu lo cho Vân Tường, cứ thở dài thườn thượt.

Khách thưa dần, cuối cùng chỉ còn lại một bàn. Bên ngoài, đèn đóm ở các nhà xung quanh cũng tắt dần, Vân Tường thua đỏ mặt tía tai, những đồng xèng ở trước mặt hắn đều sang trước mặt ông Trịnh.

Ông Cao ra về, ông Hứa cũng đứng dậy. Trên bàn, chỉ còn lại Vân Tường và ông Trịnh sát phạt nhau. Ông Trịnh liên tục vơ vét hết những đồng xèng ở trước mặt Vân Tường, Thiên Ngưu toát mồ hôi. Chị em Vũ Phượng nhìn nhau, vui mừng hết sẩy. Trân Châu và Nguyệt Nga đứng cạnh ngủ gật.

Ván bài cuối cùng, Vân Tường lại được "mười thối", hắn quăng bài xuống, đứng dậy, chưi û thề:

- ĐM, đúng là ra đường gặp đàn bà! Tại sao lại đen đủi như vậy? Tại sao đang hên lại xui như vậy?

Thiên Ngưu mặt xanh như tàu lá.

Vũ Phượng ngáp dài.

Ông Trịnh hất mấy con bài ra phiá trước, đứng dậy:

- Cậu ba Triển, nếu còn muốn chơi, tối mai trở lại. Khuya lắm rồi, còn phải để cho họ dọn dẹp!

- Vâng, tối mai nhất định đến - Vân Tường nhìn đống đồng xèng hỏi - Tôi thua tất cả là bao nhiêu?

Chị Hoa đếm đồng xèng:

- Mới có tám trăm hai, chưa đến một ngàn!

Vân Tường nói:
- Ông chủ Trịnh cho tôi nợ số tiền đó. Sổ nợ đâu, mang ra tôi ký tên!
- Việc gì phải gấp thế cậu ba! Cậu cứ về nhà đi, chúng ta chưa kết thúc cơ mà. Tối mai đến chơi lại!
Chị Hoa mang quyển sổ ghi nợ và bút mực, Vân Tường nguệch ngoạc ký tên mình như gà bới, rồi quăng mạnh quyển sổ xuống bàn.

oOo

Từ đó, Vân Tường trở thành khách quen của Đãi Nguyệt Lâu. Hắn đến đó để thử vận đỏ đen với ông Trịnh, không phải đấu đá với chị em Vũ Phượng. Cờ bạc cũng là cái hết sức kỳ lạ. Nó có thể làm cho con người say mê hơn những thú vui khác, khiến cho con người mỗi lúc một hứng phấn, càng sa vào càng lún sâu, không bao giờ cảm thấy mệt mỏi.
Vân Tường ngày càng sa vào thú vui khiến cho con người hứng phấn không bao giờ biết mệt mỏi đó.
Ngược lại, Vân Phi ngày càng ít đến nghe hát ở Đãi Nguyệt Lâu. Chàng thích đến căn phòng nhỏ bé thăm Vũ Phượng, hay đưa nàng đi ngắm phong cảnh núi non, để

tránh những cuộc chạm trán không thú vị với Vân Tường. Hai anh em Vân Phi và hai chị em Vũ Phượng sống trong những ngày sóng yên gió lặng.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 17

Chị em Vũ Phượng được sống những ngày yên tĩnh hiếm có. Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út không còn phải giữ thái độ "hận thù" với Vân Phi và A Siêu nữa. Chúng vui mừng hớn hở như vừa trút được gánh nặng trên vai.

Một hôm, Vân Phi và A Siêu mang chiếc xe đạp mới toanh đến phía sau sân nhà Vũ Phượng. A Siêu để chiếc xe xuống, cười toét miệng, đảo mắt nhìn năm chị em vừa đến coi xe. Vân Phi đứng cạnh nói:

- Anh biết các em đang thiếu phương tiện đi lại, đi đâu cũng cuốc bộ, không được việc mấy, nên đã mua chiếc xe này cho mấy chị em thay nhau sử dụng. Đi mua sắm hay làm việc gì cũng tiện hơn!

Vũ Phượng nói:

- Anh lại lấy cớ để mua quà cho chúng em thì đúng hơn. Em đã nói với anh đừng mua bán gì cả. Chiếc xe đạp này

thuộc loại hàng xa xỉ, chắc là đắt lắm.
Vân Phi giải thích:
- Nó là một trong những thứ cần cho cuộc sống, như ăn, ở, mặc và đi lại, sao lại gọi là đồ xa xỉ được?
Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út chạy đến cạnh chiếc xe, sờ hết bộ phận này sang bộ phận khác, có vẻ thích thú lắm. Vũ Quyên cũng thú vị vô cùng. Nàng đến cạnh chiếc xe, bóp chuông kêu “leng keng”, rồi nói:
- Nhưng... bọn chúng em không đứa nào biết đạp xe đạp cả.
- Tôi cũng vậy!
A Siêu cười khoái trá.
Mấy chị em Vũ Phượng cùng Vân Phi và A Siêu đi đến một cánh đồng tập đạp xe đạp. Chỉ có một chiếc xe, không thể tập cùng một lúc, mấy đứa nhỏ mang theo diều giấy để thả. Trong khi A Siêu hướng dẫn Vũ Quyên tập đạp xe thì cu Năm và nhỏ Út thả diều trên sườn núi, mọi người cười nói vui vẻ. Lâu lắm rồi, Vũ Phượng và Vân Phi mới được nghe tiếng cười nói dòn dã, được nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ như vậy. Chàng và nàng nhìn nhau, nghĩ lại chuỗi ngày vừa qua, cả hai cùng cảm thấy kinh hoàng.
Vũ Quyên đạp xe đạp, dáng người xiêu vẹo, có vẻ lúng túng vô cùng. A Siêu đóng vai “sư phụ”, vừa chạy vừa đỡ

chiếc xe, toát mồ hôi hột, trông có vẻ vất vả lắm. Anh ta vừa chạy vừa hướng dẫn:

- Cô nắm chắc tay lái, ngồi thẳng, đừng có lúc lắc, chân đạp mạnh... Đúng... đúng... đúng rồi. Cô càng đi càng vững, tiến bộ lẹ lắm rồi đó!

Nhỏ Tư đứng cạnh, ra sức cổ võ:

- Chị ba! Ráng lên! Ráng lên! Đạp lẹ lên tí nữa... lẹ lên tí nữa. Chị Ba, chị đạp được rồi thì đến lượt em! Anh Siêu, sau chị ba sẽ đến lượt em phải không?

- Đúng rồi, sau chị ba sẽ đến lượt em!

Cu Năm từ sườn núi quay đầu lại nói to:

- Không... sau chị ba thì đến lượt em! Em biết đi xe đạp sẽ làm được nhiều việc hơn. Mỗi lần đi mua gì cho các chị mà có xe, các chị không phải chờ lâu!

- Chị mới là người phải sử dụng nhiều đến xe. Hiện giờ em đang đi học, có chuyện gì cũng đến phần chị.

A Siêu đỡ chiếc xe đạp, vừa chạy vừa la:

- Đừng sốt ruột... đừng sốt ruột... Thế nào anh cũng tập cho các em mà...

A Siêu đang nói với tụi nhỏ, bỗng chiếc xe chạy xuống dốc, lao mạnh, đành phải buông tay ra, nói to:

- Tôi buông tay đây, cô nắm chắc tay lái...

- Cái gì? Anh buông tay à? - Vũ Quyên kêu to rồi quay đầu

lại nhìn - không được... Anh Siêu... Anh Siêu... Sao lại buông tay ra? Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? - Vũ Quyên hét to.

- Giữ vững tay lái rồi thắng chân và thắng tay.

A Siêu cũng nói to, nhưng thấy không ổn bèn đuổi theo.

- Thắng chân ở đâu? Thắng tay ở đâ? Không xong rồi... không xong rồi... Anh Siêu, phía trước có một gốc cây... cây... cây... - Vũ Quyên vội vàng bóp thắng, nhưng lại bóp lầm vào cái chuông.

A Siêu hoảng quá, vội kêu to:

- Nắm chắc tay lái! Quẹo phải... quẹo sang bên phải!

Vũ Quyên vội quay tay lái, nhưng lại quẹo sang bên trái, thế là cái xe vừa kêu leng keng vừa nhắm thẳng vào thân cây.

Vũ Phượng, Vân Phi, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đều quay đầu lại coi. Vũ Phượng thét lên:

- Vũ Quyên... hãy cẩn thận!...

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, A Siêu phóng lẹ về phía trước, đưa tay túm lấy cái yên, chiếc xe bất chợt ngừng lại, nàng té xuống. A Siêu hoảng quá, vội đẩy mạnh chiếc xe về phía trước, chồm người giơ tay ra đỡ, toàn thân nàng lọt thỏm vào vòng tay anh ta. Đà té của Vũ Quyên quá mạnh, cả hai cùng nhào xuống đất. A Siêu ôm

chặt Vũ Quyên, che chở cho cái đầu của nàng, hai người cứ thế lộn mấy vòng xuống sườn núi. Bỗng một tiếng xẹt vang lên, ống tay áo của A Siêu vướng vô cành cây có gai rách toạc một miếng, níu hai người lại không lăn xuống núi nữa. Vũ Quyên chưa hoàn hồn, ngước mắt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của A Siêu, bốn mắt nhìn nhau, trong chốc lát cả hai cùng cảm thấy xao xuyến trong lòng.

Vũ Phượng, Vân Phi, nhỏ Tư, cu Năm, nhỏ Út chạy ùa đến. Vân Phi hỏi:

- Cô có đau không? A Siêu, tại sao ngươi không đỡ xe cẩn thận?

Lúc này Vũ Quyên mới biết mình nằm trong lòng A Siêu, vội vùng dậy, đỏ mặt tía tai.

- Tôi không việc gì... không việc gì cả - Nàng vừa nói vừa nhìn A Siêu - Anh có sao không?

A Siêu cũng nhảy phóc dậy, cười:

- Không đau đớn gì cả, nhưng bị cành cây làm toạc một miếng da.

- Đâu... đâu? Anh đưa tôi coi...

Vũ Quyên liếc mắt thấy ống tay áo A Siêu bị rách, cánh tay bị thương.

Nhỏ Tư cũng chạy lại coi:

- Chị ba dở ẹc, tập xe đạp bị té, lại còn làm cho "sư phụ" bị

thương!
Vũ Quyên cau mày nhìn nhỏ Tư:
- Em dám nói chị dở ẹc à? Khi nào tập mới biết mình có dở ẹc hay không!
A Siêu cười:
- Dở ẹc... chút xíu thôi, tôi bảo cô quẹo phải, sao cô lại cứ quẹo trái?
Vũ Quyên trợn tròn mắt, cười:
- Đã hốt hoảng lại phải lo thắng tay và thắng chân, còn biết đâu là phải, đâu là trái nữa! Đáng giận nhất là thân cây đó, cứ đứng lì ở giữa đường, thấy "bản cô nương" đến mà không chịu né! Nghe tiếng chuông kêu leng keng mà cũng tỉnh bơ!
Nghe Vũ Quyên nói vậy, cả đám cùng cười ồ lên.
Nhỏ Út tay xách con diều giấy, tay ôm con thỏ vải, cười khoái chí khen chị:
- Chị ba té thật là đẹp, cứ bay như một nàng tiên!
Cu Năm thì khen A Siêu:
- Động tác anh Siêu nhào vô đỡ chị ba mới thật là tuyệt! Lúc đầu anh nhào vô túm lấy chiếc xe, sau mới đỡ người chị ba, y hệt như đang trình diễn võ thuật!
A Siêu và Vũ Quyên nhìn nhau cười. Vũ Phượng và Vân Phi cũng vui vẻ nhìn nhau. Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út

khoái chí cười to.

Thấy mọi người cười nói vui vẻ, Vân Phi sung sướng và xúc động. Vũ Phượng cũng có cảm giác tương tự. Chàng và nàng lặng lẽ tách ra, đi sâu vào trong rừng, đứng dưới lùm cây xanh biếc, nhìn làn mây trắng và núi đồi trùng điệp. Cả hai cùng cảm thấy khoan khoái.

- Trải qua biết bao tai nạn, anh không ngờ lại có một ngày vui vẻ ấm cúng như thế này. Bệnh tình của mẹ anh đã ổn định, vết thương của anh khỏi hẳn rồi. Hận thù của em đối với anh... - Chàng ngước mắt nhìn nàng - ... cũng phai nhạt dần. Ngay cả Vũ Quyên, hầu như đã thức tỉnh. Những điều đó khiến anh tràn đầy hy vọng. Em nghĩ coi, nếu chúng ta quên hết hận thù, một lòng thương yêu nhau có phải là vui vẻ biết bao không?

Vũ Phượng trầm tư mặc tưởng. Nàng không cảm thấy lạc quan như Vân Phi:

- Anh đừng bị sự trầm lặng nhất thời của Vũ Quyên đánh lừa! Em nghĩ chắc là có nguyên nhân gì khác khiến cho nó vui vẻ.

- Nguyên nhân gì?

- Chắc anh cũng biết rồi, em trai anh gần đây xui xẻo lắm! Đánh bạc thua, mắc nợ Ông Trịnh và ông Cao khá nhiều tiền. Có thể nói em trai anh là kẻ thua bạc nhiều nhất ở Đãi

Nguyệt Lâu. Mỗi khi thấy Vân Tường thua bạc, Vũ Quyên vui sướng vô cùng. Qua đó có thể thấy mối hận thù trong lòng nó vẫn còn cuồn cuộn như sóng gió, khó mà xoá bỏ trong chốc lát được!

Vân Phi không thể thờ ơ với chuyện Vân Tường thua bạc:

- Hắn thua nhiều lắm à? Bao nhiêu?

- Em cũng không biết, nhưng... lần nào em trai anh cũng được ít, mà thua rất nhiều! Hơn nữa càng đánh càng to. Em cứ nghĩ, nhà anh tiền ngàn bạc vạn mới không chú ý đến chuyện này. Đối với em, con số đó quả là to lớn vô cùng! Đời thật là bất công, có người mỗi tối thua bảy tám trăm, một ngàn, có người vất vả suốt cuộc đời vẫn không hề nhìn thấy số tiền đó.

Vân Phi kinh ngạc vô cùng:

- Đánh to như vậy lấy tiền đâu mà trả? Nhà anh tuy có nhiều tiền, nhưng chi tiêu khoản nào cũng ghi vào sổ sách đầy đủ, vậy thì hắn đã ghi sổ bằng cách nào?

- Đó là chuyện của nhà anh! Hình như em anh mắc nợ rất nhiều, hắn đã ký bao nhiêu tờ giấy ghi nợ rồi.

Vân Phi suy nghĩ và cảm thấy lo sợ, nhưng khi thấy Vũ Phượng run rẩy trước gió, chàng không muốn chuyện thua bạc của Vân Tường xua tan cảnh tượng tốt đẹp ngày hôm nay, bèn đưa tay xoa mạnh trên đầu, như muốn xua đuổi

hình ảnh Vân Tường trong trí óc của mình.
- Hãy quên đi, đừng nghĩ đến chuyện cờ bạc của hắn nữa!
- Chàng cầm tay Vũ Phượng, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của nàng, nói những lời chàng từng suy nghĩ bấy lâu nay, không sao chôn giấu mãi trong lòng được nữa - Em có vui lòng từ bỏ Đãi Nguyệt Lâu không? Em có biết những ngày em ca hát ở đó, anh buồn khổ vô cùng! Mỗi tối nhìn thấy bọn đàn ông nhìn em thèm nhỏ nước miếng, lòng dạ anh cứ bồn chồn. Nhìn thì muốn ói, không nhìn lại không yên tâm. Quả thật đó là những ngày buồn khổ đối với anh!
Nghe Vân Phi nói vậy, Vũ Phượng nôn nao trong lòng:
- Nói thẳng ra là anh đã suy nghĩ nhiều về nghề nghiệp của em. Thực ra thì anh cũng như thân nhân của anh, lúc nào cũng khinh thường nghề nghiệp của em.
- Không phải khinh thường mà là đau lòng!
- Nói thì rất hay, nhưng thực ra, vẫn là khinh thường! Nếu em là một y sĩ hay làm một nghề gì đó, tuy có quan hệ với đàn ông, thì anh không “đau lòng” chứ?
- Đúng là anh cảm thấy không thoải mái! Không lẽ em cho anh không hề suy nghĩ gì hay sao? Em cho là khi ông Cao nhìn em một cách tình tứ, ông Hứa bất chợt cầm tay em, chị Hoa sai em đi tiếp khách hết bàn này sang bàn khác, nhất là khi thực khách ép em uống rượu chung với ho....

anh cứ lờ đi hay sao?
Vũ Phượng ngẩng đầu, buồn bã nhìn chàng:
- Em biết... giữa anh và em còn có rất nhiều chuyện khúc mắc chưa thể giải quyết ổn thỏa. Thực ra thì em vẫn còn oán hận nhà họ Triển, vẫn một mực không chịu lấy chồng họ Triển, không muốn làm con dâu họ Triển. Bởi vì ba em đang ở trên trời xem em có làm điều gì có lỗi với ông hay không. Khi chưa biết được tương lai của mình như thế nào, thà ở lại Đãi Nguyệt Lâu kiếm tiền nuôi các em, sống qua ngày đoạn tháng còn hơn là "ẩn náu trong nhà vàng" của anh. Em nói thế cũng đủ cho anh hiểu rồi.
Vân Phi xúc động nhìn Vũ Phượng. Đúng, nàng đã nói rất rõ, đối với nàng, "ẩn náu trong nhà vàng" so với ca hát càng nhục nhã hơn. Đó là lòng "tôn nghiêm" nàng đã có từ thuở còn thơ ấu. Chàng chưa kịp nói gì, nàng lại nói với thái độ vô cùng nghiêm chỉnh và hết sức chân thành:
- Có điều, em cũng xin trân trọng nói cho anh biết, dù em phải lăn lộn trong hoàn cảnh xấu xa như thế nào, vẫn luôn giữ mình trong sạch, lúc nào cũng thanh khiết!
Vân Phi đau quặn trong lòng. Chàng vội xiết chặt tay nàng, kéo lên ngực mình rồi xúc động nói:
- Anh không có ý nghĩ đó. Nếu anh nghi ngờ em như vậy, thiên lôi sẽ đánh chết anh bây giờ!

Nàng tha thiết nhìn chàng:

- Em xin hứa, nếu một ngày nào đó, em là... vợ của anh, em vẫn trao cho anh tấm thân thanh bạch, không một tì vết nào.

Vân Phi gọi khẽ:

- Vũ Phượng!

- Bởi vậy... anh đừng băn khoăn đến công việc của em nữa. Em là kẻ yếu đuối lại bất tài, ngoài ca hát, còn làm được việc gì nữa?

- Tha lỗi cho anh! Anh hứa sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa, anh tôn trọng ý muốn của em. Nhưng lúc nào em mới chịu lấy anh? Lấy anh em lại sợ mang tiếng "ẩn náu trong nhà vàng" phải không?

- Vết thương trên người anh đã khỏi, nhưng vết thương lòng của năm đứa chúng em chưa khỏi! Mãi đến bây giờ, sau mỗi cơn ác mộng, lúc nào chúng em cũng nghĩ lại hình ảnh toàn thân ba em lửa cháy ngùn ngụt... Xin anh đừng ép buộc em, cho em thời gian phục hồi lại đã. Vả lại, cha mẹ của anh đâu có muốn em trở thành con dâu. Anh và em đều có những trở lực lớn... Nếu bằng lòng chờ em, anh cứ chờ đợi, nếu không bằng lòng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể kết hôn cùng một cô gái khác!

- Em lại châm chọc anh rồi! Câu em vừa nói đó còn đau

hơn mũi dao em đâm anh trước đây! - Chàng nhìn nàng say đắm - Anh chờ... anh sẽ chờ em... Anh không cưỡng ép em nữa. Hôm nay, anh đã được vui vẻ bên em, được nghe tiếng cười của nhỏ Tư, cu Năm, nhỏ Út, thậm chí cả tiếng cười của Vũ Quyên... Còn trước đây, nằm mơ anh cũng không dám nghĩ đến cảnh tượng vui vẻ như thế này. Bởi vậy, anh không thể yêu cầu quá cao. Anh nghĩ là phải trân trọng những gì mình đang có!

Vũ Phượng gật đầu. Chàng và nàng lại nhìn nhau say đắm. Vân Phi kéo nhẹ, Vũ Phượng ngã vào lòng chàng. Hai người đứng im, lắng nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hót. Hoa rừng toa? mùi thơm ngào ngạt, không khí trong lành thật là thơ mộng, bất giác cả hai cùng chìm đắm trong cảnh đẹp của thiên nhiên.

Hôm đó, mọi người chơi đùa vui vẻ, cười nói hả hê, say sưa tập xe đạp.

Khi trở về nhà, Vũ Quyên bắt A Siêu ngồi lên cái ghế dài ở trong phòng để nàng thoa thuốc. A Siêu cởi ống tay áo, ngượng ngùng ngồi yên. Vũ Quyên thoa thuốc, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út vây quanh giúp đỡ. Căn phòng quá chật hẹp, không thể chứa hết mọi người, Vũ Phượng và Vân Phi đứng ngoài cửa, tươi cười nhìn cảnh tượng ấm cúng đó. Nhỏ Út cứ đưa miệng thổi vào vết thương của A Siêu,

giọng xót xa:
- Đau không hả anh Siêu, em thổi thì anh sẽ không đau nữa. Em biết thoa thuốc vô thế nào cũng đau lắm!
Nhỏ Tư hỏi:
- Chị ba thoa thuốc gì cho anh Siêu đó?
- Đây là thuốc thoa phỏng của Út, còn lại ít nhiều chị cất đi.
Nhỏ Út lo lắng trợn tròn mắt hỏi:
- Thuốc trị phỏng à? Sao chị không lấy thuốc đỏ thoa cho anh Siêu? Loại thuốc phỏng này trị được vết thương à? Chị đừng làm cho anh ấy đau thêm.
A Siêu vừa cười vừa mặc quần áo:
- Miễn không phải là thuốc giết chuột, còn thuốc gì thoa vô cũng được! Thực ra thì vết thương này có ăn nhằm gì đâu, không cần thoa thuốc cũng được. Cô và các em không nên làm to chuyện như vậy.
Vũ Quyên vội cản lại, bắt A Siêu cởi áo ra:
- Ngồi yên! Anh cởi cái áo ra, tôi khâu lại luôn cho.
- Đâu dám vậy!
- Dám với không dám cái gì? Sao lại ăn nói như vậy. Này... ngồi yên chút xíu để tôi thoa xong thuốc. - Bỗng nàng chăm chú nhìn lên vai A Siêu, như vừa phát giác ra điều gì - Tại sao trên vai anh có cái thẹo như vậy? Có phải bị tên “Cú Đêm Họ Triển” đánh dạo nọ hay không? Hình

như bị lâu lắm rồi thì phải?

A Siêu nói bâng quơ:

- Hồi nhỏ vô rừng chặt củi bị chó sói ngoạm một miếng nên có cái thẹo đó.

Vũ Quyên kinh ngạc trợn tròn mắt:

- Thật hay giỡn đó?

Nhỏ Tư kinh ngạc phụ họa vô:

- Chó sói à? Anh đánh nhau với chó sói à?

Nhỏ Út cũng chêm vô:

- Con chó sói hình thù như thế nào?

Cu Năm hốt hoảng hỏi:

- Khi bị cắn, anh làm thế nào?

- Nó cắn anh, anh... cắn nó!

Vũ Quyên lại hỏi:

- Thật hay là giả đó?

Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đều trợn tròn mắt nhìn A Siêu với vẻ nghi ngờ.

- Thật đó mà! Lúc đó tôi cũng chỉ xấp xỉ bằng tuổi cu Năm bây giờ, mới lên tám, mồ côi cha mẹ nên phải ở với ông chú. Bà thím lúc nào cũng hành hạ, bắt tôi làm hết việc này đến việc khác. Một hôm, trời đông giá lạnh, tuyết phủ trắng xoá, bà ta sai tôi vô rừng chặt củi, bỗng thấy một con chó sói... - A Siêu vội né bàn tay thoa thuốc của Vũ Quyên,

hoa tay múa chân - ... chồm thẳng vô người tôi như thế này. Lúc đó đôi mắt tôi hoa lên, chưa kịp nhìn thấy gì, đã bị nó ngoạm cho một miếng ở vai. Tôi đau quá, không kịp suy nghĩ gì, cũng há miệng cắn cho nó một miếng. Nhưng không biết đã cắn vô chỗ nào trên mình nó, chỉ thấy lông lá đầy miệng mà thôi. Ai ngờ, khi con chó sói bị tôi cắn cho một miếng, đau quá, há miệng kêu oăng oẳng. Tôi lập tức cầm que củi bên cạnh, phang cho nó một trận, đến khi nó bỏ chạy mới thôi.

Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út chăm chú nghe A Siêu kể, đứa nào đứa nấy mặt mày ngơ ngác. Bỗng nhỏ Út nói:

- Òa! Anh Siêu thật là dũng cảm.

Cu Năm nói:

- Dũng cảm hết sẩy chứ còn gì nữa!

Vân Phi đứng ở cửa mỉm cười:

- Hay lắm. Nếu các em muốn nghe chuyện, cứ bảo A Siêu kể cho nghe lại lịch mỗi cái thẹo ở trên người. Bảo đảm các em nghe mãi không chán. Không những thế, chuyện nào của A Siêu cũng tuyệt vời.

Nhỏ Út thích quá vỗ tay:

- Hay lắm! Hay lắm! Anh Siêu kể cho chúng em nghe đi. Em rất thích nghe kể chuyện.

Vũ Quyên nhìn A Siêu chằm chằm, trong lòng thương xót

vô cùng:
- Trên mình anh có nhiều vết thương à? Ở đâu? Cho tôi xem nào!
Không chút do dự, nàng bước tới cởi áo anh ta ra. A Siêu lúng túng, vội kéo áo lại không cho nàng xem, hốt hoảng nói:
- Đừng coi nữa, Vũ Quyên cô nương... Mấy cái thẹo có gì đáng coi!
Vũ Quyên ngước nhìn A Siêu với ánh mắt dịu dàng:
- Anh Siêu... tôi đã nói với anh cứ gọi "Vũ Quyên" là được rồi. Anh cứ gọi bốn tiếng "Vũ Quyên cô nương" nghe nó rườm rà quá. Tên tôi chỉ gọi hai tiếng thôi, sao anh cứ gọi rườm rà như vậy.
A Siêu ngơ ngác hỏi:
- Thế nào là bốn tiếng? Thế nào là hai tiếng?
Vũ Quyên nói to:
- Gọi Vũ Quyên là được rồi! Không cần phải thêm hai tiếng cô nương nữa.
A Siêu ngơ ngác, ngước nhìn Vũ Quyên với ánh mắt nghi ngờ, trong lòng vừa vui mừng vừa xúc động, không dám tin những gì mình đang suy nghĩ. Vũ Quyên cũng nhìn thẳng vào anh ta. Đôi tai nàng nóng bừng, tim nàng đập thình thịch vì ánh mắt của A Siêu.

Ngoài cửa, Vũ Phượng và Vân Phi say đắm nhìn nhau. Ánh mắt của chàng và nàng tràn ngập vui sướng.

oOo

Những ngày tiếp đó trôi qua trong "ngọt ngào"! Vào mùa thu, năm chị em đã học được cách chạy xe và đều là cao thủ. Trước kia, mọi người thường ngồi xe ngựa ra ngoài du ngoạn, giờ phân thành ba chiếc xe đạp người lớn chở trẻ con chạy khắp núi non bờ suối của Đồng Thành.

Đêm nay, từ lầu Đãi Nguyệt hai chị em trở về nhà. Hai người thay áo ngủ lên giường, Vũ Quyên luôn miệng hát ư ử.

- Vũ Quyên! Gần đây em rất vui phải không? - Vũ Phượng không nhịn được hỏi.

- Đúng vậy! - Vũ Quyên náo nức nhìn Vũ Phượng - Em báo chị biết một việc. Ông chủ Trịnh nói tiệm cầm đồ của nhà họ Triển ở miếu lớn đã chuyển tay rồi!

- Ai nói? Là ông chủ Trịnh hả? Là thắng được hả?

- Đại khái không phải là hoàn toàn là do thắng được. Chuyện thương trường của họ em không hiểu nổi. Nhưng ông chủ Trịnh quả thật đang cắt xén dần thế lực của "phía nam"! Em có hơi hiểu cách làm của ông chủ Trịnh, ông muốn từng bước nuốt sạch phía nam! Vài năm sau có lẽ sẽ không còn "Triển nam thành" nữa.

- Em cao hứng chỉ vì chuyện của Triển vọ đêm thôi phải không?
- Đúng vậy! Mỗi lần hắn thua to là em muốn đi đốt pháo.
- Không còn có nguyên nhân khác sao? Chị cảm thấy còn có nguyên nhân khác mà em không biết!
- Có nguyên nhân gì chứ?
Vũ Phượng nhìn cô một cái.
- Vũ Quyên! Chị rất thích con người gần đây nhất của em!
- Ồ! Con người gần đây nhất của em thì có gì khác chứ?
- Khác nhiều lắm! Em vui tươi, thích cười hơn, em không hay nổi giận, em đối với mọi người... Từ sau khi cha mất thì khoảng thời gian này là em "bình thường" nhất! Em không biết em vui vẻ thế này khiến mỗi một người chúng ta đều rất vui vẻ! Vui vẻ và buồn rầu vốn có tính truyền nhiễm.
- Thật không?
- Thật! Quan trọng nhất là gần đây em không nói đến hai tiếng báo thù!
Vũ Quyên trầm ngâm không nói.
- Em thấy đó! Trước kia chị từng nói, nếu chúng ta thoát khỏi thù hận không chừng chúng ta có thể sống yên vui! Hiện giờ đã chứng thực câu nói này của chị!
Vũ Quyên ngã người lên gối, mở to mắt nhìn trần nhà. Vũ

Phượng cúi đầu nhìn sâu vào cô.

- Chị thực không thể nào nhịn nổi, muốn hỏi em một câu. Có phải trong lòng em đã thích một người?

- Ai? - Vũ Quyên giả vờ ngây ngô.

- Chị cũng không biết nên chị muốn em nói với chị.

- Nào có ai đâu. - Vũ Quyên trả lời tránh né. Cô ngáp dài lăn người vào trong giường - Buồn ngủ quá, em ngủ đây. - Cô nhắm tịt mắt lại.

Vũ Phượng đẩy đẩy cô:

- Không được ngủ! Không được ngủ! - Cô đưa tay cù lét Vũ Quyên - Thức dậy! Thức dậy! Người ta có tâm sự thì kể với em, còn em thì giấu giếm! Thức dậy! Thức dậy! Chị quậy cho em không ngủ được!

Vũ Quyên sợ nhột lăn lộn trên giường cười nắc nẻ. Cô bị cù lét gấp quá cũng trở tay cù lét Vũ Phượng. Thế là hai chị em bắt đầu một trận "đại chiến cù lét". Hai người đều cười nắc nẻ đến không thở nổi. Chiếc giường cứ run lên kèn kẹt. Hồi lâu hai người mới ngừng tay nhìn nhau, cảm thấy lại sự ấm áp đã mất mát từ lâu. Vũ Quyên không ngăn được tiếng thở dài, khẽ nói:

- Em không biết trong lòng em có ai không, chỉ cảm thấy vui vẻ, hài lòng mà đã lâu không có. Không thể không thừa nhận cách nghĩ của chị, yêu vui vẻ hơn hận.

Vũ Phượng mỉm cười cao hứng, trong lòng cô bắt đầu nhen nhúm mầm hạnh phúc.

oOo

Khí trời dần dần lạnh. Hôm nay Vũ Quyên đạp xe đi mua vải, năm người đều cần áo ấm. Cô đậu xe nơi cửa, đi vào tiệm vải để chọn lựa.

- Vải này cho tôi chín thước, vải trắng đó cho tôi năm thước.

- Vâng! - Ông chủ giới thiệu - Cây gấm mới này vừa mới đem đến, cô mua không? Sắc hoa đẹp, màu mè nhiều, đây là loại vải lưu hành mạnh nhất trong năm nay. Cô sờ thử xem, cảm giác sẽ khác ngay.

Vũ Quyên cũng cảm thấy thích nhưng nhìn bảng giá liền do dự:

- Đẹp thì đẹp nhưng mắc quá, thôi đi!

Một giọng nói đột ngột vang sau lưng cô:

- Ông Nguỵ! Cho cổ ba mét rưỡi đi, do tôi tặng.

Vũ Quyên quay đầu nhìn, thấy Vân Tường đứng sừng sững ở cửa đang nhìn cô cười trơ trẽn. Cô giật mình:

- Ai cần cậu tặng, tôi tự mua!

- Vào cửa nhà họ Triển mua đồ để tôi bắt gặp thì hết cách trả tiền. - Vân Tường cười nói.

- Đây là tiệm của cậu sao?

- Đúng vậy!

Vũ Quyên ném hết vải lên bàn, quay lưng bỏ đi.

- Không mua nữa!

Cô đẩy xe còn chưa lên xe Vân Tường đã đuổi theo.

- Thế nào? Mỗi đêm gặp mặt ở lầu Đãi Nguyệt cô cười cười nói nói, lúc này gặp tôi lại không ngó ngàng, lẽ nào thù hận giữa chúng ta đến giờ vẫn còn chưa tiêu tan sao? Cô còn muốn nhớ bao lâu nữa?

- Nhớ suốt đời! Tiêu tan không được!

- Đừng quên chúng ta còn có tình của một nụ hôn đó! - Vân Tường cười cợt nhã.

Vũ Quyên nổi giận sầm mặt:

- Cái đó hả, không đại biểu cho cái gì cả!

- Cái gì gọi là "không đại biểu cho cái gì" ? Đối với tôi nó đại biểu cho rất nhiều sự việc.

- Đại biểu cái gì ?

- Đại biểu cô đã để hết tâm ý vào tôi! Vì để báo thù, cô đã dùng mọi thứ, ngay cả "mỹ nhân kế" cũng xài!

- Cậu biết mình nặng thế nào là được rồi. Nếu lầm tưởng tôi có ý với cậu thì thật sự cậu mới làm tôi muốn ói chết đó!

- Nhưng kể từ hôm đó, tôi thực sự cứ nhớ mãi không quên cô, ngay cả những lời ca cô sáng tác mắng tôi, tôi nghe

cũng có mùi vị "mắng yêu tình nhân"!
- Vậy sao! Tất cả đồ "hèn hạ" đều như vậy.
- Quái lạ, hai chị em cô đều biết cách kỳ quái để mắng người!
- Dù gì cũng là "mắng yêu tình nhân" cậu cố tận sức hưởng thụ nhé! - Vũ Quyên nói dứt chuẩn bị lên xe.
- Cô muốn đi đâu? - Hắn ngăn lại.
- Cậu để ý tôi đi đâu?
Hắn cười đểu giả:
- Tôi muốn để ý! Tôi đã theo cô nửa ngày trời rồi, là muốn diễn nốt màn kịch "ngoại ô hoang vắng" hôm đó. Chúng ta tìm một chỗ diễn nốt đi! Cô muốn báo thù, hoan nghinh đến báo!
Vũ Quyên vịn xe lui sang một bên:
- Hôm nay bản cô nương không muốn diễn.
- Hôm nay bản thiếu gia muốn diễn. - Vân Tường ngăn trước mặt cô.
Vũ Quyên qua trái Vân Tường qua trái, Vũ Quyên sang phải Vân Tường sang phải, Vũ Quyên thoái lui Vân Tường càng tiến tới, Vũ Quyên hết cách lên xe. Vũ Quyên phát hiện có vẻ gay go, cô đứng lại mỉm cười lả lơi với hắn:
- Nhà cậu có vợ đẹp, cậu không ở nhà giữ cô vợ khó có được đó, đêm cậu buông thả ở lầu Đãi Nguyệt, ban ngày

lại ra ngoài rong chơi, cậu không sợ cô vợ đó của cậu "cháy lại tình cũ" sao?
Vân Tường tái mặt. Mấy câu nói mò của Vũ Quyên trái lại đánh trúng chỗ đau thầm kín lớn nhất của hắn, sắc mặt hắn trắng nhợt:
- Cô nói cái gì? Ai nhiều chuyện với cô? Là tên nguỵ quân tử đó phải không? Nó nói những gì? - Hắn gầm lên với cô
- Nó nói thế nào?
Cô biết đã đâm trúng hắn rồi không khỏi đắc ý:
- Mộ Bạch hả? Anh ấy mới không rảnh đâu đi nói chuyện tẻ nhạt đó, chẳng qua cả Đồng Thành này ai không biết chuyện cổ tích của cậu hai Triển chứ! Ai không biết cậu hai cưới em gái của Thiên Nghiêu mà trong lòng yêu người anh chứ không phải thằng em đó!
- Kẻ nào nói bậy bạ như vậy tôi sẽ giết hắn. - Hắn nghiến răng ken két.
- Cậu muốn giết ai hả? Muốn giết hết cả người Đồng Thành này à? Đừng nói đùa chứ! Dù gì không phải người đẹp đã lọt vào tay sao? - Cô đảo con ngươi lại liên tiếp thêm mấy câu - Cẩn thận, cẩn thận nghe! "Anh cả yêu" đó có phẩm chất hơn cậu nhiều! Chỉ sợ nước chảy vô tình mà hoa rơi hữu ý đó!
Mấy câu của Vũ Quyên đã đâm hắn đến choáng váng, đặc

biệt cô dùng hai tiếng "phẩm chất" giống hệt lời Thiên Hồng phê bình hắn thì lòng hắn như bị quỷ ám càng thêm nghi ngờ, nổi khùng rống lên:

- Ai nói tôi không có phẩm chất?

- Cậu vốn không có phẩm chất! Chặn đường tôi thế này chính là không có phẩm chất! Thực ra câu có thể tỏ rõ phẩm chất mà cậu không biết!

- Nói vậy là có ý gì?

- Chinh phục tôi!

- Cái gì?

Vũ Quyên giương mắt nhìn hắn trịnh trọng nói:

- Cậu phá nhà tôi, hại chết cha tôi. Tôi hận cậu thấu xương nhập cốt, điều này tôi tin cậu biết, trời biết, đất biết. Nếu cậu có gan thì chinh phục tôi! Khiến tôi từ hận hoá thành yêu, khiến tôi thành tâm thành ý phục vụ cậu, thế mới là đàn ông chân chính!

Vân Tường chòng chọc nhìn cô, hừ mũi một tiếng không ngớt lắc đầu:

- "Chinh phục" kiểu đó tôi không nắm chắc, cô quá khó dây vào! Hơn nữa, "binh pháp khích tướng" của cô không có tác dụng đối với tôi. Đã nói tôi không phẩm chất thì không phẩm chất, hôm nay tôi nhất định dây dưa với cô!

Vũ Quyên nhận thấy tình hình không ổn, lẳng lặng đẩy xe

đi về phía chỗ đông người. Vân Tường cũng tò mò đi theo phía sau. Đến chỗ đông người, cô bỗng nhiên hô hoán:
- Cứu mạng! Có trộm ! Có cướp! Cướp túi tiền tôi rồi! Cứu mạng...
Người qua lại nhộn nhịp bị náo động liền có một đám người chạy tới giúp, lao nhao hỏi:
- Ở đâu? Tên trộm ở đâu?
Vũ Quyên chỉ vào Vân Tường.
- Hắn đó! Chính là hắn đó!
Đám đông vây quanh, có người bảo đánh, có người bảo bắt cướp. Vân Tường lập tức ngập trong vòng vây không sao thoát thân được. Vũ Quyên thừa lúc lộn xộn nhảy lên xe đạp ào ào.
Vân Tường bị đám đông nhao nhao la ó, gấp gáp kêu lớn:
- Tôi không phải trộm, không phải cướp. Các người nhìn nè, tôi có giống cướp không hả?
Người đi đường ồn ào:
- Điều này chưa hẳn, tra xét xem có trộm gì không? Đừng để hắn chạy thoát...
Vân Tường vươn dài cổ, thấy Vũ Quyên thoát chạy mà tức tối nghiến răng ken két, giậm chân vung tay.
Vũ Quyên thoát khỏi quấy rầy của Vân Tường, sợ hắn đuổi theo gò lưng đạp xe chạy trối chết vào Tứ Hợp viện

mới phát hiện trong nhà có khách.
Vốn hôm nay Mộng Nhàn và má Tề đi dâng hương. Dâng hương xong trời vẫn còn sớm, Mộng Nhàn đã có suy nghĩ từ lâu lúc này tâm trí rạo rực không sao đè nén được nên dẫn má Tề tìm đến nhà họ Tiêu, thành khách không mời.
Khi Mộng Nhàn và má Tề gõ cửa, Vũ Phượng đang dạy Tiểu Tam đàn nguyệt, nghe tiếng gõ cửa cô ôm đàn đi mở cửa. Cửa vừa mở, Mộng Nhàn ung dung quý phái, má Tề hiền từ xuất hiện trước mặt cô.
- Xin hỏi cô có phải là Tiêu Vũ Phượng? - Mộng Nhàn chăm chú nhìn Vũ Phượng hỏi. Thấy Vũ Phượng đẹp rạng ngời trong lòng bà đã có chủ định.
Vũ Phượng ngạc nhiên, bối rối vội đáp:
- Chính cháu! Hai bác là...
- Tôi là má Tề... - Má Tề vội giới thiệu - Đây là bà lớn nhà chúng tôi.
- Tôi là mẹ của Vân Phi! - Mộng Nhàn hiền hoà tiếp lời.
Cây đàn trong tay Vũ Phượng tưng tưng rớt xuống đất, tinh thần Vũ Phụng hoảng loạn. Tiểu Tam và Tiểu Ngũ biết đây là mẹ của anh Mộ Bạch cũng bận túi bụi theo Vũ Phượng.
Vũ Phượng mời Mộng Nhàn và má Tề vào trong nhà ngồi chờ, rồi mau mau đi châm trà. Tiểu Tam mang một đĩa đậu

phọng, Tiểu Ngũ bưng một đĩa dưa bước ra. Vũ Phượng khẩn trương bưng trà lên, dời dưa đến trước mặt hai người, cười gượng gạo.

- Trong nhà không có gì ngon đãi khách, mời bác dùng chút dưa nhé! - Cô quay đầu nhìn Tiểu Tam, Tiểu Ngũ - Qua đây chào bác gái đi. - Lại giải thích với Mộng Nhàn - Đây là Tiểu Tam, Tiểu Ngũ. Còn Tiểu Tứ đi học rồi!

Tiểu Tam dẫn Tiểu Ngũ cung kính cúi chào:

- Chào hai bác!

- Ngoan, ngoan! Hai đứa trẻ ngoan, trắng trẻo thế này thật là xinh xắn!

Tiểu Ngũ thấy Mộng Nhàn hiền từ nên thân thiết nói:

- Cháu rất xấu, trên đầu cháu có vết sẹo do bị lửa đốt! - Nó vén mái tóc trước lên đưa vết sẹo cho Mộng Nhàn và má Tề xem. Vũ Phụng nói rõ:

- Từ nhỏ nó là bảo bối của cha cháu. Cha thường nói nó là con gái xinh đẹp nhất của nhà cháu. Đêm Ký Ngạo Sơn Trang bị đốt cháy, nó chìm trong biển lửa, bị thương để lại vết sẹo trên trán, nó cứ canh cánh bên lòng. Cháu nghĩ vết thương trong lòng nó còn lớn hơn vết sẹo bên ngoài!

Mộng Nhàn thấy Vũ Phụng thanh nhã, ăn nói sắc sảo không khỏi nhìn dán vào cô thầm vui mừng. Má Tề không ngăn được yêu thích Tiểu Ngũ, lấy tay chải chải mái tóc

của nó.
- Không xấu! Không xấu! Nhìn không thấy! Cháu biết đó, ngay cả Phật Như Lai trên trán còn có một cái bướu mà! Phải rồi... thỏ con của cháu thế nào?
- Mỗi ngày cháu đều đưa nó đi ngủ chung vì cháu thường gặp ác mộng! Cháu cần có bầu bạn mới được!
Vũ Phượng cảm kích nhìn má Tề:
- Cảm ơn má! Thỏ con đó khiến má phí sức nhiều!
- Sao nói thế! Nếu thích tôi sẽ làm thêm con khác - Má Tề liền đáp.
Vũ Phượng biết Mộng Nhàn đến đây chắc hẳn đã chuẩn bị nhất định có nhiều lời muốn nói nên bải với Tiểu Tam:
- Tiểu Tam, em dẫn Tiểu Ngũ ra ngoài chơi để chị nói chuyện với bác gái.
Tiểu Tam liền dẫn Tiểu Ngũ ra ngoài.
Vũ Phượng trấn tĩnh ngẩng nhìn Mộng Nhàn, hồi hộp ban đầu giảm đi nhiều:
- Trước kia cháu nghe Mộ Bạch nói sức khoẻ của bác không được tốt, hiện giờ bình phục rồi chứ?
Mộng Nhàn nghe hai tiếng "Mộ Bạch" có phần sửng sốt càng nhìn kỹ cô hơn.
- Sức khoẻ của tôi không sao. Người già rồi thường hay đau đau bệnh bệnh. Nhưng, cũng giống như Tiểu Ngũ nhà

cô, trong lòng tôi luôn nung nấu băn khoăn cho nên hôm nay mới đến nhà cô thế này. - Bà ngừng chốc lát rồi nói thẳng - Tôi nghe cô gọi Vân Phi là Mộ Bạch?

Vũ Phượng liền giữ thế, tiếp lời đáp:

- Tên của anh ấy không quan hệ gì, phải không? Cũng như Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, cha cháu đều đặt cho chúng một cái tên, nhưng chúng cháu vẫn gọi chúng là Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ.

Mộng Nhàn nhìn xoáy vào cô, hồi lâu bỗng hỏi:

- Cô có thật yêu nó không? Cô có thật muốn sống cả đời với nó không?

Vũ Phượng giật mình không ngờ Mộng Nhàn hỏi trực tiếp như vậy, người cứng đờ.

- Có lẽ tôi hỏi quá đường đột, nhưng đối với một người mẹ thì đây là vấn đề quan trọng nhất, nếu không hỏi rõ đêm tôi ngủ không ngon! Bệnh tình gần đây khiến người tôi càng thêm yếu nhược, rất muốn hiểu chuyện của Vân Phi, rất muốn giúp đỡ nó! Chỉ sợ nhiều việc hiện giờ không làm được, mai này thì muộn rồi. Cô có thể trả lời tôi thẳng thắn được không? Ở đây chỉ có ba chúng ta không có gì không htể nói! - Mộng Nhàn chân thành nói.

Vũ Phượng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Mộng Nhàn, hít sâu một hơi:

- Bác gái! Cháu thật sự yêu anh ấy, rất muốn cùng anh ấy sống suốt cả đời! Nếu con người không chỉ có một kiếp, thậm chí cháu muốn cùng anh ấy ở kiếp sau!
Mộng Nhàn hết sức chấn động nhìn Vũ Phượng, thấy cô da mịn màng, trắng muốt, răng trắng, đôi mắt như hai hồ sâu khó đoán, khoé miệng vô cùng ôn nhu, Mộng Nhàn khó nén nỗi mừng vui.
- Vũ Phượng nè! Những lời cô vừa nói khiến tôi thật yên lòng. Nhưng khi yêu một người cô cần phải yêu tất cả những gì liên quan đến người đó. Cô không thể yêu phần này của hắn mà hận một phần khác của hắn, nếu thế cô sẽ đau khổ mà hắn cũng đau khổ.
- Cháu biết! Cho nên cháu nguyện khi đến lúc hai cháu đều sẽ rất dũng cảm dùng lý trí chặt đứt tình cảm. - Vũ Phượng đau khổ nói.
- Ý của cô là ... - Mộng Nhàn khônng hiểu.
- Cháu không thể bước vào cửa nhà họ Triển. Đối với cháu anh ấy họ Tô chứ không phải họ Triển. - Vũ Phượng vọt miệng đáp.
- Nếu thế, khi hai người kết hôn, tôi chỉ là bác gái Tô của cô phải không? Tương lai hai người sinh con họ Tô phải không? Đứa bé không gọi tôi là bà nội, gọi Tổ Vọng là ông nội phải không? Bài vị tổ tiên hai người thờ cúng trong nhà

là người họ Tô phải không? Tiết thanh minh hai người đi quét mộ tổ tiên họ Tô vốn không tồn tại đó phải không? Một loạt câu hỏi đã đánh gục Vũ Phượng, cô trợn trừng mắt kinh ngạc.

- Cô thấy đó, hiện thực hoàn toàn khác với tưởng tượng. Vân Phi có gốc gác nhà cửa, không phải một vật biến ra từ không trung. Nó vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi dấu ấn của nhà họ "Triển". Nó có cha có mẹ, còn có thằng em khiến tất cả người ta đau đầu! Bất kể là tốt hay xấu những điều đó đều là một phần quan trọng cuộc đời của nó, cô không có cách nào cắt nó thành mấy mảnh, chọn lựa mảnh cô cần mà huỷ bỏ mảnh cô không cần!

Vũ Phượng đứng dậy mặt trắng nhợt hỏi:

- Bác gái, cháu hiểu rồi! Ý của bác là... muốn cháu rời xa Mộ Bạch?

Mộng Nhàn cũng đứng lên chân thành nói:

- Nghe tôi nói này, ý của tôi không phải đến chia rẽ hai người! Cô hiểu lầm rồi! Tôi vốn chỉ muốn đến xem cô, xem cô gái đã đâm Vân Phi mà trái lại vẫn khiến Vân Phi yêu mê mệt rốt cuộc là người thế nào? Hôm nay gặp được cô rồi, cô hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của tôi, trong sánng, thông minh, bụi trần không nhiễm thế này khiến tôi vô tình cũng cảm thấy yêu mến, cũng hiểu vì sao Vân Phi lại yêu

cô đến thế!
Vũ Phụng chấn động nhìn bà. Mộng Nhàn thở dài tiếp tục nói:
- Cho nên tôi mới nói những lời này, Vũ Phụng à! Ý của tôi ngược lại, muốn cô bỏ đi oán hận đối với nhà họ Triển mà đồng ý làm vợ Vân Phi! Thời gian của tôi không còn nhiều tôi không muốn lãng phí nó! Cô là người Vân Phi "yêu nhất" cũng là người tôi "yêu nhất", cho dù cô có bất cứ chuyện gì tôi không thể tiếp nhận tôi cũng sẽ bao dung! Cô lẽ nào không phải như vậy!
Những lời này khiến Vũ Phượng cảm động lẫn khổ sở nhìn Mộng Nhàn không chớp, hồi lâu mới cố nói:
- Bác gái! Bác khiến cháu rất cảm động! Cháu luôn cho rằng gia đình như các bác sẽ không bao giờ tiếp nhận cháu! Cháu cứ nghĩ bác sẽ kỳ thị, phản đối cháu, nay nghe bác khẳng định sẽ bao dung cháu, cháu cảm thấy quý giá biết bao!
Cô nói mà nước mắt tuôn dài. Mộng Nhàn thấy cô khóc càng xúc động chồm tới nắm tay cô ôm chặt trước ngực.
- Con ơi! Bác biết con yêu đến quá khổ sở, Vân Phi cũng yêu đến quá khổ sở, bác thật không nhẫn tâm nhìn các con phải oằn oại đấu tranh mâu thuẫn như vầy mà lãng phí thời gian lẽ ra được sớm tối bên nhau. Vũ Phượng!

Hôm nay bác thẳng thắn cho con biết bác không bài xích con, còn con thì sao, có còn bài xích bác không?
- Bác gái! Cháu chưa từng bài xích bác. Cháu rất cám ơn bác đã sinh ra Mộ Bạch khiến đời cháu được thụ hưởng rất nhiều. Nếu không có anh ấy, đời cháu coi như sống uổng.
Mộng Nhàn nghe cô nói chân tình như vậy quá xúc động máu nóng trào lên mắt ướt nhoè nhoẹt.
- Nhưng, bác là bà lớn của nhà họ Triển đó! Nếu không có Tổ Vọng thì cũng không có Mộ Bạch của cháu!
Vũ Phượng ngớ người ra.
Mộng Nhàn nhìn sâu vào cô, nói lời gan ruột:
- Con đừng hận nữa, đừng chống đối nhà họ Triển nữa, được không? Chỉ cần con chịu tiếp nhận "nhà họ Triển" thì bác tin chắc cũng khiến Tổ Vọng tiếp nhận con!
Vũ Phượng càng cảm động càng thống khổ, khẽ khàng đáp:
- Cảm ơn bác! Cảm ơn bác đã bằng lòng cháu, chấp nhận cháu! Bác khoan dung đại độ như vầy trách nào Mộ Bạch có một trái tim nhiệt tình! Hôm nay gặp bác rồi cháu mới biết "giàu có" thực sự của Mộ Bạch là gì! Cháu rất hy vọng sẽ thành con dâu thực sự của bác, cùng nhau yêu thương Mộ Bạch của bác! Bác gái, bác không hiểu...- Nước mắt

cô lã chã, nghẹn ngào - Cháu làm không được! Đêm mà cha cháu chết cứ mãi hiện rõ như ban ngày.

Mộng Nhàn thở dài nhỏ nhẹ nói:

- Được rồi, được rồi! Hiện giờ bác không ép buộc con! Có thể yêu cha của mình mới có thể yêu cha người khác! Bác không gây áp lực cho con chỉ mong con hiểu rõ trong lòng bác con đã là con dâu rồi!

Vũ Phượng cảm động tột cùng kêu lên "Bác gái" liền nhào vào lòng bà. Mộng Nhàn ôm chặt cô, hai người cùng sụt sịt khóc.

Chính lúc này, Vũ Quyên đùng đùng tức giận trở về. Cô hộc tốc chạy vào cổng, gọi inh ỏi:

- Tiểu Tam! Mau đóng cửa lại! Mau! Mau! Mau! Bên ngoài có một thần ôn dịch đuổi đến!

Vũ Phượng, Mộng Nhàn, má Tề đều giật mình chạy nhanh ra cửa để nhìn, chỉ thấy Vũ Quyên mặt mũi đỏ bừng, mồ hôi đầy đầu, ném xe đạp một bên, tức tốc chốt cổng lại. Vũ Phượng kinh ngạc hỏi:

- Em làm gì vậy?

Vũ Quyên gấp rút la:

- Mau, mau! Tìm thứ gì đến chặn cửa.

Lúc này, ngoài cổng vang ầm ầm tiếng dộng cửa, tiếng Vân Tường gầm gừ:

- Vũ Quyên! Mày đừng tưởng mày chạy như vậy là thoát thân được rồi. Mau mở cửa, nếu không tao sẽ phá vào. Cửa vừa bị phá hư thì mày biết tay tao.

Vũ Phượng kinh hãi:

- Sao em lại dây vào hắn?

- Ai dây vào hắn? Em mua vải, hắn đeo theo em chặn không cho em đi, làm sao cũng dứt không ra được!

Mộng Nhàn và má Tề đưa mắt nhìn nhau hết sức lạ lùng.

- Là ai ? Chẳng lẽ là Vân Tường?

Vũ Quyên ngạc nhiên nhìn Mộng Nhàn và má Tề. Vũ Phượng vội giới thiệu:

- Đây là mẹ của anh Mộ Bạch, còn có má Tề! Đây là Vũ Quyên, em của cháu.

Vũ Quyên còn chưa hết ngạc nhiên, bên ngoài Vân Tường hung hăng đạp cửa, đá cửa rầm rầm, sắp đẩy ngã cổng, miệng la ỏm tỏi:

- Vũ Quyên! Cho dù mày chạy lên trời tao cũng bắt mày xuống, đừng nói một căn nhà nho nhỏ này. Nếu mày không ngoan ngoãn ra đây cho tao thì tao không khách sáo...

Vũ Quyên nhìn Mộng Nhàn và má Tề thình lình vỡ ra, đây là mẹ của Mộ Bạch cũng là "bà lớn" của nhà họ Triển, cô mừng rỡ vội nói:

- Hay quá! Bà là bà lớn của nhà họ Triển, xin mau giúp tôi đuổi tên điên bên ngoài đó đi! Xin nhờ! Xin nhờ!
Mộng Nhàn còn chưa hiểu chuyện gì, Vũ Quyên đã bất ngờ mở cổng, Vân Tường suýt té nhào, chửi lớn:
- Con điếm này! Con yêu tinh! Con hồ ly tinh này! - Vừa ngẩng đầu phát hiện mình đang đối diện với Mộng Nhàn và má Tề không khỏi giật nẩy người - Sao? Là các người?
Mộng Nhàn quá kinh ngạc, nhíu mày:
- Sao cậu dộng cửa nhà người ta dữ thế này? Kỳ quái quá rồi!
Vân Tường cũng quá kinh ngạc
- Hê! Hê! Các người ở đây mới là kỳ quái đó! - Ngẫm nghĩ hắn quét mắt nhìn vào phía trong nhà có phần kiêng dè - Có phải lão đại với A Siêu cũng ở đây? Thì ra các người đang tụ hội gia đình! Thật đúng lúc, chúng ta thật có duyên với chị em nhà họ Tiêu này, mọi người đều dồn cục ở đây. Được rồi, mọi người muốn "gia đình tụ hội", tôi đi trước.
Vân Tường nói dứt liền chuồn đi.
Vũ Quyên vội đóng cổng lại. Tiểu Tam đã chạy tới nắm tay Vũ Quyên hỏi:
- Tên đại xấu xa này tại sao lại dám xuất hiện mà gõ cửa nhà ta, không phải quá đáng sợ sao?
Tiểu Ngũ sợ quá mặt trắng nhợt nhào vào lòng Vũ Phụng

run rẩy nói:

- Chị cả! Em nhớ hắn! Hắn đốt nhà chúng ta, đánh cha, đánh chúng ta, chính là cái tên quỷ dữ cưỡi ngựa đêm đó - Nó hoảng kinh thét - Hắn có thể đốt nhà chúng ta nữa không ? Có thể không? Có thể không?

Vũ Phượng ôm riết nó:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Tiểu Ngũ, đừng sợ! Không có ai lại đến đốt nhà chúng ta. Không đâu, không đâu!

Mộng Nhàn kinh hoàng nhìn, giờ mới hiểu bi kịch đêm đó tại sao lại ấn sâu trong tâm trí mấy chị em này. Có chính mắt nhìn thấy Vân Tường phá cửa mới thấu đáo được sự hung hăng dữ tợn không kiêng dè của Vân Tường. Bà nhìn và hiểu rõ, nhớ đến hàng loạt lời của Vân Tường... không khỏi phập phồng lo sợ cho mấy chị em này, cũng phập phồng lo sợ thay cho nhà họ Triển.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 18

Lúc Mộng Nhàn đến nhà họ Tiêu thì Vân Phi bị Tổ Vọng gọi vào phòng khách, đặt một quyển sổ trước mặt anh, ông mặt mày u ám nói:

- Con giải thích cho cha xem, tiền ở Hổ Đầu đi đâu rồi?

Vân Phi không dằn được bực tức:

- Cha! Ý của cha nói con lấy tiền ở đường Hổ Đầu xài hết? Thật ra đã bao lâu rồi cha không quản lý đến sổ sách ở đường Hổ Đầu? Mấy năm nay đều do quản gia Kỷ, Thiên Nghiêu và Vân Tường quản lý phải không?

- Con không cần để ý đến trước kia nó thế nào, chỉ nói sau khi nó qua tay con thì thế nào? Tại sao nợ nần nhiều thế, con nói lý do cho cha nghe! - Tổ Vọng nổi giận nói.

- Khi rảnh rỗi cha nên đến những gia đình thiếu nợ đó xem xem, nhà nào cũng có hàng trăm vấn đề không sao giải quyết, tình cảnh gia đình càng thê thảm không nỡ nhìn!

Sai lầm lớn nhất của họ chính là lầm tưởng "tiệm cho vay Thịnh Hưng" có thể giúp được họ, cho nên đem cầm cố những đồ vật đáng tiền, kết quả lời mẹ đẻ lời con, nợ nần càng lúc càng chồng chất đành phải cầm thêm vay thêm, đến phải khuynh gia bại sản, mất tất cả! Hiện giờ, tiệm chúng ta có rất nhiều chứng từ cầm cố nhưng không thu được tiền.

- Thu không được tiền? Nhưng trên sổ sách sạch bong, rất nhiều tiền con đã thu được rồi!

- Đó không phải "thu được" mà là con "thủ tiêu" nó!

- Vậy là sao?

- Giống như chuyện Phùng Huyên đã làm cho Mạnh Thường Quân. Phùng Hưng vì Mạnh Thường Quân "mua nghĩa". Cha, con cũng vì cha mà "mua nghĩa"!

Tổ Vọng nhảy nhổm, không tưởng tượng nổi trố mắt nhìn anh:

- Con làm gì? Con đem những giấy tờ vay mượn đó làm gì?

- Huỷ hết rồi! Dẫu sao những món tiền đó có thu mấy đời cũng không thu được.

- Con sử dụng những giấy tờ đó vào chuyện nhân tình thế thái à? Hủy hết rồi à? Làm ăn kiểu đó sao mà không thu lỗ? Lại còn dám nhắc đến tên "Mạnh Thường Quân" trước

mặt cha! - Ông giận dữ vỗ mạnh xuống bàn - Sống thời này mà lại đi làm những chuyện của người thời xưa! Con muốn chọc cho cha tức chết, hay coi cha là một thằng ngốc? Con chỉ là một thằng khùng, nếu không thì cũng là thằng phá gia chi tử chứ không phải Phùng Hoan. Cũng may cha chưa giao toàn bộ điền trang cho con, nếu không con cũng mang ra làm "việc nghĩa" hết, lúc đó cả nhà sẽ sống bằng không khí!

- Cha đừng quá khích động. Con đã hủy giấy nợ hay giấy cầm đồ đâu mà cuống lên. Con nghĩ là chúng ta cần phải chỉnh đốn lại toàn bộ sổ sách ở các điền trang. Xí xóa những khoản thu về được cũng nên giảm bớt tiền lời cho ho...

Ông Vọng xắn tay áo, giận dữ nói:

- Cha không muốn nghe nữa! Con đã khiến cha thất vọng vô cùng. Kỷ Tổng quan nói đúng, con không phải là hạng người biết quản lý tiền trang. Cha còn nghĩ, ngoài số tiền con xí xóa cho chủ nợ, chắc lại tiêu xài khá nhiều vào Đãi Nguyệt Lầu, và con đem tiền cho 2 ả đào họ Tiêu nữa. Có đúng vậy không?

Vân Phi kinh hoàng. Máu nóng trong người chàng dâng trào lên tận óc. Chàng cố nén giận, giương mắt nhìn ông Vọng:

- Chú Kỷ nói như vậy mà cha nghe được sao? Còn con nói thì không bao giờ cha nghe! Quả thật giữa 2 cha con chúng ta còn có một hố sâu ngăn cách. Con xin nhận là không biết quản lý, khiến cho công việc ở đường Hổ Đầu trở nên rối loạn, còn nói con xài hết tiền vào Đãi Nguyệt Lầu và 2 cô gái họ Tiêu đó thì quả thật oan cho con vô cùng. Dù có xài đi nữa, cũng chỉ xài đồng lương của con mà thôi. Vả lại, tiền lương của con chỉ bằng phân nữa tiền lương của Thiên Ngưu. Con tự nghĩ là không có lỗi gì với cha cả!
- Muốn nói không có lỗi với cha thì đừng đi lại với 2 ả đào đó nữa. Suốt ngày cứ đến đó mà không có lỗi à? Đúng là con quá coi thường cha!
Vân Phi nghe ông Vọng nói vậy, toát mồ hôi hột, thở dài:
- Thôi, con không nói nữa. Cha con mình không thể hiểu nhau được!
Ông Vọng gào lên:
- Không nói thì thôi, càng nói càng thêm bực mình.
Vân Phi buồn rầu bước ra khỏi thư phòng. Ý nghĩ "không thể không đi" 4 năm về trước lại trỗi dậy trong đầu óc chàng. Chàng vừa cặm cụi bước vừa thở dài thườn thượt và lắc đầu lia lịa. Khi bước vào hành lang, bất ngờ gặp Thiên Hồng đang xách giỏ kim chỉ đi kiếm vú Tề. Cả 2

cùng đứng lại nhìn nhau.

Thiên Hồng mỉm cười:

- Anh có khỏe không?

- Đó là câu anh muốn hỏi thím!

Vân Phi cười gượng.

Thiên Hồng nhìn ra nhà mát giữa sân:

- Ra đó ngồi nói chuyện được không?

Vân Phi gật đầu, 2 người cùng ra nhà mát. Thiên Hồng thấy sắc mặt Vân Phi tái mét, lại từ thư phòng ông Vọng đi ra, nghĩ là vừa xảy ra chuyện gì, bèn hỏi:

- Vừa gây lộn với cha à?

Vân Phi thở dài:

- Phiêu bạc 4 năm nay với gió sương mới trở về, anh còn bị chèn ép hơn trước kia nhiều!

Thiên Hồng gật đầu tỏ vẻ đồng tình với chàng. Vân Phi cố trấn tỉnh:

- Đừng nói đến chuyện đó nữa! Chàng nhìn Thiên Hồng - Có nhiều chuyện anh muốn nói với thím, nhưng chưa có dịp. Cám ơn thím đã cứu A Siêu. Thím có tin vui, anh cũng chưa chúc mừng được. Sắp làm mẹ rồi, phải giữ gìn sức khỏe!

Nàng nhìn chàng với ánh mắt dịu dàng, vừa tủm tỉm cười vừa nói khẽ:

- Dạ. !
- Thím ... vui sướng lắm à?
Vân Phi thấy nét mặt của Thiên Hồng khác trước, nụ cười trên môi có vẻ tươi tỉnh lắm, quả là điều hiếm thấy.
Suy nghĩ 1 lát, Thiên Hồng mới bộc lộ tâm trạng của mình:
- Anh Phi, có nhiều chuyện em cứ giấu mãi trong lòng. Em rất nhớ những ngày đã qua. Lúc đó em có thể chuyện trò với anh, nói hết mọi tâm sự cho anh nghe, bởi vì có thế nào anh cũng không cười em. Nói thật với anh, đã có dạo em vô cùng bi quan với hôn nhân của em...
Vân Phi lo sợ, đảo mắt nhìn xung quanh:
- Thím không sợ tai vách mạch rừng à
- Em chán cái cảnh sợ sệt lắm rồi! Hiếm lắm mới có cơ hội gặp anh, nên em cứ nói, vả lại em có nói được với ai đâu. Nói với anh xong, em cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Em vừa nói đến tình trạng hôn nhân của em. Trước đây em rất muốn đi khỏi nhà họ Triển, tìm cách thoát khỏi cảnh "ngục tù" này! Nhưng đứa nhỏ trong bụng đã cứu em. Anh hỏi em có vui không à? Em xin nói cho anh biết, em vui sướng lắm! Bởi vì trong người em có 1 sinh mạng nhỏ bé đang lớn dần. Em có bầu nó, ngày càng thương yêu nó! Cảm giác đó thật vô cùng kỳ diệu!
- Anh biết! Trước đây Ánh Hoa cũng như vậy.

- Xin lỗi, em lại làm cho anh buồn rồi!
- Không có chi. Dù sao thì nói ra, đêm đến không còn bị nỗi buồn vu vơ giày vò đến nổi không chợp mắt được!
- Vũ Phượng đã giải thoát cho anh à?
- Nàng và thời gian cùng giải thoát cho anh. - Vân Phi nhìn Thiên Hồng - Vậy thì đứa nhỏ trong bụng đã cứu thím ra khỏi cuộc sống hôn nhân bi thảm đó à?
Thiên Hồng hé nụ cười vui vẻ và dịu dàng:
- Đúng vậy! Trước đây, đối với anh Tường em đã thất vọng đến giận hờn. Em từng nghĩ là anh ấy không sao cứu vãn được nữa. Nhưng giờ đây nghĩ đến anh ấy là cha của đứa nhỏ, nghĩ rằng vợ chồng em sẽ có 1 tình thương không gì thay thế được, thì khong còn oán giận anh ấy nữa, chỉ muốn cùng anh ấy sống những ngày vui vẻ, hạnh phúc, thậm chí em còn có tham vọng, 2 chúng em sẽ trở thành 1 cặp vợ chồng đầy ân ái. Em sẽ rộng lượng, tha thứ và cảm hóa anh ấy, để cho anh ấy trở thành niềm tự hào của con em!
Vân Phi xúc động, chăm chú nhìn Thiên Hồng:
- Nghe thím nói vậy, anh cũng rất vui sướng và cảm thấy được an ủi đôi phần. Anh không phải băn khoăn cho cuộc sống của thím nữa! Thím không khác gì 1 vì sao sáng lách ra khỏi mây mù, 1 con bướm thoát ra khỏi tổ kén, trông

thật là đẹp... đẹp lắm!
Nàng vui vẻ mỉm cười, ánh mắt lộ rõ vẻ hân hoan:
- Bây giờ anh có thể chúc mừng em được rồi!
Vân Phi tươi cười, chân thành nói:
- Chúc mừng... chúc mừng!
Trong khi 2 người mãi nói chuyện, không thể ngờ rằng Vân Tường đã trở về. Hắn từ nhà chị em Vũ Phượng thất thểu bước về nhà, trong lòng đang bực bội về chuyện ra ngõ gặp gái, nên đa chạm trán bà Nhàn và vú Tề ở đó. Vừa bước vào hành lang, bỗng hắn bắt gặp Vân Phi và Thiên Hồng đang cười nói vui vẻ ở trong nhà mát. Thế là những lời Vũ Quyên vừa nói với hắn như: "Người tình... tình cũ trời đây... nước chảy bèo trôi, hoa rụng vẫn còn đó..." không khác gì những tiếng sấm rền vang, đập mạnh vào tai hắn. Hắn rón rén bước tới, vừa vặn nghe được những lời khen của Vân Phi, bất giác nổi trận lôi đình, gào thét dữ dội:
- Hừ! Tao nghe hết rồi ... "sao sáng" ... "bướm đẹp"... Đẹp với xấu gì? - Hắn vừa đấm đá Vân Phi vừa gào thét ầm ỹ - Sao không đến chỗ vợ mày, lại đến tán tỉnh vợ tao làm gì? Những lời như "sao sáng", "bướm đẹp" chỉ có thể gạt được con ả đào Vũ Phượng. Tại sao lại đến nói với vợ tao, mày muốn gì?

Vân Phi và Thiên Hồng đều kinh hoàng, lập tức đứng dậy. Chàng hối hả phân bua:

- Chúng tôi đang nói chuyện về đứa nhỏ, không phải như chú nghĩ đâu...

Vân Tường càng giận dữ hơn:

- Nó là con tao, mày chõ miệng vô làm gì? Mày lấy tư cách gì nói đen nó?

Thiên Hồng nói lớn:

- Anh Tường, không phải vậy đâu, anh chưa nghe rõ...

- Thế nào mới là "rõ" tao đa nghe hết rồi! _ Hắn lại chồm tới túm ngực áo Vân Phi - Mày là kẻ khốn nạn, đồ đê tiện, vô liêm sĩ, đị.nh cho vợ tao uống thuốc mê hồn... Mày đã làm gì với nó! Nói đi, mày hãy nói đi! Không trách cả Đồng Thành này đều đem tao ra diễu cợt!

Vân Phi tức giận vô cùng. Chàng vội gỡ bàn tay Vân Tường đang túm ngực áo mình, nghiến chặt 2 hàm răng:

- Chú ăn nói như vậy, quả là không xứng đáng với Thiên Hồng! Chú đã phụ tấm lòng tốt của thím ấy!

Vân Tường như lửa đổ thêm dầu, gào thét ầm ỷ:

- Tao không xứng thì mày xứng hả?? Nếu thích Thiên Hồng, mày có thể lấy nó từ lâu rồi. Tại sao lúc đó không lấy? Bây giờ nó là vợ tao rồi, mày lại đến quyến rủ nó. Mày đúng là 1 con quỷ dâm dục, tao rất tiếc là không giết được

mày
Thiên Hồng sợ mọi người nghe tiếng cãi nhau ồn ào sẽ đua đến, bèn cố sức kéo chồng ra:
- Anh lầm rồi. Anh hoàn toàn hiểu lầm rồi. Đừng làm ầm lên như vậy, chúng ta về phòng nói chuyện!
Vân Tường đẩy mạnh Thiên Hồng, nàng đứng không vững, suýt nữa thì té xuống đất.
Vân Phi hốt hoảng, không kịp giữ ý tứ, vội giơ tay ra đỡ.
Vân Tường thấy vậy, càng giận dữ hơn:
- Mày còn dám giơ tay ra đỡ nó à? Nó là vợ của tao, đâu cần mày thương hại!
Gia nhân và a hoàn nghe tiếng cãi cọ ầm ỹ, vội chạy ra coi. A Siêu và bà Huệ cũng đến. Bà Huệ hốt hoảng:
- Chao oi! Lại xảy ra chuyện gì rồi? Vân Tường, con lại gây lộn với anh 2 à? Đừng có gây gỗ nữa, con không sợ đụng vào Thiên Hồng hay sao? Vợ con đang mang bầu đó!
Thiên Hồng vội vàng che chở:
- Không hề gì, không hề gì! - Nang vội kéo tay chồng - Thôi, chúng mình về nhà nói chuyện! Ở đây đông người khó coi lắm! Người ta nghe hết thì còn ra gì nữa?
Dù sao hắn cũng còn biết đôi chút thể diện, không muốn làm ầm lên cho mọi người biết, chỉ giận dữ hoa tay múa

chân và chửi thề, mặc cho Thiên Hồng kéo đi.
Bà Huệ liếc nhìn Vân Phi với ánh mắt nghi ngờ, vội xua đuổi gia nhân và a hoàn:
- Có gì mà coi! Tất cả quay trở về làm việc...
A hoàn và gia nhân vội trở về làm công việc của mình.
Vân Phi mặt tái mét, cúi đầu đi về phía trước. Chàng vừa tức giận vừa lo cho Thiên Hồng. A Siêu đuổi theo, hốt hoảng hỏi:
- Cậu có làm sao không? Có bị cậu 3 đánh không?
Vân Phi bực bội trả lời:
- Sao lại không! Mỗi lần "đọ chiêu", ta đều bị hắn "ăn hiếp" và đánh tơi bời, tối tăm mặt mũi. Tuy vậy cũng không hề gì. Ta chỉ lo cho Thiên Hồng. Không hiểu thím ấy có giải thích nổi cho hắn hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện không?
o0o
Thiên Hồng không sao giải thích nổi. Nếu hôm đó Vân Tường không gặp Vũ Quyên ở ngoài đường, không nghe Vũ Quyên nói những câu như: "Ai không biết cậu 3 lấy em gái Thiên Ngưu, người tình của em gái này lại không phải là cậu 3" hay "Người tình này tư cách hơn cậu 3 nhiều... ", chắc hắn cũng không nổi trận lôi đình như thế này. Bây giờ, những tính xấu trong người hắn như đố kỵ, ghen tương, ganh ghét, và tự ty đều trỗi dậy, trông hắn thật là

hung dữ. Hắn đẩy Thiên Hồng vào phòng, gài cửa lại, giơ nắm đấm trước mặt nàng, gào lên:

- Đồ dâm phụ... không còn biết hổ thẹn là gì!

- Anh Tường! Anh nói chuyện có tình có lý 1 chút được không? Đừng có ghen tương quá mà hỏng việc. Anh thử nghĩ xem, ban ngày ban mặt, em và anh 2 ngồi trong nhà mát, người qua lại luôn, còn nói gì được những chuyện kín đáo? Anh chỉ nghe được vài ba tiếng, rồi đoán già đoán non, thật là quá quắt!

- Tao quá quắt hay mày quá đáng? Chúng mày cao tay lắm, cố tình chọn nơi nhiều người qua lại, nói chuyện yêu đương, nhằm bưng tai bịt mắt mọi người! Chính tai tao nghe mà mày còn lắm miệng à? Chúng mày tán tỉnh nhau nào là "sao sáng", "bướm đẹp", khiến cho tao dựng tóc gáy, toát mồ hôi hột. Làm gì có người anh chồng lại tán em dâu xinh đẹp như "sao sáng" hay "bướm đẹp"! Mày đừng gạt tao nữa, không lẽ tao là thằng ngốc hay thằng khùng!

- Anh hai không có ý đó!

- Vậy thì hắn muốn nói gì? Mày hãy nói rạ.. nói ra...

- Anh 2 muốn nói lên sự thay đổi nên đã dùng những tiếng đó! Lúc đó em nói với anh 2, em vô cùng trông mong vào đứa con, vì nó mang lại cho em hy vọng và niềm vui, thế là

anh 2 nói em như 1 con bướm phá kén mà rạ..
Thiên Hồng chưa dứt lời, Vân Tường đã nhảy lên gào to:
- Thế nào gọi là "phá kén mà ra", mày bị cái gì ràng buộc? Không lẽ tao bó buộc mày hay sao? Tao nhốt hay khóa trái cửa bắt mày ở nhà? Tại sao có 1 đứa con mà mày lại thành "sao", thành "bướm"? Tao không hiểu gì cả! - Hắn chồm lên túm ngực áo Thiên Hồng, hỏi nhỏ - Mày cho tao mọc sừng à? Đứa nhỏ này có phải con tao không?
Thiên Hồng kinh hoàng, giương mắt nhìn, không dám tin những lời chồng vừa nói:
- Anh ăn nói những lời như vậy, không sợ thiên lôi đánh chết à? Như vậy là anh sỉ vả em, sỉ vả anh 2, và sỉ vả cả anh nữa. Không những thế, anh không biết là anh đang sỉ vả đứa con của mình hay sao? - Nàng giận phát run - Anh thật là đê tiện!
- Đúng rồi! Tao đê tiện... còn mày thì sao? Mày thật là vĩ đại, là thần thánh có phải không? Mày là mụ đàn bà vô liêm sĩ!
Vân Tường vung mạnh tay, hất Thiên Hồng ra ngoài. Ngã xuống đất, nàng vội vàng đưa tay ôm bụng, trong khi đó hắn dang rộng 2 cánh tay chồm vào người nàng như 1 con chim khổng lồ dang rộng đôi cánh vồ mồi.
- Mày đã làm nhục tao! Mày dám ngang nhiên ngồi trong

nhà mát tán tỉnh, chuyện trò yêu đương với hắn! Mày đã khiến tao trở thành trò cười cho thiên hạ, người ta đều biết tao lấy đồ thừa của hắn, mày không biết mà che giấu...không biết xấu hổ... mày là kẻ khiến cho tao thất bại suốt cả cuộc đời này...

Thiên Hồng thấy chồng hùng hổ chồm lên 1 cách dữ tợn thì hồn siêu phách lạc, nước mắt đầm đìa. Nàng cố lấy sức đứng dậy, lao ra mở cửa phòng, vừa chạy lê ra ngoài vừa gào to:

- Cha ơi... cha ...cứu...cứu con với...

Nàng vừa khóc vừa chạy ra vườn hoa, chui qua 1 cái cổng vòng tròn, bước lẹ về nhà ông Kỷ.

Vân Tường dữ tợn như 1 hung thần. Hắn vừa đuổi theo vợ vừa quát to:

- Mày định chạy đi đâu? Về nhà cha mày kể tội trạng của tao à? Mày tưởng về đến nhà cha mày thì tao không làm gì được hay sao? Mày đi về nhà cho tao... về nhà cho tao!...

Hai vợ chồng cứ thế kẻ chạy người đuổi, làm chấn động cả khuôn viên nhà họ Triển. Bà Huệ thấy con trai đuổi theo con dâu, hốt hoảng nói to:

- Vân Tường! Con khùng rồi à? Con đuổi nó như vậy làm gì, lỡ động thai thì sao

Ông Vọng dậm chân, quát A Siêu:
- A Siêu, hãy ra cản nó lại cho ta!
A Siêu vội lao như 1 mũi tên ra cản Vân Tường lại. Hắn nhìn thấy A Siêu càng điên tiết, gào thét ầm ỹ:
- Mày dám cản đường tao à? Mày là cái con mẹ gì mà dám cản đường tao...
Ông Vọng vội đi lẹ đến, đứng ngay trước mặt Vân Tường:
- "Cái con mẹ" này có đủ tư cách cản được mày không?
- Thưa cha! Con dạy vợ con, cha cũng can thiệp à?
- Bây giờ nó không những là vợ mày, trong bụng còn có cháu nội của tao, mày dám bắt nạt nó à? Nếu cái bầu có chuyện gì, tao đánh què chân mày.
Ông Kỷ và Thiên Ngưu cũng hốt hoảng chạy đến, nét mặt người nào cũng giận dữ vô cùng.
- Sao? ...Sao lại như vậy? Thiên Hồng... lại xảy ra chuyện gì rồi?
Thiên Hồng thấy cha và anh thì khóc òa lên và nhào về phía trước:
- Chạ.. chạ.. cha cứu con với...
Ông Kỷ và Thiên Ngưu thấy Thiên Hồng khóc lóc như vậy, tức giận lắm. Hai cha con cùng nguýt Vân Tường 1 cái rồi đỡ nàng dậy.
- Thiên Hồng! Cha đến đây rồi, con không phải chạy nữa...

không phải chạy đi đâu nữa! Đi theo cha về nhà rồi nói chuyện.
Vân Tường vừa dậm chân thình thịch vừa gào to:
- Đứa nhỏ trong bụng có gì ghê gớm mà mọi người bênh nó như vậy? Một mình nó có thể mang bầu được à?
Bà Huệ bước tới kéo Vân Tường:
- Thôi im đị.. im đi! Hãy về phòng mẹ ngồi nghỉ!
Vân Tường và Thiên Hồng cũng bị lôi đi. Ông Vọng lắc đầu, thở dài não nuột, trở về thư phòng.
Vân Phi mặt buồn rười rượi, lòng nặng chình chịch nói với A Siêu:
- Hắn đã hiểu lầm, không sao giải thích nổi. Làm thế nào bây giờ?
- Tốt nhất là cậu nên lánh xa, không còn cách nào khác nữa đâu.
- Tại sao lại có 1 con người như vậy? Còn gì nói đến rộng lượng, tha thứ và cảm hóa? Đối với vợ mình như vậy, đối với đứa con chưa lọt lòng cũng như vậy, không hiểu hắn còn có lương tâm của con người nữa không? Không hiểu trong cuộc đời của hắn, còn có người nào hắn thật sự thương yêu và tôn trọng nữa không? Nếu quả thật hắn không còn chút lương tâm nào, sống như vậy thật là bi ai!
- Cậu ấy không cứu vãn được nữa đâu! Cậu có lo cũng

không lo nổi.
Vân Phi uể oải lắc đầu như muốn xua đuổi hình ảnh đứa em cùng cha khác mẹ trong đầu óc mình. Bỗng chàng nói:
- Thôi! Chúng ta đi đến nhà Vũ Phượng. Chỉ ở đó mới có niềm vui của cuộc sống!
A Siêu vội gật đầu:
- Phải đấy!
Gần đây, chị em Vũ Phượng không những lôi cuốn Vân Phi, mà còn lôi cuốn cả gã gia nhân. Nghe nói là đến nhà Vũ Phượng, A Siêu phấn chấn hẳn lên.
o0o
Giữa lúc đó, chị Hoa đến nhà Vũ Quyên và Vũ Phượng, mang theo con bao nho đen với chị em nàng. Chị đã mang đến 1 tin giật gân khiến 2 nàng hết sức kinh hoàng. Tuy trên mặt chị vẫn lộ vẻ tươi cười hớn hở, nhưng đôi mắt chị lại có vẻ bí mật vô cùng, lúc nào cũng chăm chú nhìn Vũ Quyên. Thấy 2 chị em Vũ Phượng tỏ vẻ cuống quýt, chị Hoa mĩm cười:
- Vũ Quyên! Chị "vâng lệnh" đến đây làm mai cho em! Chị nghĩ em cũng biết "hoàng tử bạch mã" là ai rồi!
- Làm mai? - Vũ Quyên trợn tròn mắt, trong lòng hết sức hồi hộp - Em không biết ai cả!
- Đương nhiên là ông chủ Trịnh! Ông thích em lâu lắm

rồi...em thông minh như vậy, sao lại không biết?
Vũ Phượng không thể im lặng được nữa, bèn chêm vô:
- Ông chủ Trịnh đã có vợ lớn, lại có vợ bé nữa rồi mà?
- Đúng! Ông ấy có 1 vợ lớn, 2 vợ bé! - Chị Hoa nhìn Vũ Quyên - Em lấy ông chủ Trịnh sẽ là vợ bé thứ 3. Tuy không phải là chính thất, nhưng vẫn được hưởng mọi vinh hoa phú quý, mãi mãi không bao giờ hết! Ông chủ Trịnh đã nói với chị, nếu em không muốn về dinh cơ của ông làm "bà ba" thì ở bên ngoài cũng được. Dù sao thì ông cũng thích em lắm rồi. Nếu em kết duyên cầm sắt với ông, thì không phải đi hát nữa, ông sẽ lo cho càc em đầy đủ. Ông hứa là sẽ cho 5 chị em được sống những ngày sung sướng và thoải mái.
Trong chốc lát, đầu óc Vũ Quyên rối loạn như tơ vò, nàng ngơ ngác nhìn chị Hoa.
Vũ Phượng hốt hoảng, lo sợ giùm cho em gái, ấp a ấp úng:
- Chị Hoa, em tưởng... chi... chi.
Chị Hoa nhìn Vũ Phượng:
- Em tưởng chị thế nào?
- Em tưởng chi.... Mọi người đều nói, ông chủ Trịnh luôn luôn đỡ đầu Đại Nguyệt Lầu, họ còn nói...
Chị Hoa nói thẳng:

- Còn nói chị cũng là bồ của ông ấy chứ gì?
Vũ Phượng im lặng như đồng ý với những lời chị Hoa vừa nói. Chị Hoa chăm chú nhìn 2 chị em, thở dài thườn thượt rồi buồn rầu nói với giọng miễn cưỡng:
- Cho nên các em lấy làm lạ tại sao chị lại đi làm mai cho ông chủ Trịnh phải không? Chị nói cho 2 em biết: Đúng! Chị cũng là bồ của ông ấy, phải sống nhờ vào sự giúp đỡ của ông ấy. Chị nói thật cho 2 em biết, nếu không có ông chủ Trịnh thì Đại Nguyệt Lầu đã đi đời nhà ma từ lâu rồi. Chị vô cùng biết ơn ông ấy, lúc nào cũng muốn báo đáp lòng tốt của ông ấy đối với chị. Bấy lâu nay ông có cảm tình với Vũ Quyên nhưng vẫn giấu kín trong lòng, hôm nay mới thổ lộ với chị, nhờ chị nói cho Vũ Quyên biết, như vậy cũng nể nang chị lắm rồi!
Vũ Quyên hỏi:
- Em không hiểu... quả thật em không hiểu... tại sao chị lại đi nói giùm ông ấy.
- Tại sao à? - Chị Hoa hơi buồn - Nếu không có em, cũng sẽ có cô khác xuất hiện. Các em thử nhìn xem, đuôi mắt chị nhăn nheo rồi, dù sao chị cũng già rồi. Nếu phải đi tìm 1 cô thì không gì tốt bằng tìm cô gái đã có "duyên phận" với chị! Vũ Quyên, trước đây chị từng nói với em, em y hệt như chị 20 năm về trước. Chị tin rằng nếu em bằng lòng

lấy ông chủ Trịnh, chị em ta vốn có tình nghĩa với nhau, em sẽ không bao giờ bỏ rơi chị! Nếu là người khác, chị không dám chắc điều này!

- Nhưng... nhưng...

Lòng dạ Vũ Quyên rối như tơ vò. Nếu trước đây được nghe những lời chị Hoa vừa nói, có thể nàng đã suy nghĩ theo chiều hướng khác. Làm vợ bé ông chủ Trịnh, nàng còn hy vọng trả được thù nhà. Nhưng giờ đây, trong lòng nàng vừa dấy lên một thứ tình cảm mới, bởi vậy, tâm trạng nàng mâu thuẫn và trái ngược với những lời chị Hoa vừa nói.

Vũ Phượng nhìn Vũ Quyên, hốt hoảng đỡ lời cho em gái:

- Dù sao chúng em cũng được ăn học. Ba em tuy nghèo, nhưng cũng dạy bảo chúng em tử tế, nay đi làm vợ bé người khác, quả là điều nhục nhã vô cùng. Chắc ba em ở dưới suối vàng sẽ không bằng lòng đầu.

Vũ Quyên vội gật đầu, phụ họa:

- Đúng như vậy!

Chị Hoa suy nghĩ 1 lúc, từ tốn nói:

- Các em cứ giấu kín chuyện này trong lòng, suy nghĩ chín chắn vài ba hôm đã, hoặc giả 2 chị em từ từ bàn bạc với nhau, dăm bữa nữa tháng trả lời cho ông chủ Trịnh cũng chưa muộn. Nhưng mà Vũ Quyên này, như vậy là em biết

được ý của ông chủ Trịnh rồi, khi đến Đại Nguyệt Lầu ca hát, cũng nên giữ gìn ý tứ 1 chút, nên lánh xa những người khách khác cho ông vui lòng. Thôi... chị về đây!
Ra đến cửa, chị Hoa quay đầu lại, nói vọng vào:
- Các em đã đi hát ở cao lầu tửu điếm để kiếm sống, lại từng bưng ly rượu hầu hạ kẻ khác, coi như đã bước 1 chân vô cuộc đời gió bụi rồi, bất luận các em suy nghĩ như thế nào, nhưng trong con mắt kẻ khác, các em không còn là tiểu thư con nhà tử tế xưa nay vẫn ở nhà với cha mẹ nữa đâu! Muốn làm "chính thất" cũng khó khăn vô cùng. Không phải ai cũng may mắn như Vũ Phượng, gặp được người tình tử tế như Vân Phi, lại không có vợ! Nhưng mà rồi đây có được về nhà người ta hay không, cũng không phải là chuyện dễ. Các em hãy suy nghĩ kỹ!
Thấy nhỏ Tư và nhỏ Út ngồi ngoài sân lau bóng đèn, chị Hoa lại nói:
- Nếu Vũ Quyên bằng lòng lấy ông Trịnh, 2 đứa nhỏ này cũng có vú em hầu hạ tử tế!
Tiễn chị Hoa ra cửa, 2 chị em đều mang tâm sự riêng, không biết nên thổ lộ thế nào. Nhưng lời chị Hoa vừa nói, nhẹ nhàng có, cứng rắn cũng có, không thiếu điều gì. Tuy vậy, đây không phải lần đầu 2 chị em nàng bị áp lực mãnh liệt giáng xuống đầu.

Cánh cửa vừa mở, vừa vặn Vân Phi và A Siêu đạp xe đạp đến. Chị Hoa chào rồi mĩm cười:

- Vừa nhắc đến Tào Tháo... Tào Tháo lại đến - Chị quay sang dặn dò 2 nàng - Hai em suy nghĩ kỹ, thế nào cũng phải suy nghĩ chín chắn. Chị đi đây!

Chị Hoa vừa đi khỏi, nhỏ Tư chạy đến cầm tay chị 3, nói lớn:

- Chúng em nghe hết rồi! Chị ba, có phải chị sắp làm vợ ba ông chủ Trịnh không?

Nhỏ Út cũng mếu máo:

- Vợ ba là cái gì? Chị ba, chị sắp xa chúng em phải không?

Vân Phi kinh hoàng, chưa kịp hỏi điều gì, A Siêu đang dựng chiếc xe cũng chấn động, luống cuống, làm cho 3 chiếc xe đạp dựng ở đó cùng ngã xuống.

Vũ Quyên chạy đến gần A Siêu:

- Anh làm sao thế?

A Siêu dựng lại mấy chiếc xe, không thèm ngẩng lên, chỉ nói giọng buồn rầu:

- Không có chị.. tôi không vào nhà đâu... tôi muốn... tôi phải... ra ngoài đi dạo!

Anh ta vừa ấp a ấp úng, vừa dắt 1 chiếc xe, nhảy lên đạp thẳng ra ngoài cổng như đang lẩn trốn chuyện gì.

Vũ Quyên cuống quýt, vội leo lên chiếc xe khác, quay đầu lại nói với Vũ Phượng và Vân Phi, đang vô cùng kinh ngạc:

- Em cũng muốn đi ra ngoài 1 lúc!

Nói xong, nàng đạp xe đuổi theo A Siêu.

A Siêu không biết tự đánh giá mình là người như thế nào, nghe nói Vũ Quyên sắp lấy ông chủ Trịnh, thì tâm thần rối loạn. Giờ phút này, ruột gan anh ta đang như cái chảo chiên gang đặt trên 1 lò than rực cháy. Anh ta cặm cụi đạp xe như đang muốn trốn đến một nơi xa lắc xa lơ.

Vũ Quyên vừa đạp xe vừa gọi ầm ỹ:

- Anh Siêu! Sao đạp lẹ vậy? Chờ tôi với! Anh Siêu... anh Siêu...

A Siêu nghe Vũ Quyên gọi, không hiểu sao, lò than trong lòng càng bùng cháy hơn nữa, khiến tim anh ta càng đau nhói, đầu càng nhức buột Anh không dám quay lại, không dám nghĩ đến Vũ Quyên, chỉ biết đạp lẹ hơn, khiến cho bàn đạp quay vòng nhanh hơn nựa A Siêu đạp xe theo các đường phố lớn nhỏ, chạy thẳng một mạch ra ngoài cánh động Vũ Quyên cũng cố sức đạp xe qua các phố phường, mồ hôi ướt đầm đìa:

- Anh Siêu.. Anh Siêu!...

A Siêu không muốn dừng xe lai. Anh ta nghĩ, nếu mình

dừng xe lại thì hổ thẹn lắm, bèn cắm cúi đạp lẹ hơn nựa Bỗng đằng sau vang lên tiếng kêu la thảm thiết của Vũ Quyên:

- Trời ơi! Cứu tôi vơ"i! Cưu.. tôi.. với!

A Siêu vội quay đầu lại, thấy Vu Quyen nằm dài trên một con dốc, chiếc xe đạp ngã xuống bên cạnh, hai bánh xe quay tịt Anh ta sợ qúa, vội đạp xe quay trở lại, nhảy xuống xem đã xảy ra chuyện gì, rồi keu to:

- Vũ Quyên cô nương! Vũ Quyên cô nương! Tại sao lại té thế nảy Bị thương ở chỗ nảo

Vũ Quyên nằm bất tỉnh, không nhúc nhịch

A Siêu thấy vậy hoảng sợ vô cùng, cứ run lên cầm cập. Anh ta qùy xuống nâng đầu nàng lên xem có bị thương chỗ nào khộng Vũ Quyên vẫn nhắm mắt, nằm trong vòng tay A Siêu, dường như không còn hơi thở nựa A Siêu sợ hết hồn:

- Vũ Quyên cô nương! Tỉnh dây... tỉnh dậy đi!... - Anh hốt hoảng nhìn quanh - Cô nương nằm tạm xuống đây, để tôi đi kiếm nươc.. Không biết ở đâu có nươc.. Nhưng mạ. không đươc... không đươc. Để cô nương nằm một mình ở đây, bọn côn đồ đến thì làm thế nảo Tôi. tôi..

A Siêu lẩm bẩm trong miệng, cẩn thẩn ôm lấy đầu nàng, không biết nên làm thế nạo

Vũ Quyên không thể nhịn được nữa, từ mặt đất nhảy vọt dậy, nói lớn:
- Anh Siêu! Tôi nói cho anh biết, còn gọi tôi là "Vũ Quyên cô nương", tôi sẽ cắt đứt quan hệ với anh!
A Siêu nhìn nàng với ánh mắt vui mừng và kinh ngạc, càng không dám tin vào đôi mắt của mình:
- Cộ. không té và không bị thương chư?
Vũ Quyên giận dữ nói:
- Ai tẻ Ai bị thưởng Ai bảo tôi xui xẻo như vậy!
A Siêu chăm chú nhìn nàng:
- Không té tại sao cô lại nằm bất tỉnh ở đỏ Đang đạp xe sao cô lại té xuống đỏ Tại sao lại nằm xuống đất
Vũ Quyên xếch ngược đôi mày, nhìn A Siêu chằm chằm:
- Không té để cho anh trỗ tài đua xe đạp với tôi ả Tôi đạp xe đằng sau kêu anh khản cả cổ, anh cũng mặc kê. Nói cho anh biết, tôi không thích như thế! Sau này không được làm thế nữa!
- Cô cứ nói không thích thế nayợ. không thích thế nọ là sảo
- Không thích anh bỏ chạy, không thích anh bỏ mặc tôi, không thích anh bắt tôi cặm cụi đuổi theo.. và không thích nghe anh kêu tôi là "Vũ Quyên cô nương".
A Siêu nhìn Vũ Quyên không chớp mặt Vũ Quyên cũng nhìn anh ta không chớp mặt Hai người cứ thế nhìn nhạu

Vũ Quyên thấy A Siêu ngây ngô thì trong lòng bực bội, lắc đầu lia lịa:

- Thôi! Coi như tôi gãy đàn tai trâu! Không nói nựa Anh đi đàng anh, tôi đi đàng tôi!

Vũ Quyên cúi xuống đỡ chiếc xe đạp, A Siêu vội ngăn cản, rồi nói giọng khản đặc:

- Tôi là người thô lỗ, lại không được cắp sách đến trường, năm lên 10 đã bị bán cho nhà họ Triển, làm tôi tớ của cậu hai, tôi không có nhà lầu, mỏ than, cao lâu tửu điêm.. tôi không có gì ca.

Vũ Quyên nguýt A Siêu:

- Lạ nhỉ! Anh nói với tôi những chuyện đó làm gi?

A Siêu ngơ ngác, bỗng mặt đỏ bừng và ăn nói cộc lốc:

- Cô đạp xe cô, tôi đạp xe tội Cô đi đằng cô, tôi đi đằng tôi! Cô đạp cẩn thẩn, đừng có té như vừa rồi!

Nói xong anh ta đỡ chiếc xe của mình dây.

Lần này đến lượt Vũ Quyên cản lại:

- Ngoài những câu "tôi không có cái này, không có cái nọ", anh không còn gì để nói với tôi nữa a?

A Siêu lắc đầu:

- Những chuyện khac.. không dám nói!

- Nói nghe coi!

- Không dám!

Vũ Quyên gào lên:

- Anh phải nói!

A Siêu lắc đầu lia lịa:

- Không dam.. không dám nói đâu!

Vũ Quyên nổi giận, một chân đạp mạnh lên bàn chân A Siêu, hét to:

- Bấy lâu nay tôi cứ tưởng anh là một hảo hán xương đồng da sắt, sao lại hèn yếu thế này. Thật là tức chết đi được! Anh có nói không nào?

A Siêu trợn tròn mắt:

- Vậy thì tôi nói. Tôi... thích một cô gái nhu mì, không thích cô gái hung dữ!

- Thế à?

Vũ Quyên bàng hoàng. Thì ra anh ta coi thường mình. Lần này đến lượt mặt nàng đỏ ửng, kêu lên một tiếng, rồi lập tức nhảy lên xe.

A Siêu nhoài tới ôm lấy lưng Vũ Quyên, rồi nói khẽ bên tai nàng:

- Tôi không có gì, nhưng có thể hướng dẫn cô tập xe đạp, có thể hết lòng vì cô, có thể làm công việc nặng nhọc, có thể hy sinh tính mạng vì cô, có thể săn sóc nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út. Tôi van cô... đừng có lấy ông chủ Trịnh. Bằng không... tôi sẽ đạp xe đi đến nơi cô không bao giờ

nhìn thấy nữa!

Vũ Quyên xúc động ứa nước mắt, và nóng ran trong lòng. Nàng quay lại, đôi mắt đẫm lệ nhìn A Siêu, giọng khàn đi:

- Tôi hiểu rồi, nhưng anh chỉ nói như vậy vẫn... chưa đủ!

A Siêu lại ngơ ngác:

- Vẫn chưa đủ à?

Vũ Quyên nhìn A Siêu đăm đăm:

- Anh có thích tôi không? Có... thương tôi không?

A Siêu mặt đỏ tía tai, ậm ừ trong cổ họng:

- Tại sao cô không đi hỏi cậu hai có thích Vũ Phượng cô nương không? Có thương Vũ Phượng cô nương không?

- Tôi chịu anh rồi! Tôi nghĩ, dù có đánh chết, anh cũng không nói ra ba tiếng đó!

- Ba tiếng gì?

Vũ Quyên nói to:

- Anh làm tôi mệt lắm rồi! Anh làm tôi bực mình lắm rồi!

A Siêu hốt hoảng, cũng nói lớn:

- Tôi thương cô chết đi được!

Cả hai đều bàng hoàng. Người nói đỏ mặt tía tai, toát mồ hôi trán. Người nghe trợn tròn mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Vũ Quyên đưa ngón tay ra đếm rồi cười:

- Sáu tiếng tất cả. Em chỉ muốn anh nói ba tiếng, anh cho em những sáu tiếng - nàng ôm lấy A Siêu - Trời ơi! Anh

cho em gấp đôi... Anh cho em gấp đôi! Làm sao em lại không sung sướng! - Bỗng nàng nghĩ đến chuyện gì, bèn ghé miệng vào tai A Siêu hỏi - Anh họ gì? Cho đến bây giờ em vẫn chưa biết anh họ gì?

- Tôi họ Lã! En lờ ..a... lạ.. ngã... Lã! Tên gọi là Siêu.

Vũ Quyên lẩm bẩm đọc:

- Lã Siêu... Lã Siêu... Lã Siêu. Em rất thích cái tên này. - Nàng ngẩng đầu nhìn A Siêu một cách tình tứ - Tại sao không nói cho em biết?

A Siêu ậm ừ hỏi:

- Không nói với cộ.. cái gì?

- Không nói cho em biết anh thương em? Nếu không có ông chủ Trịnh nhờ người đến hỏi em, liệu suốt cuộc đời này anh có nói câu đó ra hay không? Nếu em không cặm cụi đuổi theo anh, có phải anh cứ giương mắt nhìn em lấy ông chủ Trịnh phải không?

A Siêu nhìn Vũ Quyên chằm chằm:

- Vậy... bây giờ cô có lấy ông chủ Trịnh nữa không?

- Em còn... suy nghĩ!

- Còn suy nghĩ cái gì nữa? Tôi xin nói với... Vũ Quyên cô nương...

- Da... Lã Siêu thiếu giạ..muốn gì ạ?

A Siêu ngơ ngác một lúc rồi như sực tỉnh, bèn gọi:

- Vũ Quyên!

Vũ Quyên lắc đầu, thở dài:

- Vất vả lắm mới gọi được hai tiếng Vũ Quyên. Anh còn muốn nói gì nữa cơ?

- Bị cô diễ^u, lại quên mất rồi!

Nàng mở to mắt:

- Thật là chịu thua anh, sao lại quên mất rồi?

- Bởi vì phải cố gắng lắm tôi mới có can đảm nói ra, nhưng vừa ra đến ngoài miệng, bị cô chặn họng, không nói được nữa!

Vũ Quyên sốt ruột muốn nghe:

- Anh nói đi! Anh nói đi!

Nàng muốn nghe những lơi "cố gắng lắm mới có can đảm nói ra" của người yêu.

Mãi đến lúc này A Siêu mới nghiêm nghị nói một cách chân thành:

- Bây giờ tôi mới biết thế nào gọi là "đau lòng"! Nghe nói cô sắp sửa lấy ông chủ Trịnh, tôi như bị một mũi kiếm đâm trúng ruột gan, đau đầu hoa ma91t, đành phải đi khỏi nhà cô! Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác này. Nếu cô thật lòng thương tôi, xin đừng đưa chuyện ông chủ Trịnh ra giày vò tôi nữa!

Vũ Quyên nghe A Siêu nói vậy cũng hết sức cảm động,

tựa vào lòng anh, mĩm cười trong nước mắt.
A Siêu cũng chân thành ôm lấy Vũ Quyên, như ôm cả thế giới vào trong lòng. Cả hai cùng im lặng tận hưởng giây phút hạnh phúc ban đầu.
o0o
A Siêu và Vũ Quyên lấy xe đạp đuổi nhau, "mất tích" cả buổi chiều. Vũ Phượng kể cho Vân Phi nghe chuyện bà Nhàn đến thăm, chuyện Vân Tường đến quấy rối, và chuyện chị Hoa đến làm mai. Thực ra thì bà Nhàn đã kể cho Vân Phi nghe hết rồi. Bà đã dùng 16 tiếng để khen ngợi Vũ Phượng: "Đẹp như bông lan, con người cao thượng, tình yêu sâu sắc, mẹ thấy mà thương". Nghe người yêu nhắc lại 16 tiếng đó, Vũ Phượng hết sức cảm động, nước mắt tràn trề. Chàng và nàng vô cùng cảm động khi kể cho nhau nghe chuyện bà mẹ hiền đến thăm, quên hết những chuyện khác.
Vũ Quyên và A Siêu về đến nhà thì trời đã sẩm tối, nhà nào cũng lên đèn. Lần đầu tiên Vũ Quyên quên cả giờ đi hát ở Đãi Nguyệt Lầu. Hai người vừa bước vô nhà, Vũ Phượng và Vân Phi cứ nhìn chằm chằm, khiến cho cả hai cùng đỏ mặt tía tai và ngượng nghịu vô cùng.
- Anh chị bàn chuyện gì đó? - Vũ Quyên đánh trống lãng - Em nghe có người nhắc đến cơm bát bửu, ở đâu có loại

cơm này? Em đói lắm rồi!
Vũ Phượng nhìn Vũ Quyên không chớp mắt:
- Chị đã bảo nhỏ Tư đi xin phép chị Hoa nghỉ hát, tối nay chị em mình không phải lên sâu khấu, ra ngoài ăn một bữa, mọi người cùng vui vẻ và chúc mừng!
A Siêu hỏi:
- Chúc mừng cái gì?
Vân Phi cũng chăm chú nhìn A Siêu:
- Chúc mừng hôm nay Vũ Quyên gặp ông tơ bà nguyệt, có người muốn cầu hôn!
A Siêu sa sầm nét mặt:
- Có gì đáng chúc mừng! Ở Đồng Thành này có hàng trăm người mơ tưởng đến cổ đó!
- Chúc mừng cô ấy chỉ chọn một trong số hơn trăm người đó! Ngươi thấy thế nào? - Vân Phi hỏi.
A Siêu ngạc nhiên nhìn Vân Phi, Vân Phi cũng nhìn lại như có ý thăm dò. A Siêu đỏ mặt, chưa kịp nói gì thì nhỏ Tư chạy vô:
- Được rồi! Chị Hoa nói, chị cũng muốn chị hai và chị ba nghỉ ngơi để có thời giờ suy nghĩ cẩn thận! Nếu bữa nay chưa xong, ngày mai có thể nghĩ thêm nữa!
Cu Năm bỏ cả bài vở, hô to:
- Hay quá... hôm nay chúng mình đi ăn vịt quay, vịt quay

muôn năm!
Nhỏ Út chêm vô:
- Bánh chiên nhân thịt muôn năm! Cơm bát bửu muôn năm!
Năm chị em cùng Vân Phi và A Siêu hớn hở đi ra phố. Mọi người ăn uống no nê, cười nói vui vẻ như hoa lòng nở rô...
Tối hôm đó, trên đường về nhà, Vân Phi tra khảo A Siêu:
- Hôm nay ngươi cùng Vũ Quyên đạp xe đi đâu? Làm những chuyện gì trong nữa ngày vắng mặt? Ngươi phải khai thật cho ta biết!
A Siêu không hiểu cậu chủ đang nghĩ gì, cảm thấy ngượng ngùng, cứ chần chừ mãi, mới đưa tay lên xoa đầu rồi nói:
- Không có chi! Chỉ đạp xe ra ngoài cánh đồng... đi dạo mà thôi!
- Ồ... đi lâu như vậy à? Chỉ đạp xe thôi à? Tại sao lúc trở về mặt mày hai người đều có vẻ ngượng ngùng?
- Có gì đâu mà ngượng ngùng?
- Được rồi! Ngươi không nói, ngày mai ta đến nói cho Vũ Quyên biết, ngươi nói cho ta nghe hết rồi!
- Nói với cậu cái gì? Cậu đừng đi nói lung tung. Cái cô Vũ Quyên này dữ tợn lắm, cô ấy mà nổi giận là nguy to. Cậu đừng gây phiền phức cho tôi.
- Được rồi! Vậy thì ta sẽ nói ngươi bảo cô Vũ Quyên hung

dữ lắm, bảo cô ta phải sửa đổi tính nết đó đi!
A Siêu sợ toát mồ hôi:
- Xin cậu đừng nói! Cô ấy mà tưởng thật, sẽ giận tôi đó.
- Phải đó! Tính nết cô ta như vậy thế nào cũng làm cho ông chủ Trịnh nhức đầu!
A Siêu nhìn Vân Phi, vẻ tươi cười biến đâu mất, chỉ nói giọng cứng rắn:
- Cô ấy nói không lấy ông chủ Trịnh!
- Vậy thì cô ấy muốn lấy ai? - Vân Phi chăm chú nhìn A Siêu - Thôi được, ngươi không phải nói nhiều, ta hỏi một câu, ngươi phải trả lời một câu. Có bằng lòng không?
A Siêu thấy không thể giấu được nữa, bèn nói:
- Tôi đâu dám hỏi cô ấy muốn lấy ai? Nghe cố ấy nói không lấy ông chủ Trịnh, tôi muốn bay lên trời rồi, những câu khác cứ để bụng, không dám hỏi gì thêm... Tôi nghĩ, Vũ Phượng cô nương là người của cậu, tôi làm gì đủ tư cách thích cô Vũ Quyên? Người ta là hai chị em. Bởi vậy, tôi đã nói với cô đó, năm lên 10 tôi bị bán đến nhà cậu, để cho cô ấy biết rõ về tôi!
Vân Phi trợn tròn mắt nhìn A Siêu, vừa bực vừa buồn cười:
- Ngươi thật là ngốc! Nói những điều đó ra làm gì?
- Không nói cũng không được! Cô ấy cứ ép tôi... tôi đành

phải nói cho cô ấy biết!

- Thế cô ấy biết chưa?

A Siêu lau mồ hôi:

- Cậu hai này, nếu cậu hỏi tôi có thích Vũ Quyên không, đương nhiên là tôi thích! Nếu cậu hỏi tôi, cô ấy có thích tôi không, tôi nghĩ là... cũng tới tám chín phần! Nhưng tôi vẫn không quên địa vị của mình là...

Vân Phi nghiêm nét mặt:

- Vũ Quyên có nói với ngươi rằng cô ấy không thích ngươi gọi "Vũ Quyên cô nương" không?

- Có!

- Ta cũng chích thức nói cho ngươi biết, ta không thích ngươi gọi ta là "cậu hai"

A Siêu ngơ ngác:

- Vậy thì gọi là gì?

- Gọi là "Mộ Bạch"!

- Khó lắm! Làm sao quen miệng được?

- Ngươi còn nhớ năm 18 tuổi, ta đã xé tờ giấy bán thân của ngươi rồi hay không?

- Tôi nhớ! Lúc đó cậu nói với tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đi khỏi nhà họ Triển, thích làm gì thì làm!

Vân Phi cười, nhìn A Siêu một lúc, rồi thân mật nói:

- Đúng! Làm việc gì cậu thích, thương người nào cậu

thương! Như vậy, sống ở trên đời này mới có ý nghĩa. A Siêu, chúng ta không còn là chủ tớ nữa, là một cặp anh em tâm đầu ý hợp. Chúng ta từng đi nam về bắc, cậu đã giúp mình vượt qua biết bao cửa ải vô cùng khó khăn, mình coi cậu còn quý hơn bạn bè hoặc bất cứ người thân nào! Chúng mình bình đẳng với nhau! Quan hệ giữa người và người vốn không nên phân thành đẳng cấp, mọi người nên bình đẳng như nhau. Cậu không nên nói với Vũ Quyên những lời thừa thải, chỉ cần đường hoàng nói với cô ta ba tiếng là đủ rồi!

A Siêu vừa xúc động vừa ngạc nhiên:

- Tại sao cậu cũng nói những lời như cô ấy nói?

- Cô ấy cũng nói như vậy à? - Vân Phi mở cờ trong bụng.

- Một phần thôi!

- Phần nào?

- Phần có ba chữ!

Vân Phi cười to:

- Ha ha! Hay quá! Nếu ngày nào đó chúng ta trở thành anh em cột chèo, chúng ta sẽ cùng ở chung với nhau, nuôi nấng nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út! Lúc đó sẽ trở thành một gia đình vui vẻ và ấm cúng!

Thấy Vân Phi vui vẻ, A Siêu cũng vui lây:

- Đúng như câu cậu thường nói.

- Câu gì?

- Người nào cũng biết mơ, ai cũng có quyền mơ! Mọi người có quyền bình đẳng trong giấc mơ!

Vân Phi lại chăm chú nhìn A Siêu, rồi tươi cười:

- Biết đâu chừng 10 năm nữa, cậu sẽ trở thành... nhà văn!

Đôi bạn mới nhìn nhau cười ầm lên. Ánh mắt hai người cùng rực sáng, tràn đầy ước mơ và hy vọng.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 19

Vân Phi và A Siêu đều ấp ủ những ước mơ, lòng mong muốn, niềm vui cũng như tình thương yêu của riêng mình. Mặc dù nhà họ Triển gây cho hai chủ tớ hết sóng gió này đến bão táp khác, cuộc sống của họ vẫn tràn ngập ánh sáng. Ngược lại Vân Tường chưa hề gặp phải thảm cảnh như thế này bao giờ.

Gây lộn với Thiên Hồng, không những bị cha quở, mẹ mắng, lại còn bị cha con ông Kỷ nổi trận lôi đình, mang ra ngoài cánh đồng, chửi bới cho một trận, bắt thề thốt hứa hẹn đủ điều mới cho Thiên Hồng trở về nhà. Thật ra thì Thiên Hồng có về hay không, hắn cũng không tha thiết lắm, nhưng gặp ai trong nhà, hắn cũng cảm thấy như kẻ thù thì khó chịu vô cùng, đành nén giận, miễn cưỡng đón vợ trở về. Về đến nhà, hắn thấy Thiên Hồng lúc nào cũng nước mắt tràn trề, mặt mày lúc nào cũng đau buồn khổ sở,

nghĩ là vợ mình chỉ tươi cười khi đứng trước Vân Phi, lại càng tức giận hơn nữa. Một buổi sáng, hắn không muốn suốt ngày nhìn "bình nước mắt" chảy mãi, bèn ra ngoài. Vừa ra đến cửa, hắn nghĩ ngay đến Vũ Quyên, miếng mồi ngon đã nằm gọn trong tay nhưng lại tuột mất, càng thấy ngứa ngáy trong người. Thế là hắn quyết định đi tìm nàng, tùy cơ ứng biến, tìm cách chơi cho xong cái trò chơi ngoài cánh đồng đang bỏ dở. Khi bước đến hẻm nhà chị em Vũ Phượng, thấy cu Năm đi học, Vũ Quyên đưa em ra cổng, hắn liền núp vô một nơi, xem xét tình hình.

Cu Năm đeo cặp sách cặm cụi bước, Vũ Quyên đuổi theo nói to:

- Tan học nhớ về ngay, đừng có rong chơi lêu lỏng ở bên ngoài! Anh Siêu nói em mà về sớm, anh ấy sẽ cho đi cưỡi ngựa.

Cu Năm cười:

- Chị và anh Siêu đừng chơi trò "mất tích" thì em mới được đi cưỡi ngựa.

Vũ Quyên vừa cười vừa la:

- Đồ ranh con, đi lẹ lên kẻo muộn.

Cu Năm quay lại, nghiêm chỉnh nói trong niềm hy vọng:

- Chị ba có thương anh Siêu không? Chị thương anh ấy đi, đừng có làm vợ ba ông chủ Trịnh! Em nói cho chị biết, anh

Siêu không khác gì một anh hùng, đúng là một đấng nam nhi. Nếu chị lựa chọn anh ấy, quả không sai lầm một chút nào!

Vũ Quyên đỏ mặt tía tai, vội xua tay:

- Đi đi, kẻo lại trễ giờ!

Cu Năm rảo bước đi một lúc thì mất hút.

Vân Tường nghe 2 chị em nói chuyện với nhau, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Thế nào? Vũ Quyên sắp lấy ông Trịnh à? Lại còn thương cả A Siêu? A Siêu mà còn thương được, thì sao lại cho ta ra rìa? Tức chết đi được! Hắn đang định xông ra, bỗng chú Phạm, Trân Châu và Nguyệt Nga bước tới, cười nói rúc rích với Vũ Quyên. Nguyệt Nga hỏi:

- Tối nay em vẫn còn nghỉ à?

- Vâng! Có thể là như vậy!

Trân Châu nói:

- Chị em cô sướng thật, muốn nghỉ thì nghỉ, chị đây mệt muốn chết vẫn phải đi làm! Ngày nào cũng đi từ sáng sớm, đêm khuya mới được về nhà nghĩ ngơi!

Nguyệt Nga vỗ vai Trân Châu:

- Phải hát hay như Vũ Phượng và Vũ Quyên mới được chị Hoa chiều chuộng!

Trân Châu đáp lại:

- Hát hay cũng vô ích, phải xinh đẹp nữa mới được!
Vũ Quyên nói giọng lanh lảnh:
- Em mong tối nay "Cú Đêm Họ Triển" đừng đến, không thì các chị phải làm thêm giơ.2
Trân Châu nói:
- Khó lắm! Hắn là "Cú Đêm" mà.
Vũ Quyên cười dòn dã:
- Hắn mang tiền đến đánh bạc, mọi người đều có "lộc", cũng hay đấy chứ! "Cú Đêm Họ Triển" sắp thành "Cú Thua Bạc" rồi! Thì ra nhà hắn còn có một người họ Tô!
Vân Tường nghe mấy cô bàn tán với nhau như vậy, mắt tóe đom đóm, đầu óc rối loạn, không khác gì một trái bom nổ tung từ trong lòng ra.
Trân Châu, chú Phạm, và Nguyệt Nga đi xa rồi, Vũ Quyên trở về ngôi nhà bốn mặt tiền chụm vào nhau. Nàng đóng cổng, chưa kịp cài chốt, bỗng nghe một tiếng "rầm", cánh cổng bật tung ra. Vũ Quyên ngẩng lên thấy Vân Tường thì hết hồn, vội vàng quay ra ngăn cản, nhưng không sao cản nổi! Hắn đẩy Vũ Quyên sang một bên, hùng hổ bước vô, rồi với tay đóng chốt cánh cổng lại. Vũ Quyên thấy hắn dữ tợn, không một chút thiện ý nào, lập tức hỏi:
- Mi đến đây làm gì?
- Đến cảnh cáo cho mày biết, "Cú Đêm" cũng có thể kiếm

ăn ban ngày!

Nói xong, hắn nắm tay Vũ Quyên, vừa kéo vừa đẩy nàng vô nhà.

Vũ Phượng, nhỏ Tư và nhỏ Út đang ngồi quanh bàn ăn sáng, bỗng thấy cánh cửa bật tung, Vân Tường lôi Vũ Quyên vô nhà, nàng đứng không vững, ngã gũc xuống bàn ăn. Chiếc bàn nghiêng sang một bên, chén bát trên bàn lăn xuống đất, vỡ tan tành. Vũ Phượng, Nhỏ Tư và nhỏ Út ngẩng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sợ hết hồn hết vía.

Nhỏ Út sợ quá khóc òa lên. Nhỏ Tư vội kéo em gái vào sát mình, cả hai cùng run lên cầm cập. Vũ Phượng xông tới ôm choàng lấy nhỏ Tư và nhỏ Út, không khác gì gà mẹ che chở đàn gà con. Nàng nói với Vân Tường:

- Có chuyện gì cứ nói đàng hoàng, sao lại lôi kéo người ta như vậy?

Vũ Quyên từ dưới đất chồm dậy, quát tháo ầm ỹ:

- Triển Vân Tường! Mi thuộc hạng người nào? Người hay quỷ? Vừa bảnh mắt đã đến bắt nạt đàn bà con nít, còn gì là đàn ông nữa!

Vân Tường giương cặp mắt thao láo nhìn Vũ Quyên, nói to:

- Mày muốn biết tao thuộc loại đàn ông nào à? Chờ tao

thử xong mày sẽ biết. Không thua kém A Siêu hay ông chủ Trịnh của mày đâu! Mày là loại con gái thèm khát đàn ông đến thế à? Đầy tớ không chê, lão già cũng muốn! Tại sao lại không thích tao? Được rồi, tao sẽ cho mày biết thế nào là loại đàn ông chân chính.

Nói xong hắn lại đưa tay rờ vào người Vũ Quyên. Vũ Phượng hoảng hồn, kéo Vũ Quyên ra phía sau lưng, quát to:

- Không được vô lễ! Dù sao ngươi cũng là cậu ba Triển. Ra khỏi nhà phải giữ đúng tư cách nhà họ Triển, đừng làm bại hoại thanh danh nhà họ Triển. Ngươi hãy đi ra! - Nàng chỉ tay ra cửa - Hãy đi ra ngay! Lát nữa, Vân Phi và A Siêu đến, còn mặt mũi nào nhìn thấy họ nữa!

Nghe nói đến Vân Phi và A Siêu, Vân Tường lộn ruột lộn gan, ngửa mặt cười lớn:

- Ha Ha! Sợ quá... sợ quá! Vân Phi và A Siêu sẽ đến, chúng nó sẽ ăn thịt ta mất! Ha hạ.. ta sợ hết hồn hết vía đây này... - Hắn bước lẹ về phía trước, đưa tay nâng cằm Vũ Phượng, chăm chú nhìn vào mắt nàng một cách đểu cáng - Trên người anh hai có cái gì ta cũng có hết! Mày thương nó chỗ nào? Nó là nam nhi hảo hán à? Nó mới là con trai nhà họ Triển à? Nó bảnh trai hơn ta à? "Cái" của nó to hơn của ta à?

Nhỏ Út khóc òa lên nói to:
- Chị hai! Chị hai! Ma quỷ đó à? Hãy đuổi ma quỷ ra khỏi nơi đây đi!
Vũ Quyên thấy Vân Tường khua tay múa chân trước mặt chị hai thì giận quá, cầm cái chén trên bàn quăng mạnh về phía hắn. Vân Tường né được, giận dữ quát to:
- Mày còn quăng đồ đạc vào người ta nữa à? Dù sao cũng được ta ôm và hôn rồi, còn ghen tương cái con mẹ gì nữa? - Hắn bước lê về phía trước ôm Vũ Quyên vô người
- Hôm nay chúng mình tiếp tục chơi xong cái trò chơi đang bỏ lỡ đi. Cứ tự nhiên cho con chị và hai đứa em mày coi cũng được!
Vũ Quyên nghe nói vậy, lập tức cho hắn một bạt tay. Vân Tường đang say sưa ôm vai nàng không né kịp, bị nàng đánh trúng vô giữa ma95t. Hắn càng nổi trận lôi đình:
- Được rồi! Mày còn dám hỗn láo với tao à? Bữa nay tao sẽ cho mày biết tay!
Một tiếng "xoạc" vang lên, áo Vũ Quyên bị xé rách một mảnh lớn. Nàng vội nói:
- Chị hai! Đưa nhỏ Tư và nhỏ Út ra ngoài, để một mình em chống cự với hắn!
Nhỏ Tư thấy chị ba lâm nguy, vội nhào đến cắn vô tay Vân Tường. Vũ Phương nhân cơ hội đó chạy lẹ về phía bàn,

cầm vội nghiên mực tàu liệng vô người Vân Tường. Hắn không kịp né, cái nghiên vừa nặng vừa cứng rớt đúng lưng, đau điếng người. Hắn giật mình gào lên một tiếng, lập tức quay mình lại, một tay túm nhỏ Út, một tay túm nhỏ Tư. Hai đứa nó vừa gào thét vừa vùng vẫy. Nhỏ Tư hét to:

- Đồ ma quỷ! Hãy buông tao rạ.. buông tao ra!...

Nhỏ Út cũng sợ cuống cuồng, gào la thảm thiết:

- Chị hai... chị hai... chị bạ.. chị ba.

Vũ Phượng và Vũ Quyên thấy hai đứa em lọt vào tay Vân Tường thì hết hồn hết vía, bèn liều mạng xông vô cứu hai đứa nhỏ. Vũ Quyên thét to:

- Không được hại em tao! Hãy buông chúng ra! Ta sẽ đi cùng ngươi!

Vũ Phượng khóc òa lên, van la thảm thiết:

- Tôi van anh hãy tha cho chúng nó! Chúng còn nhỏ, chưa có tội gì với anh, xin anh tha cho chúng nó!

Vân Tường kẹp hai đứa nhỏ, quát hai cô chị:

- Cả hai đứa bay cùng đứng yên cho tao!

Hai chị em Vũ Phượng đành phải nghe theo lời hắn. Vân Tường lấy chân đá hai cái ghế ra trước mặt:

- Ngồi xuống!

Vũ Phượng và Vũ Quyên ngoan ngoãn ngồi xuống. Hắn hỏi Vũ Phượng:

- Trong nhà này có dây nhựa gì không?
- Không... không có!
- Nói láo!
- Quả thật là không có, hàng ngày không dùng đến nên không mua.
Vân Tường đảo mắt nhìn quanh. Hắn buông hai đứa nhỏ, bước tới cửa sổ giật tấm màn cửa. Vũ Quyên vội hét to:
- Nhỏ Tư! Chạy trốn lẹ lên!
Nhỏ Tư lao ra ngoài cửa, Vân Tường vội chạy ra túm lấy nó. Hắn quay đầu lại giận dữ nhìn Vũ Quyên, rồi bước tới đấm mạnh vào đầu nàng. Hai mắt Vũ Quyên tóe đom đóm, lập tức té xuống đất nằm bất tỉnh nhân sự. Vũ Phượng kinh hoàng, vội vàng gào to:
- Không... không được... tôi van anh... anh không được xúc phạm đến mấy đứa em của tôi. Tôi van xin anh... van xin anh...
Nàng thổn thức nói không nên lời.
Vân Tường thấy Vũ Quyên ngất xỉu, vội ra khóa trái cửa lại.
Vũ Phượng đứng dậy:
- Anh... anh... anh định giở trò gì đó?
- Ngồi xuống! Không được nhúc nhích, nếu còn cựa quậy ta sẽ giết chết mấy đứa nhỏ.

Vũ Phượng ngồi xuống ghế, không dám nhúc nhích. Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy. Vân Tường giật tấm màn cửa xuống, xe ra từng mảnh nhỏ, trói nhỏ Tư và nhỏ Út, lôi vô phòng trong. Từ trong phòng vọng ra tiếng van la thảm thiết:

- Cứu... cứa em với... cứu em với...

Vân Tường vờ không nghe thấy, tiếp tục xe vải trói chặt chân tay Vũ Quyên. Giữa lúc hắn mãi trói Vũ Quyên, Vũ Phượng đứng dậy chạy lẹ ra ngoài cửa. Hắn vội vàng giơ chân đạp mạnh, nàng lập tức té xuống mặt đất đầy mảnh bát đĩa, tay chân đều trầy da chảy máu. Vân Tường gào lên:

- Mày không chịu ngồi yên thì Vũ Quyên sẽ chết ngay!

Vũ Phượng sợ hết hồn, lóp ngóp bò dậy, nhìn hắn khẩn khoản van xin:

- Chúng tôi biết anh là người ghê gớm, chúng tôi sợ anh lắm rồi, hãy tha thứ cho chúng tôi! Anh còn muồn làm gì... muốn hành hạ gì chúng tôi nữa? Chúng tôi đã tan cửa nát nhà, người chết thê thảm, tại sao anh vẫn không chịu buông tha?

Vũ Quyên mê man bất tỉnh. Vân Tường trói chặt nàng lại, lấy vải vụn nhét vào miệng, đá vào góc tường, rồi quay sang ôm Vũ Phượng.

Vũ Phượng biết mình gặp chuyện chẳng lành, bèn gào thét ầm ỹ:

- Buông tôi rạ.. buông tôi ra!...

- Mày không biết tao định làm gì à? Tao muốn mày thuộc về tao! Tao ghét cay ghét đắng những đứa thương Vân Phi, mày là một trong những đứa đó! Từ lâu tao đã mê mày rồi, nay tao muốn cho mày biết tao mê mày đến mức độ nào. Đồng thời cho mày biết, những cái gì nó có, tao cũng có. Tao muốn mày so sánh Vân Phi khỏe mạnh hay là tao khỏe mạnh. Tao muốn đòi lại những gì nó nợ tao!

Hắn vừa nói vừa bồng Vũ Phượng lên giường. Vũ Phượng hồn siêu phách lạc, vội vàng la hét ầm lên:

- Không được! Không được! Nếu anh là người, anh không thể làm thế được!

- Ha hạ.. ha hạ.. Từ lâu chị em mày đã "ca tụng" tao không phải là người! Tao là "cú đêm", tao là "ma quỷ", có đúng vậy không nào? Bây giờ tao cho mày biết thế nào là "cú đêm", là "ma quỷ"... để khỏi mang tiếng là hữu danh vô thực!

Nói xong hắn cười ha hả, trông thật là đểu cáng.

"Xoạc" một tiếng, áo Vũ Phượng bị xé toạc. Vũ Quyên tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn, nhưng tay chân bị trói chặt, không sao cựa quậy được. Nàng thấy Vân Tường đang giở trò

đểu cáng, vô lễ với chị thì hết hồn hết vía, bèn há miệng kêu to, nhưng miệng bị nhét đầy giẻ, muốn kêu cũng không kêu được. Nàng ú ớ, tay chân vùng vẫy lung tung. Vân Tường quay lại thấy vậy, bèn nói to:

- Mày đừng sốt ruột, tao chơi chị mày xong, sẽ đến lượt mày!

Vũ Quyên không nói năng gì được, nổi giận hai mắt tóe đom đóm. Thấy không làm gì được, nàng bèn té xuống đất, liều mạng lăn mấy vòng đến gần giường để cứu chị hai. Vũ Phượng thấy vậy, táng đởm kinh hồn, nước mắt trào ra như mưa, vừa giẫy giụa trên giường, vừa van xin:

- Hãy buông tha cho tôi, tôi van anh hãy tha cho tôi! Từ nay về sau tôi không dám chống đối anh nữa, càng không dám chửi bới anh nữa! Anh tha cho tôi...

- Muộn quá rồi!

Cởi xong cái áo lót, trên người nàng chỉ còn lại cái yếm, hắn lại tiếp tục cởi.

Vũ Phượng biết tấm thân trinh tiết của mình sắp ô uề, quyết tâm liều mạng với hắn. Nàng ngẩng đầu lên trời, gào la thảm thiết:

- Bạ.. Ơi... bạ.. hãy...cứu...con ...với...

Nàng vừa gào lên vừa thò tay xuống gối lấy con dao găm cất giấu dạo nọ, cố hết sức mình, đâm một nhát thật

mạnh. Mọi việc xảy ra một cách bất ngờ. Tuy Vân Tường không đề phòng, nhưng cũng né tránh được, mũi dao chỉ làm toạc ống tay áo, máu chảy ở cánh tay. Hắn thấy Vũ Phượng có dao thì hoảng hồn, vội vàng nhảy xuống đất. Như một kẻ khùng, Vũ Phượng mắt đỏ gay, tay cầm con dao găm, đuổi theo để giết hắn. Nàng lại đâm thêm một nhát, ống quần hắn rách toạc, lại một vệt máu chảy ra. Vân Tường tuy muốn chống lại, nhưng một khi Vũ Phượng liều mạng điên cuồng thì sức lực nàng rất mạnh. Hắn không hiểu tại sao Vũ Phượng lại hùng dũng như vậy. Nàng lại đâm thêm một nhát, mảnh áo đằng sau lưng rách toạc, hắn đau quá. Vân Tường không ngờ bị Vũ Phượng chống lại mãnh liệt như vậy, tay chân rối loạn, nhưng vẫn quát to:

- Mày liệu hồn! Tao mà bắt được thì mày mất mạng! Tao sẽ giết chết mày!

Vũ Phượng rối loạn tâm thần, đầu óc nàng không còn biết gì nữa. Lúc này trong mắt nàng chỉ có khuôn mặt của Vân Tường, kẻ đã khiến cho gia đình nàng tan nát, người cha thân yêu của nàng bị chết cháy, khiến cho nàng yêu không được yêu, giận không giận được, lại còn bắt nạt mấy đứa em của nàng, làm nhục tấm thân trinh tiết của nàng... nàng phải giết chết hắn... nàng phải băm hắn ra trăm ngàn

mảnh! Giữa lúc nàng đang hùng hổ chạy xung quanh nhà đuổi theo hắn, bất chợt giẫm phải mảnh chén bát trên nền nhà, bàn chân bị thương, té nhào xuống đất. Vân Tường thấy vậy quay lại phản công. Hắn gào lên một tiếng, quay người lại định bắt Vũ Phượng, bất đồ bị Vũ Quyên cản lại. Tay chân bị trói không cựa quậy được, nàng phải lấy đầu húc mạnh vô chân hắn. Vân Tường không đứng vững, té xuống mặt đất. Vũ Phượng vội cầm con dao găm, đâm mạnh vô người hắn.

Vân Tường kinh hoàng, vội né sang một bên, lưỡi dao đâm vô chân bàn. Nàng cố sức rút lưỡi dao, nhưng không sao rút ra được. Nhân cơ hội này Vân Tường chồm tới đấm mạnh vô người Vũ Phượng, nàng té xuống mặt đất. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, Vân Phi và A Siêu đạp xe đến ngoài cổng, bóp chuông inh ỏi, nhưng không người nào ra mở, lại nghe tiếng kêu cầu cứu văng vẳng từ trong nhà:

- Cứu... cứu... cứu chúng tôi với! Ai đến...cứu chúng tôi với...

Vân Phi và A Siêu hốt hoảng nhìn nhau, vội vàng nhảy xuống xe, húc mạnh cánh cổng.

Trong nhà, con dao của Vũ Phượng đã lọt vô tay Vân Tường. Hắn giơ cao con dao gào lên:

- Hôm nay tao không giết chết hai chị em mày thì không phải là Triển Vân Tường!

Hắn cầm con dao đâm mạnh xuống Vũ Phượng đang nằm mê man ở dưới đất. Nàng đã kiệt sức, chỉ biết phó thác cho số phận. Bỗng cánh cửa phòng bật tung, Vân Phi và A Siêu cùng xông vào. A Siêu nhìn thấy cảnh tượng trong nhà thì đôi mắt đỏ ngầu, hét to:

- Tao giết chết mày! Tao giết chết mày!

Nói xong chàng chồm vô người Vân Tường, hắn vung vẩy con dao chống cự. A Siêu không chút sợ hãi, cầm cái chân bàn bị gãy, đập mạnh xuống đầu hắn, Vân Tường không kịp tránh, kêu la thảm thiết. Hắn cố vung mạnh con dao, vừa gào to vừa đấm mạnh vào người A Siêu. A Siêu tránh sang một bên, hắn vội chạy ra ngoài.

Vân Phi thấy cảnh tượng trong nhà hỗn loạn, Vũ Phượng quần áo tả tơi, nằm mê man ở đó, thì đau đớn vô cùng, bèn gọi to:

- A Siêu! Hãy cứu người trước đã!

A Siêu quay lại thấy nhà cửa lộn xộn, Vũ Phượng và Vũ Quyên nửa thân mình lô liễu, nằm trên những mảnh bát đĩa rên rỉ, cũng kinh hoàng vô cùng. Hai chàng không dám tin vào mắt mình. Cả hai cùng hoa mắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Vân Phi lấy cái mền trên giường phủ lên

tấm thân lộ liễu phân nữa của Vũ Phượng, rồi bồng nàng lên. Ôm người yêu, chàng cảm thấy tim gan mình đang tan vỡ ra từng mảnh.

A Siêu cũng chồm tới lôi mấy mảnh giẻ nhét trong miệng Vũ Quyên và cởi trói cho nàng. Nàng vừa thở hỗn hển vừa ú ớ trong miệng:

- Nhỏ.. nhỏ Tự.. và ...nhỏ Út... đang ở trong phòng. Vô phòng cứu chúng nó lẹ lên... lẹ. lên... lẹ lên!

A Siêu vội chạy vô cứu hai đứa nhỏ.

Vân Phi vừa bồng Vũ Phượng vừa cúi nhìn nàng. Phẫn nộ và đau khổ xé nát trái tim chàng ra nhiều mảnh dính đầy máu. Chàng đau khổ gọi:

- Vũ Phượng... Vũ Phượng!...

Nàng cố mở to mắt nhìn chàng, toàn thân run cầm cặp, hai hàm răng đập vào nhau dữ dội.

- Em... em... em...

Nàng run quá, nói không ra lời. Vân Phi nhắm mắt, hai dòng lệ trào ra:

- Em hãy nằm yên, nghỉ ngơi cho khỏe rồi nói!

Nàng rướn mình một cái rồi mê man bất tỉnh. Vân Phi hốt hoảng gào to:

- Vũ Phượng! Vũ Phượng! Vũ Phượng...

o0o

Những ngày vừa qua, Vũ Phượng trải qua bao nhiêu cực khổ, gặp biết bao tấn bi kịch: Mẹ chết, cha bị thiêu cháy, Ký Ngạo Sơn Trang tan tành... tình yêu như một tấn bi kịch và nhiều sự giày vò khác. Tuy vậy, đau khổ nào, bi kịch nào nàng cũng vượt qua được. Nhưng lần này, nàng đã bị đánh gục. Suốt ngày hôn mê, không còn một cảm giác nào nữa. Nàng muốn lẩn trốn đến nơi thanh bạch nhất, sạch sẽ nhất, con người không cấu xé lẫn nhau và không có những hành động xấu xa bỉ ổi. Nàng mất hết lòng tin đối với con người và không còn chút can đảm nào nữa. Thậm chí nàng muốn ngủ say, ngủ mãi không bao giờ tỉnh.

Dù muốn lẩn tránh, Vũ Phượng vẫn phải thức tỉnh. Nàng từ từ mở mắt, đờ đẫn nhìn lên cái đèn treo trên trần nhà. Nàng biết mình đang nằm ở một nơi xa lạ, vừa trở mình thì bắt gặp ánh mắt đầy lo âu của Vân Phi đang chăm chú nhìn mình. Bỗng nàng kinh hoàng rồi ướn người lên gào lên:

- Trời ôi!...

Vân Phi vội vàng ôm người yêu:

- Không sao, không sao! Đừng sơ.... đừng sơ.... anh đây... anh đây!

Vũ Phượng run cầm cập trong vòng tay Vân Phi. Chàng

hốt hoảng, ôm chặt nàng hơn nữa, giọng khản đặc:
- Vũ Phượng! Đừng sợ, em đang ở một nơi an toàn!
Nàng thở hỗn hển, tay chân run cầm cập, muốn nói nhưng không sao nói được. Vân Phi chăm chú nhìn nàng:
- Ngôi nhà bé nhỏ đó không thể ở được nữa! Anh đã đón mấy chị em đến khách sạn ở tạm. Anh mướn hai phòng, A Siêu cùng Vũ Quyên, nhỏ Tư và nhỏ Út đang nghĩ ngơi ở phòng bên kia. Anh đã đến trường đón cu Năm về! Em bị thương nhiều nơi, chỗ bị rách da, chỗ bị đánh tím bầm. Anh đã mời thầy lang đến khám và băng bó cho em. Anh biết em vẫn còn đau lắm... - Chàng nghẹn ngào, mãi sau mới nói tiếp được - ... Tuy vậy, anh còn đau khổ hơn em nhiều... Anh biết các em sống trong tình trạng vô cùng nguy hiểm, nhưng vẫn không tìm cách che chở được cho các em, sự chần chừ của anh đã hại em, anh thật đáng chết!
Vũ Phượng vẫn run cầm cập, không nói được gì. Vân Phi cúi nhìn những vết thương bầm tím trên mặt nàng, lòng đau như cắt. Chàng cúi xuống đặt nụ hôn đầm ấm và đau khổ lên mi, lên mắt, lên môi, lên những vết thương trên mặt người yêu. Khi môi Vân Phi vừa để lên môi nàng, bất giác Vũ Phượng kinh hoàng, cựa mạnh rồi lăn vội xuống giường. Nàng vơ vội cái mền bông, trùm kín người. Vân

Phi hốt hoảng nói to:

- Em làm sao vậy? Đau chỗ nào nói cho anh biết?

Vũ Phượng không muốn nhìn người yêu, nằm úp mặt vào gối. Vân Phi xoay Vũ Phượng lại, nâng mặt nàng lên, đau khổ hỏi:

- Tại sao em không muốn nhìn anh? Tại sao em không nói gì với anh cả? Em còn giận anh lắm à? Em oán anh không tìm cách che chở cho em à? Trách anh có thằng em khốn nạn à? Trách anh mang họ Triển à? Trách anh không tạo cho em một cuộc sống tốt đẹp à? Trách anh không kiếm cho các em một ngôi nhà à?... Anh biết... anh biết... anh có lỗi với em lắm! Nhìn em thương tích đầy người, anh đau khổ và ân hận vô cùng!

Nàng mở to mắt nhưng vẫn không chịu nói năng gì. Vân Phi tan nát ruột gan, van xin:

- Em không nên như vậy, sao lại không đoái hoài gì đến anh? Hãy nói chuyện với anh đi!

Vũ Phượng như người mất hồn, mặt trắng bệch. Vân Phi cau mày, không sao giấu được vết thương lòng của mình. Chàng đau khổ nhìn người yêu không chớp mắt.

- Không lẽ... em tự cảm thấy mình không còn trong sạch, không trinh tiết nữa hay sao?

Vân Phi vừa dứt lời, Vũ Phượng run rẩy quay mặt vô

tường. Vân Phi mở to mắt nhìn. Chàng từ từ đỡ người yêu lên ôm chặt, rồi nói với giọng vô cùng xúc động, đau khổ, đầm ấm và hết sức chân thành:

- Vũ Phượng! Anh không sao ngờ được những gì đã xảy ra hôm nay! Anh biết, nó đã làm cho em kinh hoàng! Nhưng em nên hiểu rằng, nó cũng khiến cho anh đau khổ vô cùng. Anh hoàn toàn hiểu rằng em không sao chịu được sự nhục nhã này! Anh còn nhớ dạo nọ em nói với anh, sau này kết hôn, em sẽ trao cho anh một tâm thân trong trắng, không chút tỳ vết nào! Lúc đó, anh đã hiểu một cách sâu sắc rằng, em coi trọng sự trinh khiết của thể xác như tấm lòng trong trắng của bản thân. Vũ Phượng... em mãi mãi là cô gái trinh bạch ở trong lòng anh. Hôm nay Vân Tường chưa thể làm nhơ bẩn tấm thân trong trắng ngọc ngà của em, dù hắn có làm gì đi chăng nuã, anh cũng chỉ đau khổ mà thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tấm thân trinh khiết và tấm lòng chân thành của em cả! Em hiểu không... hiểu không?

Vũ Phượng gượng dựa vào người Vân Phi, nhưng vẫn không nói năng gì. Vân Phi đau khổ, tan nát ruột gan. Chàng không sao kìm lòng được nữa, van lơn:

- Anh van...em... hãy nói chuyện với anh đi!

Vũ Phượng bải hoải, không còn chút sinh khí nào.

- Em không nói chuyện với anh, anh sẽ chết mất! Anh đau khổ, oán giận và tự trách mình lắm rồi, em đừng làm cho anh hoang mang thêm nữa... - Chàng ôm chặt Vũ Phượng, chăm chú nhìn vào mắt nàng, nói những lời vô cùng tha thiết - Vũ Phượng, anh thương em, anh thương yêu em lắm! Để cho em gặp phải cảnh ngộ này, anh còn đau khổ hơn em nhiều. Nếu em không nói gì với anh, không khác gì em thầm lặng khiển trách và trừng phạt anh. Vũ Phượng! Anh cũng yếu đuối như em, anh không sao chịu đựng nổi... em hãy tha thứ cho anh!

Chàng đau khổ quá, gục đầu xuống vai nàng, toàn thân cũng run lên cầm cập. Có thể nỗi đau khổ đó đã khiến cho nàng xúc động, tay nàng hơi nhúc nhích, định giơ lên rờ mái tóc của chàng, nhưng lại không đủ sức đành phải buông xuống, và muốn nói cũng không nói được. Vân Phi thấy từ khóe mắt Vũ Phượng hai dòng nước mắt từ từ chảy ra. Chàng đau khổ cúi xuống hôn những giọt nước mắt đó:

- Nếu không giận anh, em hãy gọi anh một tiếng để anh biết được nỗi lòng của em.

Nàng không lên tiếng. Chàng lay nàng, tan nát ruột gan:

- Em không muốn gọi anh? Không muốn nhìn anh? Không muốn nói chuyện với anh à? Cũng được! Anh không

cưỡng ép em nữa. Em không phải nói gì với anh nữa, anh sẽ ở bên em, chầu chực bên em! Khi nào em thích thì nói ra cũng được.

Vân Phi khẽ đặt Vũ Phượng xuống giường, nàng lập tức co tròn lại như con giun, mặt chui xuống gối, thầm trách tại sao mình không độn thổ đi cho rồi. Chàng đau khổ nhìn người yêu, cảm thấy trời đất xoay chuyển, cơn bão lòng đang cuồn cuộn.

o0o

Trong một căn phòng khác, Vũ Quyên ngồi trước bàn trang điểm, nhỏ Tư cầm lọ thuốc thoa lên môi chị ba. A Siêu mặt trắng bệch, bực bội đi lại trong phòng. Cu Năm mặt hầm hầm bước theo sau A Siêu, lẩm bẩm:

- Em mà có nhà, thế nào cũng liều mạng bảo vệ các chị. Thằng khốn nạn thật là đểu cáng, cố tình chờ cho em đi học, trong nhà không một người đàn ông nào, mới xuất đầu lộ diện... đồ khốn nạn, bắt nạt đàn bà con gái là giỏi!

Nhỏ Út chưa hoàn hồn, ngồi trên giường chăm chú nhìn mọi người:

- Chúng ta lại không có nhà nữa à? Tên quỷ sứ đó xuất hiện, chúng ta lại không có nhà ở nữa à? Em sợ lắm, hắn có còn trở lại nữa không hả anh Siêu?

A Siêu đứng lại, chăm chú nhìn nhỏ Út:

- Em đừng sợ! Anh biết phải làm gì rồi!

Vũ Quyên ngẩng lên:

- Anh định làm gì?

- Cô mặc tôi! Đó là chuyện của đàn ông chúng tôi.

Cu Năm giận dữ phụ họa:

- Đúng! Đó là chuyện của bọn đàn ông! Anh Siêu mà ới một tiếng là em theo ngay!

Vũ Quyên hốt hoảng đứng dậy, tay chạm vô vết thương, đau điếng người. A Siêu thấy vậy lấy làm chua xót, nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Tại sao cô không lên giường, đau lại sưng húp như cái bánh bao. Thầy lang nói phải nằm nghỉ ngơi, sao cô lại không nghe lời ông ấy?

Vũ Quyên vỗ vào ngực:

- Trong này đang có một lò than rực cháy, lửa sắp từ lỗ chân lông chui ra ngoài, làm sao tôi nằm yên được?

A Siêu gật đầu lia lịa, nhìn nàng với ánh mắt thông cảm:

- Tôi biết... tôi biết! Cô yên tâm... yên tâm!

- Anh nói vậy làm sao tôi yên tâm được! Anh định đi liều mạng với hắn à? - Vũ Quyên nhoài người về phía trước, chăm chú nhìn A Siêu - Trước kia, tôi cần một người đi liều mạng, nhưng lại không có. Bây giờ thì... tôi không thể để cho anh đi liều mạng, tôi không đành lòng...

A Siêu kinh ngạc, chăm chú nhìn nàng:
- Tôi đã quyết định rồi thì không thay đổi nữa... Tôi sẽ thực hiện ngay!
Vũ Quyên thở dài đau khổ:
- Tôi biết... anh giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay! Nhưng... nhà họ Triển sẽ không tha cho anh! Tôi đã có nhiều bài học về chuyện này, chỉ vì quá xúc động, khi nào cũng muốn báo thù, tìm đủ mọi cách trêu chọc hắn, mới dẫn loài lang sói về nhà, khiến cho mình ngày càng lún sâu xuống vực thẳm, lại còn liên lụy đến chị hai! Tôi không muốn anh làm những việc không chín chắn, thiếu suy nghĩ, bởi vì... bây giờ anh đối với chúng tôi vô cùng quan trọng. Anh cần phải che chở cho chị hai, nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út, lại còn anh Mộ Bạch nữa. Anh là người cần thiết đối với chúng tôi, tôi không muốn anh gặp những chuyện rắc rối.
- Giết chết tên "Cú Đêm" đó thì không cần ai che chở nữa! Hắn gây ra nhiều tội ác, nếu để tôi giết chết hắn, mọi người sẽ được sống những ngày tháng hết sức bình yên! Cô Quyên cứ để mặc tôi, giờ đây, Diêm Vương Hà Bá cũng không cách nào làm cho tôi nguôi giận. Thế nào tôi cũng giết chết hắn!
Vũ Quyên nhắm mắt lại hậm hực:

- Được rồi! Anh đã quyết tâm, không ai lay chuyển nổi, tôi cũng không cần anh nữa! Nhưng hiện giờ đang vô cùng rối loạn, chị hai và tôi thương tích đầy người, nơi ăn chốn ở lại không có, công việc ở Đãi Nguyệt Lầu chưa dứt khoát... Anh chờ chúng tôi ổn định xong, rồi đi trừng trị kẻ gây tội ác cũng được!
- Cậu hai nói ngày mai đi thuê nhà, chị em cô sẽ dọn đến đó ở.
- Cũng được! Dọn nhà xong chúng ta sẽ bàn lại chuyện này.
Nhỏ Út ngồi trên giường khóc thút thít, nhỏ Tư vội lên giường dang đôi tay bé bỏng ôm lấy em, dỗ dành:
- Út đừng sơ.... đừng sơ.... chúng ta ở đây rồi!
- Tại sao lại phải dọn nhà? Em muốn về nhà... em muốn trở về Ký Ngạo Sơn Trang! Em muốn... ba!
Nghe nhỏ Út nói vậy, Vũ Quyên tái mặt, lộ rõ vẻ đau buồn. Nhỏ Tư ôm chặt em, lúc lắc người và khe khẽ hát để ru đứa em gái út.
Bỗng có tiếng gõ cửa, Vân Phi mở cửa phòng. Chàng xuất hiện với vẻ mặt tiều tụy, hốc hác:
- Vũ Quyên! Chị hai cô tỉnh rồi, nhưng không nói năng gì cả. Mặc anh muốn gì thì nói, cô ấy vẫn không chịu mở miệng. Anh nghĩ, có thể cô ấy thấy các em sẽ tỉnh táo hơn.

Vũ Quyên vội bước ra, ba đứa nhỏ theo sau. Tất cả cùng sang phòng Vũ Phượng. Mọi người đến cạnh giường, thấy Vũ Phượng nằm co ro, mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích chút nào. Vũ Quyên bước đến giơ đôi bàn tay gầy guộc ôm lấy đầu chị gái, xúc động nói:

- Chị dũng cảm lắm... em phục chị vô cùng... em không ngờ chị còn nhớ con dao găm giấu ở dưới gối... chị đã chống cự rất mãnh liệt để bảo toàn trong sạch của chị em mình! Chị hai, hắn chưa làm gì được, hắn chưa toại nguyện... chị em mình vẫn còn trong sạch!

Vũ Phượng im lặng, không nói một lời nào. Tâm hồn nàng như đang phiêu diêu lơ lửng trên chín tầng mây, bay lên tận trời xanh. Những lời Vũ Quyên vừa nói, những lời than thở của Vân Phi còn cách xa nàng lắm. Nàng đang ở trong tình trạng vô cảm giác: Không nghe, không nhìn, không biết gì cả. Nàng không muốn tỉnh dậy, chỉ muốn chìm đắm trong giấc ngủ say sưa.

Thấy chị gái trầm lặng như vậy, Vũ Quyên sợ hết hồn. Nàng buông tay ra rồi chăm chú nhìn chị hai thân thương, sau đó lại vuốt những sợi tóc trên mặt chị. Vũ Phượng lại như sợ hãi điều gì, lập tức quay mặt vô phía trong. Vũ Quyên càng hốt hoảng đập vai chị:

- Chị hai... hãy đánh em đi, chửi em đi. Tất cả đều lỗi tại

em... Lẽ ra em phải nghe lời chị, không nên gây sự với hắn! Chỉ vì muốn báo thù nên em mới dẫn sói về nhà. Đó là sai lầm của em! - Nàng khóc òa lên - Em biết chị đau khổ lắm, em biết chị cảm thấy nhục nhã vô cùng. Chị là người trong sạch, luôn giữ thể diện. Mới bị kẻ khác cầm tay, chị đã rầu rĩ suốt ngày... em biết, em biết hết chị hai à...

Nhỏ Tư và nhỏ Út cũng leo lên giường. Nhỏ Út đưa đôi tay nhỏ bé ôm lấy Vũ Phượng, khóc nức nở:

- Chị hai đau lắm phải không? Để em thổi cho chị đỡ đau!

Nhỏ ghé miệng thổi những vết thương trên đầu và tay chị. Nước mắt trào ra, nhỏ xuống những vết thương đó. Nhỏ Tư cũng ôm lấy Vũ Phượng:

- Chị hai... đừng buồn khổ nữa. Chị đã liều mạng che chở cho chúng em. Chị xem, em và nhỏ Út đều an toàn, chỉ có chị và chị ba bị thương nặng. Chị thật là vĩ đại. Chị thường nói với chúng em, chỉ cần năm chị em mình quây quần bên nhau thì mọi việc đều tốt đẹp. Bây giờ năm chị em mình đều đang ở bên cạnh nhau đây nè...

Nói đến nhỏ cũng òa lên khóc.

Cu Năm mặt đỏ ngầu, đưa tay rờ vai chị:

- Chị hai ơi, anh Siêu nói, ngày mai chúng ta sẽ dọn đến một nơi hết sức an toàn, chị không phải lo lắng gì nữa.

Sau này, chuyện báo thù giao cho bọn con trai chúng em.
Vũ Phượng rụt tay về và co người lại. Vân Phi chăm chú nhìn Vũ Phượng, lòng khiếp sợ và thầm nghĩ: "Vũ Phượng... Vũ Phượng... em không nên như vậy, em còn có anh đây! Em không nên trừng phạt anh như vậy!"
Chàng bước đến gần, lắc nhẹ vai người yêu:
- Vũ Phượng! Em đã nghe tụi nhỏ nói gì chưa? Em còn mấy đứa em cần phải săn sóc, bọn chúng cần em, anh cũng cần em. Vì tất cả, em không bị đánh gục, không thể bị đánh gục, hãy mở mắt ra nhìn mọi người ở đây nè!
Vũ Phượng càng cuộn tròn người lại và chui mặt xuống gối.
A Siêu chịu không nổi, giậm chân thình thịch, vừa nói vừa chạy ra ngoài:
- Cậu hai, mọi việc ở đây xin giao cho cậu! Để tôi đi hỏi tội thằng khốn nạn đó.
Vân Phi vội cản A Siêu lại, giọng chàng đau khổ:
- Việc này không phải của riêng cậu, mà liên can đến hai chúng ta. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là phải săn sóc cuộc sống của năm chị em, phải trị lành vết thương cho hai chị em, phải bảo vệ danh tiết của Vũ Phượng và Vũ Quyên, phải xin thôi công việc ở Đãi Nguyệt Lầu, lại còn phải... giải quyết chuyện cầu hôn của ông chủ Trịnh...

Chúng ta còn có nhiều việc phải làm, cậu đi rồi, còn ai giúp tôi nữa? Hôm nay dù tức giận đến mấy, chúng ta cũng phải nhịn, không thể để cho đầu rơi, máu chảy, bởi vì... còn phải săn sóc năm chị em nàng.

A Siêu thức tỉnh, giương mắt nhìn Vân Phi và Vũ Quyên, lòng buồn rười rượi.

Vũ Quyên và ba em vây quanh Vũ Phượng, đứa thổi vết thương cho chị đỡ đau, đứa khóc, đứa lắc đầu. Năm chị em quây quần bên nhau, nhưng không hỗ trợ được nhau, trông thật là yếu đuối và cô đơn. Mắt A Siêu đỏ ngầu, nước mắt lưng tròng. Anh ta biết rõ những lời Vân Phi vừa nói rất đúng. Điều quan trọng nhất bây giờ là kiếm cho năm chị em một nơi nghĩ ngơi dưỡng bệnh, sống an toàn và ấm cúng. Không muốn lỡ công việc, A Siêu nói với Vân Phi:

- Cậu hai, bây giờ tôi đi kiếm nhà. Việc ở đây cậu lo lấy!

Vân Phi gật đầu, A Siêu bước ra khỏi phòng.

Suốt buổi chiều hôm đó A Siêu chạy ngược chạy xuôi. Khi anh ta trở lại khách sạn, màn đêm đã buông xuống. Trong khách sạn, đèn đóm ở hành lang mờ mờ tỏ tỏ, cảnh tượng thật là thê lương. A Siêu bước vô hành lang thấy Vũ Quyên đang ngồi một mình khóc thút thít, bèn hốt hoảng hỏi:

- Cô Quyên... sao lại ra ngồi đây khóc một mình... lại xảy ra chuyện gì rồi?

Nhìn thấy A Siêu, Vũ Quyên lập tức đứng dậy, lắc đầu lia lịa, nước mắt đầm đìa:

- Không ổn.. không ổn rồi! Suốt ngày chị hai không chịu ăn uống, không chịu nói năng gì cả. Thuốc sắc xong rồi, nói thế nào chị cũng không chịu uống. Chị ấy cứ nằm co tròn người lại, như đang sống ở thế giới bên ngoài, không chịu đoái hoài gì đến cái thế giới này, không chịu dòm ngó gì đến chúng ta cả... Tôi nghĩ là chị Oán giận mọi người, oán giận cái thế giới này, và oán giận cả tôi nữa... Tôi sợ lắm, chị mê man như thế này mãi thì làm thế nào?

Nàng lại che mặt khóc nức nở. A Siêu hốt hoảng nhìn Vũ Quyên:

- Cô đã uống thuốc chưa?

- Chị hai không uống, tôi cũng không uống!

- Một người bệnh như vậy, chúng tôi đã rối loạn lên rồi, cô cũng muốn như vậy hay sao? Muốn cho Vũ Phượng cô nương chống bình phục, trước tiên cô phải vui vẻ, nếu không mọi người sẽ không biết làm sao. Cô có ngủ được chút nào không?

Nàng lắc đầu, A Siêu càng hốt hoảng:

- Vậy thì... cậu hai đâu? Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đâu cả

rồi.

Vũ Quyên cứ lắc đầu:

- Biết làm sao bây giờ? Sắp gục hết rồi!

Cánh cửa phòng mở. Vân Phi nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện bèn bước ra. Thấy A Siêu, chàng liền hỏi:

- Thế nào? Có kiếm được nhà nào vừa ý không?

- Kiếm được rồi. Ông Cố dạo nọ cậu giảm tiền lời đã giúp tôi kiếm được một ngôi nhà có vườn tược đàng hoàng. Chủ nhà dọn về Bắc Bình nên nhà bỏ trống. Tôi đã đến xem qua, nhà cửa cao ráo sạch sẽ, có sân và một vườn hoa nhỏ. Đồ đạc trong phòng khách, phòng ngủ và nhà bếp đầy đủ. Không bằng nhà cậu, nhưng so với nơi các cô vừa ở thì khá hơn nhiều. Dù sao thì cũng không có thời giờ để lựa chọn, nên tôi đã thuê rồi. Tiền thuê cũng không đắt, nhờ ông Cố nói giùm, mỗi tháng chỉ phải trả hai đồng.

- Ở đâu? Có xa thị trấn Đồng Thành không?

- Không xa, ở ngay Đường Khẩu.

- Khá lắm! Ngày mai chúng ta sẽ dọn nhà! Trọ Ở đây không tiện chút nào. Thuốc nguội cũng không hâm nóng được, muốn nấu bát canh cũng không nấu được. Thật là sốt ruột!

Vũ Quyên vội ngước lên hỏi Vân Phi:

- Chị hai đã uống thuốc chưa?

Chàng lắc đầu:

- Em vào cho chị uống thử xem.

Vũ Quyên đi vô phòng. Vân Phi nhìn A Siêu:

- A Siêu! Cậu chưa nghĩ ngơi được đâu, cậu nên về nhà một chuyến!

Đôi mắt A Siêu trở nên tinh anh. Vân Phi nhìn anh ta chằm chằm:

- Gặp Vân Tường, cậu không được giở trò gì cả, nghe rõ chưa? Hiện nay chúng ta phải hết sức cẩn thận, không được phép làm một việc gì sơ suất, không thể để cái sảy nảy cái ung, không được phép để xảy ra bất cứ chuyện gì! Cậu nghe lời tôi chứ?

A Siêu nghiêm chỉnh gật đầu.

Vũ Quyên đến bên giường Vũ Phượng, thấy chị vẫn nằm co người và mê man bất tỉnh, trán vã mồ hôi. Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út đều đứng bên giường. Nhỏ Tư nước mắt lưng tròng, tay bưng chén thuốc nhìn chị hai một cách tuyệt vọng. Vũ Quyên cầm chén thuốc trong tay nhỏ Tư, đứng bên giường, nói như van xin:

- Chị hai, suốt ngày chị không chịu ăn cơm, không chịu uống thuốc. Chị muốn chúng em làm gì bây giờ? Thầy lang nói, trên người chị có nhiều vết thương như vậy, nhất định phải uống thuốc. Chị xem, 4 đứa chúng em vây

quanh chị, van xin chị, tại sao chị lại không uống thuốc? Chị tự giày vò mình hay chị muốn giày vò em? Nếu chị không uống thuốc, 4 đứa chúng em nguyện cùng chết theo chị!

Vũ Quyên vừa nói vừa đút muỗng thuốc vô miệng Vũ Phượng. Nhưng nàng vẫn cau mày, mắt nhắm nghiền, không chịu hé miệng ra. Vân Phi bước đến nhìn người yêu trong nỗi đau khổ và tuyệt vọng. Nhỏ Tư hết hồn, tuột từ trên giường xuống, quỳ xuống dưới đất, gào lên rất thương tâm:

- Chị hai, nếu chị không uống thuốc, em sẽ quỳ như thế này mãi mãi!

Nhỏ Út cũng quỳ xuống đất:

- Chị hai... em cũng quỳ đây nè!

Vũ Quyên cũng vội quỳ xuống theo hai em, vừa khóc vừa nói:

- Chị hai, bọn chúng em quỳ hết ở đây, van xin chị hãy nghe lời chúng em, van xin chị hãy thương chúng em!

Cu Năm tức giận vô cùng, mặt mày cau có, cũng buột miệng:

- Chị hai làm sao vậy? Chúng em đâu có gây ra tội gì? Chị không chịu ăn cháo uống thuốc tức là chị muốn trừng phạt chúng em. Kẻ đau khổ mới là chúng em, còn tên "Cú Đêm

Họ Triển" vẫn ung dung tự tại, vẫn sống những ngày vui vẻ...

Vân Phi vội bịt miệng cu Năm lại, giọng khản đặc:

- Không được nói đến... không được nhắc đến chuyện đó nữa!

Cu Năm nghiến chặt hai hàm răng:

- Được rồi. Muốn quỳ...tất cả cùng quỳ!

Thằng nhỏ cũng quỳ xuống với hai chị và nhỏ Út. Vũ Quyên lại múc một muỗng thuốc, run rẩy đút vô miệng Vũ Phượng:

- Chị hai, bọn chúng em quỳ hết rồi, xin chị hãy uống thuốc cho chúng em khỏi lo!

Khóe mắt Vũ Phượng trào ra một giọt nước mắt. Nàng nhích vào phía trong, quay mặt vô tường, cũng không quay đầu lại. Bọn chị em Vũ Quyên vô cùng đau khổ. Tất cả nhìn nhau, nước mắt tràn trề. Vân Phi cầm chén thuốc để xuống bàn, nói với Vũ Quyên:

- Để anh cho chị hai uống... Em và mấy đứa nhỏ sang phòng bên nghĩ ngơi. Anh vừa bảo hầu phòng mua cho mấy cái bánh bao, lát nữa họ sẽ đem lên, mấy chị em ăn chút đỉnh rồi đi ngủ. Chị hai cần các em, anh mong các em hay vươn lên, không một em nào được phép gục xuống... hiểu không?

Vũ Quyên nước mắt lưng tròng, gật đầu, dắt mấy em đi ra:
- Chị em mình nghe lời anh Mộ Bạch là tìm cách chữa cho chị hai chóng hồi phục! Chúng mình hãy đi ra!
Nhỏ Tư, cu Năm và nhỏ Út ngoan ngoãn nghe lời, lặng lẽ theo chị ba đi ra. Đến cửa phòng, Vũ Quyên dừng lại, quay nhìn Vân Phi:
- Em muốn thưa với anh đôi lời.
- Chuyện gì?
Vũ Quyên thổn thức:
- Em... xin lỗi anh!
- Sao lại nói vậy?...
- Trước đây em từng chống đối anh, tìm trăm phương nghìn kế không cho anh gần gủi chị hai, thậm chí còn nói xấu anh, chửi anh... Em cảm thấy có lỗi với anh quá! Bây giờ thấy anh đối xử với chị hai như vậy, mới biết được thế nào là "tình sâu nghĩa nặng"! Xin lỗi... muôn ngàn lần xin lỗi! Mong anh hãy tha thứ cho những lỗi lầm của em trước đây!
Nói xong nàng dắt mấy đứa nhỏ sang phòng bên cạnh.
Vân Phi rất xúc động, khóe mắt chàng đẫm lệ, mũi cảm thấy cay cay. Chàng thở dài, bước vô phòng kề cao cái gối, sửa lại cái mền Vũ Phượng đang gối đầu trên đó, rồi nâng mặt nàng lên, nói giọng hiền hòa nhưng kiên quyết:

- Vũ Phượng! Anh cho em uống thuốc. Em không được tự giày vò như thế, không được lùi bước, không thể bị Vân Tường đánh gục, càng không cho phép em rời khỏi cuộc sống của anh. Anh sẽ ở cạnh em, săn sóc em, cùng em sống vui vẻ hết chuỗi ngày còn lại.

Vũ Phượng cau mày, hàng mi nhúc nhích. Vân Phi vẫn bưng chén thuốc đứng bên cạnh. Chàng lại cầm muỗng thuốc kề vô miệng Vũ Phượng, nhưng miệng nàng vẫn mím chặt. Nàng không chịu nuốt, thuốc ở khóe miệng từ từ chảy ra ngoài. Vân Phi lấy khăn lau sạch miệng người yêu, tiếp tục cho nàng uống thuốc với thái độ kiên trì, chăm chú và có khi còn cố chấp...

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 20

Thoát khỏi nhà chị em Vũ Phượng, Vân Tường sợ A Siêu đuổi theo, chạy bán sống bán chết ra ngoài cánh đồng như con thú dữ. Đứng giữa đồng không mông quạnh, hứng ngọn gió thu giá lạnh thổi vào mặt, hắn dần dần hồi tỉnh. Nhìn vết thương trên tay, nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, hắn biết mình vừa gây ra tai họa tày trời, thế nào Vân Phi và A Siêu cũng hỏi tội. Nghĩ đến ánh mắt giận dữ của Vân Phi khi lướt qua người hắn và khuôn mặt sát khí đằng đằng của A Siêu, bất chợt hắn rùng mình.

Hắn thầm nghĩ, tại sao mình lại gây ra chuyện đó? Tại sao mình lại làm cho Vũ Phượng tức giận? Hắn hối hận, nhưng không biết nên làm thế nào. Hắn nghĩ cách đối phó, càng nghĩ càng hoang mang lo sợ. Hết cách, hắn đành phải đi tìm Kỷ tổng quản và Thiên Ngưu. Dù sao hắn cũng là con rễ của ông ta! Ông Kỷ và Thiên Ngưu thấy Vân

Tường quần áo xốc xếch, thương tích đầy người, chân bước thất thểu đến tìm cha con ông, thì kinh ngạc vô cùng. Cả hai cùng hết sức kinh hoàng, trợn tròn mắt nhìn hắn.
Ông Kỷ hỏi:
- Lại xảy ra chuyện gì rồi? Vừa gây lộn với ai à?
Thiên Ngưu hốt hoảng bước đến gần Vân Tường, xem kỹ những vết thương trên người hắn:
- Chỉ trầy da chảy máu thôi, vết thương không sâu, không đáng lo lắm! Đứa nào dám gây lộn với cậu?
Vân Tường đảo mắt nhìn cha con ông Kỷ, chắp hai tay trước ngực, cúi đầu vái một vái:
- Xin chú và anh hãy cứu con! Lần này thế nào Vân Phi và A Siêu cũng giết chết con!
Ông Kỷ hốt hoảng:
- Vân Phi và A Siêu à? Bọn chúng dám đâm chém ngươi à? Tại sao lại run sợ như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?
- Chú và anh phải tìm cách cứu con, bằng không con không dám nói ra, chắc con phải bỏ Đồng Thành đi nơi khác. Con mà ra đi, ai sẽ chăm sóc Thiên Hồng?
- Ngươi định đi đâu?
- Đi khắp chân trời góc biển như bọn Vân Phi đã đi 4 năm về trước, để khỏi bị bọn chúng giết con!

Ông Kỳ tái mặt:

- Ngươi gây ra tai vạ gì rồi? Hãy nói lẹ lên!

- Vân Phi và A Siêu... bắt quả tang con... Ở trên giường Vũ Phượng!

Thiên Ngưu kinh hoàng kêu lên một tiếng "Ồ". Ông Kỷ trợn tròn mắt, không dám tin vào tai mình. Vân Tường vội phân bua:

- Hai con điếm đó tận tình hết người này sang người khác. Tôi nào con đến Đại Nguyệt Lầu cũng bị chúng quyến rũ. Anh Ngưu cũng nhìn thấy rồi đó. Con Quyên còn dụ dỗ con đi ra ngoài, hết sà vào người lại liếc mắt đưa tình, khiến con cứ ngứa ngáy trong người, nhưng nó lại không cho con làm gì. Chú và anh cũng biết, Thiên Hồng có bầu, lâu lắm rồi con không đụng chạm gì đến vợ con, cho nên... cho nên...

Nghe đến đây, ông Kỷ không thể chịu được nữa, giơ tay định cho hắn một tát tai. Vân Tường vội lui về phía sau, nói như đe dọa:

- Con thương tích đầy mình, xin đừng đụng vô người con! Không hiểu sao con lại xui xẻo thế này? Hôm qua bị chú và anh chửi bới, hôm nay lại bị hai con điếm đó đâm chém! – Hắn giậm hai chân, thấy nhức nhối trong người, nói như rên rỉ – Ở nhà, nghe chú và anh chửi bới, bọn Vân

Phi đòi giết chết, hơi một tí bị Thiên Hồng lên lớp, lại còn cấm không cho đi đánh bạc... Sống như vậy thật là khó chịu, chi bằng bỏ nhà đi còn hơn! Chú và anh hãy kiếm cho Thiên Hồng người chồng khác! Con không thiết gì trên đời này nữa!

Ông Kỷ trỏ tay vào Vân Tường, nghiến răng nghiến lợi:

- Đồ bất nhân! Thú dữ còn không ăn thịt con, ngươi còn độc ác hơn cả chúng. Lại còn ăn nói lấc cấc! Ta hối hận đã gã con gái cho ngươi! Ta chưa hỏi ngươi cái tội bắt nạt Thiên Hồng, lại còn dám đi hiếp dâm con gái người ta! Ngươi có còn coi Thiên Hồng là vợ nữa không? – Ông bước tới vén tay lật cổ áo, nhìn thương tích trên người hắn, nghiêm nghị hỏi – Ngươi hiếp chúng nó rồi phải không?

Thấy ông Kỷ quát to, Vân Tường hết hồn, buột miệng:

- Chưa! Ai ngờ hai con điếm đó thật là dữ tợn. Chúng giấu ở dưới gối một con dao găm, suýt nữa con bị chúng giết chết! Đúng là chưa được ăn thịt dê đã ngứa ngáy khắp người. Lúc đầu con chỉ định đến rủ rê con Quyên ra ngoài, không có ý định hiếp dâm chúng, ai ngờ vừa đến cổng đã nghe nó nói xấu con, con giận quá, không sao kìm hãm được!

- Thì ra ngươi bị chúng nó đâm! Tiếc thay chúng không

đâm trúng chỗ hiểm cho đáng đời nhà ngươi!
- Chú Kỷ muốn cho Thiên Hồng trở thành quả phụ à?
Thiên Ngưu giận dữ nói với ông Kỷ:
- Cha mặc hắn! Đại trượng phu dám làm thì dám chịu! Mặc cho Vân Phi và A Siêu muốn làm gì hắn thì làm, cha con mình vờ như không biết chuyện gì xảy ra.
- Được rồi! – Vân Tường quay bước – Vậy thì tôi đi! Xin trao Thiên Hồng và trao đứa nhỏ cho chú...
Ông Kỷ đập bàn quát to:
- Đứng lại!
Vân Tường dừng chân, lấm lét nhìn ông Kỷ:
- Chú Kỷ tìm cách giúp con! Lát nữa bọn Vân Phi về, con không biết ăn nói thế nào với cha con!
- Ngươi gây ra nhiều chuyện thất đức, vô nhân đạo, mà cũng biết sợ à? Ngươi đã dồn Vân Phi vô chân tường, thế nào hắn cũng thẳng tay trừng trị. Ngươi thử nghĩ xem, vì danh dự của Vũ Phượng và Vũ Quyên, làm sao hắn có thể nói cho cha ngươi biết chuyện này? Làm sao hắn nói cho mọi người biết chuyện này? Bọn chúng đành phải ngậm đắng nuốt cay, bởi vậy chỉ có cách tìm ngươi hỏi tội để trả thù mà thôi!
- Vậy thì con phải làm gì bây giờ? Từ dạo bị chúng ta đánh một trận, mỗi lần thằng Siêu nhìn thấy con, lúc nào cũng

muốn ăn sống nuốt tươi! Bây giờ thù cũ hận mới, dù con chạy thoát hôm nay, chưa chắc ngày mai đã thoát khỏi tay hắn!

Thiên Ngưu trợn mắt nhìn Vân Tường:

- Không phải suy nghĩ gì nữa! Cậu đã gây ra tai vạ tày trời, thế nào cũng bị giết chết! Vân Phi rất yêu VP, từ lâu đã thầm báo cho thiên hạ biết VP là người của anh ta, vậy mà cậu dám húc đầu vào! Cậu biết rồi đó, ở Đại Nguyệt Lầu có rất nhiều người thích Vũ Phương, nhưng có ai dám làm gì đâu? Tuy ngày thường dễ bắt nạt Vân Phi, nhưng đụng đến Vũ Phượng, anh ta sẽ liều mạng cho mà coi!

Vân Tường mếu máo:

- Tôi biết! Nếu không việc gì tôi phải vác cái mặt mo đi cầu xin chú và anh. Cha con chú là người thông minh nhất trên đời, mỗi lần tôi gặp phải chuyện gì, chú và anh đều giải quyết giùm tôi, bây giờ xin chú và anh giúp tôi thoát khỏi cơn nguy hiểm này. Tôi xin hứa sau này hết sức thương yêu Thiên Hồng, làm một người cha tốt! Từ nay xin làm người tử tế, không gây ra những chuyện rắc rối, không cờ bạc nữa!

Ông Kỷ giương to mắt nhìn Vân Tường. Tuy ông giận hắn vô cùng, nhưng cũng không biết làm thế nào. Nghĩ đến Thiên Hồng, ông cảm thấy tê tái trong lòng, bất giác ngồi

phịch xuống ghế, thở dài:
- Trời ơi! Sao con gái tôi khổ sở thế này? – Ông ngẩng đầu nhìn hắn quát to – Ngồi xuống kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe!
Vân Tường biết cha con ông Kỷ bằng lòng giúp mình, mừng thầm trong bụng, lập tức ngồi xuống.
Ông Kỷ lại chăm chú nhìn hắn, trầm ngâm suy nghĩ...
Chiều hôm đó, Vân Tường nằm dài trên một cái cáng, bốn người làm khiêng đi, hai thầy thuốc theo sau, quản gia Kỷ và Thiên Nghiêu đỡ hai bên, vội vội vàng vàng chạy qua sân Triển gia, hấp tấp chạy vào phòng ngủ của Vân Tường. Đầu, cổ, tay chân của hắn đều bi quấn băng giống như xác ướp Ai Cập, miệng rên rỉ không ngớt. Quản gia Kỷ lớn tiếng la lối:
- Cẩn thận! Cẩn thận! Đừng làm cậu lắc lư! Cơi chừng vết thương trên đầu!
Đội ngũ rần rần rộ rộ kinh tâm động phách như vầy khiến đám người làm lũ lượt chạy ra nhìn, la ỏm tỏi:
- Không xong rồi! Ông, bà lớn, bà hai... cậu hai bị thương rồi! Cậu hai bị thương rồi!
Tổ Vọng, Phẩm Tuệ, Mộng Nhàn, má Tề, Thiên Hồng... đều bị kinh động từ trong phòng mình chạy ra.
- Cẩn thận! Cẩn thận! - Quản gia Kỷ gào - Thầy thuốc nói

bị thương vào não đó, các người không được làm động mạnh cậu!

Phẩm Tuệ vừa thò đầu nhìn, ré lên một tiếng suýt ngất xỉu, Cẩm Ngọc vội đỡ bà.

- Trời ơi! Tại sao bị thương như vầy? Gặp chuyện gì? Trời ơi... trời ơi... Tôi chỉ có một thằng con trai này mà... nếu có bề gì, tôi cũng không muốn sống nữa... - Phẩm Tuệ khóc ngất.

Thiên Hồng trông thấy cảnh tượng này tay chân rụng rời.

- Tại sao như vậy? Buổi sáng vẫn còn khoẻ khoắn mà, tại sao như vậy?

Thiên Nghiêu vội xông qua đỡ cô, nói nhỏ bên tai cô:

- Em đừng hoảng hốt, thầy thuốc nói không nguy hiểm tính mạng.

Thiên Hồng sợ sệt nhìn Thiên Nghiêu, trực giác cho cô biết bên trong chắc hẳn có ẩn tình khó nói nên không dám hỏi nhiều.

Tổ Vọng chạy đến bên cáng, thất kinh run giọng hỏi:

- Thầy thuốc, nó sao rồi?

- Trên đầu bị đáng bể, tay, chân, trên lưng đều có vết dao chém, ngực và bụng toàn bộ bị thương, chảy rất nhiều máu... Nghiêm trọng nhất là vết thương trên đầu, có lẽ do côn đánh mạnh vào, chỉ sợ ảnh hưởng đến xương đầu và

não! Mấy hôm nay để cậu nghỉ ngơi tử tế, đừng di động cũng đừng gây đến cậu! - Thầy thuốc cẩn thận dặn dò.
- Được, được! - Tổ Vọng nghe bị thương nặng như vậy, quá sợ hãi vội la bọn người làm - Cẩn thận một chút! Cẩn thận một chút!
Mọi người vội vã khiêng Vân Tường vào phòng. Mộng Nhàn và má Tề không vào, hai người kinh ngạc nhìn nhau.
Vân Tường nằm trên giường nhắm mắt rên rỉ:
- Ui dạ.. đau... đau quá...
Phẩm Tuệ bò đến trước giường khóc thất thanh:
- Vân Tường! Mẹ Ở đây, con mở mắt ra nhìn mẹ nè! - Bà muốn sờ đầu hắn lại không dám sờ - Con đắc tội với ai? Tại sao bị đáng đến ra nông nổi này? Con đừng bỏ mẹ, con ơi...
Vân Tường nghe Phẩm Tuệ khóc quá thương tâm, không nhịn được mở to mắt nhìn bà, thì thào:
- Me.... Con không chết đâu...
Quản gia Kỷ lén nhéo nghiến hắn một cái, hắn kêu "ai da" thành tiếng.
Thầy thuốc liền nói với mọi người:
- Ai không phận sự đều ra ngoài. Đừng ồn ào để cậu nghỉ ngơi! Cũng đừng vây bên giường, cậu cần không khí thoáng! Tôi đã kê đơn thuốc, mau đi hốt thuốc, sắc thuốc,

nhanh nhanh lên!
- Thuốc hốt chưa? - Tổ Vọng hỏi gấp.
- Tôi đã bảo người đi hốt rồi, chắc về ngay! - Quản gia Kỷ hò hét đám người làm - Ra ngoài, ra ngoài hết!
- Tôi cũng xin lui, ngày mai lại đến khám! - Thầy thuốc căn dặn quản gia Kỷ - Có chuyện gì thông báo cho tôi biết, tôi sẽ đến ngay!
Thầy thuốc đi ra, Tổ Vọng lo lắng nhìn quản gia Kỷ:
- Có cần giữ thầy thuốc lại không? Bị thương như vầy, làm sao đây?
- Ông cứ an tâm, tôi tự có tính toán. Vân Tường là con trai của ông cũng coi như là nửa phần con trai của tôi, tôi không để cậu xảy ra chút sai sót nào đâu. Thầy thuốc nói cậu cần tịnh dưỡng thì chúng ta để cậu tịnh dưỡng. Nhà của thầy thuốc ở đường đối diện bất cứ lúc nào cũng có thể mới đến! - Quản gia Kỷ nói an ủi.
Thiên Hồng nhìn Vân Tường lại nhì quản gia Kỷ vừa lo vừa nghi hoặc:
- Cha! Cha xác định ảnh không sao chứ? Xem dường như rất nghiêm trọng!
- Vết thường khắc người đương nhiên là nghiêm trọng rồi! Nhưng, may mắc chỉ lá vết thương ngoài da thịt, Vân Tường tuổi trẻ sẽ chóng lành! Để cậu nghỉ ngơi vài ngày

cũng tốt!
Tổ Vọng hỏi nhỏ quản gia Kỷ:
- Ai làm, biết không? Có thâm thù đại hận gì mà xuống tay độc như vậy?
Quản gia Kỷ kéo tay áo ông:
- Chúng ta ra ngoài nói chuyện!
Tổ Vọng thấy quản gia Kỷ nghiêm túc thế thì tim đập thình thịch, lạnh cả sống lưng. Ông không nói gì, theo quản gia Kỷ đi vào phòng sách.
Quản gia Kỷ đóng cửa phòng, nhìn ông nặng nề mở miệng:
- Ông! Ông cần quyết định, trong hai đứa con trai ông chỉ có thể giữ lại một! Nếu ông giữ Vân Phi thì để Vân Tường đi, còn ông giữ Vân Tường thì phải để Vân Phi đi! Nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!
Tổ Vọng bị chấn động mạnh, run sợ rụng rời.
- Cái gì? Ý của ông nói là do Vân Phi làm? Vân Phi đánh nó đến nông nổi như vầy? - Tổ Vọng trợn trừng mắt, lắc đầu nguầy nguậy - Không thể, Vân Phi không làm thế! Chắc chắn là có hiểu lầm!
- Xin ông đừng giận dữ, nghe tôi nói! Việc này không thể trách Vân Phi, Vân Tường quả thật đáng đánh!
- Tại sao?

- Việc này chỉ ông biết, tôi biết, không thể để cho người khác biết, dù gì việc xấu trong nhà không nên tung ra ngoài! Nói ra mọi người đều mất mặt! - Quản gia Kỷ nhìn ông trân trân, buồn khổ và thành khẩn.
- Rốt cuộc là chuyện gì?
- Vân Tường cưỡng hiếp Vũ Phụng!
- Ông nói cái gì? - Tổ Vọng nhảy dựng.
- Thật đó! Tôi không gạt ông! Ông chắc chắn hiểu rõ hai đứa con ông! Vân Tường là thằng nóng nảy, suốt ngày cứ muốn tranh với Vân Phi : tranh cha, tranh sự nghiệp, tranh biểu hiện, và tranh cà đàn bà! Tôi thường nghĩ, lúc đầu nó hết sức theo đuổi Thiên Hồng, trừ Thiên Hồng ra sẽ không cưới ai cả, thì ra chủ yếu vì trong lòng Thiên Hồng có Vân Phi! Người nó cần không phải là Thiên Hồng mà là Thiên Hồng của Vân Phi! - Quản gia Kỷ nói đến đây không chịu nổi nước mắt lã chã, lúc này lại là lúc lão bộc bạch chân tình - Thiên Hồng là đứa nhỏ có số khổ, nó yêu một người lại gả cho một người khác, nó không có được ai cả! Nó thiếu nợ Triển gia, nó đến để trả nợ!
- Ông sui! Sao ông nói như vậy? - Tổ Vọng run giọng nói.
Quản gia Kỷ quẹt nước mắt:
- Đây là sự thật! Tóm lại, Vân Tường chính là như vậy. Có lúc thật tức nó muốn chết! Vân Phi nhiệt tình nhưng không

làm được việc, là một con mọt sách, cũng là hạng si tình! Trước kia đối với Ánh Hoa chính mắt ông nhìn thấy đó, lần này đối với Vũ Phượng, chính ông cũng thể nghiệm qua, cậu cả đã yêu thì quay cuồng trời đất, không gì quan trọng bằng tình yêu của cậu! Kết quả, Vân Tường lại ganh với cậu! Cho nên, gần đây Vân Tường thường đi lấu Đãi Nguyệt, còn thua ông chủ Trịnh không ít tiền, cũng vì tranh Vũ Phượng với Vân Phi! Tôi vì sợ Ông nổi giận nên không dám nói!

- Tại sao ông giấu tôi chứ? Trách nào tôi nghe nói Vân Tường thường đến lầu Đãi Nguyệt đánh bài, thì ra là thật!

- Hôm nay xảy ra chuyện rồi, Vân Tường kể, Vân Phi và A Siêu bắt cậu hai... cậu máu me đầy người chạy đến tìm tôi nói Vân Phi và A Siêu muốn giết cậu!

Quản gia Kỷ thổ lộ chân tình lại nói đến hợp tình hợp lý như vậy Tổ Vọng không thể không tin.

Lòng Tổ Vọng ngổn ngang giận dữ, thương tâm, nghiến răng nói:

- Vì một đứa con gái giang hồ mà anh em nó muốn sống chết với nhau, tôi thất vọng quá rồi! Anh đánh em đến trọng thương như vậy... chẳng còn thể thống gì nữa! Thật khiến người ta quá đau lòng!

- Ai da! Gái giang hồ là khắc tinh của đàn ông! Trước kia,

Ngô Tam Quế vì một Trần Viên Viên mà làm đến trời nghiêng đất lật, giang sơn xã tắc đều bỏ phế! Ông ơi! Tình hình hiện giờ thật sự rất nguy hiểm, ông phải bảo vệ Vân Tường! Tôi hiểu rõ cá tính Vân Phi, võ công của A Siêu lại cao, Vân Tường không phải địch thủ, cho dù là địch thủ, anh em trong nhà tàn sát nhau không phải là bất hạnh lớn sao?

Tổ Vọng nhìn quản gia Kỷ trân trân, biết ông không phải cố tình doa. nạt, cảm thấy rụng rời tay chân.

- Lúc này, Vân Phi đang bận chăm sóc các cô gái họ Tiêu có lẽ chưa trở về ngay, đến khi cậu cả trở về, e rằng Vân Tường sẽ gặp nguy. Ông ơi! Ông phải chặn đứng ngay bi kịch gia đình này!

- Vân Tường cũng quá bừa bãi, đáng ghét!

- Vân Tường thật cũng quá bừa bãi đáng ghét, nếu không phải nó bị thương nặng, ngay cả tôi cũng muốn đánh nó một trận. Ông nghĩ xem, gây ra những chuyện mất mặt như vầy, nó đặt Thiên Hồng vào chỗ nào chứ?

Tổ Vọng chảy nước mắt, đau nỗi đau nhớ đời:

- Hai nghịch tử này đều chọc tôi tức chết!

Quản gia Kỷ khổ sở thêm một câu:

- Trong hai nghịch tử này ông chỉ có thể chọn một! Ông nghĩ rõ rồi chứ?

Tổ Vọng ngồi phịch xuống ghế, ông đã bị hai đứa con đánh gục.

Buổi tối, quản gia Kỷ phải khó khăn lắm mới khuyên được Phẩm Tuệ và Tổ Vọng về phòng nghỉ ngơi, trong phòng chỉ còn lại ba cha con họ Kỷ.

Vân Tường bị thương tuy gạt được mọi người trong Triển gia, nhưng không gạt được Thiên Hồng. Tất cả trực giác của cô nói trong chuyện này có điều mờ ám, lúc này thấy không còn ai mới gấp gáp hỏi cha:

- Được rồi, hiện giờ cha và mẹ đều đã đi, trong phòng chỉ còn lại chúng ta, tại sao Vân Tường bị thương như vầy, các người có thể nói con biết không?

Vân Tường nghe hỏi vụt tốc mền ngồi bật dậy vươn cổ nhìn:

- Đi hết thật hả? Tôi sắp chết ngạt rồi!

Quản gia Kỷ đập "bốp" lên vai hắn, phẫn nộ nói:

- Tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn nằm yên, trong mười ngày không được xuống giường, trong ba tháng không được ra khỏi cửa!

- Vậy chi bằng tôi chết quách cho rồi! Ai muốn giết tôi cứ để hắn giết tôi! - Vân Tường làm mình làm mẫy.

Thiên Hồng ngơ ngác nhìn hắn:

- Anh bị thương... sao anh có thể cử động? Anh có thể

ngồi dậy?
- Cô hy vọng sao tôi không chết đi, phải không? - Vân Tường lớn tiếng. Thiên Nghiêu vội đi đóng hết các cửa sổ.
Thiên Hồng nghi ngờ nhìn họ:
- Các người đang diễn kịch hả? Vân Tường bị thương chỉ là giả phải không? Các người muốn gạt cha mẹ, gạt mọi người phải không? Tại sao? Tôi có quyền biết sự thật?
- Cái gì bị thương giả? Suýt chút nữa tôi bị người ta giết rồi né, trên tay chân trên lưng tôi toàn là vết chém, không tin cô đến xem xem! Đầu cũng bị A Siêu đập cho một gậy, giờ đau muốn vỡ ra! - Vân Tường bù lu bù loa.
- A Siêu? - Thiên Hồng kinh hoàng thất sắc - Anh đánh với Vân Phi? Tại sao có liên quan đến A Siêu? - Cô ngẩng đầu sắc bén nhìn quản gia Kỷ - Cha, cha cũng không nói cho con biết sao? Các người không chịu nói rõ với tôi, còn mong tôi cùng các người phối hợp diễn kịch hả?
Thiên Nghiêu nhìn Vân Tường:
- Tôi phải nói thôi! Người khác giấu được, không giấu được Thiên Hồng!
Vân Tường ngả người trên giường:
- Tôi không biết, tùy họ Kỷ các người, dù gì các người cũng đã nắm thóp của tôi rồi, về sau chắc chắn bị các người nắm kéo đi.!

- Mày còn dám nói những lời bạc tình bạc nghĩa vậy sao? Có phải muốn chúng tao đi nói với cha mày là mày chẳng hề gì, chỉ là diễn kịch thôi? - Quản gia Kỷ căm hận nói.
Vân Tường quay người vào trong tường không nói.
Thế là quản gia Kỷ đem hết chuyện mà ông biết kể ra.
Thiên Hồng mở to mắt, ngồi thừ người nhìn Vân Tường như nhìn một con người xa lạ không thể suy nghĩ được gì! Trời ơi, rốt cuộc cô gả cho một người chồng thế nào vậy?
oOo
Buổi tối, A Siêu trở về. A Siêu vừa bước vào cổng đã phát hiện cả Triển gia bao phủ trong bầu không khí lạ lùng, lão La và đám người làm vừa nhìn thấy anh thì đều có vẻ kỳ lạ, hoang mang bỏ chạy. Anh không còn lòng dạ đâu mà hỏi, vả lại cũng rất sợ đụng phải Vân Tường, sợ mình không kềm chế được sẽ làm những chuyện ghê gớm gì không biết. Vân Phi nói đúng, cho dù đến bước cuối cùng cũng không được để đầu rơi máu chảy, vì còn có năm con người của nhà họ Tiêu! Anh phải nhẫn nại, anh cần phải nhẫn nại! Anh cắn răng chạy thẳng vào phòng của Mộng Nhàn tìm Mộng Nhàn.
- Bà lớn! Cậu cả bảo con nói với bà, tạm thời cậu không thể về nhà...
Mộng Nhàn còn chưa nghe hết đã kích động la:

- Cái gì là tạm thời không thể về nhà? Tại sao nói không thể về nhà? - Bà nhìn A Siêu trân trối, khản giọng hỏi - Có phải các con đánh Vân Tường bị thương? Gây ra họa lớn nên không dám về nhà?

A Siêu trợn mắt vừa kinh ngạc, vừa giận dữ.

- Cái gì? Chúng con đánh hắn bị thương? Chúng con còn chưa kịp đánh nữa kìa... - Anh đột ngột ngừng lời, nghi ngờ nhìn Mộng Nhàn - Hắn ác ôn lại đi tâu rỗi trước phải không? Hắn nói tụi con đánh hắn? Hắn nói sao?

Má Tề đứng một bên chen miệng:

- Chúng tôi không biết hắn nói sao, cũng không ai nói với chúng tôi điều gì! Buổi chiều, cậu hai được cáng đưa về nhà, cả người băng bó như đòn bánh tét, dường như bị thương rất nặng, Quản gia Kỷ, Thiên Nghiêu, Phẩm Tuệ, Thiên Hồng... đều lo đến phát điên. Nhưng, tại sao bị thương thì ai nấy đều bí mật, đồn tới đồn lui không ai biết được gì... Mày và cậu cả mãi không xuất hiện, ông bỏ ăn cơm tối, nhìn chúng tôi có vẻ lạ lùng lắm, nên chúng tôi đoán các cậu đã đánh cậu hai, phải không?

- Là cháu, đúng không? Có phải cháu báo thù? - Mộng Nhàn nhìn A Siêu không chớp.

A Siêu cực kỳ kinh ngạc nhìn Mộng Nhàn và má Tề không dám tin:

- Hắn bị thương nặng? Tại sao bị thương nặng? Lạ quá!
- Vậy không phải hai đứa gây ra họa! - Mộng Nhàn thở phào - Chỉ cần không phải hai đứa đánh thì ra an tâm rồi!
A Siêu một bụng nghi ngờ nhưng không có thời gian hỏi nhiều:
- Bà lớn, cậu cả bảo con nói với bà, chờ cậu xong việc cậu sẽ về, nói bà đừng lo lắng!
- Ta làm sao có thể không lo lắng chứ? Mọi người đều bí mật khiến ta rối tung lên! Nó bận việc gì tại sao cháu không nói?
A Siêu có miệng khó nói liền tránh né:
- Cậu cả nói chờ khi cậu trở về, cậu sẽ nói với bà! Bà đừng lo, cậu cả không đánh cậu hai, mà cậu cũng khỏe, không bị đánh, chỉ là...
- Chỉ là cái gì?
- Chỉ là... - trong nhất thời anh hết cách thoát.
- Có liên quan đến Vũ Phượng? - Mộng Nhàn truy hỏi.
- Hình như.. có liên quan. - Anh ấp úng.
- Sao nói hình như có liên quan? Rốt cuộc cháu nói có hay không?
- Con không thể nói!
Mộng Nhàn nhìn anh hồi lâu, kéo hộc bàn, cầm túi tiền nhét vào trong tay anh:

- Mang chút tiền cho nó! Đã tạm thời chưa về nhà, chắc hẳn cần tiền xài! Cháu còn muốn lấy gì không?
- Vâng! Con còn giúp cậu cả mang một ít quần áo sạch để thay đổi! Cần đánh xe ngựa đi, còn nữa, má Tề xem trong kho còn đương quy, nhân sâm, táo đỏ... không?
Mộng Nhàn kinh sợ hỏi:
- Ai bệnh? Cháu còn nói nó không sao...
A Siêu đành chịu, thở dài:
- Là cô Vũ Phụng!
- Vũ Phượng? Không phải hôm qua còn khỏe mạnh hả? - Mộng Nhàn ngẩn người.
- Hôm qua khỏe, hôm nay thì không khỏe... có thể vì quá nhọc mệt, điều kiện ăn ở quá kém, cậu cả đang giúp họ dời nhà, chính là như vậy!
Mộng Nhàn nhìn A Siêu thấy bộ dạng nói năng khổ sở của anh, nhớ đến tình hình bị thương của Vân Tường thực tại có hơi run sợ. Nhưng, bà biết A Siêu rất trung thành, nếu Vân Phi không cho nó nói thì không cần hỏi nữa.
- Má Tề mau đi chuẩn bị cho nó! Đã dời nhà thì vật dụng trong nhà, nồi to chén đĩa chuẩn bị cho chúng một bộ!
Lúc này, lão La vội vã chạy đến.
- A Siêu! Ông bảo cậu đến phòng sách có việc muốn nói!
A Siêu giật mình. Mộng Nhàn và má Tế cũng biến sắc.

A Siêu đi đến phòng sách, chỉ thấy Tổ Vọng đi tới đi lui trong phòng bồn chồn không yên. A Siêu không biết ông muốn nói gì nhưng cảm giác được ông rất u uất, phẫn nộ, liền đứng thẳng người chờ đợi.

Tổ Vọng đứng dừng, ngẩng đầu hỏi:

- Vân Phi đang ở đâu?

A Siêu cứng nhắc đáp:

- Tâm tình cậu cả không tốt nên không muốn về nhà, có thể phạm tật cũ. Cậu không muốn người nhà biết cậu ở đâu, vừa rồi bà lớn hỏi hàng nửa ngày con cũng không nói. Con nghĩ, hiện giờ tốt nhất đừng phiền cậu, qua vài ba ngày cậu sẽ về!

Tổ Vọng nghe rồi trái lại thở phào, cúi đầu suy nghĩ lung lắm, khoảnh khắc không nói.

A Siêu rất nghi hoặc lại không thể hỏi. Tổ Vọng trầm tư hồi lâu mới ngẩng đầu:

- Nó tâm tình không tốt không muốn về nhà? Cũng được, cứ để nó ở ngoài vài ba ngày đi! Bọn mày làm cái gì, xảy ra chuyện gì, có gì không vui, hiện giờ tao đều không hỏi đến. Mày bảo với nó, chờ nó hết bận rộn, tao sẽ từ từ nói chuyện với nó! Giờ nó đang bên ngoài thì mày đừng chậm trễ ở đây, tốt nhất mau chóng đi lo cho nó!

- Vâng! Thế, con đi đây! - A Siêu bị quá bất ngờ.

- Chờ chút!

Tổ Vọng kéo hộc bàn lấy ra một tờ ngân phiếu:

- Mang cái này cho nó! Trong người nó chắc không có tiền!

A Siêu càng bất ngờ, thu giữ.

Tổ Vọng bỗng nhiên cảm thấy rã rời, bi ai nghẹn ngực, định nói nhưng lòng qua buồn nói không ra lời chỉ buông tiếng thở dài não ruột, quay đầu chỗ khác:

- Mày đi đi! Nhớ săn sóc nó tử tế!

A Siêu đầy nghi hoặc ra đi.

Cửa vừa đóng, Tổ Vọng liền ngả người vào trong ghế. Sao lại loạn đến vậy? Ngay cả A Siêu trở về cũng khiến ta rụng rời, chỉ sợ nó đi giết Vân Tường! Cùng một nhà làm sao đến nỗi phải mày chết tao sống thế này? Chẳng lẽ trong hai đứa con chỉ có thể giữ lại một đứa? Sao trên đời lại có chuyện tàn nhẫn như vậy?

oOo

A Siêu trở về khách sạn, lập tức kể hết tình hình của Triển gia với Vân Phi.

- Chuyện là thế, quái lạ vô cùng! Cậu xem, có phải mấy nhát dao của cô Vũ Phụng đâm rất sâu giống như lần trước đâm cậu không? Tôi đập một gậy lên đầu hắn cũng không phải nhẹ, nhưng không đánh té hắn mà! Chẳng lẽ

khi hắn rời khỏi nhà họ Tiêu lại có người dạy hắn một trận nữa? Tóm lại, cả nhà có gì đó có vẻ kỳ dị, thấy tôi liền căng thẳng, ngay cả ông cũng vậy! Thật không biết chuyện thế nào? Cậu thấy trong này có gian dối không?

Vân Phi trầm ngâm, vô cùng bối rối:

- Quả thật rất kỳ dị, đặc biệc là cha tôi, không la mắng bảo tôi tức khắc về nhà lại còn bảo anh đem tiền cho tôi, lạ lùng quá! - Anh lắc lắc đầu - Nhưng, nói thực, lúc này tôi không còn tâm trí đâu đi phân tích những điều này!

A Siêu nhìn Vũ Phượng đang nằm trên giường:

- Có uống thuốc hay ăn chút gì không?

Vân Phi đau khổ lắc đầu, tâm sức rã rời.

- Vũ Quyên thì sao? Không biết có ăn gì không?

- Tôi bảo cô ấy dẫn Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đi nghỉ ngơi ở phòng kia. Tôi thấy cô ấy cũng khỏe lắm.

- Thế tôi đi thăm cổ!

Vân Phi gật đầu. A Siêu hấp tấp đi ngay.

Vũ Phượng đột nhiên sực tỉnh khỏi giấc mơ hét:

- Cứu mạng... ạ.. ạ..

Vân Phi nhào tới bên giường dang tay ôm cô, ôm siết đầu cô vào lòng, nói gấp:

- Anh đây! Anh đây! Anh một bước cũng không rời em! Đừng sợ, em có anh, có anh đây!

Cô nhướng mắt nhìn lại mệt nhọc nhắm lại, mồ hôi đầy trán. Vân Phi cúi nhìn cô chua xót quá đỗi.

- Vũ Phượng ơi, Vũ Phượng! Anh phải làm sao mới trị được vết thương này của em? Đến lúc này anh mới biết anh bất lực yếu đuối đến mức nào! Em giống như con ốc bị thương nấp vào trong vỏ của mình, nhưng không trị lành vết thương của mình! Anh đành bó tay hết kế rồi! Em giúp anh đi, được không?

Anh vừa nói vừa chùi mồ hôi trên trán cô.

Cô rút vào lòng anh, ốm yếu, nhợt nhạt, run rẩy. Anh hôn lên mái tóc cô, thương tâm vô hạn.

oOo

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm trời đã đổ mưa. Vân Phi và A Siêu không muốn ở lại trong khách sạn lạnh ngắt này nên mặc trời mưa vẫn đưa năm chị em dời về nhà mới ở Đường Khẩu.

Mưa như trút nước, xe ngựa chạy vào trong sân dưới cơn mưa lớn. A Siêu cầm dù nhảy xuống khỏi ghế điều khiển, mở cửa xe gọi:

- Cậu cả, mau mang cô ấy vào đi, đừng để ướt!

Vân Phi bồng Vũ Phượng xuống xe, A Siêu cầm dù che vội vàng vào trong nhà. Vũ Quyên dẫn Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ lũ lượt nhảy xuống xe, chạy vào phòng khách.

Vũ Quyên phóng mắt nhìn quanh, trong phòng bài trí vật dụng bằng gỗ đỏ khá đẹp. Khung cửa sổ khắc hoa, tỏ rõ thân phận của chủ nhân, nhưng phòng ốc trống trơn đầy vẻ cô tịch. Bốn chị em đều lo lắng Vũ Phượng nên không lòng dạ đâu xem kỹ.

- Anh dẫn đường! A Siêu nói - Anh đã chuyển mùng mền, quần áo của các em đến đây rồi. Nơi này có bảy, tám phòng ngủ, anh sắp xếp tạm thời phòng ngủ của cô Vũ Phượng ở đây!

Vân Phi bồng Vũ Phượng vẫn đang mê sảng đi theo A Siêu vào phòng nủ. Mấy chị em nối gót theo.

Phòng ngủ rất đơn giản, tao nhã, có giường chạm khắc hoa, rủ màn trắng, có bàn trang điểm, có bàn sách nhỏ.

Vân Phi đặt Vũ Phượng vào giường. Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đều vây quanh. Tiểu Ngũ giơ tay kéo áo Vũ Phượng, thích thú reo:

- Chị cả! Chị xem, chúng ta dời nhà rồi, nhà đẹp lắm! Còn có vườn hoa ngỏ nữa!

Vũ Phượng nhướng mắt nhìn nhìn Tiểu Ngũ.

Mọi người thấy Vũ Phượng mở mắt đều phấn khởi. Vũ Quyên liền sốt sắng hỏi:

- Vũ Phượng! Chị tĩnh rồi chưa? Muốn ăn gì không? Giờ có nhà bếp rồi, em sẽ đi nấu ngay cho chị!

- Chị cả, chị có muốn dậy đi tới đi lui không? Xem nhà của mới của tụi mình nè! - Tiểu Tam hỏi.
- Chị cả! Tỉnh lại! Đừng ngủ nữa! - Tiểu Tứ réo.
- Vũ Phượng! Vũ Phượng! Em ta sao? Em có muốn nói gì với anh không? - Vân Phi gào.
Mọi người cùng lúc réo gọi, thanh âm vang vang. Vũ Phượng lướt mắt qua mọi người, nhìn mà như không thấy, ánh mắt chuyển hướng về phía cửa sổ.
Mưa lộp bộp rơi từ trên mái che cửa sổ xuống, Vũ Phượng nhìn rất lâu lại nhắm mắt.
Mọi người buồn bã, thất vọng quá đỗi. Vân Phi thở dài nhìn A Siêu:
- Tôi lo cho cô ấy. Anh dẫn các em đi xem phòng. Đồ vật gì cần mua, vật gì còn thiếu anh lo nhé. Quan trọng nhất là sắc thuốc, nấu cháo, nếu như cổ đói thì có chút thức ăn để ăn.
- Tôi cũng nghĩ thế! - A Siêu quay đầu gọi - Vũ Quyên, chúng ta đến nhà bếp trước! Ít nhất cũng nấu ấm nước sôi châm bình trà! Từ hôm qua đến giờ chúng ta chưa ăn thứ gì, vậy không được, phải làm chút thức ăn, để mọi người đói lả, mệt mỏi thì chẳng giúp ích gì cho Vũ Phượng đâu.
- Em đi nấu nước! - Tiểu Tam nói.
- Em đi tìm trà! - Tiểu Ngũ nói.

A Siêu dẫn mọi người ra ngoài.
Trong phòng còn Vân Phi và Vũ Phượng. Vân Phi kéo mền đắp cho cô, lại kéo ghế ngồi bên giường cô. Anh xót xa nhìn dám vào cô, nghe trong lòng một cơn lạnh buồn. Cô ấy giống như mình ngày xưa khi mất Ánh Hoa, đã khép mình lại. Trải qua bao nhiêu ngày tháng khổ nạn, cô ấy vẫn vượt qua. Nhưng, thế giới này quá xấu xa, tàn khốc, khiến cô tuyệt vọng tột cùng, nếu không, cô ấy không thể không nghe được tiếng kêu gào của mình, cảm giác được nỗi đau của mình! Cô ấy xem việc này quan trọng như vậy thật khiến người ta nát lòng. Mình có cách nào để cô ấy hiểu không có bất kỳ thứ gì có thể làm ô nhiễm thân thể ngọc ngà, trong trắng của cô ấy! Mình có cách gì? - Anh nghĩ ngợi, cảm thấy mình sao quá bất lực.
Thình lình cô mở mắt.
Anh mừng lắm, nhưng không dám có chút hy vọng, khe khẽ gọi:
- Vũ Phượng! Vũ Phượng!
Cô nhìn anh một cái, bị tiếng mưa hấp dẫn nhìn về phía cửa sổ. Theo ánh mắt cô anh cũng nhìn ra cửa sổ. Chợt môi cô mấp máy, một tiếng "mưa!" nhẹ thoảng qua. Anh không nghe rõ vội mọp người, nồng ấm lẫn khẩn cầu nhìn cô:

- Em nói gì? Em nói lại đi! Nói lại đi! Anh không nghe rõ, nói với anh đi! Cái gì?

Cô lại nói, khàn khàn nho nhỏ:

- Mưa!

- Anh nghe rõ rồi! Mưa? Đúng rồi! Trời đang mưa! Em muốn nhìn mưa?

Cô nhè nhẹ gật đầu.

Anh quá mừng quá phấn khởi, cấp tốc chạy đến bên cửa sổ mở cánh cửa sổ ra.

Cô vén mền muốn ngồi dậy.

- Em muốn dậy? - Anh hỏi.

Anh chạy trở lại giường đỡ cô dậy. Cô lần dò muốn xuống giường. Anh nóng bỏng, đắm đuối nhìn cô, cố dò tìm tư tưởng của cô:

- Em muốn xem mưa? Em muốn đến bên cửa sổ xem mưa? Được, được! Anh sẽ bồng em qua, em yếu lắm!

Cô lắc đầu, chân không bước xuống giường, người lắc lư. Anh vội vàng đỡ cô, trong nỗi mừng lo lẫn hy vọng anh không dám trái ý cô.

Cô bước loạng choạng đi về phía cửa sổ, anh theo đỡ từng bước. Đến bên cửa sổ, cô đứng yên nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, cái sân nhỏ, vườn hoa nhỏ, hành lang nhỏ đang tắm mình trong mưa. Cô chăm chú nhìn, chậm

rãi, trong trẻo, khẽ khàng nói:
- Cha nói, khi em ra đời trời đổ mưa lớn, cho nên tên em là "Vũ Phượng". Về sau, các em đều theo chữ "Vũ" này của em.
Cô nói một hơi, Vân Phi mừng rơi nước mắt. Anh cẩn thận, không dám cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, khản giọng hỏi:
- Vậy sao? Ra là vậy! Em thích mưa hả?
- Cha nói mưa là nước trong sạch nhất, vì nó từ trên trời rơi xuống. Sau khi mẹ mất, cha đau lòng lắm "mưa" là trời khóc vì người, vì thế gian có nhiều khổ đau.
- Trời xanh đổ lệ! - Anh xúc động khẽ nói.
Cô không nói nữa, bần thần nhìn mưa ngoài của sổ, khoảnh khắc lặng yên. Anh âm thầm nhìn cô không dám kinh động.
Bỗng cô quay người muốn chạy ra cửa, do còn yếu nên suýt té nhào. Anh vội đỡ lấy cô.
- Em muốn đi đâu?
Cô si dại nhìn ngoài cửa sổ.
- Bên ngoài à? Nhưng, bên ngoài trời đang mưa mà! Được rồi, chúng ta đứng bên cửa nhé!
Cô giãy khỏi anh chạy nhanh ra ngoài cửa. Anh gấp gọi:
- Vũ Phượng! Vũ Phượng! Em muốn làm gì?

Cô lảo đảo chạy ngang qua phòng khách, chạy thẳng ra sân.

Mưa sầm sập tuôn. Cô chạy trong mưa, ngửa mặt nhìn trời. Nước mưa ướt đầm mặt cô, người lắc lư muốn ngã, cô chống chọi không nổi quỳ bệt xuống đất.

Vân Phi cầm dù đuổi theo, lấy dù che cho cô, gào:

- Em vào nhà đi, được không? Em yếu lắm, sao lại dầm mưa chứ?

Cô đẩy anh ra, đẩy dù ra. Anh cố hiểu cô, chua xót:

- Em muốn dầm mưa? Em không cần dù? Được, anh theo em, chúng ta không cần dù!

Anh buông tay, dù lăn xuống đất bị gió thổi bay đi.

Anh quỳ xuống đỡ người cô, nhìn vào cô.

Cô ngước mặt, nước mưa vỗ vào mặt, nước mắt hòa lẫn nước mưa chảy ròng ròng.

Vũ Quyên, A Siêu, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ chạy đến bên cửa kinh ngạc nhìn hai người trong mưa.

- Hai người đang làm gì vậy? Chị Vũ Phượng! Mưa vào đi! Đừng dầm mưa mà! - Vũ Quyên hét.

- Chị cả! Khắp người chị toàn vết thương để nước mưa xối vào sẽ đau lắm đó! - Tiểu Tam hét theo.

A Siêu chạy ra cầm dù che cho hai người, lo cuống quýt:

- Hai người không làm cho mình ngả bệnh thì không chịu

hả? Không phải nằm trên giường sao? Sao chạy vào trong mưa thế này? - Anh nhìn Vân Phi không hiểu - Cận cả! Cô Vũ Phượng bệnh đến hồ đồ, cậu cũng hồ đồ theo sao? Còn không mau vào trong nhà!

Vũ Phượng tránh cây dù. Vân Phi gấp nói:

- A Siêu, cầm dù tránh ra, để cô ấy dầm mưa! Mưa là nước trong sạch nhất có thể gội rửa sạch mọi ký ức không vui, mọi thứ ô nhiễm! Mưa là nước mắt của trời xxanh, nó giúp chúng ra sau khi khóc rồi, chùi khô nước mắt sẽ không còn khóc nữa!

Vũ Phượng quay nhìn Vân Phi gật mạnh đầu.

A Siêu thấy Vũ Phượng biểu lộ nhanh như vậy, giống như người từ nơi xa xôi trở về cuộc đời, vừa sợ vừa mừng, thu dù mừng rỡ chạy về phía chị em Vũ Quyên, cuống quýt:

- Cô ấy tỉnh rồi! Cô muốn dầm mưa, cổ sống lại rồi! Cổ tỉnh rồi!

Nước mắt Vũ Quyên lập tức rơi lã chã:

- Chỉ muốn dầm mưa hả? Thế... em sẽ dầm mưa với chị ấy!

Vũ Quyên nói dứt liền chạy ào ra mưa, quỳ sụp bên cạnh Vũ Phượng, nói to:

- Vũ Phượng, em đến rồi! Để trận mưa này gội sạch tất cả bi ai, nhục nhã của chúng ta đi nhé!

Tiểu Tam khóc cũng chạy ra:

- Em theo các chị!

Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ cũng chạy ra, toàn bộ quỳ bệt xuống đất vây quanh Vũ Phượng.

- Muốn dầm mưa thì cùng dầm mưa! - Tiểu Tứ la to.

- Còn em nữa, em cũng giống các chị, em muốn theo chị cả dầm mưa! - Tiểu Ngũ trong trẻo nói.

A Siêu cầm dù lại chạy ra, lúng túng không biết làm sao, che người này phải bỏ người kia.

- Các người làm sao vậy, điên hết rồi hả? Tôi chỉ có một cây dù, phải che ai đây?

Vũ Phượng nhìn đám em lũ lượt chạy tới, nước mắt càng rơi không ngừng. Khi Tiểu Ngũ quỳ xuống cạnh cô, cô không khống chế nổi ôm cứng Tiểu Ngũ, dùng thân mình cố che mưa cho Tiểu Ngũ, đau khổ thốt:

- Tiểu Ngũ ơi! Chị cả vô tích sự quá, để em luôn sống trong mưa gió! Chị đã không giữ lời hứa với cha khi đó rồi!

- Cô ôm ghì đầu Tiểu Ngũ khóc ngất.

Mấy chị em khóc thất thanh, dang tay ôm chặt lấy nhau trong màn mưa dày đặc. Vân Phi và A Siêu cả lòng chấn động cùng quỳ xuống, cùng dầm mưa, cùng chảy nước mắt với năm người họ.

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 21

Vũ Phượng được trận mưa này rửa sạch sành sanh. Cô đã hồi phục tâm trí, thần kinh hoàn toàn tỉnh táo, cũng như sống lại được kiếp mới. Trở vào phòng, thay bộ đồ khô sạch, cô ngoan ngoãn uống thuốc, hơn nữa còn cảm thấy đói. Vũ Quyên bưng chén canh gà vừa nấu nóng hổi tới, cô nghe lời ăn ngon lành. Mọi người ngậm nước mắt xúc động nhìn cô ăn. Ai nấy giờ mới cảm thấy đói.

Buổi tối, mưa tạnh!

Vũ Phượng ngồi trong ghế dựa trước của sổ, trên mình đắp mền, vẫn tiều tụy trắng nhợt, nhưng ánh mắt trong sáng, tâm trí sáng suốt. Vân Phi nhìn cô, lòng tràn đầy niềm vui "mất mà kiếm được". Anh tỉ mỉ chăm sóc cô, một lát châm trà, một lát khoác áo, một lát gọt trái cây.

Cô nhìn ra ngoài cửa đến xuất thần. Ngoài cửa, chân trời theo lơ lửng một vầng trăng sáng.

- Mưa tạnh rồi, trời lại sáng, lại có trăng đẹp thế này - Cô nói.

Anh bước qua ngồi xuống cạnh cô, âu ếm nhìn cô:

- Đối với anh mà nói, đây chính là "chờ được mây tan thấy trăng sáng!"

Cô quay đầu nhìn anh, mỉm cười yếu ớt với anh.

- Nhìn thấy em lại có thể cười, trong lòng anh vui mừng thật khó nói hết.

Cô nắm bàn tay anh, đầy vẻ xin lỗi nói:

- Để anh khổ nhọc như vầy, xin lỗi.

Anh đau nhói lòng, không ngăn được bóp chặt bàn tay cô.

- Làm gì vậy? Đau quá!

- Anh muốn em đau để biết, hai tiếng "xin lỗi" của em là hai nhát dao đâm vào tim anh, anh quá đau rồi nên mặc kệ em đau hay không!

Cô trào nước mắt. Anh liền nói:

- Không được khóc, nước mắt đã chảy nhiều rồi! Không được khóc nữa!

Cô vội chùi nước mắt, lại cười gượng gạo, nhìn quanh, khẽ nói:

- Kết quả em vẫn bị anh "nhà vàng giấu mỹ nhân"!

Anh đăm đăm nhìn cô, không biết có xúc phạm cô không, cuối cùng, nhấc bàn tay cô lên, nhìn thật sâu vào mắt cô,

giọng trầm thấp dịu dàng:
- Vũ Phượng, anh muốn kể một đoạn tao ngộ của anh, vì đó là vết thương lớn nhất trong lòng anh, cho nên anh luôn không muốn nhắc đến nó. Trước kia tuy anh có nói qua với em nhưng chỉ nói qua loa.
Cô đón nhận ánh mắt của anh, chú tâm nghe.
- Anh đã từng kể, năm anh hai mươi tuổi anh vâng lời cha mẹ kết hôn. Ánh Hoa hoàn toàn khác hẳn em, cô là cô gái được nuôi dưỡng trong kín cổng cao tường, không hiểu việc đời. Rất dịu dàng, rất xinh đẹp. Anh khi đó vừa hiểu tình yêu nam nữ, giống như phát hiện ra một thế giới tuyệt vời không tưởng tượng nổi! Anh yêu cô tha thiết, thề nguyện cùng cô sống suốt cuộc đời, thề cả kiếp này trừ cô ra không cần bất kỳ người phụ nữ nào khác!
Cô nghe đến xuất thần.
- Cô mang thai, cả nhà mừng vui như điên, anh cũng vui mừng tột độ. Anh làm sao ngờ được, có người lại vì "sinh" mà "chết". Hạnh phúc bị "niềm vui" kết liễu! Ánh Hoa khó sinh, kéo dài ba ngày, cuối cùng chết đau đớn, thằng con trai của anh mới sinh được một ngày cũng chết theo. Trong phút chốc cuộc sống đối với anh hoàn toàn trở thành con số không!
Kể lể của anh lôi kéo nỗi đau quá khứ, trong mắt anh tràn

đầy đau khổ.
Cô chấn động, không tự chủ nắm chặt tay anh, nhè nhẹ vuốt ve, muốn an ủi, muốn giảm bớt nỗi đau của anh.
- Anh không cần phải kể chuyện này với em! - Cô dịu dàng nói.
- Em cần phải biết, em cần phải hiểu toàn bộ cuộc đời anh! Hôm nay anh nói với em những điều này chủ yếu là muốn em biết đương lúc em cảm giác từ chối cả thế giới này, nhốt mình vào vỏ bọc của mình thì anh hiểu em sâu sắc đến dường nào! Vì kinh nghiệm mà anh trải qua càng đau đớn hơn! Ánh Hoa chết rồi anh bỏ ăn bỏ uống bảy ngày, anh ở mãi trước linh vị Ánh Hoa, để tự trách nó giết chết anh từng giây từng phút! Vì Ánh Hoa chết do sinh khó, anh đem tất cả sai lấm quy vào mình, do anh để cô mang thai, nói cách khác là chính anh giết cô!
Vũ Phượng mở to đôi mắt, nhìn Vân Phi đang đau khổ.
- Bảy ngày bảy đêm! Em có thể tưởng tượng không? Anh cứ ngồi ở đó, cự tuyệt bất kỳ ai đến gần không màng van nài của bất kỳ ai! Cuối cùng, mẹ anh suy sụp! Mẹ bưng một bát canh đến quỳ trước mặt anh nói" con mất đi vợ và con trai của con, con đau không muốn sống, nỗi đau này con hiểu hơn ai hết! Thế thì con nhẫn tâm để mẹ vừa mới mất con dâu lẫn cháu nội giờ mất thêm đứa con trai sao?

Vân Phi nói mà mắt mọng nước, Vũ Phượng nghe đến mắt cũng mọng nước.

- Mẹ anh thức tỉnh anh, khi đó anh mới biết ý nghĩa của cuộc sống không phải ở tiền bạc, không phải ở quyền thế, chỉ ở chỗ "yêu", đương lúc có người yêu em, em vốn không có quyền ném bỏ bản thân mình! Em có trách nhiệm và nghĩa vụ sống vì người yêu em! Đây cũng là nguyên nhân vì sao về sau anh viết "Bài ca cuộc sống"!

Vũ Phượng nhìn anh nồng nàn, cảm động lẫn chấn động:

- Em hiểu rồi! Em biết tại sao anh kể chuyện này cho em nghe, em... đau lòng lắm, anh từng trải qua chuyện bi thảm như vầy mà em còn khiến anh thêm một lần đau khổ! Về sau em không thế nữa, nhất định không để anh đau khổ! - Cô hối hận nói.

Anh kéo cô vào lòng mình, nhè nhẹ Ôm cô:

- Em biết không? Trong lúc em cự tuyệt cả thế giới này thì anh sợ hãi đến mức nào, anh cho rằng anh sẽ "mất đi" một lần nữa! Chỉ cần nghĩ đến đây thì anh không lạnh mà run!

- Anh không thể mất đi em, không thể! không thể! - Cô lắc đầu mạnh mẽ.

- Em hứa với anh?

- Em hứa với anh!

Giờ Vân Phi mới ngẩng đầu nhìn cô, cẩn thận hỏi:
- Thế thì còn để ý đến bị anh "nhà vàng giấu mỹ nhân" không?
Cô không nén được tình cảm vọt miệng nói:
- Nhốt đi! dùng "nhà vàng", dùng "nhà bạc", dùng " nhà gỗ", dùng "nhà cỏ" đều được, tùy anh giấu thế nào, tùy anh giấu bao lâu!
Anh ôm siết đầu cô vào ngực mình.
- Anh "giấu" em chủ yếu là muốn bảo vệ em. Chờ sức khỏe em khá lên, anh nhất định sẽ cùng em cử hành hôn lễ long trọng, báo cho toàn thiên hạ biết anh cưới em! Trước khi kết hôn anh tuyệt đối không mạo phạm em, anh biết trong lòng em có quy củ đạo đức, anh sẽ rất tôn trọng em!
Cô không đáp, chỉ dựa sát vào anh, suy nghĩ sâu xa. Hồi lâu, cô nhỏ tiếng gọi:
- Mộ Bạch...
- Cái gì?
- Em không tốt như Ánh Hoa thì làm sao đây? Anh có thể đem em ra so sánh với cô ấy không, sau đó anh thất vọng với em? Anh vẫn còn tiếp tục yêu cô ấy phải không?
- Anh đoán được em có thể có phản ứng thế này, cho nên mãi không kể!

- Em biết em không nên ghen với cô ấy, nhưng không đè nén nổi tình cảm của mình.
Anh đưa tay đỡ càm cô, nhìn không chớp mắt, nhìn thấu vào tận đáy lòng cô:
- Cô ấy là quá khứ của anh, còn em là hiện tại và tương lai của anh. Ngay khoảnh khắc mà mẹ anh thức tỉnh anh, thì cùng lúc anh cũng hiểu một đạo lý: con người không thể cứ sống trong quá khứ, cần phải sống trong hiện tại và tương lai! - Anh chân thành hôn đôi mày cô, hôn mắt cô, khẽ nói - Cảm ơn em ghen tuông, nó chứng tỏ anh đã mọc rễ trong lòng em rồi!
Môi anh hôn lên mày, mắt, hôn lên môi cô.
oOo
Vũ Phượng đã trở về cuộc sống, Vũ Quyên giờ an tâm rồi. Việc cần giải quyết tiếp theo chính là chuyện cầu hôn của ông chủ Trịnh. Cô hết cách để kéo dài thời gian, phải đối mắt với hiện thực, phải trả lời cho Kim Ngân Hoa.
Hôm nay cô đến lầu Đãi Nguyệt. Gặp Kim Ngân Hoa rồi ấp úng mở miệng:
- Chị Kim, hôm nay em đến đây xin chị cho thôi việc, em và Vũ Phượng quyết định từ đây về sau không lên sân khấu múa hát nữa...
Lời cô nói còn chưa dứt Kim Ngân Hoa đã trố mắt nhìn cô

đầy lòng nghi ngờ, giận lẫn lo hỏi:
- Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Năm chị em của các cô bỗng nhiên dời nhà giữa đêm, giờ cô lại nói về sau không múa hát nữa, lẽ nào Kim Ngân Hoa này có chỗ nào bạc đãi các cô? Hay là chuyện cầu hôn dọa khiến các cô chạy hết? Còn nữa, vì sao trên mặt cô bị thương? Ai lớn gan dám làm mặt cô bị thương như vầy?
Vũ Quyên hít một hơi không khí, chuyện xảy ra với bản thân mình, quan hệ đến danh tiết của thiếu nữ, đặc biệt là Vũ Phượng quan trọng đến thế, mình không được tiết lộ một lời. Cô lui một bước nói:
- Chị đừng nghĩ bậy bạ, ân tình của chị đối với chị em em, chúng em sẽ ghi khắc trong lòng cả đời này không quên! Lần này vội vàng dời nhà không báo trước với chị thực là có nguyên nhân khác! Cũng mới quyết định không múa hát thôi, Vũ Phượng bị bệnh rồi, chúng em cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa chị cũng biết, người mà Vũ Phượng chấm chính là Tô Mộ Bạch, Mộ Bạch luôn không thích chỉ ca múa, hiện giờ chỉ đã quyết tâm theo anh ấy rồi, thì phải tôn trọng quyết định của anh ấy!
- Tô Mộ Bạch? Cô đang nói Triển Vân Phi?
- Tô Mộ Bạch mà em đang nói chính là Triển Vân Phi mà chị nói!

Đối với ba chữ Triển Vân Phi, Vũ Quyên vẫn tràn đầy căm hận và đau khổ.

- Được! Tôi hiểu rồi. Vũ Phượng theo Triển Vân Phi, từ đây lui khỏi giang hồ. Thế thì, các cô đã dọn đi sống chung với hắn? Đúng không?

- Nên nói là anh ấy tìm giúp chúng em một căn nhà, chúng em liền dọn vào ở!

- Mặc nói thế nào thì chuyện này cũng xong rồi! Còn cô thì sao?

- Em làm sao?

Kim Ngân Hoa nóng nảy giậm chân:

- Cô nói láo lếu với tôi cái gì vậy? Vũ Phượng không hát, cô cũng không hát! Thế thì Vũ Phượng theo Triển Vân Phi, cô không phải theo Triển Vân Phi chứ?

- Sao có chuyện ấy? - Vũ Quyên đỏ mặt đáp.

- Chuyện thứ này có nhiều ví dụ lắm, Nga Hoàng và Nữ Anh là ví dụ đó! Được, thế ý cô nói là không phải, vậy thì chuyện ông chủ Trịnh trả lời sao? Cô tính rõ ràng chưa?

Vũ Quyên liếc mắt nhìn ra cử một cái, A Siêu đang ở ngoài chờ, lẽ ra cô phải từ chối phắt ông chủ Trịnh mới phải. Nhưng trong lòng cô cứ xoay chuyển lung tung, vướng vít rất nhiều suy nghĩ, thật là ngàn mối tơ lòng, cắt không đứt, sửa càng thêm rối.

- Chị Kim, xin chị cho em thêm chút thời gian suy nghĩ, được không?
- Tôi cảm thấy cô luôn là người sảng khoái, tại sao trở nên không dứt khoát thế này?
Kim Ngân Hoa tỉ mỉ quan sát cô, thẳng thắn hỏi:
- Các cô có phải gặp rắc rối không ? Cô nói thẳng với tôi, trên mặt cô có vết thương, Vũ Phượng lại bị bệnh, các cô dọn nhà trong đêm, gộp tất cả chuyện lại không đơn giản như thế. Bọn Trân Châu nói, buổi sáng họ đi làm cô còn nói còn cười. Cô đừng có coi tôi là con mụ ngốc! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có cần ông chủ Trịnh đến giải quyết không ? Cô cần phải biết nếu các cô bị người hiếp đáp thì kẻ đó dám giỡn mặt tử thần rồi!
Vũ Quyên tròn xoe đôi mắt nhìn Kim Ngân Hoa, hơi chấn động:
- Chúng em dường như luôn có phiền phức, trước giờ không cắt đứt nổi! Chị đoán đúng rồi, chúng em gặp phải phiền phức, nhưng hiện giờ em không muốn nói, xin chị đừng ép buộc em. Qua vài ngày em suy nghĩ thấu đáo rồi thì em sẽ đến bàn với chị, hiện giờ đầu óc em rối tung rồi, hàng bao nhiêu việc đều không nghĩ được rõ ràng... Tóm lại thời gian qua được chị chiếu cố giúp đỡ, chúng em thật là cảm ơn! Lúc này chị đang thiếu người mà chúng em

không thể lên sàn diễn thật là xin lỗi!
- Đừng khách sáo như vậy, giống như đột nhiên biến thành xa lạ! - Kim Ngân Hoa nhăn mày- Cô nói còn cần thời gian suy nghĩ, thì cô cứ suy nghĩ cặn kẽ đi! Mấy hôm nay lầu Đãi Nguyệt quá yên tĩnh, không có hai chị em cô múa hát, không có hai anh em Triển gia đến đấu, ngay cả ông chủ Trịnh cũng lòng đầy tâm sư.... dường như cả lầu Đãi Nguyệt thay đổi rồi. Nói thực tôi vẫn không đành rời hai chị em cô! Tôi nghĩ ... duyên phận của mọi người lẽ ra còn chưa kết thúc!
Vũ Quyên gật đầu. Kim Ngân Hoa hất đầu nói:
- Được rồi! Tôi chờ tin tức của cô!
- Thế em về!
Vũ Quyên đi về phía cửa. Kim Ngân Hoa bỗng kêu dừng:
- Vũ Quyên!
Vũ Quyên đứng lại, quay đầu nhìn cô. Kim Ngân Hoa sắc bén nhìn cô trân trân, nói bóng gió:
- Tô Mộ Bạch đó của các cô là anh em ruột với Triển vọ đêm, không thể vì các cô mà diễn xuất màn kịch "đại nghĩa diệt thân"! Có diễn xuất thật thì Vũ Phượng cũng sẽ bị miệng đời của Đồng Thành dìm chết! Cho nên, nếu có người khiến các cô chịu uất ức, thí dụ như vết thương trên mặt cô... cô không cần nuốt xuống. Cô có dự tính gì sẽ có

người chịu giúp, biết giúp, muốn giúp, cũng có cách giúp! Lại nữa, Vũ Phượng kéo Vân Phi ra khỏi Triển gia, tự lập nhà cửa, thì coi như các cô đã kết thù hằn lớn với Triển gia rồi! Hai thế lực lớn ở Đồng Thành này, cô đừng có coi như "hai bên không có ai" đó!

Một tràng lời nói này của Kim Ngân Hoa, thật khiến Vũ Quyên kinh tâm động phách. Cô luôn cảm thấy việc cầu hôn của ông chủ Trịnh, không phải một chữ "không" là có thể giải quyết, hiện giờ càng thêm rõ. Một Triển Vân Tường đã hại Tiêu gia đến thất điên bát đảo, nay thêm ông chủ Trịnh thì cả nhà năm người phải đi đâu chứ? Còn về việc "chịu giúp, biết giúp, muốn giúp, cũng có cách giúp" của ông chủ Trịnh vẫn mê hoặc cô, huyết hải thâm thù của cha, nhục nhã của mình và Vũ Phượng, làm sao nuốt trôi? Lòng cô rối bời, cực kỳ mâu thuẫn.

Từ lầu Đãi Nguyệt bước ra, lòng cô đầy tâm sự. A Siêu nhìn cô dò xét, hỏi:

- Em nói chưa?

- Cái gì?

- Em nói rõ chưa?

- Nói rõ rồi, em nói với chỉ chúng em không lên sân khấu nữa! - Cô lúng túng đáp.

- Thế ... chuyện của ông chủ Trịnh thì sao? Cũng nói rõ rồi

chứ?
- Chuyện đó hả... em ... còn không có thời gian nói!
- Làm sao không có thời gian nói? Một câu nói đơn giản thế, làm sao không có thời gian nói? - Anh nóng nảy trố mắt nhìn cô.
Cô cúi đầu nhìn xuống chân lặng lẽ đi, hồi lâu không lên tiếng. Anh càng nóng nảy:
- Vũ Quyên, em đang nghĩ gì vậy? Trong lòng em có tính toán gì? Em nói anh biết đi!Vũ Quyên bỗng đứng lại ngẩng đầu nhìn anh không chớp, khản giọng nói:
- Đêm qua em nghe thấy anh và Mộ Bạch nói chuyện trong vườn hoa, các anh có phải dự tính trở về tìm Triển vọ đêm để tính sổ không?
- Đúng! Chờ sức khoẻ hai người tốt rồi, bọn anh nhất định đòi món nợ này cho hai người! Hắn đã khiến người ta muốn nhịn vẫn không nhịn nổi, nếu hôm nay vẫn không xử lý việc này, hắn sẽ còn tiếp tục hại người, nói không chừng hắn cho rằng các cô dễ bắt nạt, sẽ còn đến nữa! Chuyện như vầy xảy ra một lần tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai!
- Các anh dự tính làm gì hắn? Giết hắn hay phế hắn?
- Anh nghĩ tốt nhất em đừng quan tâm đến!
- Em làm sao không quan tâm đến? Vạn nhất các anh thất

thủ, vạn nhất bị hắn ám toán như lần trước! Vậy phải làm sao?
- Lần trước là hoàn toàn không có đề phòng, lần này đi có đề phòng! Tình hình hoàn toàn khác, làm sao có thể thất thủ chứ? Em an tâm đi! Em không phải luôn tâm tâm niệm niệm muốn báo thù sao? Anh giúp em báo thù!
Vũ Quyên nhướng mắt nhìn anh, trong lòng đứt từng đoạn ruột:
- Em không cần anh giúp em báo thù, em cần anh giúp em chăm sóc Tiểu Tứ, nó rất sùng bái anh, anh cần phải canh giữ nó, khiến nó trở thành một nam tử đội trời đạp đất! Vũ Phượng và Mộ Bạch, họ yêu nhau đến khắc cốt ghi tâm như vậy, Vũ Phượng không thể mất Mộ Bạch! Anh cũng cần bảo vệ họ, để họ tránh xa tổn hại! Tiểu Tam, Tiểu Ngũ đều rất yếu ớt, con đường tương lai còn dài dằng dặc, những chuyện này đều là trách nhiệm của anh!
- Em nói những chuyện này để làm gì? Dường như em không sống cùng chúng tôi vậy! - A Siêu kinh ngạc nhìn cô.
- Em không muốn hai anh thọ thương, không muốn hai anh rơi vào nguy hiểm! Em thà chịu hai anh tha cho hắn, đừng đi gây sự với hắn! - Giọng Vũ Quyên đầy cầu khẩn.
- Em muốn buông tha hắn? Em không muốn báo thù? Em

cam tâm sao?
- Em không cam tâm! Nhưng nếu hai anh có bất kỳ sơ sẩy nào, năm đứa bọn em phải làm sao?
A Siêu thẳng người, ý chí kiên quyết nói:
- Vũ Quyên! Tính sổ với Triển vọ đêm là chuyện anh nhất định phải làm, nếu anh không làm anh không phải là đàn ông! Vì hắn đã xâm phạm em, đối với cậu cả cũng như vậy! Hắn dùng roi đánh anh, ám toán cậu cả, bọn anh đều có thể nhịn được, tổn hại đến các em, thì hắn chết chắc rồi! Hắn biết rõ điều này, nhưng hắn vẫn lớn gan bằng trời dám đi làm. Hắn biết rõ cậu cả vị tình anh em không dám ra tay, nếu anh cũng không ra tay thì ai có thể kềm chế được hắn?
- Sau khi anh ra tay thì sao? Các anh có nghĩ qua hậu quả chưa? Một mạng phải đền một mạng đó!
- Điều này ... anh nghĩ qua rồi. Cậu cả là văn nhân xưa nay chưa từng động thủ với ai, người thật sự động thủ chính là anh! Nếu cần thiết một mạng đền một mạng, anh bảo đảm không liên luỵ đến cậu cả, anh sẽ đền mạng!
- Anh đền mạng, thế ... còn em thì sao ?
- Em... - Anh sửng sốt- Tình hình không tồi tệ thế đâu, vạn nhất như thế thì em bảo trọng!
Cô trố mắt nhìn anh, gật gật đầu, hiểu rõ rồi! Trong lòng

anh chuyện chịu nhục lớn, chuyện tình yêu nhỏ. Trong lòng mình lẽ nào không phải như vậy sao? Luôn cho rằng chuyện báo thù là quan trọng, các chuyện khác đều không đáng gì. Nhưng từ khi nào bản thân mình thay đổi? Cô cúi đầu lặng lẽ bước, không nói nữa, trong lòng một mảng lạnh buồn.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn điểm tâm xong, Tiểu Tứ vác cặp đi học. Vân Phi nhìn thấy Vũ Phượng đã hồi phục sức khỏe, cuộc sống cũng đã dần ổn định, liền quay đầu nhìn A Siêu một cái, A Siêu hiểu ý gật gật đầu. Vân Phi dặn dò Vũ Phượng:

- Anh và A Siêu ra ngoài một lát, sẽ mau chóng trở về, trong hộc bàn có tiền, nếu anh có việc chậm trễ thì em lấy ra mà dùng!

Vũ Phượng và Vũ Quyên đều khẩn trương. Vũ Phượng gấp gáp hỏi:

- Cái gì gọi là có việc chậm trễ? Anh muốn đi đâu?

- An tâm ! Anh có mối ràng buộc của em, anh sẽ không để cho mình xảy ra chuyện đâu! - Vân Phi nói.

Vũ Quyên chạy đến trước mặt A Siêu gào:

- Anh nhớ đó, anh cũng không phải là người không có ràng buộc, em cũng không cho phép anh xảy ra chuyện!

A Siêu gật gật đầu, không nói gì cả. Hai người lại nhìn sâu

vào hai chị em một cái rồi cùng nhau ra khỏi cửa.
Vũ Phượng giương to đôi mắt nhìn họ đi ra khỏi cửa, tim đập bình bịch bình bịch, cô té ngồi vào ghế, lòng hoảng loạn nói:
- Chị nên ngăn cản ảnh, chị nên ngăn cản ảnh...
- Em đã thử rồi, không tác dụng! - Vũ Quyên nói- Em nghĩ sự việc này, họ chịu tổn hại còn lớn hơn chúng ta! Lại nữa chúng ta không thể vì nhi nữ tình trường của mình mà khiến họ anh hùng khí đoản!
- Chị không quan tâm họ làm anh hùng hay không, chị chỉ quan tâm họ có sống lâu trăm tuổi, có chung sống dài lâu với chúng ta hay không! - Vũ Phượng vọt miệng nói- Họ có quý tiếc bản thân mới là quý tiếc chúng ta đó!
Vũ Quyên nghi hoặc lẫn hoang mang, cô không phải tham sống sợ chết, có thể cùng chết với kẻ thù cũng là "cái đẹp oanh liệt" ! Nhưng, hiện giờ cô không cần oanh liệt, cô cũng giống như Vũ Phượng chỉ khát khao "chung sống dài lâu", cô quá hoang mang vì bản thân mình sao như thế.
Vân Phi và A Siêu rốt cuộc về đến Triển gia.
Họ vừa vào cửa, lão La liền khẩn trương gọi đám gia đinh:
- Mau đi báo với ông bà lớn: cậu cả về rồi! Đi mau ... đi mau...
Bọn gia đinh hộc tốc vừa chạy vừa la:

- Cậu cả về rồi... Cậu cả về rồi...

Vân Phi và A Siêu nhìn nhau một cái, biết trong nhà đã có phòng bị.

Hai người nhanh bước xong vào trong. Xông thẳng đến cửa phòng của Vân Tường, A Siêu giơ chân đạp thẳng vào cửa phòng, "bình" một tiếng cửa phòng bung ra. Vân Phi sải bước vào trong, tức giận đùng đùng hét:

- Triển Vân Tường! Mày lăn ra đây cho tao! Hôm nay tao phải giúp Triển gia thanh lý môn hộ!

Vân Tường đang nhàn rỗi trong phòng không việc gì để làm, tâm trí bối rối. Thấy Vân Phi và A Siêu hầm hầm xông vào, hắn lập tức nhảy lên giường trùm mền giả vờ ngủ.

Thiên Hồng giật mình, gấp gáp đứng ngăn ở cửa buồn rầu gọi:

- Vân Phi! Anh muốn làm gì?

A Siêu lách đến trước giường, quơ tay túm áo Vân Tường, kéo hắn xuống giường. Vân Tường la lối:

- Mày là thứ gì? Dám động tay động chân với tao hả?

A Siêu nghiến răng ken két, căm hận hét:

- Để tao cho mày biết tao là thứ gì!

Hai tay anh giở hổng Vân Tường, dùng sức ném phịch xuống đất. Vân Tường té ạch xuống đất, gào la:

- Ai da! Ai da! Đầy tớ giết người kìa...

A Siêu nhào lên, thù mới hận cũ toàn bộ bộc phát, túm lấy hắn tay đánh chân đá.

Lúc này, Tổ Vọng, Mộng Nhàn, Phẩm Tuệ, quản gia Kỷ, má Tề, lão La, lẫn đám tớ gái, gia đinh ùn ùn kéo đến, kêu la ầm ỹ. Tổ Vọng giận tím mặt hét:

- Vân Phi! Nó là em của mày! Khắp người nó đã đầy thương tích, tại sao mày còn xuống tay được? Lẽ nào mày hoàn toàn không vị tình anh em?

Ánh mắt Vân Phi sáng quắc:

- Cha! Cha cứ hỏi tên ma quỷ này có niệm tình anh em không? Hôm nay con đến đây là giúp cha trừ hại! Cha còn che chở hắn, cha còn dung túng hắn, có một ngày nó sẽ khiến cả Triển gia chết không đất chôn thây!

Phẩm Tuệ rít the thé nhào qua:

- A Siêu ... mày còn dám chạm vào nó nữa, tao sẽ cho mày vào tù cả đời không có ngày rạ..

Mộng Nhàn nhào về phía Vân Phi, khẩn thiết gọi:

- Vân Phi! Có gì từ từ nói, con trước nay phản đối bạo lực, phản đối chiến tranh, tại sao lại không dằn được cơn giận như vầy? Không được... tuyệt đối không được!

A Siêu một tay đẩy Phẩm Tuệ giạt ra, nhấc Vân Tường lên khỏi mặt đất, đưa cánh tay chẹn siết ngang cổ hắn. Vân Tường không thở được, không nói được, mặt đỏ tía, khặc

khặc không ngừng. A Siêu hầm hè gọi:
- Cậu cả! Cậu bảo nên giết hắn hay phế hắn?
Vân Phi còn chưa kịp đáp, Thiên Hồng xông lên, "phịch" một tiếng quỳ trước mặt A Siêu, thê thảm gọi:
- A Siêu, anh nhẹ tay cho!
Cô quỳ như vậy, A Siêu kinh hoảng, tay hơi buông lỏng, gào:
- Cô Thiên Hồng! Cô đừng quỳ với tôi!
- Tôi không chỉ quỳ mà tôi còn dập đầu với anh! - Thiên Hồng vừa nói dứt liền dập đầu với A Siêu.
- Cô Thiên Hồng, cô đừng làm khó tôi, tên này vốn không phải là người...
Thiên Hồng thấy A Siêu trước sau không chịu buông Vân Tường, bèn quỳ lết đến trước mặt Vân Phi khóc lạy:
- Vân Phi, tôi chưa từng xin xỏ anh điều gì, tôi cũng biết Vân Tường phạm tội tày trời, thiên lý không dung! Tôi biết anh căm hận, giận dữ, tôi tuyệt đối càng hận càng giận hơn anh, nhưng ảnh là em của anh, là cha của con tôi, tôi không có gì cả, ngay cả tôn nghiêm cũng không có, tôi chỉ muốn cho con tôi có cha có me.... xin anh thương hại tôi mà thành toàn cho tôi!
Vân Phi nghe rồi tim tan nát, đưa tay muốn đỡ cô:
- Cô đứng lên! Đừng chà đạp bản thân mình. Cô nói vậy

cũng là bức tôi buông tay. Nhưng hắn không có trái tim cũng không có tình cảm, hắn không đáng để cô quỳ! Hắn đã làm quá nhiều việc trời đất không dung, thực sự không thể tha thứ...

Thiên Hồng quỳ mãi không chịu đứng lên. Tổ Vọng hét:

- Bất kể Vân Tường khốn nạn cỡ nào, bừa bãi cỡ nào, nó và mày có tình thâm huyết thống, nếu mày có thể độc ác xuống tay giết nó, không phải mày càng vô tình càng máu lạnh hơn nó sao?

- Hiện giờ con mới biết cái gì gọi là "hận thấu xương", cái gì gọi là "nỗi đau cắt thịt"! Nó có thể bức con đến nước dùng vũ lực với nó, thì cha phải khâm phục nó, đó không phải là công sức của con mà là công sức của nó...

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng ầm ỹ, Thiên Nghiêu dẫn "đội vọ đêm" của Triển gia hùng hổ xông vào cửa, tên nào cũng được võ trang, kẻ cầm dao, kẻ cầm côn, nhanh chóng xếp thành một hàng. Thiên Nghiêu xông lên phía trước, lập tức kề dao lên cổ Vân Phi, cười lớn nói:

- A Siêu! Mày ra tay đi! Bọn ta một mạng đền một mạng!

A Siêu kinh hoảng, không biết là đi cứu Vân Phi hay là tiếp tục kẹp giữ Vân Tường.

Vân Phi ngửa mặt lên trời cười lớn, vừa cười vừa thê thảm gào:

- Cha! Cha đối với con như vậy? Đội vọ đêm nổi tiếng này, rốt cuộc hôm nay dùng vào con? Các người sớm đã bố trận chờ đợi, chờ đợi tôi hàng nhiều ngày rồi, phải không? Hay cực kỳ, hôm nay tôi với nó cùng chết! A Siêu ...

Thiên Hồng vốn đang quỳ trước mặt Vân Phi, lúc này thấy tình hình không ổn, lại lạy Thiên Nghiêu. Nước mắt cô chảy dài đầy mặt, thê thảm gọi:

- Anh! Em xin anh mau buông tay! Em lạy anh... em lạy anh ... - Cô liền lạy như tế sao.

- Thiên Hồng ... - Thiên Nghiêu lo lắng - Rốt cuộc em giúp ai?

Thiên Hồng lại quỳ lết đến trước mặt quản gia Kỷ lại dập đầu:

- Cha ... con cũng lạy cha! Xin các người đừng có tổn hại đến Vân Phi ... con lạy ... con lạy... - Cô lạy đến trán sưng vù.

Quản gia Kỷ nhìn thấy con gái như vậy, thật sự không biết phải làm sao mới được, nhớ đến cô đang mang thai, lòng tan nát.

- Thôi đi thôi đi! - Lão ngẩng đầu lớn tiếng bảo- Thiên Nghiêu! Thả Vân Phi đi!

Thiên Nghiêu đành buông tay. Hắn vừa buông tay, Thiên Hồng lại chuyển sang A Siêu, lại lạy anh:

- A Siêu ... tôi xin anh! Tôi lạy anh... xin anh .. xin anh ... xin anh tha cho Vân Tường! - Cô liên tục dập đầu.
A Siêu không còn chịu nổi điều này nữa, thở dài, dùng sức đẩy Vân Tường ra. Anh nhảy lên nói với Vân Phi:
- Cậu cả, xin lỗi! Tôi không thể nào cứ để cô Thiên Hồng quỳ lạy tôi!
Vân Tường nằm dài trên đất rên hừ hừ. Phẩm Tuệ, Thiên Nghiêu, đám tớ gái vội chạy đến đỡ.
Vân Phi thấy tình hình như vậy, cũng chỉ đành nhận chịu. Nhưng lửa giận lẫn những phẫn hận trong lòng làm sao cũng không đè nén nổi, anh chỉ vào Vân Tường, nói chắc nịch rõ ràng từng chữ:
- Triển Vân Tường! Tao nói cho mày biết, hôm nay tha cho mày một mạng! Nếu mày còn dám bắt nạt bất kỳ người dân nào, tổn hại bất kỳ người nghèo yếu nào, chỉ cần tao biết thì mày tuyệt đối không sống được! Tốt nhất mày phải tin lời tao! Mày không thể suốt đời nấp trong lòng cha mẹ! Ngày tháng còn dài lắm, mày cẩn thận, lo lắng đi là vừa!
Vân Phi nói dứt quay đầu bỏ đi. A Siêu theo sát anh.
Tổ Vọng nhìn mà run sợ rụng rời, đối với Vân Phi không chỉ thất vọng mà còn sợ hãi. Ông không ngăn được chạy đuổi ra tới ngoài sân, lòng đã quyết, gọi:
- Vân Phi, đừng đi! Cha còn điều muốn nói, chúng ta vào

phòng sách!
Vân Phi giật mình quay đầu nhìn Tổ Vọng, gật gật đầu.
Thế là hai cha con đi vào phòng sách.
- Vì một đứa con gái giang hồ, hai anh em trở mặt thành thù như vậy, cha thực hết chịu nổi! - Tổ Vọng nói.
- Cha, cha không biết chuyện của Vân Tường làm đâu. Cha vốn không biết đứa con này..
- Cha biết Vân Tường làm gì Vũ Phượng...
Vân Phi giật mình ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Tổ Vọng, kinh ngạc hỏi:
- Cái gì? Cha? Cha nói cha biết Vân Tường làm chuyện gì?
- Phải! Nó đã nói thẳng với cha rồi, nó cũng hối hận! Cha biết chuyện này đối với bất kỳ đàn ông nào cũng không cách nào chịu nổi! Hiện giờ con đánh cũng đã đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, nó cũng chịu đựng dạy dỗ rồi, khắp người đầy thương tích. Con nó thể vừa phải thì thôi không?
Vân Phi không thể tin nổi nhìn vào cha, lẩm bẩm:
- Thì ra cha biết chân tướng! Cha cho rằng con nên vừa phải thì thôi?
- Dù gì Vũ Phượng cũng không tổn thất gì, mọi người đừng nên nhắc nữa! Vì một cô gái giang hồ mà hai anh em

đánh đến kẻ sống người chết, truyền ra ngoài còn gì thể thống? Tiêu gia này thực sự xung khắc với Triển gia, thực không hiểu nổi tại sao chúng như keo dán chặt vào nhà ta không buông, cứ quấn chặt lấy nhà ta không rời thế?

- Họ quấn chặt lấy nhà ta không rời? Hay là nhà ta cứ quấn chặt lấy họ? - Vân Phi giận dữ tột cùng, gắng hết sức kềm chế.

- Dù gì, con gái nhà đàng hoàng tuyệt đối không thể để cho anh em trở mặt, cũng tuyệt đối không thể lưu tình khắp nơi!

Vân Phi nghẹn ngang ngực suýt ngất xỉu.

- Được được được! Cha nói như vậy thì con rõ rồi! Vân Tường không sai, người sai chính là người con gái Tiêu gia.. Được được được! Giờ con mới biết con người quá tàn nhẫn, quan niệm "đúng" "sai" quá tức cười.

- Con ăn nói cẩn thận, tốt xấu gì cha cũng là cha con!

- Cha biết không? Tất cả ông bà cha mẹ đều có một tật, đương khi không đứng vững được trên chữ "lý" thì đem thân phận cha mẹ ra!

Tổ Vọng nổi giận, tình cảm đối với Vân Phi còn sót ít ỏi trong lòng cũng bị thái độ hùng hổ của anh đẩy đi mất. Ông vỗ bàn nộ khí xung thiên hét:

- Mày hỗn láo! Tao đối với mày thương yêu tin tưởng đến

thế, mà mày chỉ biết làm cho tao thất vọng đau lòng! Mày từ sáng đến tối phê bình Vân Tường, chửi nó đến không còn chỗ nấp! Nhưng mày thì sao? Đối với bề trên không tôn kính, đối với anh em không thương yêu, đối với sự nghiệp không biết làm, chỉ đổ công sức vào bọn phụ nữ! Mày viết quyển "Bài ca cuộc sống" từng chữ từng câu đều nói yêu, nhưng hành vi của mày hoàn toàn ngược lại! Mày không yêu gia đình, không yêu cha mẹ, không yêu anh em, chỉ yêu bọn phụ nữ! Mày luôn phản đối bạo lực, ca ngợi hoà bình, trái lại mày dẫn A Siêu đến giết em mày! Con người mày khẩu Phật tâm xà như vậy, mày tự cho rằng mày "không khuyết điểm" hả?

Vân Phi cũng nổi giận, niềm kính yêu cha sót lại cuối cùng trong lòng anh cũng tan vỡ. Anh giận đến cực điểm, mặt trắng bệch:

- Con chưa từng cho rằng mình "không khuyết điểm", nhưng hiện giờ con biết con trong lòng cha "không ưu điểm"! Cha phê bình như vậy khiến con hoàn toàn hiểu địa vị của con trong lòng cha! Cha nói con tệ hại như vậy, được được được, được được được...

Tổ Vọng hít sâu một hớp không khí, gắng sức trấn tĩnh kích động của mình:

- Bỏ đi! Chúng ta không bàn đến chuyện này nữa! Nghe

nói con đã ở chung với con gái Tiêu gia ở Đường Khẩu...
- Nhất cử nhất động của con, các người hiểu rất rõ!
Tổ Vọng mặc anh, ông tàn nhẫn nói giọng mang đau khổ và thương cảm:
- Cha nghĩ, tạm thời con cứ ở Khê Khẩu đi! Cha già rồi, thực không chịu nổi hai anh em con, cứ mãi diễn màn tuôn máu ! Qua mấy ngày nữa, cha sẽ đem chia tài sản Triển gia ra chia xem coi cái nào có thể chia cho con. Cha sẽ không để cho con thiếu tiền xài. Con thích cái gì cũng có thể nói với cha, thí dụ như tiệm vàng bạc, tiệm cầm đồ, tiệm tơ lụa ... con muốn cái nào?
Vân Phi cực kỳ chấn động, nhìn sâu vào cha, gần như không tin vào lỗ tai mình, khản giọng hỏi:
- Cha, cha đã chọn lựa một trong hai đứa con trai rồi?! - Anh hít sâu hơi thở, đau khổ tột cùng - Trước kia hoàn toàn do con muốn bỏ đi. Lần này chính cha muốn con đi! Con rõ rồi! - Anh đăm đăm nhìn Tổ Vọng đau đớn lắc lắc đầu - Không cần cho con bất cứ tài sản nào, con không dùng được! Con giữ lại miếng đất Khê Khẩu và tiệm cho vay ở đường Hổ Đầu với số nợ con không thu hồi được! Còn số tiệm vàng bạc tiệm cầm đồ tiệm tơ lụa .. cha cứ giữ lại hết cho Vân Tường đi. Con nghĩ sau khi không còn liên quan đến lợi lộc, có thể nó sẽ buông tay với con!

Tổ Vọng buồn rầu:
- Không phải cha không cần con, nhưng ... từ khi con về nhà, trong nhà cứ năm ba hôm lại xảy ra chuyện...
Vân Phi rất kích động cắt ngang lời ông:
- Ý của cha đã rất rõ ràng, không cần nói nhiều! Cha đã đuổi con đi thì một ngày con cũng không thể lưu lại, hôm nay đi ngay! Duyên phận cha con ta đến đây là dứt! Sau khi con đi, không thể còn họ Triển nữa, con có một cái tên khác: Tô Mộ Bạch! Về sau vinh nhục của Triển gia vô can với con. Tài sản của Triển gia cũng vô can với con! Tốt xấu của Triển gia cũng đều vô can với con! Nhưng, nếu người của Triển gia lại dám tổn hại đến người nhà của con, con nhất định không tha! Dù gì con cũng không có em trai! Tình anh em gì đó con cũng không cần quan tâm rồi!
Tổ Vọng nghe thấy những lời này biết anh đã nhận chịu tổn thương lớn lao, dù thế nào cũng là đứa con yêu dấu của mình, ông đau lòng:
- Vân Phi, cha không phải có ý này, con chớ có nói tuyệt tình như vậy!
Vân Phi ngửa mặt cười lớn nước mắt dàn dụa:
- Tuyệt tình? Hôm nay mỗi một chữ, mỗi một chỉ trích, mỗi một kết luận mà cha nói với con lẫn quyết định của cha, nào chỉ một cái "tuyệt tình, mà là hàng ngàn hàng vạn cái

tuyệt tình! Là cha chặt đứt tình cha con, chặt đứt tình cảm quyến luyến cuối cùng của con đối với Triển gia! Con sớm đã nói qua con không quan tâm đến họ Triển! Hiện giờ hai cha con ta đều có thể giải thoát rồi! Cảm ơn cha! Con đi đây!

Vân Phi quay người đi, đau lòng của Tổ Vọng bị thái độ kích thích này của anh làm cho tiêu tan, thay vào đó là cơn giận dữ nghẹn ngực.

- Thái độ này của mày là gì? Mày trở lại! Tao còn nói chưa hết lời...

Vân Phi đứng lại, quay người, ánh mắt buồn bã:

- Lời mà cha chưa nói hết chi bằng giữ lại hay hơn, tránh cho chúng ta tổn thương nhau càng nặng! Tạm biệt! Cha có Vân Tường "hầu hạ dưới gối", tốt nhất trân trọng nó nhiều!

Vân Phi nói dứt, sải bước đi thẳng. Tổ Vọng giận dữ:

- Sao có thằng con trai như mày, ngay cả một câu nói dễ nghe cũng không có! Thật là động vật máu lạnh! Mày có gan thì vĩnh viễn đừng nói mày mang họ Triển!

Vân Phi sửng sốt khoảnh khắc, hất đầu, bước đi.

oOo

Vân Phi đi thẳng về phòng của mình, bắt đầu thu dọn hành lý. Mộng Nhàn đuổi theo chụp cổ tay anh gấp gáp hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Mẹ có bao nhiêu điều muốn hỏi con, tại sao con gây sự với Vân Tường đến nghiêm trọng như vậy? Mấy hôm nay con ở đâu? Nghe nói Vũ Phượng dời nhà, dời đi đâu? Có phải có liên quan đến Vân Tường?

Vân Phi bi phẫn quay đầu đáp:

- Mẹ, xin lỗi, con lại khiến mẹ lo lắng rồi! Chuyện của Vân Tường, mẹ hiểu con mà, chỉ cần con có thể nhẫn nhịn thì con nhất định nhẫn nhịn! Nhưng nó quá tồi tệ, tồi tệ, đến tận xương tủy, thực khiến người ta hết cách nhẫn nhịn. Con vốn không muốn nói, nhưng mẹ chắc chắn sẽ không an tâm... Mẹ, nó đến Tiêu gia, trói nghiến Vũ Quyên và hai đứa bé, đánh hai người trọng thương, suýt chút nữa cưỡng hiếp Vũ Phượng!

Mộng Nhàn và má Tề cùng kinh hãi thất sắc.

- May mà Vũ Phượng giấu con dao dưới gối, cổ liều mạng mới giữ được trong sạch cho cổ và Vũ Quyên ... nhưng trong khi giằng co đánh nhau làm cả người đầy vết thương, cắt đứt hai mươi mấy chỗ, bị đánh đến mặt mày sưng tím, Vũ Quyên cũng vậy. Hai đứa bé sợ đến hồn phi phách tán! - Anh nhìn Mộng Nhàn mắt vằn đỏ - Con thật sự muốn giết chết Vân Tường! Nếu nó còn dám đụng vào chị em họ, con nhất quyết giết chết nó! Cho dù vì vậy mà

con ngồi tù, lên đoạn đầu đài, con đều nhận!
Mộng Nhàn run sợ, cảm thấy có điều gì lạ lẫm:
- Vân Tường...tại sao nó làm như vậy chứ? Nó có Thiên Hồng, nó cần con gái thì loại nào nó cũng có thể có được, tại sao nó phải làm như vậy?
- Nó vốn là một tên điên, hoàn toàn không thể lấy lý lẽ bình thường để xét nó! Cũng giống như nó muốn Thiên Hồng vậy! Nó không yêu Thiên Hồng, chỉ vì trong lòng cổ có con, nó không phục nên nhất quyết phải cưới! Cưới rồi nó cũng không yêu quý Thiên Hồng! Bắt nạt Thiên Hồng, rõ ràng là nhằm vào con! Đáng ghét nhất chính là điểm này! Sao con lại có thằng em trai như vậy chứ? Mà cha thì cứ che chở nó, chọn một trong hai thằng con trai, đuổi con đi! Mẹ, xin mẹ tha thứ cho con. Con và Triển gia đã đoạn tuyệt ân nghĩa rồi! - Vân Phi nói xong liền quay đầu gọi - A Siêu, anh thu dọn sách vở, tranh ảnh, bản thảo của tôi! Kiểm tra một chút xem có vật dụng gì của tôi gói hết lại.
- Vâng! - A Siêu đến trước bàn sách thu dọn đồ đạc.
Mộng Nhàn lo lắng đến tâm trí hỗn loạn, chạy theo phía sau Vân Phi gào:
- Tại sao đến nỗi như này chứ? Vân Phi, con đừng có kích động như vậy, con chờ một chút, mẹ đi tìm cha con nói chuyện, giữa hai cha con nhất định có hiểu lầm, cho con

không thể đuổi con đi! Mẹ tuyệt đối không tin, hai cha con đều như vậy, mỗi lần nói chuyện với nhau luôn càng nói càng cứng rắn. Má Tề ... xách áo quần của nó trở lại!
Má Tề bước qua kéo quần áo trên tay Vân Phi:
- Cậu cả, cậu đừng để mẹ cậu lo lắng!
Vân Phi giựt lại quần áo trong tay má Tề, nhét vào hòm da:
- Má Tề, về sau đừng gọi tôi là cậu cả nữa, tôi họ Tô tên Mộ Bạch. Má gọi tôi là Mộ Bạch được rồi! Cậu cả đã biến mất khỏi cuộc đời tôi rồi, cũng biến mất khỏi trong cuộc đời các người! - Anh quay đầu nhìn sâu vào Mộng Nhàn, đau khổ lẫn chân thành nói - Mẹ! Sau khi cha nói với con những lời đó rồi, con tuyệt đối không thể ở lại được! Nhưng, mẹ vẫn không mất con, con vẫn là con của mẹ! - Anh đi đến bên bàn, viết một địa chỉ giao cho bà - Đây là địa chỉ của con ở Đường Khẩu, nhà cửa tuy không sang trọng nhưng rất ấm áp. Hiện giờ vẫn còn lộn xộn lắm, chờ thu dọn xong, con đón mẹ đến ở! Con bảo đảm với mẹ, mẹ sẽ có một mái nhà hơn hẳn hiện tại gấp trăm lần!
Mộng Nhàn nước mắt dàn dụa:
- Nhưng mẹ là người của Triển gia! Mẹ làm sao rời khỏi Triển gia chứ?
Vân Phi nắm hai cánh tay bà, dùng sức lắc lắc, kiên quyết

nói:

- Đừng buồn, kiên cường một chút! Nếu mẹ buồn sẽ khiến con đi đầy đau khổ! Trong cuộc đời con đau khổ đã quá nhiều rồi, con không muốn tiếp tục đau khổ! Mẹ, vì con mà vui lên một chút! Đi lần này giải quyết hết mọi vấn đề của con, không cần ở chung với Vân Tường, không cần kế thừa những sự nghiệp đó của cha, đối với con mà nói đó là sự giải thoát. Huống hồ, con còn có người yêu sớm hôm bầu bạn... mẹ nghĩ kỹ xem thì sẽ không buồn rầu! Mẹ nên vui mới phải!

Mộng Nhàn nhìn anh đăm đăm, nước mắt chảy dài:

- Mẹ hiểu rồi. Lần này mẹ không giữ con! – Bà bóp chặt địa chỉ trong tay - Đồng ý với mẹ, trong những ngày mẹ còn sống con không rời khỏi Đồng Thành, để khi mẹ muốn gặp con, tùy lúc có thể đến thăm con!

Vân Phi trịnh trọng gật đầu:

- Con đồng ý!

Mẹ con nhìn nhau thật lâu, trăm ngàn lời nói đều nằm trong lòng không thốt nên lời.

oOo

Như thế, Vân Phi và A Siêu chở một xe rương hòm sách báo, tranh ảnh, các thứ vật dụng về đến nhà mới ở Đường Khẩu.

Vũ Phụng, Vũ Quyên, Tiểu Tam, Tiểu Ngũ đều chạy ra. Vũ Phượng, nhìn thấy hai người, mừng lo lẫn lộn, không ngớt nhìn vào mặt vào tay Vân Phi:

- Anh về rồi! Ổn chứ? Có đánh nhau với người ta không? Tại sao đi lâu như vậy? Em lo muốn chết!

A Siêu đứng trước mặt Vũ Quyên hổ thẹn, xin lỗi nói:

- Vũ Quyên, xin lỗi, anh không thể giúp em báo thù. Vì cô Thiên Hồng cứ quỳ lạy anh mãi, anh không chịu nổi chuyện này! Cô Thiên Hồng có ơn với anh, trước kia mạo hiểm trộm chìa khoá cứu anh, cổ vừa quỳ, thì anh mất hồn rồi!

Vũ Quyên đã hiểu rõ, thở phào bật tiếng hoan hô:

- Hai anh về nguyên vẹn thì tụi em đã tạ Ơn trời đất rồi! Thù đó tạm thời gác lại đi!

Tiểu Tam hiếu kỳ nhìn vào đống hòm rương đó:

- Anh Mộ Bạch, về sau các anh ở lại đây, không rời khỏi phải không?

- Phải! - Vân Phi nhìn nhìn Vũ Phượng và Vũ Quyên - Hiện giờ anh chỉ có một mái nhà, chính là nơi này! Hiện giờ anh chỉ có một cái tên, chính là Tô Mộ Bạch! Anh không rời khỏi nơi này, trừ phi cùng các em rời khỏi!

Tiểu Ngũ chạy qua ôm anh vui mừng reo:

- A ha! Em vui lắm đó! Về sau không còn sợ tên ma quỷ đó

nữa!
Vũ Phượng nghi hoặc nhìn anh, trong lòng hơi hiểu. Vân Phi nói mang vẻ buồn bã lẫn tự trách:
- Anh muốn vì các em mà đòi lại chút công đạo, nhưng anh phát hiện ở Triển gia vốn không có hai chữ "công đạo" này! Anh muốn trừng phạt tên vọ đêm đó một chút, kết quả anh phát hiện anh quá yếu ớt, chuyện ra tay tàn nhẫn anh không làm được! Anh cảm thấy mệt mỏi chán chường quá, xin lỗi em!
Vũ Phượng khoé mắt cay cay, nước mắt đã trào ra, nói lớn:
- Đừng ngốc thế! Em chỉ cần anh bình an, không cầu mong gì khác! Mạng của anh sao đem so với mạng của Triển vọ đêm đó? Nếu anh giết hắn, em cũng không có gì tốt đẹp, nhưng anh có một chút đau khổ thì em đau khổ càng lớn hơn ! Xin anh vì em, đừng chịu phải tổn hại, chính là anh thương em yêu em!
- Thật sao?
Vũ Phượng gật đầu thật mạnh:
- Khi anh ra cửa, em biết anh sẽ tìm hắn tính sổ, em muốn cản anh, muốn ngăn anh! Nhưng em biết đó là nhà anh, sớm muộn anh cũng phải trở về, sớm muộn cũng đối mặt với hắn! Em hết cách nhổ bật anh ra khỏi căn nhà đó, em

cũng hết cách ngăn cản anh đi tìm hắn! Nhưng từ khi anh rời đi em cứ run sợ bàng hoàng! Hiện giờ thấy anh bình an trở về, em đã quá cảm ơn rồi! Cái mà anh gọi là yếu ớt đó, chính là chỗ đáng quý nhất khó có được nhất của anh, lương thiện và hiền lành tuyệt đối không phải là tội ác! Xin anh vì em hiền lành một chút đi!

Vân Phi kích động nắm tay Vũ Phượng:

- Ông trời cho anh một người như em biết anh hiểu anh như thế, anh còn có gì đáng oán đáng hận nữa chứ? Vì em mà anh sẽ khăng khăng một mực làm Tô Mộ Bạch, không làm Triển Vân Phi nữa!

QUỲNH DAO

Trời Xanh Nhỏ Lệ

Chương 22

Trong đồ đạc mà Vân Phi mang về hết tám phần là sách, còn may trong nhà mới thuê này có một phòng sách. Chiều nay, A Siêu đem sách vào phòng, Vũ Quyên giúp xếp từng chồng sách lên kệ kê sát tường. Hai người vừa dọn dẹp vừa chuyện trò.

- Nói thế, Mộ Bạch và Triển gia đã tuyệt tình với nhau?

- Phải! Cậu cả nói ...

- Tiếng cậu cả này của anh cũng nên giảm bớt đi.

- Anh thật bị các người làm cho phát điên, xưng hô mười mấy năm rồi làm sao sửa? - A Siêu vỗ vỗ đầu.

- Được rồi, cậu cả nói gì?

- Nói ra ngoài tìm công việc. Anh nói anh tìm việc còn dễ hơn cậu! Việc nặng nhọc nào anh cũng có thể làm được, còn cậu cả tốt nhất nên đọc sách, viết văn của cậu!

Vũ Quyên thừ người suy tư:

- Hiện giờ, chúng ta có bảy người cần ăn cơm, kể từ hôm nay cần phải tiết kiệm tiền bạc mới được! Không thể tùy tiện lãng phí! Anh thấy em đã nói đó, không nên bỏ sớm công việc ở lầu Đãi Nguyệt, các anh cứ ép phải đi nói ngay!
- Nếu hai người đàn ông chúng tôi không thể nuôi sống các cô, để các cô cứ tiếp tục đi ca hát thì anh và cậu cả đâm đầu xuống sông cho rồi.
Vũ Quyên cúi đầu như có điều suy nghĩ, trong đầu cô từ lâu lởn vởn một ý niệm giờ trở thành quyết định:
- A Siêu! Em có chuyện muốn nói với anh!
- Em nói đi!
Vũ Quyên nhìn thẳng vào anh, thấy khuôn mặt chính trực, ánh mắt đầy tin tưởng của anh mà không khỏi chua xót.
- Em nghĩ ... em nghĩ ... - Cô ấp a ấp úng nói không ra lời.
- Em muốn nói gì nói mau đi! Tính anh nóng nảy lắm! - Anh nóng nảy nói, có hơi lo lắng.
Vũ Quyên liền cứng rắn, cương quyết nói:
- Em nghĩ, hay là em làm vợ Ông chủ Trịnh!
A Siêu như bị nước nóng tạt vào, ngẩng phắt đầu, trợn mắt nhìn cô:
- Cái gì?
Cô tha thiết nhìn anh, nhỏ nhẹ nói:

- Anh nghe em nói nè, từ khi chúng ta bị Triển vọ đêm khủng bố, Vũ Phượng bị bệnh suýt khùng, em cảm thấy nhà này cần người có thế lực chiếu cố! Hiện giờ Mộ Bạch tuyệt tình với Triển gia cũng bằng như đối lập với Triển gia, nếu em còn từ chối với ông chủ Trịnh thì chúng ta đều đắc tội với "nam thành" lẫn "bắc thành". Nhớ đến một mái nhà họ Tiêu nho nhỏ của chúng em phải nằm dưới hai kẻ địch vĩ đại này, ngày tháng về sau biết sống thế nào? Em không thể lần nữa để Vũ Phượng, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ chịu bất kỳ đả kích nào. Hiện giờ chỉ cần một mình em hy sinh thì có thể đem bình an cho cả nhà, em đã quyết định vậy rồi.
- Em nói em "quyết định" rồi?
- Phải! Em đã suy đi tính lại không còn chọn lựa khác!
A Siêu lặng người khoảnh khắc, dùng sức ném chồng sách trên tay xuống đất, quay ngoắt người đi thẳng ra ngoài. Vũ Quyên chạy theo, nhanh nhẹn chặn trước mặt anh, đau lòng đứt ruột ấm ức nói:
- Đừng nổi giận! Anh nghĩ xem em nói vậy có lý không. Quyết định như vậy em rất đau khổ, nhưng chúng ta không thể đắc tội với ông chủ Trịnh... Hơn nữa, em theo ông ta thì các người sẽ dễ dàng tìm việc sinh sống! Em vì lo cho đại cuộc phải bất đắc dĩ mà, anh nên hiểu em!

A Siêu nhận lấy đả kích quá lớn, quyết định của Vũ Quyên đã đánh tan tất cả mơ ước, lòng kiêu hãnh đàn ông của anh. Anh khản giọng, giận dữ hét:

- Ý của em nói là anh không có sức mạnh để bảo hộ các em? Anh không là người "có thế lực", không quyền không thế, lại không tiền, em thà làm vợ nhỏ cho ổng chứ không theo anh! Đã như vậy, em hà tất phải đem anh ra trêu đùa! Anh đã sớm biết bản thân mình không xứng mà! Lẽ ra anh không nên có mộng tưởng này.

A Siêu nói dứt đẩy mạnh cô ra, cô đứng không vững té ngồi bệt trên đất. Anh cũng chẳng thèm nhìn, vượt cửa chạy đi. Vũ Quyên bàng hoàng đau khổ. Sau đó, cô nghe ở sân sau vang lên tiếng bổ củi bình bịch bình bịch liên hồi. Cô đóng chặt cửa phòng vẫn không chặn được tiếng bổ củi đó. Cô nấp trong phòng suy trước nghĩ sau mà nát gan nát ruột. Khi tiếng bổ củi đó vang lên một tiếng đồng hồ, cô không còn chịu đựng nổi nữa chạy vào sân sau, thấy khắp sân đều là củi bổ rồi. A Siêu cởi trần, mồ hôi dầm dề, anh không ngẩng đầu lên cố sức bổ củi như muốn đem tất cả sức lực ném vào trong đống củi đã bổ nhỏ đó. Cô nghe lòng nhói đau, gọi lớn:

- A Siêu!

Anh tiếp tục bổ không màng để ý đến cô.

Cô lại gọi:

- A Siêu! Anh bổ nhiều củi như vậy làm gì, đủ dùng cả năm đó!

Anh cũng không ngó ngàng bổ càng thêm mạnh. Cô nóng ruột, uất ức gọi:

- Anh định cả đời này không ngó ngàng đến em phải không?

Anh không ngẩng đầu, chẳng nói chẳng rằng ra sức bổ, búa giơ càng cao bổ xuống càng nặng.

Cô dùng hết sức hét:

- A Siêu!

Anh chỉ coi như không nghe thấy.

Cô không chịu thua, lòng vừa lo vừa đau chạy qua ngồi phịch lên khúc củi, búa đang bổ xuống A Siêu hốt hoảng chuyển đầu búa bổ đánh rầm trên đống củi bên cạnh cô. A Siêu sợ bay hồn, mặt trắng nhợt ngẩng lên:

- Em không muốn sống hả?

- Anh không ngó ngàng đến em chi bằng anh bổ chết em cho rồi!

Anh nhìn cô trân trối, mồ hôi chảy ròng ròng, thở hổn hển:

- Anh làm sao ngó ngàng đến em? Đương khi em "quyết định" một sự việc thì em "quyết định", dường như anh hoàn toàn vô can với "quyết định" này. Em vốn chẳng để

anh vào mắt, đặt anh trong lòng! Em nói cả đống lý do thật ra nói anh quá vô dụng, không sức lực, không trọng lượng! Anh vốn không có "nam thành" lại không có "bắc thành", ngay cả "một góc thành", "một phía thành" cũng không có! Em chặn anh đến không đường để nói, em còn bảo anh làm sao ngó ngàng đến em?

Vũ Quyên nuốt nước mắt mà cười:

- Hiện giờ anh chẳng phải cũng nói cả đống đó sao?

A Siêu cáu lên lại đi cầm búa.

- Tránh ra!

Cô ngồi tỉnh bơ.

- Em không tránh! Anh cứ bổ em đi!

A Siêu ném mạnh cây búa, giận hét to:

- Vậy em muốn làm gì?

Cô chạy tới ôm anh, dán gò má vào lồng ngực ướt mồ hôi của anh, tha thiết nồng nàn nói:

- A Siêu! Em muốn nói với anh, cuộc đời em ngoài anh ra em không yêu bất cứ người đàn ông nào! Em rất muốn sống cùng anh như chị Vũ Phượng sống cùng Mộ Bạch! Em chưa từng đùa bỡn với anh, tâm sự của em có trời biết đất biết! Đối với em, được sống cùng anh với Vũ Phượng, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, Mộ Bạch, đó là giấc mộng, là bức tranh, là cuộc sống không gì thay thế

được!
- Đã như thế tại sao em có "quyết định" bừa bãi đó? Em thà vứt bỏ hạnh phúc của mình mà khuất phục dưới cường quyền sao?
- Hôm nay em quyết định như vậy thật là vạn bất đắc dĩ. Khi anh bình tâm tỉnh trí thử suy nghĩ lời em nói đi. Chúng ta đang sống trong xã hội cường quyền, nếu không cúi đầu thì phải trả giá thảm thiết ! Một Triển vọ đêm đã khiến nhà em thê thảm như vậy, anh còn muốn thêm một ông chủ Trịnh nữa sao? Bọn ta thật không thể đắc tội được! - Cô đau khổ nói.
A Siêu hít mạnh một hơi:
- Anh sẽ đi nói với cậu cả. Tất cả chúng ta sẽ trốn khỏi Đồng Thành này, chúng ta đến phương nam! Trước kia, anh và cậu cả từng ở đây, tuy có chịu qua cực nhọc, nhưng chưa từng chịu qua đau thương!
- Tâm sự này em chỉ nói với anh, anh nhất quyết không được nói với Vũ Phượng và Mộ Bạch, nếu không họ bán mạng cũng không để em gả cho ông chủ Trịnh! Biện pháp đi về phương nam này em đã từng nghĩ tới, đi không được đâu!
- Làm sao không được? Tại sao đi không được? - A Siêu hỏi.

- Nó sẽ quật ngã Mộ Bạch. Chúng ta đông người như vầy, một đại gia đình sống ở Đồng Thành còn khó khăn thay, đi phương nam rồi chẳng may không sống nổi thì phải làm sao? Hiện tại không giống như bốn, năm năm về trước, khi đó chỉ có hai người có thể lang bạt khắp nơi, bốn phương là nhà. Chúng em cần một nơi ổn định, Tiểu Tứ được đi học, Tiểu Ngũ từ sau khi bị phỏng sức khoẻ rất kém không chịu nổi dằn xốc của xe thuyền! Lại nữa ở đây là nơi chôn nhau cắt rốn của bọn em, bọn em bỏ đi không đành! Huống hồ, tiết thanh minh ai sẽ quét dọn mộ cho cha mẹ chứ?

- Vậy ... anh đi nói với ông chủ Trịnh bảo ổng buông tha em!

Vũ Quyên sợ quýnh lên la:

- Đừng, đừng! Anh đừng có gây thêm thù hằn. Anh có danh nghĩa gì để đi tìm ông chủ Trịnh chứ? Anh sẽ làm sự việc thêm phức tạp ... Lại nữa, đây là việc giữa em và ông chủ Trịnh, anh đừng nhúng tay vào!

A Siêu nghiến răng ken két nói:

- Nói như thế em chắc làm vợ Ông chủ Trịnh rồi hả?

Nước mắt cô nhỏ giọt.

- Bất kể em gả cho ai, em vẫn yêu anh một đời!

Cô nói dứt buông A Siêu ra chạy thẳng vào phòng.

A Siêu đứng đờ đẫn nơi đó hồi lâu, chợt gầm to một tiếng hết đá tới ném củi. Củi bị anh ném đầy sân, sau đó anh chụp cây búa tiếp tục bổ củi.

Lúc ăn cơm tối, một người từ phòng ngủ đi ra, một người từ sân sau đi vào, vẻ mặt hai người đều không ổn, mắt Vũ Quyên đo đỏ, người A Siêu đầy mồ hôi. Vân Phi lạ lùng nhìn A Siêu.

- Tại sao suốt buổi chiều nay đều nghe anh bổ củi? Làm gì bổ nhiều củi như vậy?

- Phải rồi, em tan học trở về nhìn thấy khắp sân sau chất đầy củi. Anh chuẩn bị mùa đông phải không? - Tiểu Tứ hỏi.

- Dù gì ngày nào cũng phải xài, bổ nhiều một chút! - A Siêu lầm bầm đáp.

Vũ Quyên nhìn anh một cái, gầm đầu và cơm.

A Siêu bưng chén cơm lên, lòng dạ cồn cào lại đi đặt chén xuống.

- Các người ăn đi, tôi không đói! Tôi đi bổ củi đây! - Anh nói dứt quay người trở ra sân sau.

Vũ Phượng và Vân Phi đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đều ngạc nhiên quá đỗi. Tiếng bổ củi ở sân sau lại bình bịch bình bịch từng nhát đưa đến.

- Ảnh tìm ở đâu ra nhiều củi như vậy, bổ hoài không hết? -

Vân Phi hỏi.
- Ảnh bổ hết rồi lại chạy mua tiếp. Đã mua ba lượt rồi. Có lẽ mua hết củi vùng phụ cận này! - Tiểu Tam đáp.
Vũ Phượng nhìn Vũ Quyên không hiểu.
- Ảnh nổi khùng hả? Hôm nay là "ngày bổ củi" hay gì nhỉ?
Vũ Quyên dằn chén cơm lên bàn, mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói:
- Ảnh giận em, không thể bổ em nên đành bổ củi! Em cũng không ăn nữa!
- Sao ảnh nổi giận với em chứ? - Vũ Phượng ngạc nhiên hỏi.
Vũ Quyên lớn tiếng:
- Vì em nói em quyết định lấy ông chủ Trịnh! - Cô hét dứt liền bỏ chạy vào phòng ngủ.
Mọi người đều sững sờ, người này nhìn người kia. Vũ Phượng liền bật dậy chạy theo kéo Vũ Quyên lại, lo lắng hỏi:
- Em quyết định làm vợ Ông chủ Trịnh? Sao em gạt ảnh như vậy?
- Em không gạt ảnh, là em quyết định thật! - Vũ Quyên mở to mắt, khổ sở đáp.
- Tại sao? Không phải em yêu A Siêu hả?
- Yêu một người không hẳn lấy người đó!

- Em nói vậy là sao? Tại sao em ra quyết định đột ngột như vậy, quyết định bỏ rơi A Siêu lấy ông chủ Trịnh? - Vũ Phượng càng nghe càng sốt ruột, tức tối nói - Em đừng ngốc! Hôn nhân là chuyện cả đời. Ông chủ Trịnh đã có nhiều vợ, lại còn có một Kim Ngân Hoa, phức tạp thế, em không ứng phó nổi đâu! A Siêu đối với em chân tâm thật ý. Em chọn lựa như thế sẽ khiến cả nhà thất vọng, buồn bã! Vũ Quyên, không được đâu! Thật sự không được! Chị không đồng ý! Chị nghĩ Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ cũng không đồng ý! Em mau dập tắt ý nghĩ này đi!
- Hôn nhân là của cuộc đời em, không ai quản vào được!
- Em không phải thật lòng muốn làm vợ Ông chủ Trịnh, nhất định có nguyên nhân khác! - Vũ Phượng thẫn thờ đi vòng vòng nghĩ ngợi - Chị biết rồi, em vẫn vì muốn báo thù. Em thấy Vân Phi và A Siêu từ Triển gia trở về không giết được Triển vọ đêm, em liền bất bình! Em cho rằng chỉ có ông chủ Trịnh mới có thể báo được thù này!
Vũ Quyên cúi nhìn xuống đất, cứng nhắc đáp:
- Có lẽ thế!
Vũ Phượng đứng chặn trước mặt cô, chằm chằm nhìn vào mắt cô, khoảnh khắc khản giọng nói:
- Chị hiểu rồi! Em muốn bảo vệ cả nhà ta! Em sợ lại đắc tội với một ông chủ lớn thì nhà ta hết đường đi, phải không?

Lúc em đến lầu Đãi Nguyệt xin nghỉ việc, chắc chắn Kim Ngân Hoa đã nói gì với em! Nếu em muốn hy sinh bản thân để bảo vệ chúng ta thì em đặc biệt sai lầm! Em cho rằng em chọn lựa đau khổ như vậy, sáu người chúng ta có thể an tâm sống qua ngày sao?

Vũ Quyên bị nói trúng tâm sự quay ngoắt đầu nhìn ra cửa sổ, nói:

- Chị đừng đoán bừa! Chẳng qua em chịu đựng quá đủ, em không muốn sống tiếp những ngày tháng khổ như vầy. Ông chủ Trịnh có thể cho em vinh hoa phú quý, em chính là muốn vinh hoa phú quý đó! Các người đừng ai khuyên em. Cuộc sống là của riêng em, hôn nhân càng là của riêng em! Em thích lấy ai thì lấy người đó.

Vũ Phượng buồn bã tột cùng cứ trố mắt nhìn cô.

Tối nay, trong nhà không ai cười nổi: Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đều tức giận, Vũ Quyên đóng chặt cửa phòng không ra, Vũ Phượng và Vân Phi nhìn nhau không nói, còn A Siêu cứ bổ củi suốt đêm!

Hôm sau, Vũ Quyên và ông chủ Trịnh gặp nhau ở hậu đài lầu Đãi Nguyệt.

Kim Ngân Hoa đặt trà xuống bàn, cười rạng rỡ với ông chủ Trịnh và Vũ Quyên.

- Hai người thủng thẳng nói chuyện. Tôi đã quan sát rồi,

không ai đến làm phiền hai người đâu.
Ông chủ Trịnh mỉm cười với Kim Ngân Hoa. Kim Ngân Hoa liền quay người đi ra ngoài.
Vũ Quyên bối rối ngồi vào ghế, tay chân lóng ngóng không biết đặt vào đâu, dáng vẻ mang nhiều tâm sự.
Ánh mắt ông chủ Trịnh thâm trầm, sắc bén nhìn cô:
- Cô đã suy nghĩ thông rồi chứ? Trả lời thế nào, đồng ý hay không đồng ý ? - Ông hỏi thẳng.
Vũ Quyên ngước mắt nhìn ông thật là dạ sầu trăm mối.
- Nếu tôi theo ông, ông sẽ chiếu cố cả nhà tôi bao gồm Mộ Bạch trong đó chứ? Mộ Bạch vì Vũ Phượng mà bị Tổ Vọng đuổi ra khỏi nhà, đoạn tuyệt cha con. Giờ anh ấy là Tô Mộ Bạch chứ không phải là Triển Vân Phi! Ông sẽ bảo vệ họ phải không? Ông không để Triển vọ đêm bắt nạt họ nữa?
Ông chủ Trịnh sắc bén nhìn kỹ cô.
- Hả? Tổ Vọng và Vân Phi đã đoạn tuyệt tình cha con rồi?
Vũ Quyên gật đầu. Ông chủ Trịnh trịnh trọng hứa:
- Phải! Tôi sẽ bảo vệ họ, chiếu cố họ, không để Triển gia tổn hại họ nữa! Còn về phần Triển vọ đêm, tôi biết tâm sự của cô, chúng ta sẽ từ từ xử lý, nhất định để cô hài lòng!
- Thế là ông đồng ý với tôi rồi? - Vũ Quyên đăm đăm nhìn cô.

- Tôi đồng ý với cô rồi! - Ông cũng đăm đăm nhìn cô.
Vũ Quyên rưng rưng, nghẹn ngào nói:
- Tôi cũng đồng ý với ông!
Ông chủ Trịnh đỡ cằm cô lên, nhìn xoáy vào cô, đôi ngươi sáng quắc như xuyên thấu vào tâm hồn cô.
- Cô là người phụ nữ đầu tiên đồng ý làm vợ tôi mà chảy nước mắt! - Ông chủ Trịnh trầm ngâm nói.
Cô nghiêng đầu tránh tay ông, muốn chùi nước mắt, nước mắt càng chảy nhiều hơn.
Ông ung dung hỏi:
- Tại sao cô bằng lòng lấy tôi, cô thích tôi hả?
Cô chùi nước mắt, sắp xếp lại những tư tưởng lộn xộn trong đầu, nói:
- Từ khi quen biết ông, tôi rất thích ông, sùng bái, tôn kính ông, cảm thấy ông là mộ "anh hùng", một "nhân vật"! Thật thế!
Ông chủ Trịnh vẻ cảm động, nghĩ càng lung:
- Cô nói nghe hay lắm! - Bất chợt ông nghiêm sắc mặt - Nói cho tôi biết, có phải trong lòng cô đã có người rồi không? Người đó là ai?
Vũ Quyên giật mình:
- Tôi không thể nói trong lòng tôi có người khác...
Ông trầm tĩnh nhìn cô, lạnh nhạt nói:

- Có phải giống Vũ Phượng, hai chị em cô đều thích cùng một người?
- Không phải, không phải! Tuyệt đối không phải! - Cô gấp gáp nói.
- Vậy là ai? - Ông nhìn dán vào cô - Đừng nói với tôi là cô không có ai. Tôi không thích bị lừa gạt! Đối với người phụ nữ mà tôi muốn cưới, tôi nhất định phải tìm hiểu rõ ràng. Nói đi!
Cô lắc đầu không dám nói.
- Nói đi! - Ông ra lệnh - Đừng sợ tôi! Vũ Quyên, trong mắt tôi cô là người không sợ trời không sợ đất!
- Hiện giờ tôi không như thế hiện giờ tôi rất sợ nhiều thứ!
- Sợ cả tôi?
- Đúng vậy!
Ông nhìn cô hồi lâu, dịu dàng nói:
- Đừng sợ tôi, nói đi!
Cô không thể không nói, ngập ngừng mãi cô mới lúng búng:
- Là ... là... A Siêu...
Ông như bừng tỉnh hiểu ra điều gì, không nói câu nào. Ông đứng lên đi lòng vòng nhìn cô chằm chặp, chìm sâu vào suy tư.
Cô cảm thấy lo sợ, hối hận vì sao mình lại nói ra:

- Ông không thể gây bất lợi cho anh ấy. Ảnh đã là một phần tử trong nhà của chúng tôi. Ông đồng ý bảo hộ người nhà của tôi thì bao gồm cả ảnh trong đó!

Ông chủ Trịnh dừng trước mặt cô, ánh mắt sáng quắc có thần nhìn cô lom lom:

- Cô vừa nói là cô sùng bái, tôn kính tôi, nói tôi là một "anh hùng", một "nhân vật" ... đến nỗi tôi nghe mà hởi lòng hởi dạ. Cô nghĩ, tôi bị cô "tôn kính" như vậy thì tôi có thể đoạt kẻ "đã yêu" không?

Vũ Quyên quá chấn động, tròn xoe mắt nhìn ông không dám tin điều mình nghe được. Ông mỉm cười:

- Tôi thật sự rất thích cô, rất muốn cưới cô làm vợ, nhưng tôi không thể có người vợ mà lòng hướng về người khác. Tôi có ba người vợ, trong lòng họ chỉ duy nhất có tôi. Tôi thích cảm giác "duy nhất" này! Đã như vậy, xem như đề nghị của tôi bỏ qua!

Vũ Quyên cứ tròn mắt nhìn ông không biết ông có nổi giận không.

- Ông... Ông ... tức giận hả?

- Cô an tâm! Nếu dễ tức giận như vậy thì kể gì là đàn ông! Còn về chuyện chiếu cố, bảo hộ mà tôi đã hứa với cô, tôi nhất định thực hiện! Cô và cô Vũ Phượng ca hát ở lầu Đãi Nguyệt đã lâu, tôi sớm đã xem các cô như người của

mình, ai muốn chọc vào các cô cũng chính là muốn chọc vào tôi! Chuyện của các cô tôi quản lý chắc rồi!
Vũ Quyên mừng quá mong đợi, la toáng lên:
- Thật hả? Ông không giận tôi hả? Không gây bất lợi cho chúng tôi hả?
Ông nhíu mày, trầm giọng hỏi:
- Cô cho rằng người nào cũng giống Triển Vân Tường hả?
Cô mừng cuống quýt, lại chảy nước mắt.
Ông lắc đầu:
- Thích khóc thế này thật không giống Vũ Quyên mà tôi biết! Để tôi thẳng thắn nói với cô, sáng sớm hôm nay A Siêu đó đã đến tìm tôi, nói tôi muốn cưới cô cần làm rõ người cô thật sự yêu là ai! Nếu không giải quyết ổn, cô trong giấc ngủ sẽ gọi tên người khác. Anh ta ném lại câu này rồi bỏ đi ngay! Khi đó tôi còn mơ hồ, giờ thì hiểu rõ rồi! Trở về, cô nói với anh ta, tôi kính trọng anh ta đáng là một hảo hán dám nói câu này, vì thế tôi nhường cô lại cho anh ta! Sau này nếu anh ta để cô chịu uất ức, tôi quyết không tha!
Vũ Quyên cực kỳ kinh ngạc, nhìn ông hỏi nho nhỏ:
- Anh ấy đến tìm ông?
- Phải! Lúc đó tôi còn cho rằng anh ta vì Triển Vân Phi mà đến nữa chứ!

Cô cứ nhìn ông hồi lâu mới mừng rỡ bật cười đứng dậy, khom lưng sát đất nói như reo:

- Tôi biết ông vĩ đại lắm mà! Ông là một anh hùng, một nhân vật! Đa tạ Ông đã thành toàn!

Ông nhìn cô đang vui mừng như điên, tuy cảm thấy có phần mất mát nhưng phóng khoáng nở nụ cười tươi:

- Nói hay! Nói hay! Cái nón cô chụp lên đầu tôi nặng đến đỗi tôi hết nhúc nhích nổi! Nghĩ lại, tôi lớn hơn cô hai mươi mấy tuổi, không được làm vợ chồng thì thu hai cô làm con gái nuôi vậy!

Vũ Quyên tâm phục khẩu phục lập tức quỳ xuống gọi lớn:

- Cha nuôi! Con mãi mãi cảm ân cha, hiếu thuận với cha!

- Tiếng cha nuôi này sao mau lẹ dứt khoát quá nhỉ? - Ông cười nói, chợt nghiêm sắc mặt - Giờ con ngồi xuống đây, nói rõ nguyên nhân vì sao các con vội vã dời nhà, đã chịu oan khuất gì? Hiện giờ tình hình thế nào? Vũ Phượng và Vân Phi, con và A Siêu về sau dự định ra sao? Hãy kể tỉ mỉ mọi việc với cha! Hãy xem cha thực sự như người trong nhà!

Cô cảm kích lẫn cảm động thành thực kính phục đáp:

Vâng!

oOo

Gặp ông chủ Trịnh rồi, Vũ Quyên đạp xe chạy bay về nhà.

Vừa dựng xe xong, cô lao vào phòng khách kêu toáng lên:
- A Siêu! A Siêu ... A Siêu ... anh ra đây cho tôi! Tôi có chuyện muốn hỏi anh!
Mọi người hốt hoảng chạy ra, A Siêu chạy sau cùng vẻ bất cần đời. Vũ Quyên cố ý phùng mang trợn má hùng hổ trước mặt A Siêu:
- Sáng sớm anh ra ngoài làm chuyện hay ho gì , nói đi?
A Siêu cũng hùng hổ đáp:
- Tôi làm chuyện gì cũng phải báo cáo với cô hả? Cô không quản được đâu!
Cô trợn mặt cao giọng:
- Cái gì gọi là quản được với không quản được. Nói thế, về sau chuyện gì tôi cũng không quản anh, anh đừng hối hận đấy nhé!
- Lạ chưa! Về sau tôi còn phiền đến bà ba của ông Trịnh gia quản tôi hả? Tôi là phạm nhân hay bị bệnh rồi? Cô an tâm, tôi không đến nỗi vô dụng thế. - A Siêu càng nghĩ càng giận, lớn tiếng đáp.
Vũ Quyên trợn mắt càng to, mắng:
- Cái gì là bà ba của Trịnh gia? Bà ba của Trịnh gia đã bị anh phá tiêu tùng rồi! Anh chạy đi nói với người ta, bảo người ta làm rõ trong lòng tôi có ai, tránh cho nửa đêm nằm mơ gọi tên người khác! Anh lớn gan quá nhỉ! Nắm

chắc nhỉ! Sao anh biết ban đêm tôi gọi tên người khác? Anh nói xem!

Vân Phi rúng động nhìn A Siêu hỏi:

- Anh đi tìm ông chủ Trịnh?

A Siêu hầm hầm trừng to mắt nghiến răng ken két:

- Tôi đi tìm rồi thì sao? Tôi nói rồi thì sao? Giết tôi hả?

Vũ Quyên đắm đuối nhìn anh không chớp:

- Anh tìm rồi, anh nói rồi thì anh phải chịu trách nhiệm!

A Siêu càng giận cùng cực, thẳng lưng ưỡn ngực:

- Gánh trách nhiệm? Trách nhiệm gì? Dù gì tôi cũng đã nói rồi, cô muốn thế nào?

Cô không nỡ trêu anh nữa, chớp chớp mắt nhìn anh hét to:

- Hiện giờ người ta không cần tôi. Làm bà ba không xong, anh không muốn gánh trách nhiệm thì ai gánh? Giờ đây tôi đành dựa vào anh!

A Siêu nghe nhất thời hồ đồ không hiểu hỏi:

- Hả?

Vũ Phượng hiểu ra chụp tay Vũ Quyên lắc lắc:

- Em không làm vợ Ông chủ Trịnh phải không? Em nói chuyện với ông chủ Trịnh, ổng nói sao? Chẳng lẽ ông buông tha em? Mau kể cho cả nhà nghe đi, đừng đùa bỡn nữa!

Vũ Quyên vừa cười vừa ngậm nước mắt chỉ vào A Siêu nói với Vũ Phượng và Vân Phi:

- Tên điên này đã lộ hết nước bài của em. Ông chủ Trịnh là nhân vật thế nào mà cần một phụ nữ đã có người khác trong lòng, nên bảo em nói với A Siêu, ổng không cần em, ổng nhường em cho hắn!

Vũ Phượng còn chưa kịp nói gì, Tiểu Tam đã chạy qua.

- Hoan hô!

Tiểu Ngũ cũng chạy qua.

- Hoan hô! Hoan hoan hô!

Vân Phi bật cười vỗ vai A Siêu.

- A Siêu! Anh còn ở đó ngớ ra làm gì, không nói được hả?

A Siêu nhìn Vũ Quyên trân trân hồi lâu bỗng nhiên quay đầu đi xâm xâm ra vườn sau.

- Anh đi đâu vậy? - Vân Phi ngạc nhiên hỏi.

Trong vườn sau lại vang lên tiếng bổ củi bình bịch. Vân Phi vừa tức tối vừa tức cười, nói:

- A Siêu này khi thất chí thì muốn bổ củi, khi đắc ý cũng muốn bổ củi. Về sau, củi trong nhà chúng ta dùng mấy đời cũng không hết. Ảnh biểu lộ tình cảm thế này trách sao em chịu nổi! - Vân Phi cười cười nhìn Vũ Quyên.

Vũ Quyên bật cười đuổi theo A Siêu ra vườn sau.

Trong vườn sau đã có một đống củi to chất cao như núi, A

Siêu vẫn đang cật lực bổ, vừa bổ vừa tủm tỉm cười một mình. Cô đứng lại nhìn anh nồng nàn:

- Người ta tức giận thì đóng cửa phòng nổi giận, còn anh tức giận thì bổ củi cả đêm, làm đến muốn chết. Người ta vui mừng đều nói mấy câu dễ nghe, anh cũng lại đến đây bổ củi, vẫn làm đến muốn chết. Sao anh khác người ta vậy chứ? - Cô hỏi. Anh ném búa quay người ôm chặt cô:

- Nếu giống với người khác thì làm gì em thích chỉ mình anh chứ!

Cô vội giãy giụa:

- Anh làm vậy, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ nhìn thấy thì ngượng chết! Buông tay mau!

- Mặc cho ngượng hay không ngượng - Anh ôm siết cô không buông.

Nãy giờ Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đã đứng ở cửa thông từ gian phòng ra sân sau mà nhìn, lúc này mọi người cười hi hi đồng thanh nói:

- Anh A Siêu, cưỡi ngựa trắng, chạy lóc cóc đến nhà bà cụ già, dì cả lôi dì hai kéo, lôi lôi kéo kéo vội ngồi xuống. Gió thổi rèm, thấy nàng răng trắng, tóc đen bóng cài hoa hồng nghiêng nghiêng, la la la. Về đến nhà bán ruộng đất, cưới nàng rồi!

A Siêu buông Vũ Quyên ra hét to với ba đứa nhỏ:

- Các em không có việc làm hả?
Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ cười giòn. A Siêu bật cười, Vũ Quyên cũng bật cười.
Vũ Phượng và Vân Phi đứng ở cửa sổ nhìn ra cũng bật cười.
oOo
Tối nay, mấy đứa trẻ ngủ ngon rồi, Vũ Phượng, Vân Phi, Vũ Quyên, A Siêu vẫn còn đang tâm sự dưới ngọn đèn.
Vũ Quyên cảm động nhìn mọi người, nghiêm túc nói:
- Hôm nay, em nói với ông chủ Trịnh rất nhiều. Em nói hết mọi việc với ông ấy. Giờ em mới biết, người thật sự làm nên việc lớn là như thế nào. Không phải so quyền mà là so tấm lòng, không thể luận bàn "nam thành" và "bắc thành" như nhau - Cô nói rồi nhìn Vân Phi một cái - Xin lỗi, em không thể không nói!
Vân Phi cười nhăn nhó:
- Không cần xin lỗi anh! "nam thành" đã không chút quan hệ với anh, anh họ Tô!
Vũ Quyên nhìn vào Vũ Phượng lại tiếp tục nói:
- Ông chủ Trịnh nói, hai chị em chúng ta hát xướng đã lâu ở lầu Đãi Nguyệt cũng bằng như là người của ổng, biết chị muốn kết hôn với Mộ Bạch, ổng liền bảo chị Kim Ngân Hoa lật sách xem ngày tốt cho hai người. Ngày tốt gần đây

là mùng 6 tháng sau! Ông chủ Trịnh hỏi ý hai người thế nào, vì hiện giờ chúng ta không có nhà gái, muốn gả chị từ lầu Đãi Nguyệt, ông chịu tất cả phí tổn, muốn tổ chức cho chị một hôn lễ rình rang! Ban ngày đón dâu, buổi tối ông muốn hai người "thoát tục" một chút, tân nương tân lang sẽ ra chiêu đãi khách khứa dự tiệc.

Vũ Phượng ngẩn người, Vân Phi rất ngạc nhiên:

- Vậy được không? - Vân Phi nhìn Vũ Phượng - Chúng ta có nên nợ món nợ ân tình lớn thế không? Tương lai lấy gì để trả?

- Ông chủ Trịnh nói Vũ Phượng đã gả cho nhà họ Tô thì không liên can gì tới Triển gia nữa - Vũ Quyên tiếp lời, nhìn Vân Phi - Ông hy vọng anh không xem ông như người xa lạ! Ông nói chúng mình chịu quá nhiều uất ức, kết hôn không thể chịu uất ức nữa!

Vũ Phượng nhìn Vũ Quyên:

- Thế, em thì sao? Chi bằng chúng ta cùng kết hôn một ngày, lẽ nào muốn làm hai lần?

A Siêu gấp gáp nói:

- Không, không! Tôi và Vũ Quyên sơ sài được rồi. Chọn một ngày bái đường xong thì thành thân, đừng có cùng một ngày! Vũ Quyên là em, cô là chị, không giống nhau được!

Vũ Quyên liếc A Siêu:

- Em thấy chúng ta miễn luôn cả bái đường đi, phiền phức quá!

- Phải rồi! Như vậy là tốt nhất! - A Siêu thấy Vũ Quyên sa sầm mặt - Thế ... em muốn sao? Cũng muốn rình rang hả?

- Đương nhiên rồi! - Vũ Quyên lớn tiếng nói - Cả đời chỉ có một lần này có thể ngồi kiệu hoa, trống kèn náo nhiệt. Ngay cả cùng ngày với chị Vũ Phượng em còn chưa vừa ý nữa là. Em muốn làm hai lần!

- Anh mệt chết rồi! - A Siêu vỗ vỗ đầu.

Vũ Quyên bật cười nhìn Vũ Phượng:

- Em vốn cũng có ý làm cùng một lần, nhưng ông chủ Trịnh và Kim Ngân Hoa đều cho rằng không được, không phải ở nước ngoài mà làm đám cưới tập thể! Em cũng cảm thấy hai anh chị nên có một hôn lễ riêng lẻ mà trọng đại, chủ yếu để cho "nam bắc" Đồng Thành này đều biết là hai người kết hôn rồi! Ông chủ Trịnh còn nói không thể vì Mộ Bạch rời Triển gia mà để hôn lễ tẻ nhạt, nhất định phải tưng bừng có kèn có trống, nên em phải muộn một chút! Huống chi gã A Siêu này, em thấy gã không có lòng nhẫn nại với em, muốn em gả hay không còn là một vấn đề!

- Tôi thật sự mệt quá! - A Siêu rên rỉ.

Vũ Phượng động lòng nhìn Vân Phi:

- Anh thấy sao, có được không? Em lấy ý kiến của anh làm ý kiến chung!

Vân Phi nhìn sâu vào Vũ Phượng hồi lâu, trịnh trọng gật đầu:

- Người ta đã vì chúng ta mà tính toán chu đáo đến thế! Hoàn cảnh của anh, danh dự của em đều suy nghĩ cặn kẽ, chúng ta còn gì để nói, cứ làm thế đi!

Vũ Quyên cao hứng toét miệng cười:

- Hay quá! Sắp làm hỉ sự rồi, ngày mai chúng ta phải sửa sang, bố trí lại căn nhà này, phải làm phòng mới, phải làm ra vẻ một chút! A Siêu, e rằng chúng mình có một đống công việc phải lo đó!

A Siêu cười với Vũ Quyên, lúc này anh thật sự cảm phục vừa kính vừa yêu nói:

- Em bảo gì anh làm nấy là được rồi.

Vân Phi và Vũ Phượng ngây ngất nhìn nhau, cùng có cảm giác "rốt cuộc cũng có ngày này", hạnh phúc đã nắm trong tay, nụ cười của hai người có chút chua xót và vô cùng ngọt ngào. Vũ Phượng đưa tay cho Vân Phi, Vân Phi liền nắm chặt.